

Hồn Ma Khốn Kiếp, Em Yêu Anh

Contents

Hồn Ma Khốn Kiếp, Em Yêu Anh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	23
13. Chương 13	25
14. Chương 14	27
15. Chương 15	29
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	36
19. Chương 19	39
20. Chương 20	43
21. Chương 21	47
22. Chương 22	51
23. Chương 23	55
24. Chương 24	59
25. Chương 25	64
26. Chương 26	68
27. Chương 27	72
28. Chương 28	76
29. Chương 29	80
30. Chương 30	86
31. Chương 31	91
32. Chương 32	94
33. Chương 33	99
34. Chương 34	104
35. Chương 35	109
36. Chương 36	115
37. Chương 37	122
38. Chương 38	127
39. Chương 39	131
40. Chương 40	137
41. Chương 41	142

42. Chương 42	148
43. Chương 43	154
44. Chương 44	159

Hồn Ma Khốn Kiếp, Em Yêu Anh

Giới thiệu

Lâm Thiên Vũ nhị thiếu gia của tập đoàn DL đứng đầu Châu Á về mọi mặt, vì một tai nạn mà hồn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ma-khon-kiep-em-yeu-anh>

1. Chương 1

“Kít.....ầm.....”

Hai chiếc BMW và Ferrari lạc tay lái điên cuồng lao vào nhau tạo nên vụ nổ kinh thiên động địa, hai chiếc xe bốc cháy, lửa nhảy múa điên cuồng. Người đi đường kinh hãi tập xe vào lề, nhanh chóng gọi cảnh sát, cấp cứu và cả nhân viên cứu hỏa.

Trước khi hai chiếc xe lao vào nhau, bốc cháy một nam thanh niên tuổi độ hai mươi kịp nhảy ra khỏi xe, đầu đập vào mặt đường lạnh lẽo, bất tỉnh nhân sự.

.....

“Bác sĩ con tôi thế nào?”

Phu nhân tập đoàn DL gương mặt mệt mỏi, mắt đỏ hoe hắt hắt đã khóc rất nhiều.

“Lâm phu nhân con trai bà đã qua cơn nguy kịch, cơ thể xây xước nhẹ chỉ là đầu bị va đập quá mạnh để lại máu bầm, tuy chúng tôi đã làm phẫu thuật hút máu bầm ra khỏi não nhưng do con trai bà bị sốc tâm lý qua nặng nên không muốn tỉnh lại.”

“Sốc tâm lý, không muốn tỉnh lại.”

Lâm phu nhân thẫn thờ ngồi xuống ghế chờ, bên cạnh bà là chủ tịch Lâm Thiên Vân và Lâm Thiên Bình.

Người thanh niên lao ra khỏi xe sáng nay là Lâm Thiên Vũ, nhị thiếu gia tập đoàn DL. Người trên chiếc xe Ferrari đã bốc cháy cùng chiếc xe, lúc nhân viên cứu hỏa tới người đó đã sắp cháy thành tro. Nguyên nhân của vụ tai nạn là do cả hai người uống rượu quá nhiều dẫn đến lạc tay lái đâm vào nhau.

Lúc nhận được tin báo từ bệnh viện trên dưới Lâm gia đều sững sờ, không thể tin nổi.

Người duy nhất còn giữ được chút bình tĩnh cuối cùng là Âu Dương Thiếu Phong bạn từ thuở nhỏ của Lâm Thiên Vũ.

“Vậy Thiên Vũ bao giờ sẽ tỉnh lại?”

“Cái đó chúng tôi cũng không biết, còn tùy thuộc vào bệnh nhân có muốn tỉnh lại hay không.”

“Mẹ nó, ông là bác sĩ mà bảo là không biết.”

Chút bình tĩnh cuối cùng của Âu Dương Thiếu Phong sụp đổ, túm lấy cổ áo của bác sĩ, muốn ra tay đánh người.

“Thiên Bình ngăn Thiếu Phong lại.”

Lâm Thiên Vân ngẩn đầu lên, tai nạn cũng xảy ra rồi, tức giận, đau khổ còn có ích gì, bao năm đối mặt với sóng gió thương trường trái tim ông đã sớm chai sạn, ông thương con nhưng không cho phép bản thân mình gục ngã.

“Bác sĩ thật xin lỗi, chúng tôi không còn gì để hỏi, ông có thể đi.”

Lâm Thiên Bình Là anh trai của Lâm Thiên Vũ, anh là một người đàn ông tài năng, sở hữu vẻ đẹp trai lạnh lùng, trên thương trường không hề kém cạnh cha mình.

“Không có gì đó là trách nhiệm của chúng tôi.”

Âu Dương Thiếu Phong tức giận dấn vào tường bệnh viện, đã xảy ra việc gì? Thiên Vũ luôn rất cẩn thận, không hay rượu bia, vậy mà uống say tới nỗi xảy ra tai nạn. Không tỉnh lại, cậu đùa à. Cứ thử không tỉnh lại xem tôi có đập chết cậu hay không? Cậu nằm đó làm gì, sao không vào quan tài nằm luôn đi?

Lâm phu nhân rốt cục nhớ ra một việc, mặt mày lên tiếng:

“Nghị Anh đâu, sao nó không có ở đây?”

Nghị Anh là bạn gái của Thiên Vũ, bạn trai bị tai nạn theo lý Nghị Anh phải ở đây.

“Con không biết, để con gọi cho Nghị Anh”

Âu Dương Thiếu Phong rút điện thoại ra nhưng gọi mãi mà không có ai bắt máy dù là số di động hay điện thoại nhà. Mẹ kiếp, chuyện quái quỷ gì đây.

“Dì, không có ai bắt máy.”

Đúng lúc đó, một giọng nam trầm tĩnh vang lên, xuất hiện ngay sau đó là một nam thanh niên tuổi độ hai mươi, đầu tóc xơ xác, quần áo có chút xộc xệch. Hắn là Dương Thừa Văn bạn thân của Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Thiếu Phong. Vì lái xe quá tốc độ đến bệnh viện mà “nhan sắc” của hắn mới tàn tạ tới mức này, còn chọc cho cả cảnh sát thành phố đuổi theo.

“Không cần gọi nữa, không nhờ cô ta làm sao Thiên Vũ phải nằm trong đó.”

Âu Dương Thiếu Phong không hiểu gì cả, hỏi”

“Thế là thế nào, cậu nói rõ đi?”

“Sáng nay tớ cùng Thiên Vũ đi gặp cô ta. Cô ta bảo không thể yêu Thiên Vũ nữa, hai người chia tay, còn theo Hạ Chính Hiên sang Mỹ rồi. Lúc đó Thiên Vũ sững sờ, không nói cũng không ngăn cản, bảo muốn ở một mình, tớ nào biết cậu ấy đi uống rượu rồi gây ra tai nạn chứ.”

Dương Thừa Văn tự trách, dấn tay vào tường bệnh viện, còn khuyên mãi cho cái tường xấu số hai chữ “mẹ kiếp”

Nghe xong ai nấy đều yên lặng, không nói một lời. Tĩnh lặng làm người ta phát sợ.

Nghị Anh là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng, từ nhỏ đã bị ném vào cô nhi viện, sống những ngày tháng cực khổ. Đại thiếu gia của tập đoàn Hạ gia theo đuổi cô ta, bọn họ còn tưởng rằng cô ta yêu Thiên Vũ sẽ không xiêu lòng. Nào ngờ cô ta vì tiền mà rời bỏ cậu ấy. Tri nhân tri diện bất tri tâm mà.

Hạ gia và DL trên thương trường là địch thủ của nhau, cả hai tập đoàn này đứng đầu Châu Á về mọi mặt, trụ sở chính đặt tại Bắc Kinh Trung Quốc. Lâm Thiên Vũ là nhị thiếu gia của DL tiền tài đơn nhiên không thua kém Hạ Chính Hiên, nhưng Thiên Vũ dù sao cũng chỉ là nhị thiếu, phía trên còn có Thiên Bình. Sau này Nghị Anh khó lòng được làm phu nhân chủ tịch. Lúc trước thì không sao

nhưng từ khi Hạ đại thiếu gia theo đuổi cô ta, thì cô ta bắt đầu chuyển hướng. Đi theo Hạ Chính Hiên sau này cô ta nhất định sẽ trở thành phu nhân chủ tịch. Mới ngày nào cô ta còn nói rằng cô ta yêu Thiên Vũ, nay mới nhận ra thứ cô ta yêu chỉ có cái địa vị Lâm nhị thiếu và chính bản thân cô ta mà thôi.

2. Chương 2

Một tháng sau đó Lâm Thiên Vũ vẫn ở trong trạng thái người thực vật, không có chuyển biến gì tốt.

Vợ chồng Lâm Thiên Vân đưa về nhà mời bác sĩ riêng chăm sóc, tuy chuyện Lâm Thiên Vũ không tỉnh lại đã làm cho họ suy sụp tinh thần rất nhiều nhưng họ vẫn phải sống tốt. Thiên Vũ tỉnh lại thấy họ không quan tâm công ty, sức khỏe nó sẽ tự trách.

Nào ai hay biết giờ phút này linh hồn Lâm Thiên Vũ không còn ở trong cơ thể mà đã trôi dạt tới Việt Nam, một đất nước xa lạ chưa từng đặt chân đến. Kinh dị hơn là hắn còn nói được, hiểu được tiếng Việt, tuy rằng trước đó hắn chưa bao giờ tiếp xúc với thứ tiếng này.

Hôm Nghi Anh rời bỏ hắn để đi cùng Hạ Chính Hiên hắn gần như phát điên, hắn yêu Nghi Anh hai năm nhưng không hề hiểu rõ con người cô, đến lúc chia tay hắn cũng chỉ im lặng không trách cứ lấy nửa lời, uống rượu xay cuối cùng xảy ra tai nạn. Nếu không phải hắn còn chút tỉnh táo để nhảy ra khỏi xe, e rằng linh hồn hắn lúc này không phải lang thang ở đây mà phải tới chỗ Diêm Vương lão gia rồi. Lúc trước hắn không tin vào ma quỷ nhưng bây giờ hắn tin, hắn cũng là ma mà.

Sóng biển vỗ rì rào, đập vào tảng đá ven bờ nước bay lên tung tóe trắng xóa cả một vùng. Hắn ở đây một tháng rồi, ông trời nghĩ gì khi đưa hắn đến đây.

Mái tóc đen dài bay loạn trong gió biển, đôi mắt tĩnh lặng nhìn chăm chú vào màn hình máy tính xách tay, hắn nhìn thấy cô gái này ngồi đây đã ba tiếng đồng hồ.

“Thì ra là đọc ngôn tình.”

Bất giác có người tới làm phiền. Đan Tâm ngẩn mặt nhìn tên phá đám chết tiệt, tức thì sững sờ. Má ơi! Một tên con trai đẹp mê hồn.

Bốn mắt nhìn nhau, ngây ngốc. Lâm Thiên Vũ cũng ngây người nhìn cô gái trước mặt, mắt to, môi hồng, mũi cao nhỏ nhắn. Gương mặt ngây thơ, hồn nhiên. Nhất là đôi mắt đen nhánh sâu thẳm kia như muốn nhấn chìm hắn vào trong. Nhìn hắn như vậy không lẽ cô nhìn thấy hắn, không thể nào. Một tháng nay không có ai nhìn thấy hắn cũng không có ai nghe hắn nói.

Cảm giác chính xác lúc này của Đan Tâm phải dùng bốn chữ “thần hồn điên đảo” để hình dung. Tên con trai trước mặt cô phải miêu tả thế nào cho đúng đây. Mắt hẹp dài, mũi cao, môi mỏng, vóc dáng, gương mặt chuẩn mẫu các con trai của các má trong ngôn tình. Đẹp ngây người. Là thật hay mơ hả trời, trên đời này còn sống sót một tên đẹp thế này sao? Trái tim bé nhỏ của cô loạn nhịp.

“Cô nhìn thấy tôi?”

“Hả?”

Ý thức của Đan Tâm từ chín tầng mây quay trở về thân thể.

“Cô nhìn thấy tôi? Còn nghe được tôi nói?”

“Bộ anh là ma hay bị câm sao tôi không thấy, không nghe được?”

Lâm Thiên Vũ kinh ngạc mở to mắt, có chút vui mừng, một tháng trời cuối cùng cũng có người thấy hắn, nghe hắn nói chuyện.

“Đúng vậy, tôi là ma.”

“Là ma á, tôi tin anh tôi là con ngốc.”

Cô không tin hắn, cũng đúng thôi, cô không giống những người khác có thể nhìn thấy hắn cơ mà.

“Đan Tâm con làm gì ở đó, nói chuyện một mình, ai nhìn vào còn tưởng đầu óc con có vấn đề đó.”

“Dì Hương, con đâu có nói chuyện một mình.”

Một mình, một mình đầu óc Đan Tâm thoáng chốc đình trệ rồi sánh tỏ, hắn to đùng đùng còn đứng choáng tầm nhìn của dì Hương, không lí nào dì Hương nhìn thấy cô mà không thấy hắn. Dì Hương chưa già tới nỗi mắt mờ, tai lảng. Không lẽ hắn là ma thật, cô rùng mình.

“Con vừa về tới còn chưa nghỉ ngơi mà ra biển ngồi, về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Con biết rồi.”

Cô vừa đáp máy bay từ Hồ Chí Minh về Huế, về tới nhà đã xách máy tính ra biển nhưng cô không mệt đến mức thấy ảo giác mà còn ảo giác thấy một con ma đẹp trai.

“Thì ra cô tên Đan Tâm, xin chào tôi là Lâm Thiên Vũ, giờ cô đã tin tôi là ma chưa?”

“Đã tin, chào anh hồn ma đẹp trai.”

Cô và hắn bắt tay nhau. Nụ cười cô tỏa sáng dưới ánh mặt trời buổi sớm đẹp như một thiên thần, chiếu thẳng vào tim hắn. Cô không những thấy được, nghe được mà còn chạm được vào hắn. Hắn có thể chạm được vào mọi thứ xung quanh chỉ duy nhất không chạm được vào người. Họ đều đi xuyên qua hắn. Cô rất đặc biệt.

Hắn cũng nhìn cô cười, xưa nay người khen hắn đẹp trai không thiếu nhưng lúc đó hắn là người còn bấy giờ hắn là ma. Hồn ma đẹp trai, cô bé này không những đặc biệt mà còn rất thú vị.

“Cô không sợ ma?”

“Nếu anh là hồn ma xấu xí, tôi có thể suy nghĩ lại việc sợ anh.”

Cô đọc đủ thể loại truyện, cũng đã từng một thời đọc truyện ma nhiều hơn ăn cơm. Nhưng một chút sợ hãi cũng không có. Với lại một con ma đẹp trai như vậy tại sao phải sợ, hắn cũng đâu làm gì được cô.

“Anh có thể không cười nữa được không, trái tim tôi rất mỏng manh nha, không chịu nổi nụ cười đó của anh đâu.”

Lâm Thiên Vũ không những không ngừng cười mà còn cười đẹp mê hồn nữa là đằng khác.

Đan Tâm không những đặc biệt, thú vị mà còn rất kinh dị. Nói chuyện, cười đùa với ma, không phải người.

“Đan Tâm con còn ngồi đó nói chuyện với ai, còn không mau về ngủ đi”

“Con nói chuyện điện thoại với bạn, con về ngay mà”

Cô rất thích biển, bất kể là mưa hay nắng mỗi tuần cô đều phải ra đây một lần. Dì Hương là chủ quán hải sản ở gần biển, cô thường xuyên ra đây chơi nên khá thân với dì.

“Dì không nghe được anh nói?”

“Ngoài cô ra không ai thấy, nghe tôi nói hay chạm được vào tôi.”

”À, là vậy.

Nghe như “Liêu trai chí dị” của Bồ Tùng Linh vậy.

“Tôi phải về đây.”

“Nhà cô ở đâu?”

“Cách đây không xa không gần, 3km.”

Trời đất 3km, đi chừng đó km để ra biển đọc ngôn tình. Không hiểu nổi.

3. Chương 3

Đan Tâm từ trong phòng tắm đi ra, tắm rửa xong thoải mái hẳn.

”Muốn dùng một ly Latte khiến em say khướt

Để em có thể yêu anh nhiều hơn một chút

Cảm giác yêu thầm em không thể nào biết

Đã có người bên cạnh từ lâu nên em mãi mãi không hiểu được

.....

Biết rằng khiến em rời khỏi thế giới của người đó là điều không thể

Anh vẫn ngốc nghếch chờ đợi kì tích xuất hiện

Đến một ngày nào đó, em sẽ nhận ra

Người thật lòng yêu em một mình chịu tổn thương..”

Nhạc chuông của Giáo sư Dương Lam Hàng vang lên, cô kết bài này từ khi đọc Mãi mãi là bao xa của Diệp Lạc Vô Tâm, từ đó cài luôn làm nhạc chuông điện thoại. Cầm điện thoại lên xem, thì ra là mama.

“Mama thế nào rồi? Đi Vũng Tàu về chưa? Có mua quà cho con không?”

Đan Tâm vừa lau tóc vừa nghe điện thoại, mama này không phải mẹ cô mà là con bạn thân Thạch Thảo của cô.

“Mama về rồi, con cũng vừa đi Hồ Chí Minh về cơ mà, sao lại đòi quà của mama, vậy quà của mama đâu?”

“Hi hi quà của mama đơn giản có, mai sẽ mang qua ama.”

“Ok, vậy mai qua lấy quà của bà luôn, biết bà thích biển mua vỏ ốc tặng cho bà.”

Thạch Thảo kết thúc điệp khúc mama, xưng hô thế này nhờ ai hiểu lầm cô có con thì nguy.

“Ừ, nghỉ hè có gì vui không?”

.....

Nấu cháo điện thoại một lúc, Đan Tâm đi xuống phòng khách, ngôi nhà này trước đây của bà nội. Từ khi bà mất cô về đây sống một mình, cũng đã ba năm rồi.

“Đan Tâm...”

Giọng nói này nghe có chút quen tai, giống như:

“Lâm Thiên Vũ, anh làm gì ở nhà tôi?”

Đan Tâm kinh ngạc, mở to mắt nhìn ai đó đường hoàng ngồi trên sofa nhà cô.

“Ồ ngoài biển rất chán, cũng chẳng có ai nhìn thấy hay trò chuyện được với tôi, cho nên....”

“Cho nên.... anh đi theo tôi...về đây?”

Lâm Thiên Vũ gật gật đầu hắn cũng hết cách, không biết bao giờ mới trở về được với thân thể. Hắn phải tìm một chỗ ở, Đan Tâm nhìn thấy hắn đó chính là duyên phận.

“Tôi có thể ở nhà cô một thời gian hay không, không ai nhìn thấy tôi sẽ không đem lại phiền phức cho cô.”

“Anh là hồn ma tốt nhất nên đi đầu thai nha, ở nhà tôi làm gì?”

“Tôi chỉ là hồn lìa khỏi xác, cơ thể của tôi còn chưa chết.”

“Còn có chuyện này, anh vẫn có thể trở về nhà của mình mà?”

Cái này hết tám phần là Đan Tâm không đồng ý. Đó cũng là chuyện hiển nhiên, tuy hắn là hồn ma nhưng là ma nam, cô là con gái dù sao cũng không thể ở cùng hắn.

“Nếu về được, sáng nay cô đã không gặp tôi.”

“Hôm nay cô giúp tôi, sau này tôi sẽ nhớ kĩ, nếu có thể trở về được tôi nhất định sẽ đi tìm cô. Khi đó cô muốn cái gì chỉ cần tôi có, tôi nhất định sẽ tặng cho cô.”

“.....”

“Đan Tâm...”

Gương mặt đẹp trai chết người của Lâm Thiên Vũ đáng thương không thể tả, chỉ thiếu nước mắt và một chiếc khăn tay nữa là hoàn hảo, giống y như mấy tiểu thư trong tiểu thuyết ngôn tình cổ đại mà cô đọc. Kiểu mẫu vừa về nhà chồng đã bị mẹ chồng ức hiếp.

Thương lượng không được thì hắn dùng “MĨ NAM KẾ”, căn cứ vào biểu hiện sáng nay của Đan Tâm hắn là có ấn tượng tốt với gương mặt của hắn. Hắn không tin là không được.

“Đan Tâm, cô sống một mình đúng không, căn nhà lớn như vậy cô ở một mình không buồn sao?”

Hắn đã đi dạo một vòng, căn nhà này sạch sẽ, gọn gàng nhưng thiếu một chút không khí gia đình, cho nên hắn đoán cô sống một mình.

Đan Tâm đúng là sống một mình, đôi khi cũng rất buồn. Một năm có bao nhiêu ngày ngôi nhà này có thêm người. Có thêm Lâm Thiên Vũ cũng không sao, không ai thấy hắn, không có phiền phức, coi như cô nể mặt gương mặt đẹp trai của hắn vậy. Sống cùng ma nghe rất kinh dị nhưng cũng rất hay nha.

“Được thôi, anh có thể ở đây.”

Nơi đất khách quê người, vẫn có người giúp hắn. Ông trời cũng không quá bạc đãi hắn.

“Đan Tâm, cảm ơn cô.”

Quyết định hôm nay duyên phận ngày sau.

Hoa phượng tàn cũng không còn tiếng ve kêu ran, thế là sắp đi học rồi, cô nghỉ còn chưa đủ mà. Tự nhiên năm nay vào học sớm hơn dự định, Bộ Giáo Dục làm gì không làm lại đi tước đoạt ngày nghỉ của học sinh. Đi học sớm khiến cô bức xúc nhưng gặp lại bạn bè cũng coi như giảm bớt được phần nào nỗi bức xúc trong cô.

Áo dài trắng thướt tha đi xuống lầu, đa số trường THPT ở Huế nữ sinh phải mặc áo dài. Gần trễ giờ nhưng cô rất thông dong.

Đan Tâm có body chuẩn, cao 1m70, khi mặc áo dài vào không biết đã làm cho bao nhiêu nam sinh phải ngẩn ngơ, mơ mộng. Đứng trong đám bạn chính là hạc giữa bầy gà nhưng đứng cùng Lâm Thiên Vũ thì cô là gà còn hắn mới là hạc. 1m85 chiều à mọi đứa con trai đều mơ ước.

“Sắp trễ giờ rồi, còn không mau đi học.”

“Ừ, đi ngay đây.”

Ngồi lên chiếc xe đạp điện quen thuộc, một mình à không một ma một người cùng đi tới trường. Trường cô học chỉ cần mười phút đi xe đạp là tới.

Hòa vào dòng xe cộ tấp nập buổi sớm, trên đường có rất nhiều nam nữ sinh đi học giống cô, chỉ khác:

“Ai, nghịch lí nha, người ta nam chở nữ, còn tôi nữ chở nam có công bằng không vậy.”

Lâm Thiên Vũ nhìn quanh, đúng là nam chở nữ. Học sinh ở Việt Nam vui vẻ hơn Trung Quốc rất nhiều, buổi sáng chở nhau đi học, trưa cùng nhau về, thảo nào tình người ở Việt Nam tốt hơn Trung Quốc. Hắn không muốn ở nhà, cùng cô đi học coi như là sống lại thời học sinh lúc trước.

“Cô muốn tôi chở cô, trừ phi cô muốn mọi người sợ chết khiếp.”

Đúng vậy, nếu hần chở cô người khác nhìn vào sẽ thấy một chiếc xe đạp không người lái chạy trên đường. Sự việc lên báo cô trở thành người nổi tiếng.

Đến trường, chào cò, nghe thầy cô thăm hỏi, giảng đạo hết cả tiếng đồng hồ. Cả đám học sinh như ong vỡ tổ tràn vào trong lớp. Đầu năm học trời còn rất nóng, ngồi giữa trời tuy là buổi sáng sớm nhưng thân nhiệt của cả nghìn học sinh đã làm cho cô mệt muốn chết.

“Thảo mama, đi căn tin uống nước, tớ mệt sắp chết rồi.”

“Ừ, nóng không chịu nổi.”

Hai cô gái đi trước, Lâm Thiên Vũ theo sau. Sống cùng hần mới biết, hóa ra hồn ma đẹp trai không cần ăn, không cần uống, không tiêu tốn của cô thứ gì.

4. Chương 4

Cô ngồi ở cuối lớp, gần cửa sổ nơi thích hợp cho những ai lười học, bên cạnh còn chỗ trống. Lâm Thiên Vũ thật may mắn, chỗ đó dành tặng cho hồn ma đẹp trai. Bàn trên là Thảo mama và anh chàng lớp trưởng có cái tên Nguyễn Tôn Thất Thanh Hùng dài không đỡ nổi. Cô vẫn chưa đến nên mama quay xuống nói chuyện cùng cô.

“Bà nghe tin gì chưa?”

“Chưa, có tin gì mới à?”

“Lớp mình có học sinh mới, nghe đâu là rất đẹp trai.”

Hai mắt Thảo mama lóng lánh, long lanh. Người mới. Trai đẹp. Liệu có đẹp như hồn ma ngồi cạnh cô không nhỉ.

“Này, Hùng tớ có chuyện muốn hỏi”

“Hả, chuyện gì, nói đi”

Lúc trước, lớp trưởng không hề biết tới khái niệm ngôn tình là gì. Nhưng từ khi ngồi gần hai đứa ăn ngôn tình, uống ngôn tình, ngủ ngôn tình, nghỉ cũng ngôn tình nốt như cô và Thạch Thảo, mà lớp trưởng đã bị nhiễm virus. Hiện tại ngồi xoi quyển Đạo tình của cô đến quên trời đất.

“Người mới của lớp ta tên gì?”

Hùng lục lọi trí nhớ, dựa vào nguồn thông tin biết trước trả lời cho hai đại sắc nữ.

” Tên: Hồ Dương Huy

Giới tính: Nam

Cao: 1m80

Học lực: Giỏi

Gia cảnh: Giàu có

Nghe nói rất đẹp trai, do tớ chưa gặp nên không biết miêu tả thế nào cho đúng. Hai vị đại tỉ đã vừa lòng chưa.”

“Tạm thời vừa lòng, cứ đọc tiếp đi, không làm phiền.”

Lớp trưởng quay lên đọc tiếp, đang đến hồi gay cấn. Tề lão đại quả là phi phạm, cần phải học hỏi.

“Đan Tâm, chút nữa người mới vào, bà nói cô để người mới ngồi cùng bà đi”

Thạch Thảo dõ giọng năng nỉ, Đan Tâm này cái gì cũng dễ thương lượng. Duy nhất một thứ không thể, chính là ngồi cùng người khác. Người đẹp, ngồi gần có thể nhìn nhiều một chút nha.

“Không thích”

“Người ta là trai đẹp đó?”

“Trai đẹp cũng không thể, bà biết tớ không thích ngồi cùng người khác mà.”

Đây không phải lần đầu Đan Tâm từ chối ngồi cùng người khác, biết không thay đổi được gì, Thạch Thảo quay lên.

“Không thích ngồi cùng người khác, vậy tôi thì sao?”

Đan Tâm nhìn Lâm Thiên Vũ từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

“Anh đặc biệt, là hồn ma đẹp trai. Nếu anh không thích cũng có thể đi chỗ khác ngồi”

Lâm Thiên Vũ cười, hần đặc biệt.

Nhìn ra ngoài cửa sổ đối diện, cô đến rồi, phía sau đúng là có thêm một cái đuôi giống đực, đáng tiếc nhìn không rõ mặt.

“Thạch Thảo cô và anh chàng đẹp trai của bà đến rồi kìa”

“Đâu, đâu..... khuất cửa rồi không nhìn thấy, này Hùng cô đến rồi kìa, đừng đọc nữa.”

Cô giáo chủ nhiệm Hà Mi thướt tha đi vào cửa, tặng cho cả lớp một nụ cười tươi rói, cất giọng oanh vàng.

“Chào các em, hơn hai tháng không gặp các em vẫn khỏe chứ. Năm nay cuối cấp rồi mong các em bớt ăn chơi, tập trung học hành. cuối năm không đậu tốt nghiệp 100% là ”tiêu” với cô biết chưa.”

Vẫn điệp khúc này, bài hát này không lẽ thầy cô không có lời gì mới hơn sao?

Cả lớp nhao nhao xem cô như không khí, xem mặt người mới quan trọng hơn.

Minh Thư kiêu kì của lớp không thể đợi nữa, hỏi thẳng:

“Bạn mới đâu cô?”

“Thông tin của các em thật nhanh nhạy, Dương Huy em vào đây”

Cả lớp nhìn ra cửa, hồi hộp chờ đợi sự xuất hiện của anh chàng đẹp trai trong truyền thuyết, cầu mong đừng vỡ mộng.

Quần tây, áo sơ mi trắng, cao, body coi như chuẩn, hai mắt, một mũi, một miệng, nhưng lạnh lùng và đẹp trai hơn mấy đứa con trai trong lớp.

Đan Tâm nhìn lướt qua, không đẹp, không cao, dáng không chuẩn như Lâm Thiên Vũ. A, thất vọng. Mất cụp xuống dán vào quyển Hủy nhắm mắt khi anh đến cửa Đình Mặc. Đọc ngôn tình tưởng tượng dung nhan của Bạc loạn ngôn còn hơn.

“Sao vậy, thất vọng à, bạn mới của cô đẹp trai nhất trong lớp rồi còn gì”

“Vẫn thua anh đó thôi, từ ngày nhìn thấy anh tiêu chuẩn đánh giá trai đẹp của tôi đã tăng vọt, bạn mới bị loại ra khỏi danh sách trai đẹp của tôi rồi”

Lâm Thiên Vũ chịu thua, từ chối cho ý kiến.

Dương Huy từ khi bước vào đã nhìn chăm chăm Đan Tâm, cô bạn này là người duy nhất nhìn hần dưới năm giây, thú vị rồi đây.

Các áo dài trong lớp mất long lanh hình quả tim, bắn điện loạn xạ.

“Oa, đẹp trai quá, cô ơi bạn mới tên gì hả cô?”

“Em tự giới thiệu đi”

Bạn mới tặng cho các nữ xinh một nụ cười rạng rỡ, hi vọng Đan Tâm nhìn thấy nhưng thật tiếc cho anh bạn này Đan Tâm không thèm nhìn anh.

“Chào mọi người, mình là Hồ Dương Huy vừa vào lớp ta còn nhiều điều chưa biết, mong các bạn giúp đỡ.”

Nói xong còn không quên cười, nhìn mặt lạnh nhưng không lạnh chút nào.

Các áo dài nhìn thấy nụ cười đó càng thêm đứng, mắt đẹp long lanh nhất có thể.

Thạch Thảo chăm chú nhìn trai đẹp vẫn không quên cô.

“Đan Tâm, nhìn kìa, người đã đẹp cười còn đẹp hơn, ôi giọng nói.... thật là làm người ta xao xuyến”

Lớp trưởng ngồi cạnh dội nước lạnh, trai đẹp là đối thủ của nam sinh lớp này, thêm một tên trai đẹp là tăng khả năng bị “ế”

“Bớt mơ mộng đi, nhìn đẹp mặt ai biết có cái gì không dám nói ra hay không?”

“Ông im miệng, đừng nói xấu đại thần của lòng tôi”

Lớp trưởng mặc kệ, tiếp tục đọc Đạo tình.

Thấy có cái gì không đúng, Thạch Thảo quay phắt xuống.

“Đan Tâm hôm nay bà sao vậy. trên kia có trai đẹp không nhìn, tưởng tượng dung mạo của các soái làm gì?”

“Cứ mặc kệ tở, bạn mới đang nhìn bà kìa”

“Thật không?”

Thạch Thảo quay lên, bạn mới đúng là đang nhìn cô, cười so với hoa còn tươi hơn.

Ki thật thì Dương Huy nhìn Đan Tâm chứ không phải mama.

“Lớp cô thật nhiều sắc nữ”

“Con người luôn hướng tới cái đẹp, sắc nữ không có tội. Anh nên thấy may mắn vì không ai nhìn thấy anh. Dương Huy không đẹp bằng anh mà đã như vậy, nếu anh mà đứng trên đó, đảm bảo anh không sống sót tới sáng hôm sau.”

Là vì Lâm Thiên Vũ đẹp đến nỗi con gái cũng phải ghen tị, có người ám sát vì ghen ăn tức ở với dung mạo của hắn cũng không có gì là lạ.

“Dương huy, em muốn ngồi ở đâu?”

Rất nhiều gương mặt nhìn về phía Dương huy mong đợi, tất nhiên bạn mới muốn ngồi ở chỗ.....

“Em muốn ngồi cạnh bạn nữ kia.”

Cô giáo nhìn theo hướng tay của bạn mới, không biết nên nói được hay không được, chủ nhiệm lớp này ba năm đơn nhiên hiểu rõ Đan Tâm thích ngồi một mình, nhưng học sinh mới này có chút đặt biệt.

Đan Tâm vẫn chăm chú làm một truyện vẫn không hay biết gì.

“Đan Tâm”

“Gi?”

“Bạn mới muốn ngồi cạnh cô.”

“Thế à”

Đan Tâm gấp sách lại nhìn lên.

“Đan Tâm, Dương Huy muốn ngồi cạnh em, em thấy thế nào?”

Đan Tâm cười đứng dậy

“Bạn Dương Huy đúng không, lớp đúng là còn nhiều điều bạn chưa biết, vậy bây giờ bạn nên biết điều này. trong lớp mình thích ngồi một mình không muốn có ai ngồi cạnh. Cho nên cảm phiền bạn ngồi chỗ khác. Nếu bạn vẫn thích ngồi chỗ này thì mình sẽ nhường lại cho bạn đi chỗ khác ngồi. Bạn thấy thế nào?”

Đan Tâm không cần chờ câu trả lời ngồi xuống tiếp tục sự nghiệp làm một truyện vĩ đại.

Dương Huy hơi bất ngờ, cô bạn tên Đan Tâm này không những không thèm nhìn hắn mà còn từ chối ngồi cạnh hắn, rất đặc biệt.

“Thế này thì....”

Cô giáo khó xử.

“Không cần đâu cô, em ngồi chỗ khác ”

Cuối cùng bạn mới ngồi dãy bàn bên tay phải trên cô một cái bàn, vẫn gần. Thảo mama có thể nhìn trai đẹp thỏa thích rồi.

5. Chương 5

Đan Tâm nhìn đồng từ vệt trước mặt choáng váng nằm gục đầu trên bàn, mặc kệ cô giáo đứng trên bục giảng thao thao bất tuyệt.

“Sao vậy? Tôi thấy cô lúc đọc ngôn tình hăng say lắm mà. Chỉ là mấy từ vệt tiếng Anh thôi có cần phải như bong bóng xì hơi vậy không?”

“Anh thì biết cái gì, đời này tôi thích nhất ngôn tình còn ghét nhất tiếng Anh, thấy nó là tôi hoa mắt chóng mặt rồi.”

Cô Mi từ trên bảng quay mặt xuống nhìn đám học trò, chột nhứ mày.

“Đan Tâm em ngồi đó nói chuyện với ai, đứng dậy trả lời câu hỏi.”

Đan Tâm ngẩn đầu lên mặt méo xệch, thôi tiêu rồi.

Cô Mi háng giọng đọc một tràng tiếng Anh, mười chữ Đan Tâm hiểu được hai.

“Em trả lời đi”

“Thưa cô.....”

Đan Tâm suy nghĩ mãi cũng không nói ra được một chữ. Lâm Thiên Vũ không ý thức được tình hình còn soi mói cô.

“Cô học thế này làm sao đủ điểm leo lên mười hai?”

“Tiếng Anh kiểm tra trắc nghiệm, số tôi may mắn vừa đủ sống sót.”

“Đan Tâm, cô không gọi em dậy để làm người mẫu, em có trả lời được không cô gọi người khác.”

Ánh mắt của cả lớp đều tập trung trên người cô, hôm nay thật xui xẻo, ngày đầu năm học đã như thế này sau này chắc cô chết quá.

Thạch Thảo quay xuống lắc đầu, cô đang nhìn tở không nhắc được.

Cả anh bạn mới cũng nhìn cô, ánh mắt ngập tràn hứng thú cô không thích ánh mắt này.

Tình hình căng thẳng, lúc Dương Huy nói thì Lâm Thiên Vũ cũng vừa viết xong một câu trên giấy nháp, không ai để ý tới cây bút không có người cầm vẫn viết được.

“Thưa cô hay là để em.....”

Lâm Thiên Vũ đưa tờ giấy sang cho cô

“Câu trả lời đó, đọc đi”

Đan Tâm bưng tỉnh, nhanh miệng đọc xong đáp án trước khi Dương Huy nói ra hai chữ cuối “trả lời.”

Cả lớp im lặng, lúc nước sôi lửa bỏng mới chịu trả lời. Cô Mi hơi kinh ngạc Đan Tâm “học không giỏi” Tiếng Anh cho lắm, trả lời được, ừ không làm mất mặt lớp trước bạn mới.

Dương huy quay mặt xuống nhìn Đan Tâm, hay lắm rất biết chọn thời điểm.

“Đan Tâm em ngồi xuống đi, lần sau trả lời nhanh một chút.”

Thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng thoát nạn. không giám nói chuyện với hồn ma đẹp trai nữa, ghi lên tờ giấy nháp mới để ý thấy chữ của hồn ma đẹp trai rất đẹp, ít nhất cũng gần bằng gương mặt của hấn.

“Cảm ơn đại hiệp đã cứu mạng.”

Lâm Thiên Vũ suy nghĩ một chút mới nói:

“Cô bớt đọc ngôn tình đi để thời gian tôi dạy cô tiếng Anh.”

“Dạy tiếng Anh cho tôi, được không?”

“Tôi trước mười tuổi ở Mỹ, không lẽ không dạy được cô.”

Chỉ là bớt đọc ngôn tình thôi không phải là không được đọc, học lại tiếng Anh cũng tốt lần sau có thể tự cứu bản thân.

“Vậy thì nhờ cả vào anh, tôi nói trước đối với tiếng Anh tôi rất chậm tiêu.”

“Cô khỏi cần nhắc tôi, căn cứ vào tình hình lúc này đã nói rõ điều đó.”

Chiến đấu với hai tiết tiếng Anh khó nhằn, đầu óc Đan Tâm xoay vòng vòng, nằm gục trên bàn.

“Lúc này cậu định trêu tôi?”

Đan Tâm bực mình ngẩng mặt lên, tên nào điên vậy, sáng giờ cô vẫn chưa có chộc ai nha.

A, là bạn mới.

“Trêu cái gì cơ?”

“Cậu biết câu trả lời cố tình chậm trễ không nói ra, chờ tới lúc tôi muốn trả lời cậu mới nói”

Thì ra là cái này.

“Cậu bị điên à, muốn trả lời cũng phải suy nghĩ kĩ, tôi không có bảo cậu trả lời thay tôi đó là do cậu hấp tấp muốn trả lời đúng vào lúc tôi biết đáp án.”

Một câu trả lời thôi cũng tìm cô gây sự, rảnh rồi sinh nông nổi. Không thềm để ý tới Dương Huy nữa nắn gục đầu xuống bàn, Lâm Thiên Vũ không biết chạy đi đâu rồi.

6. Chương 6

Dương Huy cong môi thành một nụ cười, bị điên, hai từ này trước nay chưa có người nào dám đặt trên người hấn. Chưa đầy hai tiếng đồng hồ, cô bạn mới này đã làm ba thứ mà xưa nay chưa ai dám làm với hấn: không thềm nhìn hấn, từ chối ngồi cạnh hấn và nói hấn bị điên. Xem ra quyết định về đây học cũng không tồi.

Thạch Thảo không biết ở đâu nhảy ra, bắt đầu nổi máu bà tám.

“Lúc này Dương Huy nói gì với bà?”

Đan Tâm kể lại chuyện lúc nãy, chờ lời nhận xét của mama,

“Chỉ nói chừng đó chuyện?”

“Ừ.”

“Mà sao bà biết câu trả lời?”

Đan Tâm cười, tất nhiên là nhờ Lâm Thiên Vũ nhưng không thể nói nha.

“Mấy câu cô nói có trong sách, tớ chấp vá lại thành câu trả lời, chỉ nói đại thôi ai ngờ đúng”

“Thì ra là vậy, số bà cũng còn may”

“Tất nhiên, ông trời không phụ lòng người tốt mà.”

Trên đường về nhà, Đan Tâm hiếu kì hỏi Lâm Thiên Vũ:

“Hai tiết cuối anh đi đâu?”

“Đi dạo, tới trường cô đơn nhiên phải dạo một vòng.”

“Anh thấy có cái gì lạ không?”

Lâm Thiên Vũ nhún mày, nói không đâu không đuôi ai mà hiểu được.

“Cái gì lạ?”

“Thì Hồ Dương Huy đó.”

Cô bé này nhìn ra cái gì rồi.

“Tôi thấy cô đối với cậu ta có cái gì đó hơi khác, trước giờ cô nói chúng tôi ngồi ở đâu là ngồi chỗ đó, không hề được lựa chọn chỗ ngồi, để ngồi một mình tôi phải đấu tranh với cô suốt cả học kì I năm lớp mười đó.”

“Lúc tôi đi dạo có vào phòng hiệu trưởng dùng nhờ máy tính xem một chút hồ sơ cá nhân.”

Cô thật hiếu kì nha, hồn ma dùng nhờ máy tính không biết thầy hiệu trưởng sẽ có cảm tưởng gì?

“Hồ sơ cá nhân của ai? Trong đó viết cái gì?”

Lúc Đan Tâm nói có vài chiếc xe chạy qua, nhìn cô như nhìn bệnh nhân trốn trại nhưng cô mặc kệ ai muốn nghĩ gì thì nghĩ.

” Hồ sơ của Hồ Dương Huy, tôi nhìn cậu ta hơi giống một người nên đi tìm hiểu.”

“A, cậu ta là ai?”

“Cô thử đoán xem.”

“Tôi làm sao mà biết, anh nói đi”

Đối với kết quả này Lâm Thiên Vũ hơi bất ngờ, cậu ta có mặt ở Việt Nam không biết để làm gì, ông nội của cậu ta là chủ tịch của một tập đoàn hợp tác làm ăn với DL.

“Hồ Dương Huy là cháu của chủ tịch tập đoàn KN, cũng là người thừa kế tập đoàn đó.”

Đan Tâm kinh ngạc há miệng, thân phận thật khủng bố.

”Anh nói cậu ta là cháu của Hồ Viễn Đông chủ tịch tập đoàn chứng khoán, bất động sản lớn nhất Châu Á.”

“Ừ, cô biết.”

“Ba tôi cũng làm về bất động sản, KN là tập đoàn lớn tôi không biết thì thật có lỗi.”

Đang nói chuyện vui vẻ, tự nhiên đằng sau có ai đó gọi tên cô, linh thật vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo xuất hiện.

“Đan Tâm chuyện lúc nãy ở trong lớp bỏ qua đi, chúng ta là bạn, được không?”

Đan Tâm nhìn người chạy chiếc xe đạp thể thao, đây sẽ là người thừa kế KN sau này nhìn không giống nhưng cô tin những lời Lâm Thiên Vũ nói là sự thật. Thời nay người hai mặt rất nhiều. ai biết được Dương Huy có nằm trong số đó hay không.

“Không được”

“Vì sao?”

“Rất đơn giản, vì ngay từ khi nhìn thấy cậu tôi đã không thích cậu, để một người mà mình không thích làm bạn tôi thấy rất buồn cười.”

Đan Tâm nói xong chạy thẳng, để lại Dương Huy ngẩn ngơ, cô lại từ chối hần lần nữa.

“Sao lại từ chối, sau này cậu ta thừa kế KN làm bạn với cậu ta rất có lợi”

Câu này là Lâm Thiên Vũ nói đùa, tuy quen biết với cô không lâu nhưng hần nhìn ra cô không giống Nghi Anh, sẽ không vì tiền tài, danh vọng mà làm bạn với người giàu có.

Đan Tâm đen mặt cô là người vụ lợi như vậy à.

“Đừng nói cậu ta là người thừa kế, dù cho có là chủ tịch của KN hay lớn hơn nữa là DL, tôi không thích cũng chừng đó thôi.”

“Đừng giận, tôi chỉ nói đùa thôi.”

“Đùa, anh đùa hay nhỉ, không buồn cười chút nào đâu”

“Ai, Đan Tâm cười lên đi cô cau có trông rất giống bà già”

“Cái gì, ai là bà già, tôi nhỏ hơn anh hai tuổi tôi là bà già thì anh là ông già của ông già.”

“Được rồi, ông già, cẩn thận phía trước có xe kìa.”

Hai người đi trên đường âm ỉ, những chiếc xe lừa thừa lâu mới thấy bóng chạy ngang qua thì chỉ nghe thấy Đan Tâm nói, nhìn cô như nhìn quái vật chứ không phải bệnh nhân trốn trại nữa.

7. Chương 7

Lâm Thiên Vũ nhìn tờ lịch, 27 tháng 9 là sinh nhật của Nghi Anh. Đã lâu hần không nhớ tới cô.

“Trên tờ lịch đó dát vàng hả, anh nhìn được mười phút rồi đó”

Lâm Thiên Vũ bật cười, người cũng đã đi rồi cần gì phải nhớ nữa.

“27 tháng 9, ngày đặc biệt?”

“Ừ, sinh nhật một người.”

Mắt Đan Tâm sáng lên, sinh nhật một người.....

“Nhìn mặt anh là tôi biết đó là con gái mà còn là bạn gái anh.”

Bạn gái, đã là quá khứ rồi.

“Không nói nữa, nhớ hết đồng từ vựng này cho tôi”

Đan Tâm bĩu môi, không nói thì thôi. Lại nhìn đồng từ vựng, cấu trúc thì, cách phát âm....vân vân và mây mây, chán như con gián. Hần ở Mi mười năm, nói tiếng Anh không khác người bản xứ là bao, dạy cho cô cũng bắt buộc cô đọc đúng, không được sai dù chỉ một li.

Ngồi học đúng hai tiếng đúng là kì tích. Đi qua phòng Lâm Thiên Vũ, hồn ma đẹp trai được cô ưu ái tặng ột phòng riêng, không đóng cửa chắc là ở trong phòng.

Đứng trước cửa sổ nhìn Lâm Thiên Vũ hơi buồn, đứng cạnh mà hắn cũng không phát hiện ra. Từ ngày quen biết hắn đây là lần đầu tiên cô thấy hắn như thế này, không lẽ là do cô gái có sinh nhật ngày hôm nay, cũng đúng đó là người hắn yêu mà, liệu cô ấy có biết Lâm Thiên Vũ trở thành hồn ma không.

“Nhớ người yêu?”

Lâm Thiên Vũ quay sang nhìn Đan Tâm, hắn làm gì nhớ ai, ở một mình suy tư chút thôi.

“Học xong chưa mà qua đây?”

“Đã xong, người yêu anh trông như thế nào nhỉ?”

“Tôi làm gì có người yêu.”

“Không có? Anh định lừa trẻ con ba tuổi hả.”

“Đã từng thôi.”

Thì ra hồn ma đẹp trai thất tình, là cô gái như thế nào, hết mười phần não cô ta có vấn đề mới bỏ rơi Lâm Thiên Vũ. Hắn cùng cô ngồi trên cửa sổ, nắng chiều chiếu qua nhìn thật đẹp.

“Cô ấy là người như thế nào? Nhất định là một mỹ nữ.”

“Muốn biết?”

“Ừ, nói đi.”

Nhìn cô háo hức như được quà vậy, còn giả bộ làm động tác ngoáy tai lắng nghe, thật hết biết. Tại sao hắn lại nói cho cô nghe nhỉ, có lẽ đơn giản hắn cần một người để chia sẻ, lắng nghe hắn nói.

“Cô ấy tên Nghi Anh, xinh đẹp, thông minh, rất chăm học chứ không lười như cô đâu. Chúng tôi yêu nhau khi học mười hai, thật buồn cười là lúc đó tôi theo đuổi cô ấy.”

“Sau đó như thế nào?”

“Chúng tôi yêu nhau hai năm nhưng hình như tôi không hiểu được con người cô ấy. Sau đó cô ấy chia tay tôi đi theo người khác.”

Giọng Lâm Thiên Vũ nhàn nhạt kể chuyện tình bị phản bội của bản thân như kể một câu chuyện nghe được từ vỉa hè, đã không còn cảm xúc gì nữa rồi.

Đan Tâm không hiểu một người tốt như Lâm Thiên Vũ tại sao cô Nghi Anh gì đó còn bỏ hắn đi theo người khác, cô nàng này nhất định sẽ hối hận.

“Vì sao?”

“Tham vọng của cô ấy quá lớn, thứ cô ấy muốn có lẽ tôi không cho được.”

“Cô ấy đi theo người như thế nào?”

“Là đại thiếu gia tập đoàn Hạ thị, cũng có thể xem là đối thủ của tôi trên thương trường”

Lâm Thiên Vũ này không đơn giản nha, thân phận cũng không nhỏ đâu. Tập đoàn Hạ thị, lại là một tập đoàn lớn, hết KN đến Hạ thị chỉ thiếu mỗi DL nữa là đủ bộ ba tập đoàn lớn nhất Châu Á rồi còn gì.

“Như vậy thì cô ấy muốn sau này làm phu nhân chủ tịch, cái đó.... cô ấy quả có chí lớn.”

Lâm Thiên Vũ lấy tay dụi trán Đan Tâm, chí lớn... nói rất hay.

“Nghi Anh lớn lên trong cô nhi viện, muốn làm phu nhân chủ tịch để có một cuộc sống tốt hơn ở một mức độ nào đó có thể hiểu được.”

Anh đúng là rộng lượng, rộng tới mức người yêu bỏ đi theo người khác vẫn có thể thông cảm, anh thật vĩ đại.

“Anh có tin không, sau này cô ấy nhất định hối hận về tìm anh.”

“Cô đọc ngôn tình nhiều nên nghĩ cái gì cũng đẹp như mơ.”

Hừ, ngôn tình cũng không đẹp ngư anh nghĩ đâu, có rất nhiều nhân vật đáng thương nha, cô cũng có suy nghĩ của cô.

“Hạ thiếu kia chắc gì đã yêu Nghi Anh thật lòng, cũng có thể vì cô ấy xinh đẹp, vì cô ấy là người yêu của đối thủ mà theo đuổi cô ấy, mang cô ấy đi. Anh cứ chờ xem, vài năm nữa cô ấy nhất định về tìm anh muốn nối lại tình xưa.”

Lâm Thiên Vũ suy nghĩ cũng có thể như vậy thật nhưng sau này Nghi Anh dù có trở về hẳn cũng không thể nào nối lại tình xưa với cô. Là Nghi Anh yêu tiền tài, danh vọng hơn yêu hẳn, tình yêu đó không đáng để hẳn tiếp tục.

Đan Tâm thấy Lâm Thiên Vũ lại rơi vào suy tư. Im lặng, nhớ tới một chuyện.

“Này, không phải anh tự sát vì tình đó chứ, nếu không tại sao anh lại là hồn ma.”

Lâm Thiên Vũ dở khóc dở cười, tự sát vì tình, trí tưởng tượng của cô bé này thật phong phú.

“Làm có chuyện buồn cười đó, tôi uống rượu say không cẩn thận lạc tay lái gây ra tai nạn.”

“Ai, dù sao cũng xảy ra rồi. Anh xem mặt anh âm âm u u trông rất xấu xí, cái cô Nghi Anh gì đó không đáng để anh phải buồn. Vui lên đi, đừng để nhan sắc anh tàn phai, làm một hồn ma xấu xí tôi sẽ sợ anh thật đó.”

An ủi hẳn cũng nhắc tới nhan sắc, cô bé này mê trai đẹp hết thuốc chữa rồi.

8. Chương 8

“Bà đạo này hay nói chuyện một mình lắm nha, y như bị ma nhập.”

Đan Tâm cười, cô làm gì bị ma nhập, ma ám thì đúng hơn. Trong giờ học cô không để ý thầy cô giảng bài, những điều cần chú ý đều được Lâm Thiên Vũ đánh dấu lại cho cô học. Hồn ma đẹp trai thông minh, tài giỏi ngồi trong lớp hay hỏi bài, nói chuyện với hẳn. Thạch Thảo nói cô hay nói chuyện một mình không có gì lạ.

“Làm gì có.”

“Tớ cũng nghe thấy”

Hai.... cả lớp trưởng cũng nghe thấy, mặc kệ vậy.

Thạch Thảo đập tay cô nhìn về phía trước, tình nghịch nháy mắt. Đan Tâm này thật may mắn, ai có mắt đều nhìn ra Dương Huy có ý mờ ám với Đan Tâm.

Cả tháng nay Dương Huy như âm hồn bất tán, hễ cô ở đâu là hẳn theo đó. Hại cô không biết bị bao nhiêu nữ sinh trong trường nhìn cô bằng ánh mắt hình viên đạn. Lâm Thiên Vũ là hồn ma thật sự còn chưa làm cô thấy phiền như vậy.

“Tớ có chuyện thú vị, có muốn nghe không?”

Đan Tâm nhìn Thạch Thảo, lớp trưởng cười bí hiểm, chọc cho con sâu tò mò trong hai người thức dậy.

Lâm Thiên Vũ thôi không nhìn trời đất quay đầu qua, cô bé này lại bày trò gì nữa đây, cá mưòi ăn mưòi có liên quan tới Hồ Dương Huy.

“Có chuyện gì vui sao?”

Dương Huy kéo ghế ngồi cạnh lớp trưởng.

Thạch Thảo háo hức có tin thú vị, tác giả ngôn tình nào ra sách mới hay là anh chàng đẹp trai nào lỡ rơi vào nắm mồ hôn nhân.

Lớp trưởng cũng háo hức không kém, tin từ miệng Đan Tâm nói ra không làm cho thế giới đảo lộn cũng khiến người ta chết ghen.

Đan Tâm háng giọng, bắt đầu mở màn.

“Hôm qua ôm máy tính đọc được một tin rất hay, cũng có thể là tin đồn thất thiệt nhưng không có lửa làm sao có khói.”

Thạch Thảo đen mặt, nói đại cho rồi còn bày đặt vòng vo tam quốc.

“Nói đi, tin gì, vòng vèo hoài.”

Đan Tâm nhìn lướt qua Dương Huy đi vào trọng điểm.

“Các cậu có biết tập đoàn KN không?”

Tập đoàn KN, Dương Huy trầm tư không biết mới lạ đây là tập đoàn nhà hần mà.

Lớp trưởng nhảy vào phô bày hiểu biết.

“Tập đoàn chứng khoán, bất động sản lớn nhất Châu Á, đứng đầu là một lão gia gia trên sáu mươi tuổi tên Hồ Viễn Đông, lão gia gia này hơi bất hạnh. Được một đứa con trai không may mất sớm, con dâu sau đó không lâu cũng lên đường theo chồng, để lại một đứa con trai hình như bằng tuổi chúng ta không biết chui đi đâu rồi. Sao vậy, cậu đừng nói lão gia gia kia hồi xuân lấy về một cô hai mươi a.”

Dương Huy đen mặt, nói bậy bạ hần chẳng chui đi đâu cả, đang ngồi đây nghe ba người nói xấu ông nội hần.

Lâm Thiên Vũ phụt cười giơ ngón cái. Trí tưởng tượng của Hùng lớp trưởng đủ viết thành tiểu thuyết rồi, tình yêu vĩ đại giữa một ông già trên sáu mươi và một cô nàng hai mươi.

Đan Tâm liếc mắt nhìn Lâm Thiên Vũ, cười cái gì, trò vui vẫn còn ở phía trước.

“No, tin này liên quan tới kẻ không biết đã chui đi đâu.”

Dương Huy hiểu kì, có liên quan tới hần là chuyện gì nhỉ.

“Có người tung tin lên mạng nói người thừa kế tập đoàn KN có bệnh khó nói, có vấn đề về giới tính, còn có người đồng tính tự nhận người thừa kế kia có quan hệ mờ ám với nhau. Chủ tịch của KN không phải hơi bất hạnh mà vô cùng bất hạnh mới đúng. con trai, con dâu mất, có mỗi đứa cháu lại đồng tính. Ông ấy nên hồi xuân lấy về một cô hai mươi nhờ đâu ông trời có mắt cho ông ấy một đứa con trai nối dõi tông đường thì sao.”

Đan Tâm làm ra vẻ tiếc thương cho những mảnh đời bất hạnh, trong lòng thì cười hả hê, sung sướng bởi gương mặt đổi màu liên tục như tác kẻ hoa của Dương Huy.

Thạch Thảo, lớp trưởng cùng gật đầu đồng tình, tin tức rất sốt dẻo, lão chủ tịch thật đáng thương.

Lâm Thiên Vũ buồn cười, có vài phần đồng tình với Dương Huy, Đan Tâm chính người không nương tay chút nào, người đã mất cũng lôi lên sàng diễn.

Đương sự thì như thế nào, đơn nhiên tức giận đến mặt xám như tro tàn, ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tông người tung tin này lên mạng. Chuyện lớn như vậy sao hần không biết, cố vớt vát lại chút danh dự cuối cùng.

“Đó có thể là tin đồn thất thiệt.”

“Có lẽ, nhưng ai rảnh rồi đi chọc phá người thừa kế KN, còn điên nhận mình là người đồng tính có quan hệ với cậu ta, chắc chắn cậu ta có vấn đề.”

“Cậu đọc cái đó ở đâu?”

“Không biết, hôm qua đi lang thang trên đó vô tình đọc được, biết thế đã lưu lại trang đó đưa cho cậu đọc rồi.”

Đan Tâm tiếc rẻ nhìn Dương Huy sắp bùng nổ tức giận, nhin đi, tức giận là ma quỷ bùng nổ bây giờ chỉ có hại cho cậu.

“Mà sao mặt cậu xám ngắt vậy, có cần lên phòng y tế không?”

“Không cần, tớ ra ngoài hít thở mộ chút là được.”

Dương Huy mang bộ mặt như ai thiếu nợ không trả ra ngoài. Thạch Thảo khó hiểu nhìn theo.

“Cậu ta làm sao thế nhỉ?”

Hùng lớp trưởng ngồi cạnh nhân cơ hội dim hàng.

“Chắc cậu ta đồng tình với người thừa kế KN, một gương mặt đẹp trai thì ra là đồng tính.”

Đan Tâm cười rộ lên, Dương Huy chúc mừng cậu, mặt mũi cậu từ nay mất sạch.

Lâm Thiên Vũ gõ đầu Đan Tâm, đùa thật vui vẻ, nghịch ngợm như vậy sau này có tên con trai nào dám yêu cô chứ.

“Đau.”

Đan Tâm quát mắt nhìn Lâm Thiên Vũ, cô đùa hần cười rất vui vẻ mà, không biết ơn còn gõ đầu cô.

Thật ra chẳng có tin đồn người thừa kế KN bị đồng tính gì cả, cô tự viết kịch bản rồi tự diễn thôi. Lần sau cậu còn đi theo cô không rời, tôi sẽ cho cậu đeo mặt nạ đi học vì sợ người ta nhìn thấy mặt.

Thạch Thảo nhe Đan Tâm kêu đau, quay xuống quan tâm.

“Sao vậy?”

“Không sao, bị đụng vào góc bàn thôi.”

Ở một góc khuất dưới chân cầu thang Dương Huy bực mình gọi điện thoại.(anh Huy nói tiếng Trung nha)

“Gỡ đồng tin đồn trên mạng về tôi xuống.”

“Tin đồn nào?”

“Đến bây giờ còn không biết tin đồn nào, tìm và gỡ xuống ngay. Mất mặt tôi là chuyện nhỏ ảnh hưởng tới KN là chuyện lớn, không xử lý được vụ tin đồn này thì mấy người nghỉ việc luôn đi.”

Dương Huy bây giờ hệt như núi lửa sắp phun trào, dung nham đã lên tới cổ họng nhưng làm cách nào cũng không hể đi ra ngoài. Nghẹn ứ lại vừa bực mình vừa khó chịu. Trước giờ hần chưa từng xuất hiện trước truyền thông, cũng không đắc tội với ai, kẻ nào đã tung tin đồn này còn để Đan Tâm đọc được. Để hần biết được là ai kẻ đó đừng mong được yên ổn. Vẫn may Đan Tâm không biết hần là người thừa kế KN, nếu không hần có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

9. Chương 9

“Thiên Vũ, nếu bây giờ có kẻ chặn đường chúng ta anh sẽ làm gì?”

Gần tới 20-11, văn nghệ văn gừng choáng gần hết thời gian. Cô không tham gia nhưng hằng ngày vẫn có mặt để cổ vũ tinh thần cho Thảo mama. Bây giờ khoảng 6 giờ tối Đan Tâm cùng Lâm Thiên Vũ đi trên con đường vắng không một bóng người, lúc chiều chiếc xe đạp điện yêu quý đòi bãi công vào bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày.

Câu hỏi đột ngột của Đan Tâm làm Lâm Thiên Vũ dừng bước, hần có thể làm gì khi chỉ là một hồn ma không chạm được ai ngoài cô. Không chạm được đồng nghĩa với không đánh được, cô biết rõ mà còn hỏi hần.

“Anh khỏi cần nghĩ nhiều hại não, nhìn xem.”

Có ba anh chàng đang tiến về phía cô, trên môi là nụ cười vạm vỡ không đổi của các bậc yêu râu xanh. Lúc hỏi Lâm Thiên Vũ câu đó cô đã nhìn thấy ba người này rồi. Đêm tối trên đường vắng vẻ gặp mấy tình huống này không có gì là lạ, những lần trước cô giải quyết như thế nào thì hôm nay cứ thế mà làm. Nhìn tà áo dài trắng thướt tha, thực nữ mặc trên người và hồn ma đẹp trai đứng bên cạnh có chút ảo não, thế này phải nhẹ tay một chút.

Anh trọc đầu cao cao đi đến trước mặt cô, nụ cười dề xồm treo trên môi thật hợp thời, mở lời “tán tỉnh”.

“Em gái đi đâu một mình buồn vậy nè, có cần anh đưa em về nhà không?”

Trong tình huống này các cô gái khác có thể phản ứng theo ba kiểu thường thấy nhất.

Thứ nhất: Mắng cho ông anh này một trận rồi bỏ đi nếu như ông anh này chỉ buông lời tán tỉnh mà không động tay động chân. Còn ngược lại thì cách tốt nhất là đập cho ông anh này một trận te tua, bỏ lê bỏ càng rồi oanh oanh liệt liệt bỏ đi trong chiến thắng nếu như bạn tự tin mình đánh nhau giỏi hơn ông anh này.

Thứ hai: Em là gái ngoan, nói vài lời rồi bỏ đi lòng thấp thỏm không yên. Và tùy vào loại người mà em gặp phải để quyết định xem em có thể thoát thân hay không.

Thứ ba: Dân chơi không sợ mưa rơi, anh đã có lời mời thì chúng ta cùng Let's go.

Còn Đan Tâm thì sẽ như thế nào, có thể là tổng hợp của ba cách trên.

Lâm Thiên Vũ lo lắng, nếu hắn là người nhất định ba tên này phải bó bột.....nhưng mà Đan Tâm rất bình tĩnh thì phải, còn có những hành động khiến hắn không hiểu gì cả. Cô bé này lại muốn bày trò gì nữa đây.

Đan Tâm không chút nao núng, nở nụ cười e lệ.

“Trên đường đi học về xe đạp em bị hư phải đi sửa, nhà cũng không còn xa không cần làm phiền ba anh đâu.”

Anh đầu đinh đứng bên cạnh nói chen vào, nhìn cô em xinh đẹp trong lòng bắt đầu ngứa ngáy.

“Em nói gì lạ vậy ba anh tiện đường, tiện đường mà.”

Đan Tâm nhìn về phía xa xa nơi đậu hai chiếc novor, tiện đường cái con khỉ, rõ ràng là ngược đường. Ván vè tà áo dài tỏ ra khó xử.

“Nhưng mà....”

Anh chàng cuối cùng, bề ngoài dễ nhìn nhất, lịch sự nhất mở miệng. Đan Tâm không cần hỏi cũng biết đây là chủ xị của hai ông anh còn lại. Thảm khinh bỉ, dân lưu manh giả danh trí thức.

“Dù sao cũng tiện đường, em là con gái đêm hôm đi một mình không tiện, để anh đưa em về ba mẹ ở nhà chờ lâu không thấy em về sẽ lo lắng.”

Đan Tâm đắn đo một lúc lâu mới gật đầu đồng ý.

Ba anh chàng mừng như điên, cô em này dễ lừa thật.

Chỉ có thể dùng hai từ “hóa đá” để hình dung Lâm Thiên Vũ. Đan Tâm không phải là người dễ “dụ” thế này.

“Cô ngốc hay sao mà đi theo bọn họ.”

Đan Tâm liếc xéo Lâm Thiên Vũ, im lặng bước theo ba người kia. Lúc đầu cô cũng định đánh nhanh rút gọn nhưng nhìn Lâm Thiên Vũ cô lại nổi hứng muốn đùa.

Anh đầu đinh ngồi lên xe anh trọc đầu, còn anh “trí thức” chờ cô ngồi lên xe, đợi mãi không thấy Đan Tâm lên xe, anh trí thức quay lại hỏi:

10. Chương 10

“Sao em không lên?”

“Nhà em ở hướng này mà, anh quay xe lại em sẽ lên.”

Anh trọ đầu thấy không ổn nhảy vào phụ giúp đại ca.

“Trời hơi nóng, ở gần đây có quán bar chúng ta vào đó uống gì đã.”

Đan Tâm suy nghĩ không biết mấy ông anh này có phải thiếu não hay không, tháng 11 nóng cái gì, có đầu anh nóng á. Lí do này cũng đem ra lừa người được.

Anh đầu đình không đợi được nữa, chụp tay Đan Tâm muốn lôi lên xe, ai ngờ:

“Ai nha, anh làm em đau đó.”

Giọng nói này đặc biệt làm ba anh chàng thấy ngứa tai, tiếng nói ngọt như mật, nũng nịu như mấy cô em đi nhảy ở vũ trường mà bọn họ hay lui tới. Chưa tới hai giây cô em này đã chuyển từ gái ngoan sang dân chơi sành điệu rồi.

Lâm Thiên Vũ hóa đá tập hai, lật mặt như lật sách, có năng khiếu làm diễn viên. Lúc đầu hắn còn thấy lo lắng còn bây giờ..... một chút cũng không, nhìn giống như cô đang lừa ba anh chàng này hơn là cô bị ba anh chàng này lừa.

Anh trí thức nói lời dễ nghe.

“Em lên đây đi, đi uống nước rồi về.”

“Trời tối rồi em không đi đâu, ba anh thấy nóng thì cứ đi uống nước không cần để ý tới em, em tự về được rồi.”

Nói xong Đan Tâm đi thẳng, không đùa nữa bây giờ muốn đánh thì cô cũng chiều. Nhìn mặt Lâm Thiên Vũ mà xem âm âm u u như có bão, hồn ma đẹp trai lúc nổi giận sẽ như thế nào nhỉ? Cô cũng không muốn ném thử, người thường ngày ôn hòa lúc nổi bão là đáng sợ nhất.

Anh trọ đầu thấy tình hình đi lệch kế hoạch đuổi theo giữ tay cô lại, nụ cười khả ố.

“Em gái, ba anh này giờ nói với em tốn nước bọt như thế em cũng phải cho ba anh uống chút gì chứ, đâu thể dễ dàng bỏ đi được.”

Đan Tâm nhìn móng vuốt của anh trọ đầu cầm cổ tay mình có chút ngứa mắt. Dễ dàng lật tay lại cầm lấy cổ tay anh đầu trọ. Yên tâm lực tay của cô “rất nhẹ”, mười ba năm luyện karate lực tay của cô chỉ có thể làm trật tay, bong gân “chút xíu” thôi.

“A.....”

Anh đầu trọ kêu lên đau đớn, cầm lấy cổ tay mà Đan Tâm mới buông ra. Mẹ kiếp con bé này mảnh mai thế này mà lại biết võ, lực tay còn mạnh hơn cả hắn.

Anh đầu đình nhìn đồng bọn bị đau nhảy ra tương trợ, thề sẽ đem cô em này ăn sạch sẽ.

Cô ghét nhất ánh mắt trần trụi của anh chàng này, chân nhất lên luồng qua háng anh đầu đình dừng lại ở nơi có “tiểu đệ đệ” với một lực “vừa phải”. Anh đầu đình ăn đau ở chỗ hiểm, ôm lấy “tiểu đệ đệ” nhảy tung tưng.

Lâm Thiên Vũ đứng xem kịch cười đến nổi hai mắt cũng nheo lại, cô bé này thì ra là chân nhân bất lộ tướng.

Chỉ còn anh chàng trí thức, đàn em ra trận thất bại thảm hại, thân làm đại ca mà đứng đó là không được đâu, nhìn khắp cơ thể của ông anh này nơi đó là đáng đánh nhất.

Ông anh trí thức trước khi ra trận không quên gửi thư khiêu chiến mang đầy tính nhân văn sâu sắc.

“Em gái làm hai người bạn của anh thành ra thế này, em đi không được rồi. Anh cũng không thể nhìn thấy bạn bị đánh mà khoanh tay đứng nhìn, nếu anh có lỡ tay làm em bị thương đừng trách anh không thương hoa tiếc ngọc.”

Đan Tâm khinh bỉ, thương hoa tiếc ngọc cái gì, đánh thì đánh đại cho rồi còn làm ra vẻ ta đây bị ép buộc mà chắc gì anh đã động được vào sợi tóc của tôi mà thương với không thương.

Đan Tâm nhìn ông anh trí thức hùng hổ tiến lại gần, nhẹ nhàng phô diễn một cú đá xoay người đẹp mắt đầy tính thường thức mỹ thuật.

“Bốp....”

Anh trí thức lãnh ngay cú đá vào mặt, chiếc kính giả cận trên mặt rơi xuống vỡ nát. Khuôn mặt trí thức tàn tạ. Như thế này xem anh lần sau anh làm sao giả danh trí thức.

Đan Tâm nhàn nhã ngồi bắt chéo chân trên chiếc xe novor, lúc này nếu có thêm điều thuốc trông Đan Tâm sẽ không khác gì chị hai của một băng nhóm xã hội đen nào đó.

“Em hôm nay chỉ là đánh xã giao, nếu còn tái diễn lại lần nữa hứa danh dự với ba anh. Lúc ba anh đi là hai chân khi về phải bò bằng bốn chân.”

Đan Tâm trả lại xe cho ba anh chàng xấu số, ba người họ đi rồi cô mới thả tà áo dài xuống, lúc này đánh người vướng víu quá phải buộc lên, chỉnh lại trang phục trở thành thực nữ như lúc ban đầu.

Nhìn gương mặt đẹp trai ngốc xít của Lâm Thiên Vũ, Đan Tâm bật cười. Đèn đường chiếu vào làm cho cô và cổ nụ cười kia bừng sáng in sâu vào đáy mắt Lâm Thiên Vũ, có cái gì đó dần thay đổi.

“Thiên Vũ anh làm sao vậy, giống như chưa bao giờ nhìn thấy con gái đánh nhau ấy.”

Lâm Thiên Vũ đè nén cảm giác kì lạ không biết từ đâu đến, lờm Đan Tâm.

“Con gái đánh nhau tôi thấy nhiều rồi, chỉ duy con gái mặc áo dài mà đánh nhau thì chỉ có mình cô”

Đan Tâm cười khanh khách, nhặt chiếc ba lô ở dưới đất đeo lên vai, không còn sớm nữa về nhà thôi.

Có một chuyện Lâm Thiên Vũ muốn hỏi cô lâu rồi nhưng không có cơ hội, hôm nay có thể là cơ hội đó.

Lâm Thiên Vũ túm lấy tay phải Đan Tâm, mở lòng bàn tay cô ra soi dưới đèn đường, mấy hôm trước hẳn để ý thấy trong lòng bàn tay cô có một vết sẹo hơi mờ là do dao cắt phải. Không thể là do trong lúc nấu ăn cắt trúng được.

“Vết sẹo này.... tại sao lại ở trên tay cô?”

Đan Tâm không đổi sắc mặt rút tay lại, không chỉ có hấn mà còn Thạch Thảo, Hùng, Dương Huy và cả mấy đứa bạn trong lớp cũng hỏi cô câu này, cô chưa bao giờ trả lời và hôm nay cũng thế. Nhưng Lâm Thiên Vũ đặc biệt hơn mấy người kia, có lẽ là do hấn ở chung nhà với cô hay vì một lí do nào khác cô cũng lười suy nghĩ. Có lẽ một ngày nào đó đẹp trời cô sẽ kể cho hấn nghe sau. Đan Tâm đi giật lùi, hướng mặt đối diện với hấn, nụ cười trên môi không đổi nhưng sao hấn thấy nó cô đơn và buồn đến thế. Đan Tâm mà trước giờ hấn thấy là người luôn vui vẻ, thông minh, tinh nghịch và cũng thật đáng yêu, chưa bao giờ có nụ cười làm hấn đau lòng thế này. Quá khứ của cô như thế nào để hôm nay trên môi phải mang nụ cười cô đơn kia.

“Thiên Vũ, lúc nào có tâm trạng tôi sẽ kể cho anh nghe, quá khứ ai cũng có nhưng không phải lúc nào cũng là một màu hồng hạnh phúc.”

Khi đã nằm trên giường Lâm Thiên Vũ không tài nào ngủ được, gió lùa qua cửa sổ thổi vào lành lạnh, mỗi lần nhắm mắt lại đều thấy nụ cười đẹp như một thiên thần khi lần đầu cô gọi hấn là hồn ma đẹp trai. Không biết từ khi nào nụ cười đó đã in sâu vào trí nhớ rồi khảm vào tim hấn, cảm giác lạ lùng đó lại ủa về. Hấn đã từng yêu một lần cảm giác đó hấn biết nhưng hấn không nghĩ tới sẽ có một ngày hấn rung động trước cô bé này, có thể rung động hôm nay chỉ là nhất thời. Hấn không muốn dễ dàng yêu một người để rồi kết cục sẽ giống như hấn và Nghi Anh. Đan Tâm không giống Nghi Anh nhưng hấn chỉ là một hồn ma không có tương lai, không biết ngày trở về. Phát sinh loại tình cảm này với cô cũng chỉ đem lại đau buồn cho cô mà thôi. Mà chắc gì cô sẽ chấp nhận một hồn ma như hấn. Không sợ hấn, cho hấn ở lại đây là một chuyện yêu hấn lại là một chuyện hoàn toàn khác. Tốt nhất hấn không nên tự mình đa tình.

11. Chương 11

“Thạch Thảo”

Tan học Dương Huy đạp xe phóng như bay đuổi theo Thạch Thảo. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Thạch Thảo là bạn thân của Đan Tâm, hẳn phải rõ Đan Tâm thích gì, ghét gì, gia đình như thế nào. Mấy tháng nay ngoài việc biết Đan Tâm sống một mình, nghiện ngôn tình, học dở hẳn không biết gì về cô cả, phải tìm hiểu một chút mới có thể vạch ra kế hoạch theo đuổi cô. Từ ngày đầu tiên nhìn thấy Đan Tâm hẳn đã có cảm giác rất lạ với cô gái này, ngây thơ, hồn nhiên, khi cười đẹp như một thiên thần chỉ có điều hình như Đan Tâm có bí mật gì đó khó nói, nhất là vết sẹo trong lòng bàn tay phải.

“Dương Huy có việc gì không?”

“Mời cậu đi uống trà sữa, được chứ?”

Không cần nghĩ Thạch Thảo cũng biết anh chàng đẹp trai này muốn moi tin tức của Đan Tâm từ miệng cô, hay đây. Cuối cùng cũng ra tay rồi.

“Được thôi.”

Cả hai đi cà phê quán trà sữa, quán này cô và Đan Tâm hay lui tới. Âm nhạc nhẹ nhàng, phong cách cổ điển và hiện đại được kết hợp tinh tế, rất trang nhã và đặc biệt yên tĩnh.

Thạch thảo khuấy đều ly trà sữa, không đợi Dương huy lên tiếng đã hỏi thẳng, anh chàng này không tồi, gia cảnh, năng lực, bề ngoài đều thích hợp làm bạn trai Đan Tâm.

“Cậu muốn biết gì về Đan Tâm.”

“Mọi thứ, những gì cậu biết tớ đều muốn biết.”

Uống ngụm trà sữa cho nhuận giọng Thạch Thảo bắt đầu báo cáo.

“Như cậu đã biết Đan Tâm sống một mình, không có ba mẹ, có một người chú ở Hồ Chí Minh hình như còn một đứa em gái tên Đan Linh, tớ cũng không rõ lắm Đan Tâm không hay nhắc tới gia đình mình. Gia cảnh giàu có. Thứ cậu ấy thích thì rất nhiều và thay đổi theo tâm trạng, thích nhất biển, có thể ngồi mấy tiếng ngoài biển mà không nói lấy một câu đôi khi chỉ nhìn biển rồi về. Còn thứ Đan Tâm ghét sao, tuy cậu ấy không nói nhưng tớ có thể cảm nhận được Đan Tâm rất ghét sinh nhật của mình, lúc mới quen tớ phải nói khô cả họng Đan Tâm mới chịu tổ chức sinh nhật, tuy bây giờ không còn như thế nữa, Đan Tâm chỉ vui vẻ khi có mặt bạn bè còn lúc tiệc tan ai biết được cậu ấy như thế nào, nhưng chắc sẽ không vui đâu.”

Cô phải cố gắng rất nhiều mới trở thành bạn của Đan Tâm. Đan Tâm không hòa đồng chút nào, ngôn tình cũng là cô đưa Đan Tâm đọc rồi mới trở thành nghiện như ngày hôm nay. Cô cũng chỉ có thể nói chừng đó thôi, còn lại phải tự Dương Huy tìm hiểu.

Ghét sinh nhật, Dương Huy không hiểu?????

“Tại sao lại ghét, ngày đó là ngày vui mà?”

Thạch Thảo nhún vai, trên châu tan trong miệng mùi vị rất đặc biệt, trà sữa trên châu ở đây là ngon nhất.

“Tớ không biết, hỏi Đan Tâm rất nhiều lần rồi nhưng kết quả vẫn là con số không tròn trĩnh.”

Câu chuyện kết thúc tại đây, không ai nói gì cho tới khi Thạch Thảo xử lí xong ly trà sữa.

“Về thôi.”

“Ừ, à mà này, 25-12 là sinh nhật Đan Tâm. Cậu biết phải làm gì rồi chứ, Đan Tâm không thích những thứ cầu kì đâu.”

.....

Đan Tâm bỏ từng quả dâu tây mọng đỏ vào miệng, chua chua ngọt ngọt mùi vị rất ngon. Vừa ăn vừa nhìn Lâm Thiên Vũ chăm bài, cách ba tuần hồn ma đẹp trai sẽ ra bài tập để kiểm tra khả năng tiếp thu tiếng Anh của cô.

Lâm Thiên Vũ đặt bút xuống, quay lại nhìn người nào đó ăn rất mất hình tượng, nhăn mặt.

“Thiên Vũ, anh ăn không?”

Đan Tâm cười “dịu dàng” đôi mắt ánh lên vẻ ngây thơ vô số tội, đưa mấy quả dâu tây đến trước mặt Lâm Thiên Vũ, nhìn rất ngon nha, hồn ma đẹp trai ăn đi nào. Để xem bộ dáng khi ăn của anh như thế nào mà dám nhăn mặt.

“Không ăn.”

Bé con này rõ ràng biết hẳn không ăn được thứ gì rồi mà. Từ khi là hồn ma hẳn không thể ăn, không thể uống, chỉ có thể hít thở, mấy trái dâu tây mọng đỏ này cũng như đôi môi kia chỉ có thể nhìn không thể ăn.

Đan Tâm còn muốn ép hồn ma đẹp trai ăn thì điện thoại reo lên. Ai vậy nhỉ, nhìn đến ngớ người. Bà ngoại, đã bao lâu rồi bà không gọi cho cô.

“Đan Tâm nghe điện thoại.”

“Hả, ừ.”

12. Chương 12

“A lô, bà ngoại con nghe đây.”

“Con làm gì mà lâu thế hả?”

“Hi, tại con hơi bận giờ, bà rất lâu không gọi điện cho con rồi.”

“Con bé này bà không gọi con cũng có thể gọi cho bà mà.”

Đan Tâm lè lưỡi cười hi hi. Không biết bà gọi cho cô có việc gì không đây, cầu trời không phải là bản trường ca bất tận đó nữa.

Lâm Thiên Vũ nhìn Đan Tâm đầy kinh ngạc, bé con này không biết tí gì về tiếng Anh nhưng tiếng Trung thì không khác người Trung chính gốc như hẳn là bao. Đan Tâm học tiếng Trung từ khi nào nhỉ???

“Lần sau con sẽ gọi mà bà gọi cho con có việc gì không?”

“Gọi thăm con không được sao, con làm như bà có chuyện mới gọi cho con ấy.”

Bà ngoại ở bên kia điện thoại nằm trên ghế dài phơi nắng ai oán, cháu gái bà làm như bà không thương nó vậy, trong số năm đứa cháu bà quan tâm nhất vẫn là Đan Tâm. Nó là đứa trẻ bất hạnh. Cố nén tiếng thở dài, bà không muốn Đan Tâm nhận ra sự bất thường của mình.

“Sao đây, sắp tới sinh nhật con rồi muốn bà tặng cho con thứ gì?”

Cô đoán chắc có sai chính là bài ca này. Đan Tâm im lặng, cô không thích sinh nhật một chút nào. Đối với người khác đó là ngày vui nhưng đối với cô thì không khác gì ngày tận thế. Cô mất đi tình thương yêu của ba mẹ, sự ấm áp của một gia đình cũng vào ngày đó.

Lâm Thiên Vũ thấy nụ cười trên môi Đan Tâm vụt tắt, tâm trạng cũng trùng theo. Hẳn ngồi xa nên chỉ thoáng nghe thấy bà cô nói cái gì đó liên quan đến sinh nhật. Sinh nhật của ai?.... Không lẽ là của Đan Tâm, ôi chúa ơi, hẳn đúng là đáng chết vạn lần, sao hẳn có thể vô tâm như thế chứ.Hắn....hắn không biết sinh nhật của cô là ngày nào.

“Bà ngoại con không cần quà đâu.”

“Đan Tâm bà biết con không thích sinh nhật nhưng không được như thế biết chưa, con không có lỗi gì cả những thứ đó đều là sai lầm của ba mẹ con.”

“Con biết nhưng con vẫn không thích, nếu bà muốn tặng quà thì cứ tùy ý đi ạ con sẽ vui vẻ nhận lấy.”

Bên kia điện thoại truyền ra tiếng thở dài, con bé này vẫn như vậy.

“Bà nhớ hồi nhỏ con rất thích hoa lavender, bà sẽ nói cậu làm thành hoa khô gửi về cho con, được không?”

(Lavender còn gọi là hoa oải hương hay huân y thảo nó có ý nghĩa là chờ đợi một tình yêu, sự thủy chung, ngời vược)

“Vâng, bà cứ gửi về đi.”

Nhà cậu cô có một vườn lavender nhỏ, lúc nào cô sang Trung Quốc vào dịp hoa nở thể nào cô cũng ngắt vài cành bỏ vào quần áo, hương thơm lưu lại rất lâu. Cô thích hoa này nhưng đó là hồi còn học tiểu học. Bây giờ cô còn thích lavender hay không cô cũng không biết nữa. Cô đã sớm vứt tên loài hoa này ra khỏi đầu vậy mà bà ngoại vẫn nhớ.

Đan Tâm cố lấy lại tinh thần, quá khứ nên xếp vào ngăn tủ rồi khóa lại. Đan Tâm mày vẫn luôn kiên cường mà, hãy cười mà sống, sống thật tốt.

“Không nói chuyện của con nữa, chuyến du lịch lãng mạn ở Pháp của bà thế nào, có kiếm về được ông ngoại nào cho con không đó?”

Đan Tâm nói chuyện cả tiếng đồng hồ, vừa buông điện thoại xuống đã ngã phịch xuống giường ôm lấy gối bông chui vào chăn bông ấm áp.”

“Tôi không biết em cũng biết nói tiếng Trung đấy.”

Đan Tâm từ trong chăn ấm ngồi phắt dậy, “em” xưng hô theo kiểu này mới nha, hần vẫn luôn gọi là “cô”, sao tự dưng thay đổi 360 độ thế nhỉ.

Lâm Thiên Vũ buồn cười, biết ngay là thế mà. Gọi là cô nghe thật xa lạ, từ ngày hần nhận ra tình cảm của mình đã không muốn gọi Đan Tâm là cô nữa.

“Em nhỏ hơn tôi hai tuổi, muốn gọi là cô để trở thành bà cô hả?”

Tạm thời lấy lí do củ chuối này vậy.

Đây là đang nói cô già, Lâm Thiên Vũ thôi già anh sẽ là ông cụ móm mém không còn chiếc răng nào. Em thì em, dù nghe hơi hơi sồn da gà.

“Mẹ tôi là người Trung Quốc, tôi coi như là một nửa công dân Trung Quốc, biết tiếng Trung có gì là lạ.”

“Hình như tôi hơi vô tâm thì phải, Đan Tâm sinh nhật của em là ngày nào?”

Lại bài ca này chán chết đi được.

“Ngày chúa giáng sinh, 25-12”

25-12, không phải chứ, không thể nào, đến cả ngày sinh cũng.....Cô biết đến sự tồn tại của hần. 25-12 là sinh nhật cô, ông trời chính là đã an bài cô cho hần.

Đan Tâm rời giường đi đến bên cạnh Lâm Thiên Vũ, hươ hươ tay, không có phản ứng.

“Thiên Vũ, anh cười ngốc cái gì đấy.”

Lâm Thiên Vũ kích động muốn ôm chầm lấy Đan Tâm, nhưng hần nhện khi không ôm lấy cô sẽ làm cô sợ chạy mất. Hần cười là nụ cười rạng rỡ nhất từ khi hần đến Việt Nam.

“Đan Tâm, em biết không 25-12 cũng là sinh nhật tôi, chúng ta có cùng ngày sinh.”

Cùng ngày sinh, con lạy trời, lạy phật, lạy chúa Jêsu, lạy đức mẹ đồng trinh, lạy thánh Ala, lạy Tôn Ngộ Không, lạy Đường Tam Tạng, con lạy khắp bốn phương tám hướng. Lâm Thiên Vũ không đùa với con đây

chứ. con nhìn thấy hấn, nghe được hấn nói, chạm được vào hấn đã là kinh dị, tại sao ngày sinh con cũng trùng với hấn là thế nào. Các đấng tối cao các ngài rảnh rồi không có việc gì làm định treu con phải không.

Là duyên phận đi đâu cũng tránh không khỏi. Đan Tâm các đấng tối cao nói cho con biết, con và Lâm Thiên Vũ đã định là của nhau thế nhưng không có cái gì là dễ dàng cả. Chúng ta đưa Lâm Thiên Vũ đến bên con, có giữ được hấn hay không đều tùy thuộc vào con. Các đấng tối cao đã ban duyên phận cho con, con đừng vô tâm biến nó thành vô duyên vô phận là được rồi.

“Anh nói thật sao?”

“Tôi lừa em làm gì chứ.”

Đan Tâm bò lên giường cuộn tròn trong chăn ấm, chợt nhớ tới một việc.

“Thiên Vũ lúc sáng Thảo mama gọi đến bảo bảy giờ tối nay đi xem phim, anh có đi không?”

“Phim gì, ai mời?”

“phim kinh dị, hình như là Dương Huy mời.”

Mắt Lâm Thiên Vũ neho lại đầy nguy hiểm, là Dương Huy từ ngày đầu tiên thấy cậu nhóc này hấn đã không thích nay càng không. Ở lớp bám lấy Đan Tâm như sam, về nhà sáng nhắn tin chào buổi sáng, tối nhắn tin chúc ngủ ngon. Hừ, rảnh rồi thật. Nếu hấn không phải là hồn ma hấn rất muốn hỏi xem cậu nhóc này nghĩ gì mà đi để ý Đan Tâm “nhà” hấn.

Trong lúc Lâm Thiên Vũ bốc mùi giấm chua thì trong đầu Đan Tâm nảy ra một ý tưởng cực kì khủng bố. Nha, hồn ma cộng với phim kinh dị sẽ có cảm giác gì đây, thật tuyệt vời mà.

“Thiên Vũ, anh nhất định phải đi, không đi không được đâu.”

Tất nhiên là hấn sẽ đi, hấn muốn xem cậu nhóc này giở trò gì. Muốn thấy Đan Tâm sợ hãi sao, e rằng kế hoạch của cậu thất bại thảm hại, nhìn bộ dáng kích động không thể xem ngay của cô bé này thì biết. Ma thật như hấn cô còn chẳng sợ chứ nói gì mấy con ma giả trong phim.

“Được rồi sẽ đi.”

13. Chương 13

Ra khỏi phòng chiếu phim 3D mặt mày Thạch Thảo trắng trắng xanh xanh, sợ quá độ. Còn Hùng và Dương Huy chỉ hơi xám. Ba người nhìn Đan Tâm bằng ánh mắt của dê con nhìn sói xám. Đan Tâm trong lúc mọi người la hét vì sợ cô lại ngồi cười như bộ phim 3D kinh dị trước mắt là một tiểu phẩm hài đặc sắc.

“Đan Tâm bà là quái vật.”

Đan Tâm cười tít mắt, uống cô ca ngon lành. Lâm Thiên Vũ thở dài thườn thượt, có lẽ cô bé này từ khi sinh ra đã không có dây thần kinh sợ hãi.

“Mama con nhớ” chúa tể của những chiếc nhẫn” mama đã xem không dưới mười lần rồi kia mà, có cần phải sợ vậy không.”

Nếu là phim chiếu bình thường có lẽ Thạch Thảo cũng không đến nỗi này nhưng thần thánh ơi đây là phim 3D sống động, chân thật đến từng chi tiết, những con ma trước đây chỉ ở trong màn ảnh lúc đó đang di động xung quanh, nói chuyện, thì thào vào tai Thạch Thảo, đôi lúc còn chạm vào người. Cảm giác đó kinh dị tới mức vừa nghĩ đến là da gà đã nổi lên, cơ thể cũng lạnh toát. Lúc ngồi xem Thạch Thảo chỉ muốn ngay lập tức bay ra ngoài. Cô thể sẽ không bao giờ xem phim kinh dị 3D nữa.

“Bà có bình thường không đó, thử để ma đi theo xem bà có sợ không?”

Tất nhiên là không, tiếc thật Thạch Thảo không thể nhìn thấy hồn ma đẹp trai.

Hùng vỗ vai Dương Huy tỏ vẻ an ủi. Kế hoạch vỗ về nàng khi nàng sợ hãi đã thất bại một cách thảm hại, cách mạng còn dài, muốn tiếp cận lấy đi trái tim bé nhỏ của Đan Tâm cậu cần phải cố gắng hơn nữa.

“Có lẽ Thạch Thảo quên không nói với cậu, thể loại phim Đan Tâm thích nhất là kinh dị, truyện ma chỉ đọc vào lúc 12 giờ đêm.”

Dương Huy sầm mặt, cười trên nỗi đau của người khác là không hay đâu anh bạn, tôi không được lợi nhưng cậu thì lời to. Lúc trong phòng chiếu lớp trưởng đã rất phong độ làm nơi cho Thạch Thảo dựa vào. Đã ai biết chưa nhỉ, Thạch Thảo và lớp trưởng bên ngoài không bằng mặt nhưng bên trong đã bằng lòng.

Bốn người một ma đi thành một hàng ngang không hay biết rằng một chuyện còn kinh dị hơn cả bộ phim vừa rồi sắp xảy ra.

Một cậu nhóc cỡ tám, chín tuổi chạy với tốc độ ánh sáng va vào người Đan Tâm làm cô choáng váng ngã về phía Lâm Thiên Vũ, Dương Huy phản ứng nhanh chụp tay lại để cô khỏi ôm hôn đất mẹ. Người ta hay nói chạy trời không khỏi nắng, cô không ôm hôn đất mẹ thì cùng Lâm Thiên Vũ mắt đối mắt, má chạm má, môi chạm môi.....thế là hôn rồi.

Dương Huy tuy nhanh nhưng không kéo người Đan Tâm về sau ngay tức khắc đã tạo cơ hội cho first kiss của Đan Tâm bay đi mất. Đan Tâm bị đung phai xoay một vòng đối mặt với Lâm Thiên Vũ đứng ngay cạnh, theo quán tính cô ngã về phía trước chạm phải môi hôn ma đẹp trai.

Lâm Thiên Vũ ngỡ ngàng nhìn thẳng vào Đan Tâm, hấn vừa hôn cô. Chỉ là nụ hôn chuồn chuồn lướt nước nhưng cảm giác mềm mại, ấm áp từ đôi môi kia làm hấn không giấu được sự mê ly ở đáy mắt, môi cong lên nụ cười xấu xa mê hoặc quỷ thần.

Đan Tâm hóa đá, hai mắt tròn xoe nhìn Lâm Thiên Vũ, chúa ơi tại sao first kiss của cô lại mất bởi một chuyện vô duyên, nhạt nhẽo như thế này. Cô.... cô....cô vừa hôn một hôn ma. Đứa nhóc chết tiệt nào đã va vào cô.

Thạch Thảo nhú mày Đan Tâm làm sao thế nhỉ, ở đó có ai để nhìn đâu. Lay lay người Đan Tâm, vẫn không có phản ứng.

“Đan Tâm, ma bắt hồn bà rồi hả?”

“Đan Tâm....”

“...”

Nhìn kĩ lại hoảng hốt.

“Sao mặt bà nóng ran còn đỏ lên vậy nè?”

Đan Tâm choàng tỉnh, đưa tay sờ lên mặt, đúng là nóng thật.

Lâm Thiên Vũ đi đến nói nhỏ bên tai Đan Tâm, hơi thở lạnh lạnh phả vào tai.(tại anh Vũ là hôn ma nên không có nhiệt độ cơ thể nha)

“Em ngưng ngưng.”

Đan Tâm chết đứng lần hai, mặt nóng lên theo cấp số nhân, đỏ như gấc chín. Chỉ được một lúc Đan Tâm đen mặt, Lâm Thiên Vũ anh được lợi còn khoe mẽ, thẹn quá hóa giận. Nghiến răng nghiến lợi phun ra từng chữ.

“Lâm Thiên Vũ anh là tên khốn kiếp.”

Thạch Thảo, Hùng, Dương Huy ngẩn ra. Lâm Thiên Vũ, ai là Lâm Thiên Vũ???

Dương Huy buông tay Đan Tâm ra chắt vắn.

“Lâm Thiên Vũ là ai?”

“Hả??”

Đan Tâm cắn môi, lờ lờ rồi.

“Không ai cả, tớ thấy trong người hơi khó chịu về trước đây”

Nói xong chạy đi mất để lại ba người ngẩn ngơ không hiểu gì, chưa nói rõ đã đi rồi, có vấn đề.

Dương Huy trầm tư, Lâm Thiên Vũ hẳn có quan hệ gì đó với Đan Tâm, hẳn không hiểu tại sao cô luôn tránh né hẳn nay có thể lờ mờ đoán ra là do Lâm Thiên Vũ, hẳn rất muốn biết con người này là ai. Là ai mà có thể qua mặt hẳn.

Lâm Thiên Vũ nhìn theo bóng dáng chạy như bay của Đan Tâm trong lòng nở hoa. Phấn như thế chứng minh bé con em thích tôi. Đã vậy tôi nhất định trời em bên mình, em cứ chờ đấy. Dù em có chạy đi đâu tôi cũng sẽ đuổi theo bắt em về.

14. Chương 14

Sáng chủ nhật trời trong mây trắng Thảo mâm không biết đã ăn phải thứ gì nổi hứng cùng cô đi dạo.

Bấm chuông một hồi lâu mới có người ra mở cửa.

“Con chào cô, Thạch Thảo có trong nhà không cô?”

“Có, nó ở trên phòng hai đứa định đi đâu hả?”

“Chủ nhật đi dạo quanh thôi ạ.”

Mở phòng Thạch Thảo ra choáng váng, má ơi cảnh tượng gì vậy nè.

Thạch Thảo là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng đúng chuẩn Huế mộng Huế mơ Huế thơ Huế thẩn. Nhìn bề ngoài kiên cường mạnh mẽ như lại mềm yếu hơn ta nghĩ.

“Đan Tâm đến rồi hả lại đây xem tớ mặc bộ váy này có đẹp không?”

Nguyên một phòng la liệt áo quần màu sắc nhìn hoa cả mắt, đi dạo thôi mà có cần ăn mặc giống đi thi hoa hậu thế không.

“Mama định đi xem mắt?”

“Làm gì có, tớ..... tớ...”

Thạch Thảo ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác, tay vân vê gấu váy. Ấp a ắp ứng chứng tỏ có gian tình.

“Thành thật được khoan hồng dẫu giếm sẽ bị nghiêm trị.”

Thạch Thảo cười gượng, dẹp bỏ đồng quần áo sang một bên, ấn Đan Tâm ngồi xuống giường.

“Đan Tâm hôm qua Hùng hẹn tớ hôm nay đi chơi, cho nên.....”

Khỏi cần nói cô cũng biết cho nên cái gì, cứ tưởng hôm nay Thạch Thảo ăn nhằm thứ gì hóa ra lấy cô làm phao cứu sinh.

“Cho nên lấy tớ làm cớ để qua mắt mẫu hậu để đi chơi cùng người trong mộng chứ gì, hừ.... không thèm nói chuyện với bà nữa.”

Thạch Thảo áy náy, dõ dãnh.

Đan Tâm dừng giận mà, lần sau không dám nữa đâu, đi mà cười lên cái coi.”

“Người ta chẳng thèm giận bà, thế hai người định đi đâu?”

“Công viên giải trí.”

Hai..... có người yêu vui chưa kìa mặt tươi như hoa, cười không khép miệng lại được.

“Đan Tâm kể nghe đi”

“Kể cái gì?”

“Còn làm bộ, bà có người yêu đúng không mau đem ra đây cho xem mặt đi.”

Đan Tâm ngẩn ra, cô có người yêu từ khi nào sao đương sự là cô lại không biết.

“Người yêu, ai là người yêu của tớ?”

“Thì anh chàng Lâm Thiên Vũ gì gì đó, bữa xem phim bà chẳng gọi tên Lâm Thiên Vũ còn gì, chắc chắn bữa đó bà thấy chàng đi cùng cô gái khác tức giận mắng khốn kiếp rồi đuổi theo chàng ba mặt một lời hỏi cô gái kia là ai. Đan Tâm không phải bà vướng vào chuyện tình tay ba đó chứ.”

Đan Tâm chớp mắt liên tục, tưởng tượng thật phong phú.

“Chắc chắn đúng, bà có người yêu mà không cho tớ biết.”

Đan Tâm vớ lấy quyển ngôn tình ở đầu giường đánh bốp vào đầu Thạch Thảo.

“Sao lại đánh tớ?”

“Tĩnh lại đi, tớ có người yêu khi nào. Lâm Thiên Vũ không phải người yêu tớ, hôm đó có chuyện bức mình nên mắng người vậy thôi.”

“Thật, không phải?”

Đan Tâm gật đầu, từ sau hôm đó cô và Lâm Thiên Vũ không còn giống như trước. Có cái gì đó là lạ, cô cũng không biết là lạ ở chỗ nào.

“Vậy anh chàng đó như thế nào, có đẹp trai không?”

“Có, siêu đẹp trai, đứng đầu danh sách người đẹp của tớ.”

“Thì ra là vậy, bà không say trước dung nhan của Dương Huy là vì có người đẹp hơn cậu ta đã cướp mất trái tim bé nhỏ của bà.”

“Nói đi đâu đó, còn không mau đi gặp anh Hùng của bà, để người ta chờ lâu là không được đâu đó.”

Thạch Thảo nhìn lên đồng hồ treo tường, trời đất trễ 15 phút rồi.

Đi đến chỗ hẹn, từ xa đã thấy lớp trưởng đứng dựa lưng vào lan can ven đường kiên nhẫn chờ đợi người yêu. Hùng cũng là một tên con trai có gương mặt đẹp, tuy không bằng Lâm Thiên Vũ hay Dương Huy nhưng số lượng nữ sinh ngây ngất vì cậu ta không phải là ít.

“Đến rồi hả, Đan Tâm cảm ơn nhiều”

“Ha... ha.. không cần khách sáo, đi chơi về nhớ mua quà cho tớ là được rồi.”

Thạch Thảo nhéo eo Đan Tâm, không cần khách sáo này, đòi quà này.

“Oa... lớp trưởng phu nhân của cậu ám sát tớ này.”

“Thạch thảo đi thôi trễ giờ rồi.”

Thạch Thảo liếc mắt nhìn Đan Tâm cười xấu xa.

“Đan Tâm về tìm anh Thiên Vũ của bà đi chơi đi.”

“Đã bảo tớ và Lâm Thiên Vũ không có gì rồi mà.”

“Ai... bà nói không mà mặt có mây hồng thế kia hẳn là có, mà không tìm Lâm Thiên Vũ thì có thể tìm Dương Huy mà, cậu ta thích bà ai mà không biết....”

“Bà không muốn đi chơi nữa phải không, vậy chúng ta về.”

Đan Tâm kéo tay Thạch Thảo làm như đi về thật.

“Ấy, tớ không nói nữa, tớ đi đây.”

Đan Tâm quay lưng bước đi, lại nhớ tới nụ hôn tai nạn đó, làm sao vậy nè, vô vô mặt. Ra biển, gió biển thổi qua sẽ quên đi tất cả.

15. Chương 15

“Sinh nhật vui vẻ.”

Dương Huy như bạch mã hoàng tử từ trong truyện cổ tích bước ra, tươi cười sáng chói chìa ra hộp quà nhỏ nhắn đáng yêu. Hộp nhỏ nhưng giá trị quà không nhỏ.

“Cảm ơn.”

“Còn đây là của tớ với Hùng nè.”

Đan Tâm ngẩn ngía, không to không nhỏ thứ gì đây ta.

Lâm Thiên Vũ ngồi trên ghế nhìn cô cười nói chúc mừng sinh nhật, bữa tiệc nhỏ này chính là quà của hắn.

Có chuông cửa, năm nào vào giờ này quà của mọi người ở Hồ Chí Minh, quà của bà ngoại sẽ được nhân viên chuyển phát nhanh mang đến.

“Nhanh ra nhận quà kìa.”

Đan Tâm ôm vào một đồng quà, cười tươi như hoa nhìn hai đấng nam nhi cầu cứu.

“Ồ ngoài vẫn còn tớ ôm vào không được.”

Dương Huy ra ôm vào choáng váng. Hộp quà vừa to vừa nặng, ước chừng khi hắn cuộn tròn lại hình dáng của thai nhi có thể nằm gọn trong đó.”

Thạch Thảo nhìn hộp quà hai mắt long lanh.

“Oa.. to quá, Đan Tâm mở ra xem đi.”

Đan Tâm chần chờ không biết có nên mở hay không, cô biết bên trong là thứ gì, do ai gửi, năm nào cũng có chỉ là nhỏ hơn thế này nên Thạch Thảo không để ý.

“Đan Tâm mở ra xem đi mà. Có phải của Lâm Thiên Vũ gửi tặng bà không?”

“Không phải, muốn xem thì mở ra đi.”

Trọng trách mở quà được giao lại cho Dương Huy.

Nắp hộp từ từ hé ra, mùi hương hoa hồng thoang thoảng. Lạy chúa, xin người cho con biết thứ con đang thấy trước mắt là thật không phải mơ đi. Hoa hồng có cả nghìn bông, đặc biệt đó là hoa hồng màu xanh dương chứ không phải hồng nhung đỏ thắm. Thạch Thảo mắt chữ O miệng chữ A, đúng là đang thử sức chịu đựng của con gái mà, quá lãng mạn còn hơn cả tuyệt vời.

Hùng lớp trưởng nhìn cô bạn gái bé nhỏ của mình lắc đầu, một trong các lí do để các thiếu nữ mơ mộng đến hoàng tử chính là đây.

Lâm Thiên Vũ, Dương Huy nhìn đồng hoa hồng xanh bằng ánh mắt hình lưỡi dao, tên con trai nào rảnh rỗi đi tặng hoa hồng cho Đan Tâm mà còn tặng nhiều như vậy.

Đan Tâm, rốt cuộc có bao nhiêu tên con trai theo đuổi em vậy hả???

Thạch Thảo vuốt ve, nhìn ngó một hồi tìm ra tấm thiệp nho nhỏ giấu giữa rùng hoa, mở ra đọc lớn.

“Tâm Tâm bảo bối sinh nhật vui vẻ, nhớ Tâm Tâm nhiều lắm đó nha.”

Lâm Thiên Vũ, Dương Huy đen mặt, Tâm Tâm bảo bối xưng hô thật thân mật, nhìn đến Đan Tâm cười tươi hơn cả đám hoa hồng, tâm trạng càng không thoải mái.

“Hoa hồng xanh dương tượng trưng cho phép màu, điều kì diệu và cả..... tình yêu bất diệt. Đan Tâm hàm mộ bà thật đó.”

Thạch Thảo vừa nói vừa đếm xem có bao nhiêu hoa.”

“Đừng đếm nữa, 999 bông.”

“Sao bà biết.”

“Năm tứ lớp mười là 9 bông, năm mười một là 99 bông, mỗi năm thêm vào một con số chín, vậy năm nay là 999 bông còn gì.”

Dương Huy giọng nói chua lè chua lét, tên con trai này bám dai thật, ba năm cơ đấy.

“Có gì mà vui giữ vậy, kẻ đó tặng cậu 999 đóa hồng xanh tứ sẽ tặng cậu 9999 đóa hồng đỏ.

Hùng vỗ vai Dương Huy, ngăn chặn lịch sử tái diễn.

“Không nên tặng hồng đỏ a, Đan Tâm ghét hoa hồng màu này nhất. Valentine năm ngoái có anh bạn lớp bên cạnh tặng cho Đan Tâm một bó hồng đỏ ngỏ lời muốn làm quen làm con gái lớp ta ghen tị muốn chết, cuối cùng Đan Tâm chỉ để lại một câu khiến anh chàng vỡ mộng đau lòng mấy ngày liền.”

“Câu gì?”

“Thật xin lỗi, cậu tặng nhầm hoa hồng tứ ghét nhất cho nên tứ không có cách nào khiến bản thân mình thích cậu.”

Lâm Thiên Vũ, Dương Huy ngổn ngang trong gió, đa số con gái đều thích hoa hồng đỏ, Không hện cùng nói một câu.

“Sở ghét thật đặc biệt.”

Thạch Thảo buông mấy đóa hồng xanh xuống đặt lại ngay ngắn trong hộp. Người tặng hoa cho Đan Tâm rất rõ sở thích của Đan Tâm.

“Bởi vậy mới nói Đan Tâm không giống người, trên thiệp không có tên người gửi bà biết là của ai tặng bà không.”

“Biết, đó là....”

”Muốn dùng một ly Latte khiến em say khướt

Để em có thể yêu anh nhiều hơn một chút

Cảm giác yêu thầm em không thể nào biết

Đã có người bên cạnh từ lâu nên em mãi mãi không hiểu được

.....

Biết rằng khiến em rời khỏi thế giới của người đó là điều không thể

Anh vẫn ngốc nghếch chờ đợi kì tích xuất hiện

Đến một ngày nào đó, em sẽ nhận ra

Người thật lòng yêu em một mình chịu tổn thương..”

Nhạc chuông của Giáo sư Dương Lam Hàng vang lên cắt ngang câu chuyện không đúng lúc.

Đan Tâm nhìn lên màn hình điện thoại, ồ là người gửi hoa, bắt máy giọng ột quãng tám.

Ba người một ma chứng kiến cảnh này rợn hết cả da gà, Đan Tâm mà họ quen không thể nào có giọng nói kiểu này. Im lặng nghe trộm điện thoại.

“Anh Quân...”

“Tâm Tâm bảo bởi nhận được hoa chưa, có thích không?”

“Nhận được rồi, rất thích a. Anh uống say có phải không, đang ở đâu hả?”

“Còn có thể ở đâu, sân thượng của bar Dark night.”

Lại đi bar, giọng nói như thế này không biết uống bao nhiêu rồi.

“Có Đan linh ở đó không?”

Đặng Quân nhìn quanh gọi Đan Linh.

“Linh, chị Tâm của em này.”

Đan linh bay tới gần Đặng Quân với tốc độ nhanh nhất, cướp điện thoại.

“Chị, sinh nhật vui vẻ.”

“Ừ, anh Quân uống từ khi nào thế?”

Đan Linh đi ra chỗ khác nhìn ông anh ngồi trên ghế sofa càng uống càng hăng, lúc chiều vừa cãi nhau với ba một trận.

“Cũng được bốn năm tiếng rồi.”

Đan Tâm ngán ngẩm, bốn năm tiếng... muốn vào bệnh viện đây mà.

“Vừa âm ỉ ở nhà phải không?”

“Vâng.”

Chuyện này như ăn cơm bữa mãi rồi cũng quen.

“Em đưa máy cho anh Quân, à không có An An ở đó không.”

“Có đang ngồi ở chỗ anh Quân.”

“Chuyển máy giúp chị.”

Trên sân thượng đặt một bộ sofa, một bàn DJ, rượu nằm la liệt trên mặt sân. Đan Linh vẫy tay gọi An An.

“Điện thoại của chị Tâm chị nghe đi.”

“Hi, sinh nhật vui vẻ, quà của tớ đã nhận được chưa?”

“Nhận được rồi, nhờ cậu một việc được không?”

“Việc gì, cứ nói.”

“Túm cổ Đặng Quân kéo ra khỏi bar đưa về nhà giúp tớ.”

An An chảy mồ hôi lạnh không biết có nên nhận lời hay không. Túm cổ, ai dám túm cổ đại thiếu gia của YJ ngoài cậu chứ.

“Đan Tâm nói nghe này, làm sao tớ dám động vào ”đức lang quân” của cậu.”

“Cái gì mà dám với không dám, Đặng Quân có nổi khùng thì cứ nói đó là ý của tớ, tớ.....”

Đặng Quân giắt phăng điện thoại từ tay An An.

“Tâm Tâm bảo bối làm sao có thể túm cổ anh một cách không ”dịu dàng” như thế được. Anh mới uống một chút thôi mà.”

Bên này điện thoại Đan Tâm cười rợn xương sống, ừ một chút thôi mà.

“Anh muốn về nơi an nghỉ cuối cùng rồi phải không?”

“Hả..... là sao?”

Cô biết Đặng Quân uống nhiều như vậy là vì cô nhưng cũng có mức độ thôi chứ, chẳng quan tâm gì tới sức khỏe bản thân. Cô không nói không có nghĩa là cô không đau lòng.

“Ai vừa mới hai tuần trước phải vào viện vì uống nhiều đến loét dạ dày hả? Bây giờ muốn tự động đi về hay là muốn Tâm Tâm bảo người túm cổ anh vứt vào biệt thự Trần gia, chọn đi...”

Đặng Quân quay lại nhìn Đan Linh và An An, ánh mắt lạnh lẽo.

cả hai người lắc đầu vô tội, họ không có mặt báo với Đan Tâm.

“Tâm Tâm bảo bối không cần tức giận. Sẽ tự đi về, tự về mà.”

“30 phút nữa Tâm Tâm gọi lại mà vẫn còn ở Dark night thì sau này đừng có nhìn mặt Tâm Tâm nữa biết không.”

“Biết rồi mà sẽ về ngay.”

Đan Tâm cúp điện thoại, thật muốn điên mà..... A...a....a...

16. Chương 16

Bốn người tám con mắt nhìn Đan Tâm chăm chăm, tò mò có, bức bối có. Đan Tâm cười gượng tiêu rồi hiểu lắm chông chất hiểu lắm. Cơ mà nhìn Lâm Thiên Vũ rất bình thản nha mới lúc nào mặt còn đen hơn cả đất nồi.

Mùi giấm chua nồng đậm thoát ra từ ánh nhìn của Dương Huy, anh Quân, Tâm Tâm bảo bối, đức lang quân nghe thật chướng tai. Hắn còn nghĩ rằng Lâm Thiên Vũ mới là “tình địch” của hắn hóa ra người hắn nên đề phòng và đánh bại mới là anh Quân trong miệng Đan Tâm.

“Đan Tâm, anh Quân kia là ai? Xem ra rất quan trọng với bà.”

Đan Tâm gật đầu rất quan trọng vô cùng quan trọng.

“Là người yêu của bà phải không?”

Lâm Thiên Vũ thầm nghĩ đó chắc chắn không phải người yêu Đan Tâm. Lúc đầu hắn cũng nghĩ giống Thạch Thảo nhưng sau cuộc điện thoại vừa rồi hai từ người yêu đã bị hắn đá khỏi quan hệ giữa anh Quân với Đan Tâm. Chỉ là cảm tính nhưng chắc chắn không sai.

Đan Tâm lắc đầu không phải người yêu.

Dương Huy tức giận muốn phun lửa sự thật đã bày ra trước mắt mà vẫn còn chối.

“Không là người yêu thì là ai?”

“Thật ra anh Quân không phải người yêu của tớ mà là..... anh em song sinh với Đan Linh.”

“Cái gì???”

Đồng loạt hét to, anh em song sinh với Đan Linh là thật hay giả.

Thạch Thảo khó khăn nuốt hết mấy chữ cuối Đan Tâm nói.

“Như vậy anh Quân kia là em trai của bà...”

“Chính xác.”

Dương Huy từ trong sương mù bước ra nhìn cái mặt ngốc ngốc.

“Em trai mà gọi là anh Quân còn gọi cậu là Tâm Tâm bảo bối, hai người loạn luân hả?”

Hùng hơi rối vuốt vuốt mũi, loạn luân rất có thể nhưng nghĩ kỹ lại cuộc nói chuyện vừa rồi không giống như một đôi đang yêu nhau.

“Giải thích xem nào.”

Mắt Đan Tâm tối lại, cười nhạt. Trốn tránh không phải là vấn đề sớm muộn gì họ cũng biết.

“Trước lúc 12 tuổi tớ vẫn nghĩ Đăng Quân và Đan Linh là anh chị con bác vào ngày sinh nhật 12 tuổi tớ vô tình nghe được ba mẹ à không là chú thím nói chuyện mới biết thì ra hai bác mới là ba mẹ còn cặp song sinh kia là em tớ, rất buồn cười đúng không nhưng đó là sự thật. Mười hai năm gọi Đăng Quân là anh nên sau khi biết là em tớ cũng không muốn sửa. Đăng Quân ở trường có rất nhiều fan nữ nó lấy tớ làm lá chắn gọi tớ là Tâm Tâm bảo bối nên mọi người ở trường cũ vẫn nghĩ tớ là bạn gái Đăng Quân.”

Người ở đó cũng làm sao biết được Đan Tâm có cuộc sống tăm tối, từng đêm say khướt ở những vũ trường, quán bar, đua xe, đánh nhau như cơn bão, học hành không ra gì, bất cần đời sống dưới đáy của xã hội chính là đại tiểu thư của YJ_ công ti bất động sản lớn nhất Việt Nam, là con gái của một trong những kẻ giàu nhất nước. Bọn họ làm sao có thể biết được khi bác cô cũng là ba cô đã nói trước giới truyền thông là cô đã chết vì mẹ cô sinh khó trong khi đó không chút lưu tình ném cô vào cô nhi viện, nếu không nhờ chú thím nhận cô về nuôi cô đã chẳng có ngày hôm nay.

“Không nói nữa, hôm nay là sinh nhật bà đừng có nói mấy chuyện không vui.”

Thạch Thảo chưa bao giờ thấy Đan Tâm như thế này tuy có nhiều điều không hiểu nhưng cô biết nếu còn hỏi nữa sẽ bối rối quá khứ đau thương của Đan Tâm.

“Mà này em trai cậu cũng ghê thật uống rượu đến loét dạ dày ở quán bar không ai ngăn cản sao?”

Đan Tâm thở dài thườn thượt, nếu có cô ở đó đã chẳng thành ra như vậy.

“Quán bar Dark night đó là năm tớ học lớp chín rảnh rỗi sinh nông nổi mở ra kinh doanh. Sau khi ra Huế sống để lại cho Đăng Quân trông coi, ở đó nó là ông chủ ai dám ngăn cản nó uống rượu trong bar của nó chứ.”

Đan Tâm kinh doanh quán bar khi học lớp chín. OMG thật là khủng bố, họ vẫn nghĩ người có vẻ ngoài “dịu dàng” thích những thứ nhẹ nhàng, tinh tế như Đan Tâm nếu có kinh doanh cũng sẽ kinh doanh những thứ như phòng tranh, shop hoa. Quán bar không thích hợp chút nào.

“Các cậu đừng nghĩ tớ là người tốt, Đan Tâm mà các cậu biết bây giờ với trước đây không giống nhau nếu các cậu quen tớ sớm vài năm sẽ chẳng nhận ra tớ của ngày hôm nay.”

Đến cả cô cũng chẳng nhận ra nữa là họ.

Tiệc tan, Đan Tâm trở về phòng đã 11 giờ đêm, hôm nay là Noel người đi chơi đêm vẫn còn rất nhiều nụ cười trên môi xua tan đi cái giá lạnh của mùa đông. Bất giác thấy những nụ cười kia thật hâm mộ, gió lùa qua cửa sổ thổi vào mặt lạnh buốt.

Lâm Thiên Vũ đứng trước phòng Đan Tâm muốn gõ cửa nhưng sợ làm phiền cô chần chừ mãi cũng trở về phòng mình. Hôm nay cũng là sinh nhật hắn không biết giờ này ba mẹ, anh hai, Thừa Văn, Thiếu Phong đang làm gì. Không phải lần đầu tên đồn sinh nhật xa nhà nhưng lúc này tự dưng thấy nhớ người thân, bạn bè.

Căn phòng tối om thấy người nằm trên giường là hồn ma hắn cũng chẳng thấy lạnh. Từ trong bóng tối thấy trên bàn có cái gì đó với tay bật đèn đứng dậy xem. Là bánh gato bên cạnh còn có tấm thiệp.

“Hồn ma đẹp trai sinh nhật vui vẻ.”

Cắm động, ầm ập xen lẫn vào nhau là của Đan Tâm, hắn nghĩ cô không thích sinh nhật mình nên cũng quên luôn sinh nhật hắn. Cô nhớ còn tặng cả bánh gato có cả nến.

Bỏ chiếc bánh nhỏ vào hộp mang qua phòng Đan Tâm hắn không ăn được thì nhờ cô ăn giùm.

“Đan Tâm em ngủ chưa?”

“Chưa, anh cứ vào đi.”

17. Chương 17

“Trời lạnh đừng đứng trước cửa sổ hứng gió sẽ cảm lạnh.”

“Họ cười rất vui, anh tìm tôi có việc gì không?”

Lâm Thiên Vũ đặt chiếc bánh gato lên bàn học, thấp nển lên.

“Em tặng bánh gato tôi không ăn được nhờ em ăn giùm.”

“Không ăn.”

Kể từ sau sinh nhật 12 tuổi cô không còn ăn bánh sinh nhật nữa.

Lâm Thiên Vũ kéo Đan Tâm ngồi xuống ghế cạnh bàn học, đứng hứng gió như thế không cảm lạnh mới lạ.

“Phải ăn, đây là bánh sinh nhật của tôi không phải của em.”

Cô làm gì có tâm trạng để ăn.

“Có chuyện không vui có thể nói với tôi.”

Đan Tâm lại đứng hứng gió trước cửa sổ, cô thích biển càng thích gió hơn. Gió thổi qua mang theo những kí ức buồn của cô đi mất, không còn kí ức không nhớ sẽ không buồn. Thế nhưng không hiểu tại sao lúc này đứng trước gió những kí ức kia lại rõ ràng đến thế.

“Hôm nay là sinh nhật anh nói ra những chuyện không vui đó làm gì chứ.”

Nhìn cô như vậy hắt đau lòng, Đan Tâm mạnh mẽ kiên cường nhưng ở một nơi nào đó ẩn chứa những kí ức kia lại vô cùng mềm yếu. Gia đình cô đã làm gì để một cô bé 18 tuổi đáng ra phải vui vẻ, hạnh phúc thành ra như thế này.

“Em nói đi, cứ việc xem tôi như thùng rác để vứt những ám ức, đau thương mà em phải gánh chịu nói ra sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.”

Im lặng thật lâu, nển trên chiếc bánh gato đã cháy tàn từ lúc nào.

Cũng tốt nói ra đôi khi sẽ dễ chịu hơn.

“Vì sức khỏe của mẹ không tốt nên bảy tám năm sau khi kết hôn mới có thai, bà nội nói lúc mẹ mang thai ba của tôi rất vui. Lúc đó YJ mới thành lập còn chưa ổn định, công việc cần làm rất nhiều nhưng lúc nào ba cũng cố sắp xếp thời gian để về sớm. Sau đó mẹ sinh khó, sau sinh hôn mê rồi tỉnh, tỉnh lại hôn mê rất nhiều lần một tháng không có chuyển biến tốt, gần như không sống được. Ba thấy mẹ như vậy suy sụp không ăn không uống. Nửa tháng sau tôi ra khỏi lồng kính ông đã nhẫn tâm ném tôi vào cô nhi viện, bà nội, bà ngoại của tôi biết được tức giận đến nỗi không thềm nhìn mặt ba, còn ông nội khi biết tin lên cơn đau tim không cấp cứu kịp cũng qua đời, mọi tội lỗi đều đổ lên đầu tôi. Số tôi lúc đó còn rất may, chú tít đến cô nhi viện nhận tôi về nuôi. Mãi đến lúc 12 tuổi tôi mới biết người nuôi tôi 12 năm là em trai và em dâu của ba, còn hai bác mới là ba mẹ. Tối hôm sinh nhật đó tôi chạy ra đường, chạy mãi cho tới khi tôi gặp một nhóm người họ muốn đưa tôi đi, tôi phản kháng dù có học võ từ nhỏ nhưng lúc đó tôi cũng chỉ là đứa trẻ làm sao có thể đánh lại, thế rồi tôi bị họ đánh, bị đánh đến hôn mê. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì khi tôi tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện rồi, cả người tôi đầy vết thương nhưng tôi cũng chẳng thấy đau nữa. Tôi nằm viện rất lâu nhưng ba chẳng đến thăm tôi lấy một lần, còn mẹ bị ông nhốt ở nhà không cho gặp mặt tôi. Khi tôi bình phục tôi dọn ra căn nhà cũ của ông nội lúc trước sống một mình, không còn gia đình không còn ba mẹ, tôi chẳng còn gì cả. Bà nội ép ba nhận tôi, rồi cả mẹ cũng đòi ly hôn, ông nhận nhưng không bao giờ cho phép tôi đặt chân vào nhà của ông lấy nửa bước. Tôi cũng chẳng cần trở về, từ khi tôi sinh ra nơi đó đã không còn là nhà của tôi nữa rồi. Đan Tâm lúc trước là một đứa trẻ ngoan ngoãn, có thể coi là ngây thơ, trong sáng chỉ sau đêm Noel đã thay đổi hoàn toàn. Tôi sống một cuộc sống tăm tối, xa lạ, giống như những đứa trẻ hư hỏng khác tôi đi bar, vũ trường, đua xe, đánh nhau.... những gì người khác làm được tôi đều làm tốt hơn gấp bội. Không đầy một năm tôi trở thành chị hai của cả trường, trở thành một kẻ khiến vô số người phải đau đầu. Đi khắp Sài thành không ai không biết mặt tôi. Có một lần tôi về nhà thăm chú tít tôi thấy họ khóc, họ nói muốn thấy lại con người trước đây của tôi. Trước giờ tôi

luôn xem họ là ba mẹ nên tôi nghe lời nhưng không muốn về nhà. Bà nội mắt tôi lấy có đó ra đây sống thế là thành ra như bây giờ. Chỉ như vậy thôi.”

Chỉ có như vậy thôi. Sao em có thể nói ra một cách nhẹ nhàng như vậy sau khi đã trải qua những chuyện vượt quá sức chịu đựng của một cô bé 18 tuổi. Trên đời này còn một người cha vô lí, không có tính người tới mức đó sao, vợ ông ta sinh khó đâu phải lỗi của em.

Gió thổi loạn mái tóc đen dài của cô, mắt nhìn về một nơi nào đó vô định, nét mặt bình thản như không có chuyện gì. Có lẽ đã quá đau, đau đến chết lặng không còn cảm xúc gì nữa.

Lâm Thiên Vũ bưng chiếc bánh gato đặt trên thành cửa sổ, lúc nghe cô kể hần đường như không thở nổi, phần nộ xen lẫn đau lòng, chỉ đứng nhiều thứ như vậy mấy năm qua cô sống như thế nào.

“Chuyện không vui cứ để nó qua đi.”

Đúng phải để nó qua đi, Đan Tâm lấy tay quẹt miếng kem sô cô la bỏ vào miệng. Vị kem tan chảy đắng đắng ngọt ngọt đã lâu cô không ăn mấy thứ có vị như thế này.

Lâm Thiên Vũ bật cười, lớn rồi ăn bánh kem còn để dính lên môi.

Đan Tâm liếm liếm khóe môi lườm Lâm Thiên Vũ dính kem thôi mà thế cũng cười được.

Lâm Thiên Vũ vẫn cười như thường, có điều nụ cười này xấu xa không thể tả, phải nói sao nhỉ à đúng rồi giống như sói xám nhìn thấy thỏ con ngu ngốc đứng trước miệng nó vào lúc nó đói meo.

Đan Tâm ngốc nghếch không hay biết rằng second kiss của cô sắp bị hồn ma khốn kiếp nào đó cướp mất.

Lâm Thiên Vũ nhẹ nhàng như cơn gió không tiếng động tiến tới gần Đan Tâm, trong lúc cô không để ý nhẹ nhàng môi chạm môi. Hắn đã quá đề cao định lực của bản thân, chỉ định hôn nhẹ cuối cùng lại thành hôn sâu, một tay giữ gáy cô còn một tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh.

Đan Tâm ngốc nghếch trợn tròn hai mắt, nụ hôn của ma thật kinh dị nó lại một lần nữa đến với cô. Có người nói rằng chỉ có vòng ôm ấm áp mới cho ta cảm giác an toàn, bình yên. Không sai nhưng vòng ôm lạnh lẽo không nhiệt độ của Lâm Thiên Vũ cũng cho cô cảm giác giống như thế. Thật an bình có cái gì đó ở thật sâu trong thâm tâm cô dần tan chảy có dòng nước ấm từ len lõi vào đó, ấm áp đến lạ. Hai mắt từ từ nhắm lại, lần đầu tiên trong 18 năm không quá dài cô chủ động ôm lấy một người đàn ông đúng nghĩa, ngay ngốc đáp lại nụ hôn bất ngờ của Lâm Thiên Vũ, hình như nghe thấy tiếng Lâm Thiên Vũ đang cười.

Hôn tới khi cả hai không thở nổi Đan Tâm mới từ trong mộng bừng tỉnh, mặt đỏ như cà chua chín ngượng ngùng đẩy Lâm Thiên Vũ ra.

“Lâm Thiên Vũ.... anh.... anh...”

Lâm Thiên Vũ không cho cô trốn tay đang giữ gáy cô hạ xuống eo khóa trụ cô lại trong vòng tay hắn.

Đan Tâm em đừng hòng chạy dù tôi chỉ là hồn ma, không mang lại được tương lai cho em tôi vẫn muốn ích kỉ giữ em bên mình. Tình yêu là như vậy ích kỉ giữ lấy. Vì yêu Nghi Anh chưa đủ sâu nên khi Nghi Anh ra đi hắn thất vọng, hụt hẫng nhưng chưa bao giờ muốn giữ Nghi Anh lại. Còn Đan Tâm thì khác, nếu hôm nay hắn không giữ lấy cô không là bây giờ thì sau này hắn cũng sẽ hối hận.

“Ừ,anh làm sao?”

Anh... anh thật vô sỉ, mặt dày hôn người ta còn tỉnh bơ như vậy, đáng chết hơn là cô cũng góp phần không ít cho thành công vang dội của nụ hôn đó. Anh là tên khốn kiếp, hồn ma khốn kiếp, anh đi chết đi....

“Em đang mắng anh đấy à. Lúc này là anh tự ý hôn em thật nhưng sau đó không phải là em cũng ”thuận nước đẩy thuyền” rồi sao?”

“Không có, em... em đâu có mắng anh.”

Quẫn, vô cùng quẫn. Không để ý từ lúc nào đã từ “tôi” đổi thành “em”.

Lâm Thiên Vũ không muốn đùa nữa, thời gian là vàng bạc không tranh thủ lúc này thì còn chờ đến bao giờ. Buông Đan Tâm ra, hắn không có nhiệt độ còn là mùa đông làm cô cảm lạnh không tốt.

“Đan Tâm nếu anh mãi mãi là hồn ma, không thể cho em tương lai không thể cho em thứ gì, không thể ọi người thấy chúng ta bên nhau, còn có thể làm mọi người ghét bỏ em bởi vì em yêu một hồn ma em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

Lâm Thiên Vũ nhìn Đan Tâm chằm chằm, nín thở chờ đợi phán quyết của quan tòa, là án tử hình hay được tự do.

Lâm Thiên Vũ anh là tên gốc hủ, chơi trò “tĩnh tò” với cô một chút lãng mạng cũng không có. còn cái gì mà không với không, tỏ tình kiểu như anh con gái sợ chạy mất cả dép ấy chứ.

Thật lâu Đan Tâm không có trả lời.

Tâm trạng Lâm Thiên Vũ trùng lại án tử hình đã được phán quyết rồi sao?

“Đan Tâm, em có đồng ý không?”

“.....”

“Được rồi, anh biết việc này không dễ nhưng em cứ suy nghĩ sáng mai hãy trả lời.”

Lâm Thiên Vũ như bánh bao thiu, mặt buồn rười rượi mở cửa đi ra ngoài.

Đan Tâm bật cười khanh khách sau một hồi lật lại kí ức cô rất thông minh nhận ra một điều thì ra cô đối với Lâm Thiên Vũ này có một chút gì đó gọi là yêu. Vậy gì cô phải từ chối làm bạn gái hủ, cô là bạn gái của ma, phim kinh dị kiểu mới. Ai nói hủ không làm gì được cho cô hủ có thể nghe cô tâm sự mà cô chỉ cần như vậy là đủ rồi. Anh hôn tôi hai lần đơn nhiên tôi phải bắt anh đền bù tổn thất cho tôi rồi.

“Em đồng ý.”

.
. .

Em đồng ý chỉ ba chữ ngắn ngủi nhưng suýt nữa đã làm tim Lâm Thiên Vũ nhảy ra khỏi lồng ngực, quay phắt lại hủ không nghe lầm chứ.

“Em chỉ nói một lần thôi, nếu như anh hối hận khi nói lời tỏ tình chán ngắt vừa rồi với em thì có thể thu lại em có thể xem như chưa nghe thấy.”

Lâm Thiên Vũ mừng như điên, không hối hận không bao giờ. Ôm chằm lấy Đan Tâm.

“Làm gì có chuyện anh hối hận. Anh chỉ sợ em hối hận vì lời đồng ý hôm nay mà thôi.”

Chuông nhà thờ ở giáo đường gần nhà vang lên, đêm Noel vào lúc 12 giờ một chuyện tình kinh dị có thật bắt đầu. Cô_ Trần Đan Tâm nhận lời yêu của một hồn ma.

“Sẽ không hối hận, anh về phòng đi em muốn ngủ.”

Đan Tâm đẩy Lâm Tiên Vũ hồn vẫn còn treo ngược cành cây ra ngoài, đóng cửa lại vẫn thấy gương mặt cười phát gốc của hồn ma đẹp trai.

Lên giường cuộn tròn trong chăn bông ấm áp, ngủ một giấc an lành. Sáu năm nay đây là đêm đầu tiên trong ngày sinh nhật cô không còn mơ thấy những thứ không vui nữa.

18. Chương 18

“Heo lười dậy đi nào gần chín giờ sáng rồi đấy.”

Lâm Thiên Vũ lật tung chăn trên người Đan Tâm, đáng ngủ thật xấu xí. Không chịu dậy dùng biện pháp cuối cùng dùng tay bịt mũi, miệng không thở được xem em có còn nường được hay không?

Đan Tâm hất tay Lâm Thiên Vũ ra trùm chăn cuộn tròn lại thành hình con nhộng, mùa đông ngủ buổi sáng thật ấm áp. Sáng sớm mới bị chú gọi điện làm phiền hát cho cô nghe một đồng bài ca cách mạng, lí tưởng của Đảng đã đủ phá vỡ mộng đẹp của cô, Lâm Thiên Vũ còn..... cô bây giờ chỉ muốn ngủ thôi.

Tiếng nói ngái ngủ heo hừ từ trong chăn thoát ra.

“Thiên Vũ để em yên, chiều nay mới có tiết học em ngủ thêm chút nữa, chút nữa thôi.....”

“Không được, dậy đi. Anh vó cái này cho em xem.”

Lâm Thiên Vũ nhìn sợi dây chuyền ngôi sao may mắn trên tay, tên này rất giống hần lúc trước.

Đan Tâm bực mình tung chăn ngồi dậy, ngủ một chút cũng không được. Ngồi trên giường không quên vươn vai thư giãn gân cốt vì nằm ngủ không đúng tư thế nên cơ thể hơi ê ẩm.

Dụi dụi mắt, 9 giờ có đúng không vậy hay là đồng hồ chạy sai, sắc trời kiểu này nhiều lắm mới 7 giờ.

“Anh cho em xem cái gì?”

Sợi dây chuyền treo lơ lửng trước mặt cô, nhất thời tỉnh ngủ.

“Đẹp quá, đơn giản, tinh xảo, tinh tế, tuyệt mỹ. Người làm ra sợi dây chuyền này tốn không ít tâm sức, cái này ở đâu ra?”

“Quà sinh nhật của Dương Huy tặng em. em biết sợi dây chuyền ngôi sao may mắn này giá bao nhiêu không?”

Đan Tâm lắc đầu cầm lấy sợi dây, cô không rành về mấy loại trang sức kiểu này.

“Đây là mẫu dây chuyền của nhà thiết kế trang sức nổi tiếng Daney được trưng bày tại trung tâm thương mại hàng đầu của tập đoàn DL, trong phiên đấu giá nửa tháng trước nó có giá khởi điểm là mười triệu đô.”

Sợi dây chuyền này được xuất hiện ở đây có liên quan không ít đến hần. Hồi hần còn yêu Nghi Anh, vào sinh nhật cô hần tới tìm Daney nhờ thiết kế một mẫu trang sức đặc biệt độc nhất vô nhị để tặng cho Nghi Anh. Daney là người trong DL chuyên về trang sức và thời trang có giao tình rất tốt với hần. Nhận lời thiết kế riêng cho hần một mẫu dây chuyền ngôi sao may mắn khảm lên mặt dây hai mươi sáu loại đá quý giá trị làm người ta phát sốt. Daney nói Nghi Anh không xứng đáng để đeo sợi dây này nhưng đã nhận lời làm riêng nên không có quyền can dự vào việc ai là người sở hữu nó. Vốn chỉ có một sợi nhưng không biết sao lại làm thêm một sợi giống hệt sợi mà hần tặng cho Nghi Anh đem trưng bày tại trung tâm thương mại của DL, lúc trước nói như thế nào cũng không chịu bán không hiểu sao lần này lại đứng ra mở phiên đấu giá.

Một sợi ở trong tay người yêu cũ, một sợi ở trong tay người yêu hiện tại đáng tiếc lần này không phải là hần tặng.

Mất Đan Tâm trợn tròn khó khăn nuốt nước bọt, má ơi mười triệu đô. Cô biết người tên Daney đó những thứ do anh ta thiết kế sau khi làm ra sản phẩm đều được săn lùng với giá cao ngất trời. Mua trong phiên đấu giá ắt hẳn cao hơn giá khởi điểm đến mấy chục lần chứ chẳng chơi, đồ của DL bán ra rất được các quý cô, quý bà lắm tiền nhiều của ưa thích. Có thể mua được sợi dây này Dương Huy tiêu tốn không biết bao nhiêu tiền và sức lực đây.

“Đưa đây anh đeo cho.”

Dù không thích Đan Tâm đeo đồ do Dương Huy tặng nhưng chắc hẳn cô đeo vào rất đẹp.

Đan Tâm lắc đầu như trống bỏi, nhìn thì đẹp nhưng giá trị.... khủng bố quá, đeo loại trang sức này lên người cô thấy không thoải mái. chụp lấy hộp quà nhỏ xinh tối hôm qua Dương Huy tặng cho cô mở ả bỏ sợi dây chuyền vào đúng nơi đúng chỗ. Chiều nay cô sẽ trả lại cho chủ nhân đích thật của nó cô không thể nhận món quà này được.

“Không đeo đâu, em sẽ mang trả lại cho Dương Huy.”

Lâm Thiên Vũ cười hài lòng, sau này nếu có cơ hội hẳn nhất định tặng cô thứ đẹp hơn, giá trị hơn sợi dây chuyền này. Mấy ngày hôm nay hẳn thật sự rất muốn tỉnh lại, muốn trong hình hài của con người đi gặp Đan Tâm. Có thể hẳn mới trở thành bạn trai đúng nghĩa của cô được.

“Heo lười đi vệ sinh cá nhân đi nhìn em bây giờ chẳng đẹp chút nào đâu, nhanh xuống ăn sáng hôm nay anh làm bạn trai tốt nấy mì cho em ăn.”

Đan Tâm hừ mũi đi vào phòng vệ sinh. Anh mới là heo ấy, hồn ma đầu heo. Cô không biết Lâm Thiên Vũ cũng có thể nấu ăn.

Ha... cối cùng cối có người ngoài hai người bà và thím nấu đồ cho cô ăn, quyết định làm bạn gái của hẳn là vô cùng đúng.

Bước xuống phòng bếp nhìn tô mì thơm ngon tỏa khói nghi ngút trên bàn mới cảm nhận được bụng hơi đói lên tiếng biểu tình, tối hôm qua đến giờ cô chưa có thứ gì vào bụng.

“Em không biết anh có thể nấu ăn đó.”

“Anh bị mất vị giác không biết có vừa ăn hay không?”

Ông trời thật thích trêu người bất hạnh làm ma còn lấy luôn cả vị giác của hẳn, cầu mong đừng để tô mì nhìn đẹp mắt mà chất lượng chẳng ra gì.

Đan Tâm cầm đũa bắt đầu thưởng thức, nhìn rất đẹp, ăn ngon tuy hơi nhạt một chút, đối với cô chỉ cần có người nấu cho cô ăn là đã tốt lắm rồi. Bị mất vị giác mà có thể nấu ngon như thế này Lâm Thiên Vũ nhất định nấu ăn rất ngon. Đan Tâm cắn đũa ngẩn đầu lên.

“Hồn ma đẹp trai, anh nấu ăn ngon thế này có liên quan gì ới cô Nghi Anh bạn gái tiền nhiệm của anh không?”

Theo như khảo sát trong ngôn tình của cô thì hơn 80% các soái nấu ăn ngon, tự động lăn vào bếp hầu như đều nhờ động lực từ các chị nữ chính. Điển hình như Ngụy Sở trong Vợ ơi chào em, chẳng phải vì Tô Nhạc mà trở thành người đàn ông kim cương của thế giới đó sao.

Lâm Thiên Vũ cười có chút không thoải mái, bé con em làm thầy bói được đó. Tuy không phải liên quan hoàn toàn tới Nghi Anh nhưng cũng có liên quan phần nào.

“Anh từ nhỏ đã phải xa nhà đi học đến khi vào đại học chuyển ra ngoài sống riêng đương nhiên phải biết nấu ăn, mà... mà...”

Thấy chưa, cô nói cấm có sai. Nghi Anh này ngu ngốc hết chỗ chê. Lâm Thiên Vũ tuy không được giống như Ngụy đại thần nhưng chắc chắn cũng là người đàn ông vàng vào được phòng bếp, ra được phòng khách, lăn được phòng ngủ. Đầu cô ta chứa đậu hủ thối mới bỏ qua Lâm Thiên Vũ.

“Mà sao, hử?”

Hắn cảm thấy trong nụ CUỐI của Đan Tâm chứa vô số dao nhọn, sống lưng hơi lạnh thành thực khai báo.

“Mà Nghi Anh rất thích ăn đồ anh nấu cho nên thường xuyên vào bếp nhờ đó mà tay nghề được nâng lên.”

“Ồ, thì ra là vậy. Em cảm thấy nên bay một chuyến sang Mĩ cảm ơn Nghi Anh một tiếng.”

Điềm nhiên xử lí tô mì để lại Lâm Thiên Vũ không hiểu gì, cô làm sao phải cảm ơn Nghi Anh.

Đan Tâm đứng dậy thu dọn, ăn no rồi thật muốn làm con heo lười. Ăn rồi ngủ, ngủ dậy lại ăn.

“Em có gì để cảm ơn Nghi Anh chứ?”

“Đơn nhiên có. Em cảm ơn cô ấy đã đào tạo ra một đầu bếp tài ba như anh để hôm nay em có thể sử dụng miễn phí.”

Mặt Lâm Thiên Vũ hết xanh lại xám, sử dụng miễn phí nói nghe hay nhỉ. Cười méo xệch, ánh mắt như muốn xuyên thủng người Đan Tâm.

“Không nói về Nghi Anh nữa, Thiên Vũ giúp em ôn thi Đại học đi.”

Lâm Thiên Vũ suýt té ghế, ôn thi đại học. Cái gì đã làm ột người đến thi học kì còn lười ôn tập như Đan Tâm muốn ôn thi đại học.

“Em nói thật, không đùa?”

“Trông mặt em giống đang đùa lắm hả?”

Đan Tâm nằm dài trên bàn ăn, dù cô có bất cần đời đến đâu đã quyết định sống tốt thì phải lo cho tương lai sau này. Mấy năm nay không lo học hành kiến thức bị mất rất nhiều nếu cô cố gắng vào được đại học không có gì khó khăn.

“Lúc sáng chú gọi điện nói muốn em thi đại học rồi vào làm ở YJ, về việc làm thì em không muốn nhưng thi đại học thì có thể.”

“Anh khỏi cần lo em học không vào, từ lớp một đến lớp sáu nếu em đứng thứ hai sẽ không có ai đứng thứ nhất. Chỉ cần em quyết tâm nhất định sẽ làm được.”

Cái đó hẳn biết chứ, Đan Tâm nói chậm tiêu tiếng Anh nhưng cô học rất nhanh, gấp đôi người bình thường. Chỉ vì gia đình mà từ một cô bé vô tư, học giỏi trở thành như thế này. Không biết người lớn trong gia đình cô nghĩ gì khi làm những chuyện đó.

“Nếu em muốn anh sẽ ôn thi cho em nhưng phải thi học kì xong đã.”

“Được, em đi học bài đây 28 là thi rồi.”

Hôm nay là 26, chờ nước tới chân mới nhảy em học thế này điểm thi được bao nhiêu đây.

19. Chương 19

“Trả cậu này.”

Dương Huy vừa đặt mông xuống ghế Đan Tâm đã lấy hộp quà trong ba lô ra đem trả.

Dương Huy nhìn hộp quà cau mày.

“Cậu không thích nó?”

“Không phải, dây chuyền rất đẹp đáng tiếc quá giá trị không hợp với tớ.”

“Giá trị gì chứ nó chỉ là một sợi dây chuyền bình thường.”

Đây là đang cho cô là con cóc không biết sợi dây chuyền này có lai lịch thế nào. Anh bạn sáng nay cũng vì sợi dây chuyền này mà Lâm Thiên Vũ gọi tôi đây, tôi bị mất ngủ một phần trách nhiệm thuộc về cậu.

“Giá khởi điểm mười triệu đô là bình thường hả?”

Làm sao Đan Tâm biết, sợi dây này hẳn mua với giá gấp hai mươi lần giá khởi điểm, hai trăm triệu đô(chém kiểu này có quá đáng lắm không?)

“Làm sao cậu biết?”

“Cậu quan tâm làm sao tớ biết để làm gì, cậu chỉ cần biết tớ muốn trả lại quà là được rồi.”

“Quà đã tặng không lấy lại.”

Đặt hộp quà xuống bàn của Dương Huy.

“Quà ở đây lấy hay không là tùy cậu, không muốn giữ lại thì vứt đi tớ không có ý kiến.”

“Chỉ một món quà thôi cậu có cần tuyệt tình như vậy không?”

“Đã biết là không thể có tình để làm gì?”

Đan Tâm quay về chỗ ngồi tiếp tục ôm mấy đề cương ôn tập. Vì tương lai phía trước cổ lên nào.

Hai tay nắm chặt đặt dưới hộc bàn của Dương Huy dần thả lỏng cầm lấy món quà nhỏ nhét vào ba lô hôm nay cậu không nhận vẫn còn sau này tôi không tin không chiếm được trái tim của cậu.

“Hùng nhéo tớ một cái hôm nay mặt trời mọc ở hướng tây hả? Chúa ơi, Đan Tâm bà có làm sao không đó?”

Đan Tâm chiến đấu với đề cương ôn tập là chuyện chưa từng có trong lịch sử.

Hùng lấy hai tay nhéo má của Thạch Thảo. Thạch Thảo yêu quý là sự thật không phải mơ đâu, có cần phải sốc như vậy không mặt trời cũng không có mọc ở hướng tây.

“A... đau cậu muốn chết hả?”

“Biết đau thì đừng có nói Hùng nhéo, bây giờ còn kêu la.”

“Nhéo thì cung nhẹ nhẹ thôi chẳng biết thương người ta gì cả.”

Đan Tâm đặt bút xuống ngẩng đầu lên, hai người này sợ người khác không biết mình có gian tình hay sao, tình tứ phát sợ.

“Buồn nôn quá đi mất.”

Thạch Thảo đưa tay sờ lên trán Đan Tâm rồi sờ lên trán mình.

“Không sao a, đầu vẫn còn mát.”

“Mama đang nghĩ con có vấn đề?”

“Còn không phải trước giờ có thấy bà học bao giờ đâu?”

Hoạt động chính trong lớp của Đan Tâm đó là đọc ngôn tình, đọc chán gục đầu trên bàn ngủ đợi hết giờ học về nhà.

“Hai... từ nay tớ sẽ là con ngoan, trò giỏi, cháu ngoan Bác Hồ.”

Hùng ngồi trên sắc nước bọt ho sắc sưa quay xuống nhìn Đan Tâm đầy hoảng sợ. Dương Huy cũng không khá hơn là bao xuống kéo ghế ngồi cạnh Hùng.

“Trưa nay ra khỏi cửa cậu bị cửa kẹp trúng đầu hay bị con gì đá phải. Con ngoan, trò giỏi, cháu ngoan Bác Hồ cậu làm ơn trở lại bình thường đi.”

“Cậu mơi bị cửa kẹp, con gì đá trúng ấy.”

Tại sao không ai tin cô, được rồi cô sẽ làm ra ngô ra khoai à xem.

“Mấy cậu không tin tớ làm được?”

Đồng loạt lắc đầu.

“Dám cá không?”

Nhìn lướt một lượt, cô biết Thạch Thảo và Hùng không hứng thú với trò này nhưng còn Dương Huy thì cô không chắc.

Lấy kinh nghiệm thất bại trong những lần trước Thạch Thảo và Hùng trao đổi bằng ánh mắt đưa ra quyết định không tham gia vào vụ cá cược. Dù là cá về chuyện gì hai người họ chưa bao giờ thắng Đan Tâm. Tuy trong lớp Đan Tâm học không giỏi nhưng điều đó không có nghĩa sức học Đan Tâm không tốt.

“Sao im lặng hết vậy, không dám?”

“Tớ và Hùng rút lui.”

“Dương Huy vậy còn cậu?”

Tự tin như vậy liệu cô gái này có làm được hay không???

“Cá như thế nào?”

“Đơn giản, tính bình quân điểm tám môn thi lần này ai cao hơn người đó thắng. Để xem nào... ừm... người thắng sẽ được yêu cầu người thua làm một việc nằm trong khả năng của người đó.”

“Nếu vậy thì... được thôi chúng ta cá cược.”

“Hay lắm để tớ và Hùng làm chứng.”

Trước khi trở về chỗ ngồi Hùng nhét vào tay Dương Huy một tờ giấy gấp tư bên trong ghi vắn vện hai chữ “cẩn thận”.

Dương Huy quay lại nhìn Hùng đầy khó hiểu, trong mắt nghi hoặc tràn ngập.

“Là ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả chỉ nhắc cậu không được khinh địch, xem nhẹ đối thủ là tự đào mồ chôn bản thân.”

Ngay lúc nhận lời cá cược với Đan Tâm hẳn rất tự tin nhưng bây giờ chỉ còn 90% là lớp trưởng sức học của Hùng tất nhiên phải ở top đầu cơ mà không dám cá với Đan Tâm, cả Thạch Thảo cũng vậy, có cái gì đó hơi lạ.

“Cậu nói xem ai sẽ thắng?”

“Trong lớp Dương Huy luôn dẫn đầu còn Đan Tâm thì lưng chừng cuối. Dù là ai nhìn vào cũng cho rằng Đan Tâm thua nhưng Đan Tâm tự tin như vậy làm tớ cũng không biết là ai sẽ thắng. Đan Tâm rất thích kiểu phút chót làm ra bất ngờ.”

Đúng là như vậy thật khó nghĩ.

Thạch Thảo quay xuống nhìn Đan Tâm đang cặm cụi với đề cương toán tốc độ giải bài tập nhanh đến chóng mặt với tay kéo luôn cả Hùng xuống xem.

Cả hai nhìn nhau mấy bài này hai người họ làm còn phải cần thời gian suy nghĩ nhưng Đan Tâm cứ như cái máy, đặt bút xuống là viết. Hùng lấy máy tính kiểm tra kết quả, đúng hoàn toàn người đột nhiên rùng mình. Dương Huy à có lẽ cậu tự đào mồ chôn mình thật rồi.

“Hai người làm gì nhìn tớ dữ vậy?”

“Bà có phải là Đan Tâm không đó?”

“Không phải tớ thì là ai.”

Hùng quay lên tìm đề toán, muốn biết Đan Tâm giỏi toán đến đâu chỉ cần làm đề này là biết. Cầu trời hôm nay có mang theo.

“Bà vẫn luôn bí ẩn như vậy dù là gia đình hay sức học. Gia đình là bà muốn quên không cần nói cũng được nhưng bà học rất giỏi tại sao giấu mọi người?”

“Không phải tớ muốn giấu mà là mấy năm qua tớ đã quen việc đứng cuối lớp tự nhiên trời dậy sẽ làm người ta sợ chết khiếp mất.”

Thạch Thảo dí trán Đan Tâm có chuyện gì cũng không nói ra, cô là bạn thân mà bạn mình học có giỏi hay không cũng không biết.

“Bà ấy người ta muốn giỏi chẳng được còn bà lại muốn đội sổ, bà ôn được bao nhiêu môn rồi mà dám lớn tiếng cá cược với Dương Huy?”

“Thì sinh, sử, địa và toán đang làm giờ này.”

“Mới đó mà bà đã nhét được ba môn học một não kia vào đầu rồi á, tớ thì vẫn như bò gặm cỏ. Ăn, ăn nữa, ăn mãi học kiểu nào cũng thấy không ổn.”

Đan Tâm cười lấy đề cương ba môn kia ra, cô làm gì có khả năng nhồi nhét nhiều thứ cùng lúc trong thời gian ngắn như vậy.

“Ai bảo bà học hết làm gì, tớ chỉ học những thứ trọng điểm thôi.”

Lấy bút khoanh vào những điều cần lưu ý tuy không đúng 100% nhưng cô nghĩ cũng được 80% số điểm nằm trong những thứ cô khoanh tròn này.

“chỉ học có vậy?”

“Ừ, nếu tin tưởng có thể học chừng đó đỡ mệt não còn nếu muốn chắc chắn 100% thì tiếp tục bò gặm cỏ.”

“Ha... ha, tuyệt vời sẽ học mấy thứ bà khoanh tròn trước còn thời gian sẽ học những thứ còn lại,”

“Đây rồi..”

Cuối cùng cũng tìm ra, nằm lạc giữa một đồng đề thi.

“Đan Tâm làm bài này xem.”

Đan Tâm cầm đề lên xem đen mặt tức thì, chưa thi học kì đã muốn thi đại học.

“Đề thi khối A, muốn chết hả?”

“Trong đó có bài thuộc kiến thức học kì I lớp mười hai, làm bài đó là được.”

Nhìn tới đề toán, bài này nói khó không khó nói dễ không dễ mấu chốt ở chỗ cách giải lằng nhằng, phức tạp chỉ cần sai một chỗ sẽ sai cả bài. Đan Tâm cắn bút trong đầu hình thành khung xương cơ bản của bài toán độ năm phút sau mới đặt bút viết.

“Rồi đó, không biết đúng hay sai tự tra đáp án đi.”

Hùng cầm bài làm của Đan Tâm tra với kết quả của đề thi, trợn mắt nuốt nước bọt. Cách giải tuy khác nhưng không phải không thể dùng cách này để giải, quan trọng đáp án vẫn đúng.

Thạch Thảo nhìn qua vậy mà cũng làm được báỉ phục bà rồi đó. Đan Tâm thường đọc ngôn tình vào giờ toán nhất, không để ý nghe thầy giảng bài làm sao làm được nhỉ. Quái thật.

Có một sự thật mà không phải ai cũng biết. Cô có trí nhớ rất tốt những thứ đã ghi vào bộ não của cô thì không dễ quên. Tuy cô đọc ngôn tình nhưng vẫn có để ý đôi chút tới bài giảng của thầy cô. Với lại về nhà Lâm Thiên Vũ luôn bắt cô phải làm bài tập đầy đủ chỗ nào cô không hiểu sẽ giảng lại cho cô. Vở học của cô có hai loại, một loại làm qua loa, đại khái đối phó với thầy cô còn một loại làm đầy đủ, chi tiết để trình bày với hôn ma đẹp trai.

Học kì qua chính xác mà nói cô học rất chăm chỉ.

.....
“Anh vẫn còn tìm hả?”

“Ừ, sắp xong rồi.”

Hôm nay Lâm Thiên Vũ không đi học cùng cô, nói là ở nhà ôm máy tính tìm hiểu xem Việt Nam ôn và thi đại học như thế nào để ôn thi cho cô.

“Em và Dương Huy cá cược.”

Lâm Thiên Vũ rời mắt khỏi màn hình máy tính, hần chỉ mới một ngày không đi học cùng cô thôi mà cũng xảy ra chuyện.

“Cá cược về cái gì?”

“Cá ai điểm bình quân tám môn thi lần này cao hơn. Người thắng sẽ được yêu cầu người thua làm một việc nằm trong khả năng của người đó”

“Em tự tin mình có thể thắng Dương Huy không?”

“Sẽ thắng.”

Nếu tính bình quân cả học kì dù cô có làm gì cũng không cao hơn Dương Huy nhưng chỉ điểm thi thì hoàn toàn có thể.

“Vậy em sẽ yêu cầu Dương Huy cái gì?”

“Em không biết... hay là anh nghĩ giùm em đi, nhưng anh tin em làm được không?”

“Em nói xem.”

“Ừm... em nghĩ anh tin.”

“Đó là tất nhiên anh thừa biết em là hồ ly giả trang thỏ trắng.”

Cái gì mà hồ ly giả trang thỏ trắng cái này phải gọi là thâm tàng bất lộ. Thâm tàng bất lộ anh có biết không hả? Đan Tâm khóc không ra nước mắt làm gì có người bạn trai nào nói bạn gái mình như vậy.

20. Chương 20

Bốn ngày thi căng thẳng, áp lực cuối cùng cũng lùi vào dĩ vãng nhưng đó chỉ dành riêng cho những ai không liên quan đến vụ cá cược giữa Đan Tâm và Dương Huy. Còn hai nhân vật chính, Lâm Thiên Vũ và hai nhân chứng vẫn đang hồi hộp chờ đợi kết quả. Ai sẽ thắng tất cả phụ thuộc vào bảng tổng kết trên tay cô Hà Mi.

chưa bao giờ Đan Tâm thấy yêu cô giáo chủ nhiệm như lúc này. Cuối cùng ai sẽ là nô lệ của ai, nếu cô thắng sẽ yêu cầu Dương Huy làm điều gì... thật đáng mong đợi mà.

Cô Hà Mi ngồi trên ghế giáo viên trong tay là bản tổng kết điểm nhìn lướt cả lớp một lượt ánh mắt dừng lại trên người Đan Tâm, một kết quả thật bất ngờ cho cả bản thân cô và cả những giáo viên bộ môn đã và đang dạy Đan Tâm.

Dương Huy nhìn Đan Tâm đầy thách thức, cô gái nhỏ em nhất định không thắng được tôi. Cứ chờ đợi yêu cầu mà tôi dành riêng cho em đi.

Còn Đan Tâm lúc này đang làm gì???

Hoa lệ mà nói là đang đọc sách còn thắng ra chính là là chúi mũi vào quyển Độc quyền chiếm hữu, tâm hồn đã theo Mục Huyền và Hoa Dao bay đi xa tít tận chín tầng mây vô tâm vô tư đến lạ. Lúc đầu còn một chút hào hứng về kết quả còn bây giờ.... Hai....

“Về nhà hãy đọc em không muốn biết kết quả à?”

Đan Tâm lướt mắt trên từng trang sách trả lời Lâm Thiên Vũ.

“Muốn biết chứ đó là cố gắng mấy ngày qua em thức khuya dậy sớm học bài mà.”

Cô Hà Mi chưa đọc điểm thành phần chỉ đọc điểm tổng kết, cô ở vị trí gần cuối nhảy vọt lên vị trí ở giữa khiến cả lớp xôn xao bàn tán. Dương Huy vẫn con người phong độ, ngạo nghễ đứng đầu. Dù sao cá cược chỉ tính điểm thi của tám môn không tính điểm tổng kết cơ hội cô thắng vẫn còn rất cao.

Từ đầu giờ Thạch Thảo đã nồn nóng đứng ngồi không yên. Đan Tâm tăng hạng cao như vậy có cơ hội thắng rồi.

“Cô ơi, em hỏi cô điều này có được không?”

Cô Hà Mi quay sang nhìn Thạch Thảo điểm cô đã đọc hết rồi còn điều gì cần hỏi.

“Em nói đi.”

“Điểm thi tám môn Toán, Lý, Hóa, Văn, Sinh, Sử, Địa, Anh văn ai cao nhất ạ.”

Cô Hà Mi tinh ý nghĩ ra mùi mồi ám, căn cứ vào kết quả lần này có cái gì đó là lạ.

“Ngày mai sẽ có bảng điểm chi tiết cho các em, cố gắng đợi đi.”

“Thôi mà cô em đợi lâu lắm rồi, cô cho em biết đi nếu không em sẽ điên mất.”

Đan Tâm mà thắng cô cũng được hưởng sái nha. Quay phắt xuống giật cuốn ngôn tình vút qua một bên.

“Bà mà thắng tớ cũng được mở mày mở mặt.”

Đan Tâm không nghĩ thế cô không biết là mở mày mở mặt hay bạt tai vào mặt nữa. Con gái lớp này xem Dương Huy như đại thần, bất cứ một ai làm tổn hại đến đại thần đều bị tẩy chay chứ đừng nói là cô vượt mặt Dương Huy.

Cô bạn Quỳnh Anh ngồi cạnh Dương Huy liếc xéo Thạch Thảo, hỏi thật ngu ngốc người cao điểm nhất còn ai ngoài đại thần ngồi cạnh cô.

“Vô nghĩa đơn nhiên là Dương Huy đầu bà không có não hả?”

Thạch Thảo không chịu yếu thế, trả đũa.

“Đầu bà mới không có não, ai biết được càn khôn có chuyển dời hay không. Điểm tổng kết của Dương Huy cao nhất không có nghĩa điểm thi cũng vậy.”

“Hừ, bà dám cá không?”

(Lại cá ơ mà không có Bạc Cận Ngôn ở đây, tiếc thật)

“Cá thì.....”

Thạch Thảo còn chưa nói xong Hùng Đã với tay kéo xuống ghế ngồi, cậu cũng đình ninh lần này Đan Tâm thắng.

“Hai vị đại tỉ cô vẫn còn ở trong lớp làm ơn giữ gìn trật tự. Mà cô ơi ai cao nhất vậy ạ, nếu không cho hai bạn biết em sợ xảy ra án mạng.”

Cả lớp cười ồ lên. Quỳnh Anh chua ngoa, đánh đá. Thạch Thảo nhìn như dịu dàng khi nổi khùng lên còn kinh khủng hơn cả Diệp Tuyệt sư thái. Hai người mà cãi vã dẫn đến đánh nhau biết đâu án mạng xảy ra thật.

Đã đến nước này đương sự cũng không thể im lặng nữa.

“Cách ngày thi hai ngày em và Đan Tâm có một vụ cá cược nho nhỏ, điểm bình quân tám môn thi ai cao hơn người đó sẽ được yêu cầu người thua làm một việc, cô có thể cho em biết ai cao hơn không?”

Xung quanh tĩnh lặng như tờ, cá cược..... sao không ai biết vậy? Dàn dần những tiếng xì xào bàn tán phá vỡ không gian yên tĩnh.

“Đan Tâm ngốc hay sao mà dám cá cược với Dương Huy. Làm như nó học giỏi lắm ấy mấy môn kia hơn một nửa là nó đội sổ rồi.”

Đó là lời bình luận đầy mùi khinh thường của Minh Thư, cô bạn này từ trước đến nay đều không thích Đan Tâm. Rõ ràng cô mới là người được chọn làm hoa khôi của trường tại sao Dương Huy không thích cô mà lại thích Đan Tâm. Cô cũng biết rõ thật ra mình không đẹp bằng Đan Tâm nhưng chí ít cô cũng học giỏi hơn nó vậy. Bực bội bắn ánh mắt hình lưỡi dao về phía Đan Tâm, nghĩ sao cô cũng không cam lòng.

Còn nhiều lời bàn qua tán lại nữa, có người nói cô ngốc, cô có vấn đề cũng có người nghĩ giống Thạch Thảo. Đó là quyền tự do ngôn luận của người ta cô chẳng cần để ý.

“Xem ra gần như cả lớp cho rằng à không chắc chắn là tôi thắng cậu.”

“Kết quả còn chưa đọc làm sao biết được là thắng hay thua, cậu đừng tự tin thái quá sẽ ngã đau đấy.”

Có thể sẽ ngã đau nhưng không phải vào lúc này, ngay cả vấn đề học tập cũng không thể thắng được cô thì làm sao có đủ tự tin theo đuổi cô.

Lâm Thiên Vũ bất thành linh nói chuyện với Đan Tâm, không khí náo nhiệt thật đấy.

“Nếu em thắng sẽ có quà.”

Có quà, mắt Đan Tâm sáng lên đầy hưng phấn. Hay quá nếu cô thắng không chỉ được yêu cầu Dương Huy làm một việc mà còn có quà của hồn ma đẹp trai. Đan Tâm không để ý mình đang ở trong lớp xích ghế lại ngồi gần ghế của Lâm Thiên Vũ, kéo tay áo hắn.

“Có thật không? Là quà gì?”

“Thật, còn quà gì chờ em thắng hẳn nói.”

“Được, em nhất định sẽ thắng cho anh xem.”

Ánh nắng chiếu xuyên qua cửa sổ soi rọi lên nụ cười ấm áp của hắn, thứ mà hắn tặng cô là món quà chẳng có chút giá trị nào nhưng đó là tâm sức hắn bỏ ra trong mấy ngày cô đi thi, lần đầu tiên làm những thứ đó có cảm giác rất lạ, bồn chồn, lo lắng không biết Đan Tâm có thích hay không, nếu cô không thích hẳn phải làm như thế nào... Không giá trị về vật chất nhưng giá trị về tinh thần, là món quà đầu tiên mà hắn tự tay làm lấy. Trước đây có tặng quà cho Nghi Anh hắn cũng chưa từng bỏ ra thời gian, tâm sức để làm những thứ như thế này.

Lâm Thiên Vũ không hề biết rằng món quà đó sẽ thay hắn ở cạnh Đan Tâm suốt năm năm hai người xa cách.

“Có chuyện gì mà bà vui vậy?”

“Thiên Vũ nói nếu tớ thắng sẽ tặng quà cho tớ.”

Thiên Vũ.... vui vẻ thế này có gian tình.

“Bà.....”

sổ của Thạch Thảo thật khổ lời đã muốn ra khỏi cuốn hòng vẫn phải nuốt trở lại.

Cô Hà Mi đập tay lên bàn trấn áp lại lớp học đang huyền não như cái chợ.

“Các em im lặng. Đan Tâm sao em lại cá cược với Dương Huy.”

“Chỉ là thêm động lực học thôi cô, em và Dương Huy ai cao điểm hơn ạ?”

Cô Hà Mi tra lại kết quả, sắc mặt biến đổi khôn lường làm người ta không biết được là ai sẽ thắng.

Cả lớp yên lặng một lát rồi cũng trở thành cái chợ, nháo nhào lên không biết là ai phát biểu.

“Cô nhanh đi cô..”

“Ai cao điểm hơn vậy cô..”

“Cô ơi... cô.....”

Hùng bực mình đến nổi hét lên.

“Im lặng.”

“Kết quả.....”

Cô Hà Mi kéo dài không chịu nói, đôi lúc cô chủ nhiệm này rất thích câu giờ làm vỡ tim người ta.

“Kết quả sao cô?”

“Thạch Thảo cô thấy em còn nôn nóng hơn cả hai bạn.”

Thạch Thảo cười hì hì, không nôn nóng sao được cô chỉ muốn biết kết quả nhanh nhanh để xem Lâm Thiên Vũ tặng quà gì cho Đan Tâm thôi.

“Kết quả chỉ chênh lệch 0,25 điểm ở môn Văn.”

Như sét đánh ngang tai, Dương Huy nhìn Đan Tâm như muốn biết hắn có nghe nhầm hay không. Chỉ có môn Văn hoặc là hắn cao hơn hoặc là hắn thấp hơn Đan Tâm 0,25 điểm. Các môn khác đều bằng nhau không nhầm đâu chứ.

Đan tâm cười thầm trong bụng, môn Văn dù cậu có học tiếng Việt từ nhỏ nhưng làm sao có thể thắng được người Việt chính gốc như tôi đây. Ô.. la.. la quà của hồn ma đẹp trai ta tới đây. Đan Tâm kích động đến mức nắm chặt tay Lâm Thiên Vũ. Lâm Thiên Vũ giả ngơ tùy ý cô nắm lấy tay hắn một lúc sau mới lật tay lại bao trùm tay cô trong tay hắn. Đan Tâm giật mình chớp mắt ngây thơ nhìn hồn ma đẹp trai, chỉ cười không thu tay lại.

Đến nước này thì cả lớp phải nhìn Đan Tâm bằng con mắt khác, chênh lệch 0.25 điểm với đại thần vượt quá xa tưởng tượng của họ. Trong lòng càng nôn nao, chờ mong kết quả.

Hùng viết giấy ném qua bàn bên cạnh cho Dương Huy, nội dung điểm đúng huyệt đạo của người nào đó.

“Anh bạn hãy tận hưởng cảm giác tự đào mồ chôn bản thân đi, Đan Tâm lần này chắc thắng rồi.”

Dương Huy viết vài chữ vào tờ giấy ném trả cho Hùng, hắn cũng ngửi thấy mùi xác thối dưới nắm mồ rồi.

“Chắc gì, chưa biết kết quả mà.”

Hùng đọc xong cười cười không viết giấy trả lời trực tiếp hỏi cô.

“Câu giờ bị trọng tài phạt đọc kết quả nhanh đi cô.”

Cô Hà Mi hắng giọng mấy lần, câu giờ cái gì cô chỉ muốn có không khí thêm chút nữa thôi, đã lâu không thấy lớp hào hứng như vậy. Sau kì thi căng thẳng những tiết học thể này là cách xả stress tốt nhất.

“Kết quả là Dương Huy điểm Văn 8 còn Đan Tâm..... 8.25”

A, thắng rồi Đan Tâm vui tới mức muốn ôm chầm lấy Lâm Thiên Vũ nhưng cô đã kịp khựng lại đang ở trong lớp không được làm bừa.

“Giỏi lắm đánh bại Dương Huy rất ngoạn mục.”

“Vậy quà của em đâu?”

Cô mong chờ nhất chính là cái này.

“Vui vậy sao, em đâu phải lần đầu tiên được tặng quà.”

“Đó là người khác tặng. quà anh tặng sẽ có tư vị khác.”

Đan Tâm mong chờ như vậy không uống công hắn làm món quà đó.

“Về nhà anh sẽ đưa, chỉ sợ em không thích,”

“Em sẽ thích.”

Là quà của anh dù là thứ gì cô cũng sẽ thích.

Sau khi cô Hà Mi công bố kết quả là tiếng trống báo hiệu kết thúc buổi học hôm nay.

Dương Huy đi xuống chỗ Đan Tâm. Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám nhận, dám chơi dám chịu.

“Cậu muốn tôi làm việc gì?”

Đan Tâm đeo ba lô trên vai, vấn đề này cô đã tự nghĩ cũng đã nhờ cả Lâm Thiên Vũ nghĩ giùm nhưng vẫn chưa tìm ra được việc gì nhờ Dương Huy làm.

“Vẫn chưa nghĩ ra, thế này nhé yêu cầu này có hiệu lực vô thời hạn lúc nào tôi nghĩ ra sẽ cho cậu biết phải làm gì. Yên tâm đi tôi sẽ không bỏ qua cơ hội ”bóc lột” cậu đâu.”

Đan Tâm chạy ù ra khỏi lớp, tà áo dài phất phơ dưới ánh nắng nhàn nhác. Đối với hình ảnh xinh đẹp này tại sao Dương Huy thấy nó phiêu diêu, xa vời đến thế.

21. Chương 21

Đan Tâm vừa thay đồ xong đã bay qua phòng Lâm Thiên Vũ cửa cũng không cần gõ trực tiếp đi vào.

Lâm Thiên Vũ dựa lưng vào ghế hai chân thon dài duỗi ra gác lên bàn lười biếng nhắm hai mắt dưỡng thần.

Đan Tâm hơi ngó người, ở chung một nhà với Lâm Thiên Vũ lâu như vậy đây là lần đầu tiên cô thấy anh an tĩnh thế này. Rón rén từng bước thật nhẹ đi đến gần hôn ma đẹp trai. Không nói cũng biết lúc ngủ Lâm Thiên Vũ đẹp như thế nào. Đôi môi có độ cong rất đẹp đã từng hôn cô này, chiếc mũi sọc dừa cao ráo này, cả hàng mi cong rủ xuống che đi đôi mắt khi nhìn cô rất dịu dàng nữa này. Anh mệt lắm sao vừa về đã ngủ rồi. Đan Tâm đưa tay chạm vào hàng mi, ghen tị thật lòng mi còn dày hơn cả cô. Đầu ánh lên suy nghĩ nghịch ngợm, ngón tay lướt qua hàng mi tìm sợi dài nhất để..... nhỏ.

“A.....”

Là Lâm Thiên Vũ bị nhỏ lông mi đau nên kêu lên hay vẫn là.....

“Anh.... anh không ngủ?”

“Anh đâu có nói là mình ngủ, sao đây nhân lúc anh ngủ nhỏ sạch lông mi của anh hả?”

Bé con em thật nghịch ngợm, tay vòng qua vòng eo tinh tế ôm chặt lấy cô dựa sát vào người mình, cảm nhận tim cô đang đập loạn nhịp, nha mặt cũng phớt hồng lên rồi. Em dễ ngượng ngùng thật đấy, anh có làm gì em đâu chỉ là ôm thôi mà.

Tiếng thét vừa nãy là của Đan Tâm, lúc cô định ra tay nhỏ mi đẹp của Lâm Thiên Vũ đã bị đương sự phát hiện, thế là hôn ma đẹp trai bắt lấy bàn tay đang “phạm tội” của cô kéo nhẹ một cái cả thân hình mềm mại của cô vừa vặn, gọn gàng nằm trong vòng tay của Lâm Thiên Vũ.

“Không ngủ anh nhắm mắt làm gì? Không cần ôm em nữa được không?”

Phớt lờ lời đề nghị của cô. Lâm Thiên Vũ không những ôm mà còn ôm chặt hơn lúc nãy, cằm tao nhã tựa lên đỉnh đầu Đan Tâm.

“Muốn lấy quà không?”

“Hả? Muốn.”

Đan Tâm bưng tỉnh mục đích cô tìm Lâm Thiên Vũ là để lấy quà mà. Đáng đánh thật cô bị “sắc đẹp tội lỗi” của anh làm quên mất.

“Vây.....hôn anh đi, anh sẽ đưa cho em.”

Lâm Thiên Vũ đưa mặt mình sát mặt Đan Tâm.

“Em muốn hôn chỗ nào tùy em chọn, anh bằng lòng trao tất cả cho em.”

“Ai thèm hôn anh chứ, tránh gương mặt yêu nghiệt của anh ra chỗ khác đi”

“Ừm..... em không hôn anh vậy anh chịu thiệt một chút hôn em vậy.”

Kết quả Đan Tâm bị Lâm Thiên Vũ hôn đến trời đất đảo lộn, Oa.....hôn ma khốn kiếp anh cưỡng hôn em.

Lâm thiên Vũ vừa lòng nhìn đôi môi sưng đỏ của Đan Tâm, cười có chút vô sỉ.

“Quà anh tặng em đấy, thích không?”

“Thích cái đầu anh ấy.”

Đan Tâm đẩy gương mặt đang dần tiến sát lại gần mặt mình ra xa. Quà kiểu này cô quá thiệt thòi rồi.

“Đùa em thôi,ở trên bàn kia tự đi lấy đi.”

Lâm Thiên Vũ trao trả lại tự do cho Đan Tâm, đẩy cô về phía chiếc bàn ở cạnh đầu giường.

“Woa..... đẹp quá, nhưng tại sao lại là..... con heo.”

Trên bàn một chú heo hồng đứng bằng hai chân sau, hai chân trước ôm một trái tim đỏ tươi cười ngộ nghĩnh, rất đáng yêu. Đặc biệt chú heo nhỏ này được ghép lại từ rất nhiều ngôi sao, nhìn qua là biết tay Lâm Thiên Vũ làm, anh rất khéo tay. Công phu, tỉ mỉ còn tốn rất nhiều tâm sức. Cô thích món quà này, rất thích.

“Bởi vì nó đáng yêu giống em, 1000 ngôi sao may mắn hóa thân thành con heo em thấy thế nào?”

(Thì ra anh Vũ vẫn canh cánh trong lòng về sợi dây chuyền Dương Huy tặng chị Tâm nha.)

Đây là chuyện cổ tích gì vậy, làm gì có ngôi sao nào hóa thành con heo, đáng ra phải hóa thành cô tiên hay ông bụt chứ. Chắc hai người họ phải tức Lâm Thiên Vũ đến nôn ra máu mất.

“Rất sáng tạo, em sẽ giữ nó thật kĩ.”

“Nhìn em giống nó lắm sao, em thấy không giống nha.”

“Ừ, rất giống. Giống nhất ở điểm thích ngủ.”

Đan Tâm xụ mắt, hóa ra đây không phải heo hồng đáng yêu mà là heo lười.

“Đan Tâm cười lên xem nào, em làm sao giống nó được em đáng yêu hơn nó nhiều. Thôi mà đừng giận.”

“Hừ, không thèm nói chuyện với anh, em giận anh rồi.”

Đan Tâm ngoảnh mặt quay lưng bước đi về phòng mình. Nói là giận nhưng khóe môi không tự chủ gương lên nụ cười ngọt ngào, hạnh phúc nhất. Heo hồng đáng yêu thì như thế nào, heo lười thì đã làm sao. Chỉ cần có người vì cô mà bỏ thời gian, tâm sức ra làm thứ mà hơn một nửa động vật giống đực trên thế giới cho là vô bổ, nhọc nhằn thì dù đó có là Trư Bá Giới cô cũng thấy rất vui, rất cảm động rồi.

.....

“Mama đến nhà tìm con có việc gì không?”

“Còn có thể có việc gì ngoài đến xem quà của Lâm Thiên Vũ, nói đi anh ta tặng cho bà cái gì?”

Ừm, cô có nên nói Lâm Thiên Vũ tặng cho cô một nụ hôn dài tới mức cô sắp tắt thở và một con heo hay không. Heo thì được nhưng hôn thì..... ngưỡng chừng nha.

“Ở trên phòng có muốn xem không?”

“Vậy thì đi thôi.”

Thạch Thảo kéo Đan Tâm chạy lên phòng.

Đan Tâm cầm con heo đưa trước mặt Thạch Thảo.

“Đẹp không? Thiên Vũ tự làm đấy.”

Thạch Thảo đưa mắt nhìn lên lại nhìn xuống, lấy điện thoại trong túi quần ra lén chụp lại hình ảnh hạnh phúc vô hạn của Đan Tâm. Thả người rơi tự do xuống chiếc giường nệm màu xanh lục thủy mềm mại, thở dài.

“Tớ nhất định nói Hùng làm cho tớ một con như thế này à không to và đẹp hơn thế này.”

Đan Tâm trả con heo về lại vị trí đẹp nhất trên bàn học, thả người xuống giường nằm cạnh Thạch Thảo.

“Hùng ấy à, không làm được đâu. Không đủ kiên nhẫn với lại bà muốn làm thì làm con khác nha không được nhái hàng con heo của Thiên Vũ.”

Một tiếng Thiên Vũ hai tiếng cũng Thiên Vũ, e hèm cô và Hùng còn chưa gọi thân mật kiểu này. Đan Tâm nói đúng Hùng không đủ kiên nhẫn để làm những thứ đòi hỏi phải có nhiều thời gian và tỉ mỉ như thế. Lâm Thiên Vũ nhất định đối xử rất tốt với Đan Tâm. Cũng lạ thật, sao chưa bao giờ cô nghe Đan Tâm nói đi chơi, ăn cơm hay gặp riêng Lâm Thiên Vũ lần nào. Đan Tâm yêu một anh chàng rất bí ẩn.

“Bà và Lâm Thiên Vũ quen nhau như thế nào?”

Nhớ lại không khỏi bật cười, có một số chuyện nhìn như tình cờ nhưng thật ra đã được số phận sắp đặt sẵn. Cô và anh cũng vậy. Nếu cô không tình cờ gặp anh ở biển thì hôm nay chắc chắn anh vẫn còn ở đó đợi cô đến gặp anh, ngoài cô ra làm gì còn ai biết được sự tồn tại của anh. Còn cô có lẽ vẫn chỉ có một mình trong căn nhà lạnh lẽo mà bà nội để lại. Cô rất biết ơn bởi vì anh luôn ở bên cạnh yêu thương, chăm sóc cho cô.

“Tớ nghĩ lúc tớ gặp Thiên Vũ ở biển đã trúng tiếng sét ái tình rồi, chỉ là hôm đó Lôi Công không đủ điện đánh nhẹ quá tớ không nhận ra. Lúc đó tớ đang đọc “Gió mang ký ức thổi thành những cánh hoa” đọc rất chăm chú đến khi Thiên Vũ thấy tớ ba tiếng đồng hồ không rời mắt khỏi màn hình máy tính lại gần phá đám tớ mới biết thì ra có người nhìn tớ suốt ba tiếng đồng hồ. Bà không biết đâu Thiên Vũ rất đẹp, chỉ cần một nụ cười đã đủ làm tớ điên đảo rồi, cũng may hôm đó tớ kiểm chế tốt nếu không Thiên Vũ sẽ sợ tớ mà bỏ chạy mất.”

Nghĩ lại tim vẫn còn đập thình thịch, tình yêu của cô và anh như đóa quỳnh hoa nở trong đêm. Lặng lẽ không tiếng động, không báo trước, nhẹ nhàng len lỏi trong tim cô và anh cứ thế đến một ngày nó đủ sâu, đã mọc rễ mới ngỡ ngàng nhận ra không biết cô và anh đã yêu nhau từ bao giờ.

Lâm Thiên Vũ đứng ngoài cửa phòng cô cười khê, thì ra là như vậy. Bé con em yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên, nếu tôi không nói ra câu yêu em thì đến lúc nào em mới nhận ra. Khoảnh khắc lần đầu tiên gặp cô hiện lên rõ ràng như hắc vẫn đang đứng ở biển trong ngày định mệnh đó. Cô cười, trầm ngâm, tức giận.... những cảm xúc kia chỉ vì một câu chuyện tiểu thuyết trên mạng, cô rất giàu tình cảm. Hắc cũng không biết yêu cô từ lúc nào chỉ biết lần đầu nhìn thấy cô cười bắt tay với hắc, hình ảnh đó mỗi khi nhớ lại tim hắc ấm áp một cách lạ thường. Cứ thế cô đã thay thế Nghi Anh, dần xóa nhòa đến bây giờ đã không còn tồn tại dù chỉ là rời rạc và vụn vặt.

Ra là vậy, không cần tưởng tượng chỉ cần nhìn vào ánh mắt mơ màng, miệng cười đến tận mang tai của Đan Tâm, Thạch Thảo cũng đủ biết Lâm Thiên Vũ đẹp trai như thế nào.

“Tóm tắt sơ yếu lý lịch của Lâm Thiên Vũ cho tớ nghe. Ừm, tớ phải xem Lâm Thiên Vũ có thật sự hợp với bà hay không?”

Đan Tâm trầm tư cô chỉ biết được vài điều vặt vãnh, thiên Vũ chưa từng kể về gia đình mình cho cô nghe. Cô không muốn hỏi, đến lúc anh anh muốn tự anh sẽ nói.

“Tớ không biết rõ về Thiên Vũ, gia đình anh như thế nào tớ cũng không biết. Không cần lo cho tớ, Thiên Vũ là người ôn hòa, rất dịu dàng. Tớ nghĩ anh sinh trưởng trong gia đình tử tế nhiều khi còn là hào môn thế gia nữa cơ. Bọn tớ rất có duyên, Thiên Vũ hơn tớ hai tuổi còn trùng cả ngày sinh.”

Đúng là rất có duyên nhưng cô vẫn thấy lo Đan Tâm không biết gì về Lâm Thiên Vũ, cô sợ Lâm Thiên Vũ chỉ đùa vui với Đan Tâm.

“Sao bà biết được nhà Lâm Thiên Vũ là hào môn thế gia nhờ đâu đó là võ bực Lâm Thiên Vũ đem đi lừa bà thì sao. Bước vào tình yêu khó phân biệt phải trái, chỉ sợ bà tổn thương thôi.”

“Không đâu.”

Đan Tâm nói như chém đinh chặt sắt, kiên định từ trong xương tủy toát ra làm người ta không thể nghi sai về Lâm Thiên Vũ. người khác có thể nghi Thiên Vũ không tốt nhưng cô tin anh.

“Làm sao bà có thể khẳng định.”

Làm sao ư, chỉ cần nhìn đồ hiệu anh mặc trên người là biết. Anh chỉ có mỗi một bộ đồ từ khi trở thành ma đến giờ chưa từng thay đổi. Áo sơ mi trắng bó sát người tôn lên tỉ lệ hoàn mỹ của cơ thể, quần tây đen lịch lãm kết hợp với áo sơ mi trắng nhìn anh rất phong độ, tinh anh. Đặc biệt đồ anh mặc nằm trong bộ sưu tập của ông vua thiết kế thời trang Daney, anh không giàu có mà có thể mặc đồ hiệu như vậy sao. Hơn nữa anh đã từng nói với cô người yêu cũ của anh rời bỏ anh để đi theo Hạ Chính Hiền đại thiếu của Hạ gia, đối thủ của anh. Nếu anh chỉ là một tên không quyền không tiền Hạ Chính Hiền cần gì phải hạ mình cướp Nghi Anh khỏi tay anh, cũng có thể Hạ Chính Hiền yêu Nghi Anh thật nhưng cô nghĩ khả năng đó chỉ được một phần tử. Kết hợp những điều đó lại với nhau cô đoán Thiên Vũ là con gia đình hào môn thế gia. Nếu hỏi tại sao cô biết Thiên Vũ không đùa với cô có lẽ là vì cô cảm thấy như vậy.

“Cảm tính, nếu bà gặp Thiên vũ bà cũng sẽ nghĩ như vậy. Ở Thiên Vũ toát lên được cái gì đó làm người ta tin tưởng vô điều kiện.”

Thạch Thảo thở dài, Đan Tâm yêu Lâm Thiên Vũ không còn lối thoát nữa rồi. Đã vậy cô cũng muốn xem anh chàng bí ẩn này à người như thế nào.

“Bà đem Lâm Thiên Vũ ra đây, gặp mặt mới biết được nghe mình bà nói không yên tâm chút nào.”

“Đến khi có thể sẽ đưa Thiên Vũ ra cho bà kiểm định, tin tớ đi không sai đâu.”

Cô không biết đến khi nào mới có thể, có quá nhiều điều cô không biết nhưng đôi khi không biết lại hay giống như sự thật về gia đình cô, cô tự nguyện không biết gì. Cô yêu một hồn ma những điều như thế này đã lường trước, không sao cả.

“Tớ sợ cô giá khác thấy Thiên Vũ xuất chúng như vậy sẽ nổi lòng riêng cướp mất anh ấy. Bà biết rồi đó, Dương Huy không xuất chúng bằng anh ấy đã có bao nhiêu người giành giật nếu để Thiên Vũ lộ diện chỉ chưa đầy nửa phút Thiên Vũ đã bay xa khỏi tay tớ rồi.”

Thạch Thảo bật cười ném gối vào mặt Đan Tâm. Làm gì phải giấu Lâm Thiên Vũ kĩ như vậy, kiểu này làm cô liên tưởng tới Lâm Thiên Vũ là người ngoài vòng pháp luật đang bị các đầy tớ của nhân dân truy nã. Đan Tâm này không giây phút nào làm người ta hết lo lắng được.

“Không cho gặp thì thôi còn lí do lí trấu.”

Ấm áp dần lan tỏa, có một người bạ lo lắng cho cô thế này còn mong gì hơn. Thạch Thảo, cảm ơn.

Hơn bốn giờ chiều Thạch Thảo ra về, Đan Tâm ngồi trên thành cửa sổ nhìn xuống dòng người xe tấp nập phía dưới, mờ mịt. Có người vén lại tóc trước mặt cô, Đan Tâm nhìn lên mỉm cười.

“Anh vào từ lúc nào?”

“Vừa mới thôi.”

Nội dung cuộc nói chuyện giữa cô và Thạch Thảo hẳn đều nghe hết, hẳn xót xa cho cô.

“Yêu anh ầm ức lắm phải không?”

Anh nghe thấy hết rồi, Đan Tâm lắc đầu ôm lấy thất lưng Lâm Thiên Vũ, cô chưa bao giờ ầm ức, cô chỉ buồn vì tương lai của anh và cô rất mờ mịt. Người ta nói tình đầu rất mong manh, bình thường đã thế cô yêu hồn ma còn mong manh hơn, cô không muốn mối tình đầu của cô như bong bóng xà phòng vỡ tan trong nắng. Như vậy rất đau.

“Đan Tâm, em có hối hận không?”

Lại lắc đầu, từ ngày cô quen anh hai chữ “hối hận” chưa từng xuất hiện trong từ điển của cô. Đan Tâm buông Lâm Thiên Vũ ra nhảy xuống khỏi cửa sổ, nhìn cô thế này nhất định thấy có lỗi, cô không muốn anh không thoải mái.

“Thiên Vũ chúng ta đi siêu thị, em muốn ăn đồ anh nấu, được không?”

“Được, em muốn ăn gì?”

Đan Tâm vừa đi ra khỏi phòng vừa liệt kê ra những thứ cô muốn ăn cũng hỏi xem Lâm Thiên Vũ thích ăn gì. Cô biết rất ít về anh, nếu cả anh thích cái gì, ghét cái gì cô cũng không biết thì không ổn chút nào.

Thạch Thảo nằm lẩn qua lẩn lại trên giường quyết định nhấn tin chặt đứt vọng tưởng của Dương Huy. Nội dung tin nhắn có cả bức hình mà cô lên chụp Đan Tâm lúc chiều.

“Đan Tâm rất yêu Lâm Thiên Vũ cậu nên từ bỏ đi không có kết quả gì đâu. Đan Tâm dù không biết gì về anh ta nhưng vẫn lựa chọn tin tưởng, anh ta rất bí ẩn, theo lời Đan Tâm anh ta cũng không tồi đâu. Nhìn thấy không Đan Tâm rất hạnh phúc, đó là món quà chính tay Lâm Thiên Vũ làm tặng Đan Tâm, về tình thần nó là món quà vô giá.”

Dương Huy chuẩn bị đi ngủ thì điện thoại rung lên báo có tin nhắn mới. Mở ra xem nội dung tin nhắn và cả bức hình như muốn nói với hắn “hãy bỏ cuộc đi”. Trong hình Đan Tâm cười tỏa sáng như ánh mặt trời, rạng rỡ chói mắt.

Lâm Thiên Vũ là ai, là người như thế nào, bí ẩn. Hắn muốn lột bỏ lớp màng đen bao bọc quanh con người này. Cầm điện thoại hắn gọi ột văn phòng thám tử tư.

“Tôi muốn các anh điều tra cho tôi một người tên là Lâm Thiên Vũ, hai mươi tuổi. Rất khó tìm nhưng các anh chỉ cần bắt đầu điều tra từ cô gái tên Trần Đan Tâm này là sẽ tìm ra, tôi sẽ gửi ảnh của cô ấy cho các anh sau. Càng nhanh càng tốt giá cả không thành vấn đề, mấu chốt không được cho cô ấy biết là mình bị theo dõi.”

Bị hạ gục mà không biết kẻ hạ gục mình là ai, cảm giác đó thật khó chịu.

22. Chương 22

Văn phòng thám tử tư theo dõi hai tư trên hai tư giờ nhưng một chút manh mối cũng không có, nửa tháng trời không tìm thấy gì dù chỉ là hạt bụi trên đế giày Lâm Thiên Vũ, họ bắt đầu nản.

Biện pháp cuối cùng là đặt camera theo dõi trong nhà Đan Tâm.

Thật không may vào chính lúc này khi văn phòng thám tử tư cho người lên vào lắp camera theo dõi lại đúng ngày Lâm Thiên Vũ ở nhà không đi học cùng Đan Tâm. Thất bại ngay từ ban đầu.

Lâm Thiên Vũ lạnh mặt dựa lưng vào tường nhìn hai nhân viên bận rộn đi đi lại lại lắp ráp hơn mười chiếc camera theo dõi, phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp..... mọi ngóc ngách đều có. Kẻ điên nào đã ngưỡng mộ Đan Tâm tới mức này.

“Cậu nói xem tại sao cậu thiếu gia rồi hơi rảnh việc đó lại đi theo dõi một cô bé mười tám tuổi, còn cái người Lâm Thiên Vũ gì gì đó thật ra có tồn tại hay không, nửa tháng rồi chúng ta chẳng có chút manh mối nào.”

Người nhân viên có vẻ lớn tuổi hơn hỏi người bên cạnh.

“Người giàu có khó hiểu lắm, chúng ta thắc mắc cũng không làm được gì làm tốt công việc của mình thì hơn, nhanh lên cô bé kia sắp đi học về rồi.”

Hai người lại bắt tay vào việc.

Cả người Lâm Thiên Vũ toát ra hơi thở lạnh lẽo, cậu thiếu gia rồi hơi rảnh việc, là ai? Dương Huy sao? Có thể lắm chứ. Tiến từng bước đến gần hai viên đang bận rộn cố ý làm ra tiếng động.

Làn gió lạnh lướt qua cộng thêm với tiếng động đáng ngờ hai nhân viên lạnh toát mồ hôi hột nhìn ngó xung quanh, không một bóng người.

“Sột..... soạt.....lạch.....cạch.”

Tiếng động đáng ngờ cứ kêu lên từng hồi, dứt quãng lại tiếp tục. Cảm giác rợn tóc gáy càng rõ thao tác lắp ráp càng nhanh, họ chỉ muốn thoát khỏi ngôi nhà này càng nhanh càng tốt. Có ai đó đang đứng trong bóng tối treu đùa với lòng can đảm của họ.

“Ngôi nhà này như có ma ấy.”

Câu nhân viên nhỏ tuổi có vẻ nhát gan.

“Tầm bậy ma quỷ gì chỉ là mấy con chuột chạy ngang qua thôi.”

Chuột..... Lâm Thiên Vũ đen mặt, vo tròn tờ giấy trong tay, mục tiêu là cái đầu của tên nhân viên vừa gọi hắn là chuột. Cục giấy bay một đường thẳng đẹp mắt đánh bốp vào đầu mục tiêu.

“A.....”

Tên nhân viên khốn khổ giật mình hét toán lên, tay run lấy bầy nhặt lấy cục giấy vừa rơi từ đầu hấn xuống đất, liếc nhìn người bên cạnh mặt cắt không còn một giọt máu. Chột không thể nào được thể này, hai chữ “có ma” hiện rõ trong đầu nhanh tay thu dọn chạy ra khỏi nhà Đan Tâm.

Lâm Thiên Vũ nhìn bóng dáng co giò bỏ chạy của hai nhân viên đáng thương nhếch môi cười. Có gan lên vào nhà người ta mà chỉ một trò vật vãnh như thế này cũng bỏ của chạy lấy người, một chút chuyên nghiệp cũng không có. Camera thì đã làm sao, bọn họ có đặt ở nhà Đan Tâm từ nay đến hết đời cũng không nhìn thấy hấn. Chỉ lo bọn họ nhìn thấy những hành động, lời nói kì lạ trong lúc ở “một mình” của Đan Tâm mà sinh nghi thôi.

Đan Tâm vừa về đến nhà đã thấy Lâm Thiên Vũ đứng trước cổng chờ cô, dừng xe lại bước xuống cười tươi như hoa.

“Sao không ở trong nhà mà lại ra đây chờ em?”

“Nếu hôm nay em ở nhà nhất định được xem kịch vui.”

Kịch vui? Cô đã bỏ lỡ tiết mục đặc sắc gì rồi?

“Có người lên vào nhà lắp hơn mười chiếc camera theo dõi.”

Camera theo dõi, tên nào khủng dữ vậy?

“Để làm gì?”

“Theo dõi em tìm ra anh, nghe hai người lắp camera nói là một cậu thiếu gia rồi hơi rảnh việc.”

Thiếu gia rồi hơi rảnh việc, có thể là ai? Một cái tên dài mười chữ cái xâm nhập vào đại não Đan Tâm, bật thốt ra.

“Hồ Dương Huy.”

“Không chắc nhưng anh nghĩ giống em.”

Rảnh rang thật, Dương Huy cậu muốn làm gì. Cậu mất công như vậy tôi không làm đổ sông đổ bể thứ cậu muốn làm thì thật có lỗi với bản thân.

Đan Tâm vào nhà thay đồ xong xuôi qua phòng Lâm Thiên Vũ lục lọi tìm ra một đồng phi tiêu, phòng này trước đây của anh Quân. Lấy tai nghe không dây đeo vào tai, cầm điện thoại ra làm như đang gọi cho ai đó. Cô biết những gì cô làm đều có người ngồi trước màn hình máy tính theo dõi.

“Thiên Vũ tự nhiên em muốn luyện ném phi tiêu, lúc em học lớp tám anh Quân đã dạy em ném lâu không tập không biết có còn ném trúng hồng tâm hay không.”

Đan Tâm hươ hươ đồng phi tiêu trước mặt cười như có như không. Hồi đó cô ném phi tiêu không tệ, trong nhà cũ của ông nội ở Hồ Chí Minh còn có một tấm bia gỗ trên đó chỉ chút phi tiêu cô ném. Mọi bức tức, ầm ức của cô đều ở hết trên đó.

Dương Huy khó hiểu nhìn màn hình máy tính, Đan Tâm định làm gì, phi tiêu? Có dự cảm không lành dần lẩn vào. Nửa tháng nay Đan Tâm không hề gặp Lâm Thiên Vũ, thám tử không tài nào lần ra anh chàng này lai lịch như thế nào chỉ có thể đặt camera theo dõi để xem Đan Tâm liên lạc như thế nào với anh ta, nhưng Đan Tâm đeo tai nghe không dây hấn không tài nào có thể nghe Lâm Thiên Vũ nói gì.

Tâm Lâm Thiên Vũ hơi động, hồng tâm ở đây không phải là mấy cái camera đó chứ.

“Em định làm gì?”

“Anh yên tâm em chỉ làm mấy cái kia thành đồng phế liệu trong bãi rác mà thôi.”

Đan Tâm miết tay dọc theo thân chiếc phi tiêu màu đen tuyền, nhắm thẳng chiếc camera khuất sau góc tủ trong phòng ngủ phóng tới.

“Phập.”

Trúng mục tiêu, có vài ánh điện lóe lên đầy lạnh lẽo, chiếc camera một đi không trở lại.

Dương Huy nhìn chiếc phi tiêu lao thẳng về chiếc camera, hóa đá. Ánh mắt sắc lạnh của Đan Tâm và cả chiếc phi tiêu như muốn xuyên thẳng qua màn hình máy tính ghim thẳng vào mắt hắn. Màn hình bỗng chốc đen ngòm, tim nảy lên một nhịp. Sau khi phục hồi tinh thần Dương Huy cầm lấy chuột máy tính chuyển qua cảnh của camera khác nhưng tất cả đều một màu đen trừ chiếc camera trong phòng khách. Liếc nhìn qua bảng báo cáo của văn phòng thám tử, lúc đầu hắn còn không tin những gì thám tử điều tra được nhưng bây giờ có lẽ hắn không còn cách nào khác là phải tin Đan Tâm từng là tay anh chị nhỏ tuổi nhưng gan không hề nhỏ của đất Sài thành. Ánh mắt của cô thật đáng sợ.

Sau khi xử lý gần hết đồng camera đáng thương Đan Tâm cầm chiếc phi tiêu màu đỏ cuối cùng đi ra phòng khách. Ngồi xuống sofa nhìn thẳng vào chiếc camera, đôi mắt đen lấp sâu thẳm nuốt chửng lấy chiếc camera cười đầy quỷ dữ.

Lâm Thiên Vũ chưa bao giờ thấy Đan Tâm như thế này, từ ánh mắt cho đến phong thái như biến thành người khác. Có lẽ những thứ đó đều do quá khứ của cô tôi luyện nên, lâu nay thấy cô tươi cười, thờ ơ với mọi chuyện mà quên mất cô còn có một mặt này. Hôm nay cô vì hắn mà bị người ta điều tra theo dõi, vì hắn mà trở về với cuộc sống tăm tối trước đây dù là chỉ trong chốc lát hắn cũng không muốn cô giống như vậy, hắn muốn cô thoải mái sống, thoải mái cười.

Tay cầm chuột của Dương Huy nắm chặt. Đã hủy cả rồi, còn chiếc này tính làm thế nào, tính hủy trong im lặng hay vẫn là.....

“Dương Huy tôi cho cậu ba mươi phút để đến đây nếu cậu không đến dừng hỏi tại sao nhà tôi được cảnh sát ghé thăm mà cậu cũng được vinh dự vào đồn ngồi chơi xơi nước, Ba mươi phút thôi đấy suy nghĩ kĩ vào.”

Nói xong chiếc phi tiêu màu đỏ trên tay Đan Tâm thẳng tắp bay về chiếc camera xấu số, chưa đầy mười phút hơn mười chiếc camera trong nhà Đan Tâm oanh oanh liệt dất tay nhau vào bãi phế liệu.

Trên trán Dương Huy rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, tâm rơi xuống đáy cốc. Hắn chỉ nghĩ người bên văn phòng thám tử đặt camera quá lộ liễu bị Đan Tâm phát hiện không ngờ cô đã biết từ trước, còn biết là hắn ở sau lưng làm những việc này. Nhưng tại sao cô biết đó là việc mà hắn nghĩ mãi cũng không ra. Đặt chiếc laptop xuống bàn, lấy chìa khóa xe ba mươi phút đủ thời gian đi từ nhà hắn đến nhà Đan Tâm.

(Tự nhiên viết xong đoạn này muốn cho chị Tâm đi theo con đường hắc đạo quá)

Lâm Thiên Vũ lấy tai nghe không dây trên tai Đan Tâm xuống, đưa tay vuốt mi tâm đang nhíu lại đầy phiền não của cô, nếu không vì hắn cô đã không phải làm thế này.

Đan Tâm làm nũng ôm lấy thắt lưng Lâm Thiên Vũ, cô thích cảm giác lành lạnh trong vòng tay anh. Lạnh bên ngoài ấm bên trong.

Nhìn cô gái đang ôm mình bật cười, cô rất thích ôm hắn thì phải. Hắn biết đáng người hắn rất tốt ôm rất thoải mái nhưng cô đừng như vậy a tự chủ của hắn không tốt như cô nghĩ đâu.

“Anh không phải tử lạnh của em, bên ngoài trời cũng không có nóng.”

“Em lạ lắm phải không?”

“Ừ, suýt nữa anh không nhận ra em.”

Đan Tâm buông Lâm Thiên Vũ ra ngẩng mặt lên, lo lắng hỏi.

“Thật?”

Từ lo lắng chuyển dần qua hoang mang, có chút lo sợ. Không nhận ra..... lúc đó cô khác như vậy sao, Thiên Vũ liệu có không cần đưa con gái không tốt như cô không.

Chuyển biến trên gương mặt Đan Tâm làm tim Lâm Thiên Vũ nhói lên, hắn chạm vào nỗi đau của cô rồi. Nghiêm túc sửa sai.

“Giả đấy, làm sao anh có thể không nhận ra em. Không được suy nghĩ lung tung có biết không.”

Hừ, hóa ra là đang trêu cô à hại cô lo lắng không đâu. Đáng đánh.

Lâm Thiên vũ cầm lấy bàn tay đang đánh mình không thương tiếc lại, bất chợt chạm vào vết sẹo trong bàn tay phải, nhúu mày.

“Em vẫn không thể nói cho anh biết vết sẹo này làm sao mà có?”

Đan Tâm vuốt ve vết sẹo trong lòng bàn tay, cái quá khứ ngu xuẩn đó có đáng nhắc lại hay không, từ ngày cô mang vết sẹo này trên tay mọi ước mơ của cô đã vỡ vụn cả rồi. Nếu anh không đến mang theo một chút hi vọng cho cô không biết bây giờ cô còn thảm hại đến mức nào.

“Lúc nào tự đủ ‘thiên thời, địa lợi, nhân hòa’ em sẽ nói cho anh biết.”

Cô vẫn muốn tránh né, thôi vậy khi nào cô muốn tự cô sẽ nói cho hẳn biết.

Ba mươi phút sau Dương Huy đến. Vào phòng khách đã thấy chiếc camera đáng thương với lăng kính vỡ nát rơi vãi dưới sàn nhà. Đan Tâm lúc nào cũng như chiếc hộp bí mật chưa mở ra chưa biết được bên trong đựng thứ gì. Cô càng vậy hẳn càng muốn bước chân vào cuộc sống của cô.

“Tại sao cậu biết đó là tôi mà không phải là người khác?”

“Ngoài cậu ra tôi không nghĩ ra được bất kì người nào có lí do để đặt camera trong nhà tôi.”

“Tôi muốn gặp Lâm Thiên Vũ.”

Lâm Thiên Vũ ngồi cạnh Đan Tâm ngay bây giờ rất muốn có hình dạng con người để nói cho Dương Huy biết, Đan Tâm là của hẳn cậu ta đừng mong tơ tưởng tới Đan Tâm dù chỉ là một sợi tóc. Cả người Lâm Thiên Vũ toát ra ham muốn chiếm hữu mạnh mẽ, đáng tiếc Dương Huy không nhìn thấy được.

“Thiên Vũ không có ở Huế, anh ấy bận việc ra nước ngoài hơn nửa tháng rồi.”

Đan Tâm nói dối mà tim không đập loạn nhịp, chân không run.

Thảo nào nửa tháng nay không tìm được gì về Lâm Thiên Vũ, ra nước ngoài vào đúng lúc này thật biết cách chọn thời điểm.

“Lâm Thiên Vũ lia rất tốt sao, tốt đến mức có thể làm cho trong mắt cậu chỉ có mình anh ta. Tôi rất cực thua kém anh ta ở chỗ nào. Anh ta cho cậu thứ gì mà tôi không thể cho cậu được hay sao? Sao cậu không nói gì, nói đi chứ.”

Dương Huy như ngựa mất cương lồng lộn hét lên. Từ nhỏ đến lớn thứ cậu muốn có chỉ cần cậu nói chưa từng động tay vào giành lấy. Lần đầu tiên để ý tới một người con gái lại chỉ có thể đơn phương. Kiêu ngạo mười tám năm của cậu không cho phép cậu bình tĩnh thêm một giây phút nào nữa. Hai từ Thiên Vũ nói ra một cách tự nhiên, thân mật đến nỗi làm tai cậu tê ù. Ngọn lửa ghen tị rực cháy trong người Dương Huy càng lúc càng lớn nó không còn là một đốm lửa nhỏ ngày nào.

“Cậu rất tốt nhưng tôi không yêu cậu.”

“Bởi vì tôi đến sau Lâm Thiên Vũ?”

“Thời gian không là vấn đề, dù cậu có đến trước nhưng chỉ cần tôi gặp Thiên Vũ người tôi chọn vẫn là anh ấy.”

Kết quả chỉ có một mãi mãi không thể nào thay đổi.

“Vậy vấn đề là ở đâu?”

“Ở cảm giác. Ở bên cạnh Thiên Vũ tôi cảm thấy thật nhẹ nhõm, những điều tôi chưa bao giờ nói với ai ở bên cạnh anh ấy tôi có thể mở lòng nói ra tất cả. Tôi không cần thứ gì ngoài một người kề bên tôi lắng nghe tôi chia sẻ.”

“Tôi cũng có thể làm như vậy, là cậu không nói với tôi, không cho tôi cơ hội.”

Đan Tâm lắc đầu, cậu không thể làm được. Cô không nghĩ Dương Huy chấp nhận được một đứa con gái như cô, nếu có nó có thể tồn tại được bao lâu.

Bởi vì cô và Thiên Vũ đồng cảm cho nhau mới có thể giống như ngày hôm nay. Cô chấp nhận một hồn ma, anh chấp nhận một cô gái có quá khứ đen tối. Giống như một vụ trao đổi có cho có nhận nhưng ai nói như vậy không thể yêu nhau. Khó đoán nhất vẫn là một chữ “tình”.

“Tôi nói rồi đó là do cảm giác, bởi vì cậu không cho tôi cảm giác đó nên tôi không thể nói với cậu. Dương Huy đừng dây dưa nữa không tốt cho cả tôi lẫn cậu. Chuyện camera ngày hôm nay tôi bỏ qua mong cậu đừng can dự vào cuộc sống riêng tư của tôi thêm một lần nào nữa, nếu có lần sau tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu. Cậu về đi.”

Cô đã làm tổn thương một người yêu cô, đối với việc này cô chỉ có thể xin lỗi.

“Đan Tâm đã có ai từng nói với cậu điều này chưa, cậurất vô tình.”

Vô tình.....vô tình, như vậy không tốt sao. Đối với Dương Huy lúc này là tàn những nhưng đau ít còn hơn đau nhiều, đau dài không bằng đau ngắn. Sau này có khi cậu phải cảm ơn sự vô tình của tôi ngày hôm nay cũng không chừng.

Dương Huy ta chìa khóa vào xe bắn tốc độ nhanh nhất chạy trên đường. Gió lạnh buốt táp vào mặt day rất, tê tái. Liệu có thể buông tay dễ dàng như vậy không?

Ngoài trời mây trắng trôi bồng bềnh, tâm tư trôi dạt theo từng đám mây.

“Anh suy nghĩ gì mà tập trung vậy?”

“Có phải anh quá ích kỷ hay không? Vẫn biết không thể cho em tương lai nhưng vẫn cố giữ em lại. Em yêu Dương Huy có lẽ tốt hơn nhiều, ít ra cậu ta có thể đường đường chính chính đứng bên cạnh em còn anh dù ở bên cạnh em hai tư giờ vẫn không ai biết.”

“Mình em biết là được rồi, nếu anh mà cứ suy nghĩ vẩn vơ như vậy, lo em không có tương lai thì buông.....”

Đan Tâm còn chưa nói hết Lâm Thiên Vũ đã nhảy vào hòng.

“Em mơ đi trừ phi anh chết.”

Đối với cô hẳn không chỉ có yêu mà còn có cả chấp niệm, đã quá sâu không tài nào buông ra được nữa rồi.

“Anh là hồn ma còn chết được à chỉ có thể thăng thành Tiên thôi nhưng mà.....”

Đan Tâm kéo dài giọng nói nhìn Lâm Thiên Vũ đầy nghiến ngấm.

“Nhưng mà sao, hử?”

“Nhìn anh đầy mùi phong trần thế này liệu có thành Tiên được không, em sợ cả yêu quái anh cũng không làm được. Thôi vậy hay là anh cứ ngoan ngoãn ở bên cạnh em thôi.”

Ngoan ngoan, em ngày càng to gan rồi. Hơi thở nguy hiểm lan tràn khắp nơi, neho mắt nhìn Đan Tâm chỉ cần cô nói ra thêm từ nào nữa hẳn sẽ làm thịt cô ngay tức khắc cho cô biết thế nào là mùi vị phong trần.

Ý thức được nguy hiểm đang tới gần Đan Tâm thông minh vớt vát lại tình thế đang bất lợi ình.

“Không được tức giận sẽ xấu lắm đấy, anh ích kỷ em vô tình chúng ta chẳng phải là một đôi trời sinh hay sao.”

Lâm Thiên Vũ lấy tay nhéo mũi Đan Tâm, vì câu nói này anh tha cho em đấy.

23. Chương 23

Sóng biển vỗ rì rào mang theo hơi muối phả vào mặt mặn chát, hoàng hôn dần buông xuống, ánh mặt trời đỏ rực ở đường chân trời nhuộm ặt nước mênh mông thêm phần huyền bí, tĩnh lặng.

Đan Tâm và Thạch Thảo ngồi trên cát nhặt vỏ sò xếp thành những hình thù quái dị, vừa làm vừa buồn chuyện bà tám. Hùng và Dương Huy bị hai cô biến thành ôsin chạy lui chạy tới đi mua đồ ăn vặt, Lâm Thiên Vũ thoải mái ngồi trên bãi đá ngắm hoàng hôn đôi lúc liếc nhìn xem thử Đan Tâm đang làm gì. Một buổi chiều cuối năm thật yên bình, 26 Tết sắc xuân đã lan tràn khắp nơi.

Cái gọi là ông trời thích trêu người một chút cũng không sai, không khí yên bình vậy mà lại có một giọng nói chanh chua phá vỡ.

“Chắc....chắc, đúng là oan gia ngõ hẹp không ngờ đi đến đây mà vẫn gặp được chị.”

Bàn tay đang nhặt vỏ sò của Đan Tâm cứng ngắc, tại sao cô nhóc này lại ở đây? không sai, chính là oan gia ngõ hẹp, điều gì đến cuối cùng cũng không thể né tránh nữa. Bí mật mà cô giấu suốt ba năm nay có thể không còn là bí mật.

Thạch Thảo ngẩn đầu nhìn lướt từ đôi giày cao gót dọc theo đôi chân thon dài đẹp không tì vết lên chiếc váy ngắn phất phơ trong gió, càng nhìn lên càng trầm trồ khen ngợi, thân hình này thật đáng để cô ghen tị. Chỗ cần lỗi thì lỗi, chỗ cần lôm thì lôm, nhấp nhô gợi cảm. Gương mặt xinh đẹp được trang điểm nhẹ nhàng, tỉ mỉ. Trời ơi, mỹ nữ.

Lâm Thiên Vũ thôi ngắm trời ngắm đất đi đến cạnh Đan Tâm, từ người cô gái không biết chui từ đâu lên này hẳn nghĩ thấy được mùi không ổn. Hùng và Dương Huy vừa đi mua nước về cũng đứng nhìn cô gái xinh đẹp.

Đan Tâm ngỡ ngàng một lúc rồi cũng tiếp tục nhặt vỏ sò chờ xem cô nhóc này định làm gì.

“Đan Tâm chị lơ tôi?”

Mỹ nữ tức giận đến phun lửa, dám lơ cô.

Đan Tâm ngẩn đầu nhìn lên, đứng dậy phủi mông. Thạch Thảo cũng đứng dậy theo, kéo tay Đan Tâm.

“Bà quen mỹ nữ này?”

“Ừ, tình địch của tớ đấy.”

“Tình địch”, hai từ này oanh tạc toàn bộ dây thần kinh thông tin của Thạch Thảo, không lẽ Lâm Thiên Vũ có tình mới.

Đan Tâm không để ý tới gương mặt đầy vẻ khó hiểu của Thạch Thảo tặng ý nữ nụ cười tươi rói, phun ra một câu làm người ta tức muốn ối máu.

“Kim Ngọc, lâu quá không gặp, nhờ đôi dày cao gót mười lăm phân cô cao lên không ít nhì.”

Kim Ngọc đen mặt, tức tối nhìn Đan Tâm như muốn ăn tươi nuốt sống. cổ găng đè nén nặn ra nụ cười vờ như chưa nghe thấy gì.

“Suýt nữa tôi không nhận ra chị.”

Cô cũng chẳng lấy làm lạ, những người quen biết Đan Tâm trước đây thấy như vậy là chuyện bình thường.

“Tại sao cô lại ở đây?”

“Tôi ra đây đón Tết cùng gia đình..... Quân.”

Ba chữ gia đình Quân như bom nguyên tử dội thẳng vào đầu Đan Tâm, ra đây đón Tết sao không nói với cô tiếng nào.

Mặt Đan Tâm hơi tái, bàn tay nắm chặt. Lâm Thiên Vũ đứng bên cạnh lo lắng hỏi.

“Em sao vậy, không khỏe chỗ nào?”

Đan Tâm lắc đầu tỏ ý không sao, anh không cần lo. Ra đây đón Tết đồng nghĩa với việc cô phải sống chung nhà với người cô không muốn nhìn thấy mặt.

“Chị có vẻ không được vui. À.... làm sao mà vui được khi tôi cùng Quân vui vẻ bên nhau, ba năm nay có lẽ Quân đã quên mất chị là ai rồi.”

Thạch Thảo bừng tỉnh đại ngộ thì ra đây là cô gái theo đuổi Đăng Quân. Cô gái này chanh chua như vậy là vẫn nghĩ Đan Tâm là bạn gái Đăng Quân. Tình địch chính là ý này đây mà.

Kim Ngọc nhìn thoáng qua ánh mắt dừng lại trên người Dương Huy, đẹp trai thật có thể đem so sánh với Đăng Quân.

“Đây là bạn chị sao? Xin chào tôi là Đỗ Kim Ngọc.”

Để giữ phép lịch sự ba người cùng giới thiệu tên mình.

“Thạch Thảo.”

“Hùng”

“Dương Huy.”

Nhớ tới một chuyện vô cùng trọng đại, Đan Tâm hỏi Kim Ngọc.

“Cô không phải ở chung nhà với anh Quân đó chứ?”

“Đúng.”

Một người đã đủ tại sao còn thêm cả cô nhóc này.

“Sao? chị ghen à. Cũng đúng thôi, cả gia đình năm người chúng tôi cùng nhau đón Tết vui vẻ biết chừng nào. Còn chị chỉ có một mình. Biết làm sao được chị là trẻ mồ côi mà, tôi cũng thấy thương thay cho chị.”

Kim Ngọc nhìn Đan Tâm đầy thách thức, đây là cái giá phải trả cho việc chị dám giành Đăng Quân với tôi, để xem chị như thế nào mất mặt trước bạn bè.

Kim Ngọc không hổ danh là cô tiểu thư kiêu kì, chanh chua, đánh đá, lời nói thoát ra từ miệng không khác nào lưỡi dao cứa sâu vào nỗi đau của Đan Tâm, từng nhát từng nhát một máu chảy đầm đìa. Cả ánh mắt cợt nhả kia cũng làm Đan Tâm thấy bản thân mình thật buồn cười. Rõ ràng cô có cả ba lần mẹ, có gia đình nhưng vẫn là trẻ mồ côi. Đúng là buồn cười, cười ra nước mắt. Nhưng cô không được phép rơi giọt nước mắt nào, mấy năm nay cô thế nào đối diện với những lời cười nhạo này thì hôm nay cứ thế mà làm. Muốn đem cô ra làm trò cười cho người khác sao không dễ dàng như thế đâu.

“Kim Ngọc giọng cô chua lắm đấy. Cô nói tôi ghen tị với cô mà sao tôi vẫn thấy người ghen tị mới chính là cô. Cô chanh chua như vậy thảo nào anh Quân chỉ nhìn cô với nửa con mắt. Hai..... nếu như không phải vì ba cô cùng hợp tác làm ăn với ba anh Quân có lẽ đến liếc nhìn cô một cái cũng không có đâu. Cô leo đèo bám theo anh Quân như vậy ai mới là người đáng thương.”

Máu nóng của Kim Ngọc bốc lên tới não, gương mặt méo mó đáng sợ. Cười người, người cười đó là quy luật. Từ nhỏ cô đã đi theo Đăng Quân cho tới hôm nay chỉ có thể là cái bóng mờ nhạt bên cạnh cậu. Cô ghen tị với Đan Tâm, một đứa con gái không cha không mẹ, hư hỏng, ăn chơi lại được Đăng Quân quan tâm, yêu thương. Dù là ai bỏ ra nhiều thời gian như vậy với một người cũng không cam lòng.

Những người còn lại hít vào một hơi, cuộc chiến bùng nổ. Đan Tâm lúc này gia góc đầy mình một con nhím xù lông.

“Tôi đáng thương chị cũng đâu hơn gì tôi. Nhưng tôi xứng đáng với Đăng Quân hơn chị. Chị không có gì, không người thân, không gia đình, không ai cần chị ngay cả cha mẹ chị cũng vứt bỏ chị. Một đứa con gái như chị không xứng đáng để bước chân vào Trần gia.”

Nói đến như vậy mà Đan Tâm cũng chỉ cười, nụ cười bất cần đời đó chua chát đến xé lòng. Trần gia, cô chưa bao giờ muốn bước chân vào đó. Ánh mắt dừng lại nhìn thẳng vào một đôi mắt lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm vào lưng Kim Ngọc.

“Anh Quân.”

Đan Tâm chạy đến nhào vào lòng Đăng Quân, ngoài Lâm Thiên Vũ ra Đăng Quân là người duy nhất cô có thể làm nũng.

“Kim Ngọc lại chọc em nổi giận rồi phải không?”

Đặng Quân vò rối tung mái tóc bị gió thổi loạn của Đan Tâm, ánh mắt dịu dàng còn đầu lạnh lẽo đến thấu xương như vừa nhìn bóng lưng của Kim Ngọc khi nãy.

Thạch Thảo nhìn Hùng, Hùng lại nhìn Dương Huy. Thế này bảo sao người ta không hiểu nhầm hai người là người yêu của nhau được đến họ biết rồi mà cũng cảm thấy như vậy.

“Chẳng phải tại anh sao?”

Đan Tâm đẩy Đặng Quân ra, có mặt Lâm Thiên Vũ ở đây dù là em trai hay đóng kịch cũng không nên có những hành động này. Lùi về sau từng bước quay trở lại bên cạnh Lâm Thiên Vũ nhìn anh cười cười, nếu không có người khác ở đây cô rất muốn ôm anh. Nhiều năm như vậy thì ra cô vẫn để ý đến lời nói của người khác.

“Đừng miễn cưỡng cười.”

Lâm Thiên Vũ thở dài, lời nói của Kim Ngọc hẳn nghe còn thấy khó chịu nữa là cô.

Đan Tâm cầm lấy tay Lâm Thiên Vũ viết lên từng chữ.

“Không cười thì em phải làm sao, đừng lo về nhà ngủ một lúc là em quên ngay ấy mà.”

Kim Ngọc run lên, không dám nhìn vào mắt Đặng Quân, đôi mắt đó lúc nào cũng lạnh lùng, với cô chưa bao giờ dịu dàng.

“Quân cậu ra đây từ lúc nào thế, Đan Linh đâu?”

“Nếu tôi không ra đây cậu còn có thể nói những lời quá đáng như thế nào nữa với Đan Tâm, tôi đã nói cậu không được xen vào chuyện giữa tôi và Đan Tâm rồi cơ mà. Cậu xem lời nói của tôi là cái gì?”

“Vậy cậu xem tôi là cái gì, trước giờ cậu có bao giờ dùng ánh mắt dịu dàng khi nhìn Đan Tâm để nhìn tôi chưa? Cậu lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, tôi có gì không xứng đáng với cậu chứ.”

Nước mắt lăn dài trên đôi gò má xinh đẹp, bất kì ai nhìn vào cũng thấy đau lòng.

“Đủ rồi đấy, muốn cãi nhau thì hai người về nhà mà cãi.”

Đặng Quân bực mình quay mặt đi chỗ khác, Đan Tâm lúc nào cũng chỉ biết cam chịu hẳn chỉ muốn đòi lại công bằng cho chị mình thôi mà, thế có gì là sai.

“Đưa Kim Ngọc về nhà đi ngoài này gió lớn cảm lạnh thì không hay đâu.”

“Vậy còn....”

“Đừng lo, Tâm Tâm tìm Lâm Thiên Vũ đi chơi, ăn tối ở ngoài rồi về.”

Lâm Thiên Vũ, Đặng Quân nhíu mày tên này từ đâu chui ra chưa nghe thấy bao giờ.

Muốn hỏi nhưng Đan Tâm đã quay sang phía Thạch Thảo, tổ ý không tiếp thêm bất kì câu hỏi nào nữa.

“Xin lỗi làm hỏng không khí của mọi người rồi.”

“Không sao, bà tìm Lâm Thiên Vũ đi chơi thật hả? Cho tớ đi cùng đi.”

“Đi làm gì, bọn tớ hẹn hò bà đi theo làm bóng đèn hử, trời vẫn còn sáng tớ không cần đèn.”

Thạch Thảo đập Đan Tâm, ăn nói thế này đây.

“Hai vị đại gia, tiểu nữ giao mama cho hai vị, đưa mama về cẩn thận mama mà có mất sợi tóc nào tiểu nữ không tha cho hai ngài đâu. Nhất là ngài đấy, lớp trưởng.”

Hùng gật đầu.

“Đó là nhiệm vụ không cần nhắc, muốn đi đâu thì đi đi.”

Dương Huy muốn nói gì đó nhưng lại thôi, lúc này trong lòng Đan Tâm hẳn không thoải mái cứ để cô đi tìm Lâm Thiên Vũ xả bất bối.

“Ừ, đi đây.”

Đan Tâm kéo tay Lâm Thiên Vũ cùng đi, không quên lấy tai nghe không dây đeo lên tai, lấy điện thoại ra làm như đang gọi cho ai đó. Kể từ khi quen Lâm Thiên Vũ tai nghe và điện thoại là vật bất li thân của cô.

“Thiên Vũ chúng ta ra ngoài ăn tối đi, ở nhà có người lạ em không muốn về, em sợ ăn không vào.”

“Vậy em muốn ăn gì?”

“Ăn gì cũng được, em sẽ ăn thật no, ăn đến khi nào không ăn được nữa mới về nhà.”

Bóng dáng Đan Tâm cô đơn, lặng lẽ nhưng chỉ có cô mới biết cô không vó một mình, cô còn có Thiên Vũ anh luôn ở bên cạnh quan tâm, an ủi cô. Như thế là đủ. Hai bàn tay nắm chặt cùng bước đi trên bờ biển.

Mặt trời chỉ còn là một chấm nhỏ xíu ở phía chân trời. Đêm đen buông xuống gió thổi càng mạnh.

“Chị là Thạch Thảo?”

Thạch Thảo gật gật đầu, em trai Đan Tâm đẹp không thua kém gì Dương Huy đâu.

Hùng liếc xéo bạn gái nhắc nhở cô bạn trai cô đang ở bên cạnh.

“Chị có biết Lâm Thiên Vũ kia là ai không?”

“Chỉ nghe nói chưa gặp bao giờ nhưng là bạn trai Đan Tâm.”

“Bạn trai?”

Tâm Tâm bảo bố có bạn trai từ lúc nào?

“Trơ trẽn, vừa mới lao vào lòng cậu nay lại vui vẻ bên người khác. Không biết xấu hổ.”

“Cậu im miệng, đi về nhà đi.”

Kim Ngọc vùng vằng bỏ đi, Đan Tâm không còn ở đây ở lại cũng chẳng có nghĩa lý gì.

“Anh chàng đó chưa từng xuất hiện cậu tự hỏi Đan Tâm đi. À mà này hai người đừng có như lúc này có được không, chúng tôi sẽ nghĩ hai người loạn luân đấy,”

“Ba người biết toi là em trai Đan Tâm?”

“Ừ, hoa hồng cậu tặng Đan Tâm rất đẹp, khiến một người điên lên vì ghen đấy.”

Thạch Thảo liếc mắt nhìn Dương Huy, nghĩ đến hôm đó không nhịn nổi cười thành tiếng.

Dương Huy vuốt mũi, ho khan.

“Tôi theo đuổi chị cậu đáng tiếc chị cậu không cho tôi cơ hội.”

“Chị tôi rất cố chấp, một khi đã nhận định ai đó không dễ thay đổi đâu.”

Khi chỉ còn một mình, Đăng Quân lấy điện thoại ra điện cho Đan Tâm có bạn trai mà không nói một tiếng nào, đáng ra hẳn phải là người biết đầu tiên chứ. Giọng cô điện thoại viên ngọt ngào thông báo cho Đăng Quân biết số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được mong quý khách vui lòng gọi lại sau. Đăng Quân bực mình nhét điện thoại vào túi quần. Được lắm, đi chơi với bạn trai cả điện thoại cũng tắt.

24. Chương 24

Đăng Quân từ ngoài đi vào nhìn mẹ và em gái ngồi trên sofa xem tivi thờ dài thườn thượt.

Đồng Hiểu Hiểu không rời mắt khỏi màn hình, quan tâm tới con trai.

“Sao lại thờ dài, có chuyện không vui?”

Đăng Quân ngồi phịch xuống sofa ai oán, gương mặt như vừa bị mất tiền.

“Tâm Tâm bảo bố không cần con nữa, Tâm Tâm có bạn trai rồi.”

Đồng Hiểu Hiểu ngẩn ra, có bạn trai từ lúc nào???

Đan Linh quay phắt sang nhìn Đăng Quân không thể tin được.

“Đó là kẻ nào, kẻ nào đã cướp chị Tâm ra khỏi tay anh.”

“Không biết, chỉ có Tâm Tâm bảo bố biết kẻ đó là ai. Hừm..... anh phải xem kẻ nào to gan lớn mật dám cướp Tâm Tâm bảo bố ra khỏi tay anh.”

Đồng Hiểu Hiểu vội lấy gối ôm trên sofa ném vào mặt con trai đang hào khí bừng bừng quyết tâm giành lại thứ đã mất.

“Hai đứa thôi ngay đi ra ngoài đùa vui đã đành về nhà còn đóng kịch nữa là sao.”

“Mẹ à con chỉ muốn biết kẻ đó là người như thế nào thôi, nếu không tốt đừng mong con giao Tâm Tâm bảo bố cho anh ta.”

“Con gặp Đan Tâm ở đâu hả?”

“Con gặp ngoài biển.”

“Thế sao Đan Tâm không về cùng con?”

Đăng Quân liếc nhìn lên lầu nơi ba cậu đang dẫn Kim Ngọc đi tham quan nhà.

“Kim Ngọc nói vài chuyện làm Tâm Tâm không vui hơn nữa Tâm Tâm nói ở nhà có người lạ về nhà sợ ăn không vào nên hẹn Lâm Thiên Vũ ra ngoài đi ăn rồi.”

Mặt Đồng Hiểu Hiểu trầm lại, người lạ ở đây không phải Trần Chí Viễn_ chồng bà thì còn có thể là ai. Sinh khó là do sức khỏe của bà không tốt nhưng lại để liên lụy đến Đan Tâm, sinh con ra mà không chăm sóc con được ngày nào bà còn tư cách gì để làm mẹ của Đan Tâm.

“Lâm Thiên Vũ là tên bạn trai của Đan Tâm?”

Đăng Quân gật gật đầu, trên lầu Kim Ngọc vừa mở cửa phòng của Đan Tâm.

“Không được đi vào phòng đó.”

Kim Ngọc giật nảy mình, mặt thoáng hiện vẻ bối rối, khẽ đóng cửa lại. Quay đầu nhìn Trần Chí Viễn ở sau lưng.

“Chú, con không biết phòng này không được phép vào.”

“Không sao, đi xuống thôi.”

Trần Chí Viễn xa xăm mắt, dĩ nhiên không vừa lòng với con trai.

Gia đình ông trước khi Đan Tâm biết được sự thật nó là con của ai rất hạnh phúc, nhưng sau khi nó biết vợ ông lấy li hôn để ép ông nhận con, Đan Linh không còn thân thiết với ông như lúc trước, Đăng Quân không những không kính trọng ông mà còn chống đối, làm trái ý ông. Từ khi nó sinh ra nó đã làm vợ ông sống dở chết dở, ba ông đột tử, hai người mẹ không nhìn mặt ông. Tất cả cũng đều vì một mình nó, đứa con sao chổi.

“Căn phòng đó là của ai thế?”

Đan Linh bỏ gối ôm xuống đứng dậy lấy nước uống luôn tiện trả lời cho Kim Ngọc.

“Là phòng của chị tôi, không được phép của chị ấy không ai được bước vào đó, nhất là cô.”

“Chị...? Cậu và Đăng Quân còn có chị? Sao lâu nay tôi không nghe cậu nói.”

Thật ra cô biết chị tôi đấy.

“Tôi có cần phải báo cáo với cậu chuyện tôi có chị hay không?”

Trần Chí Viễn đen mặt, quát Đan Linh.

“Con ăn nói thế hử, nó không phải là chị con.”

“Chị có thể không phải là con ba nhưng vẫn là chị của con, đó là sự thật.”

Đan Linh bỏ ra phòng bếp, cô cũng có cảm giác bữa cơm tối nay ăn không vào. Ba của cô, người cô xem như là tấm gương để học tập không ngờ lại quá đáng như vậy. Ông đối xử rất tốt với cô riêng Đan Tâm ông chẳng xem ra gì đó cũng là con do ông sinh ra mà, cô thật sự không hiểu nổi.

Đồng Hiểu Hiểu đã nói hết lời với chồng cũng không thể thay đổi định kiến đã trở thành thâm căn cố đế trong ông. Đối với chồng bà thứ đã vứt đi sẽ không bao giờ nhặt lại.

“Thôi chúng ta đi ăn cơm.”

“Cô, chúng ta không chờ chị kia về ăn cùng hay sao?”

“Không nó ra ngoài ăn cùng bạn rồi.”

“Con rất muốn gặp chị ấy, trông chị có giống cô hay không?”

Kim Ngọc rất thông minh, chuyện không nên hỏi thì nên ít lời lại. Xem ra người chị này không được chào đón trong gia đình Đảng Quân, đúng ra là không được chú Chí Viễn chào đón.

“Cậu sẽ không muốn gặp chị tôi đâu.”

Đảng Quân đi lướt qua người Kim Ngọc để lại một câu vô cùng khó hiểu.

“Cậu nói thế là ý gì?”

“Ý trên mặt chữ ấy, cậu sẽ sớm biết thôi, đừng vội.”

Đầu Kim Ngọc hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng. Không muốn gặp, làm như cô có thù oán gì với chị của Đảng Quân ấy.

Hơn tám giờ tối Đan Tâm cùng Lâm Thiên Vũ về nhà. Dù không muốn nhưng vẫn phải về, gì chứ đó là nhà của cô mà, tại sao cô phải ở ngoài trong khi họ ở nhà vui vẻ bên nhau. Đan Tâm mở cổng tiến từng bước vào nhà. Trong phòng khách ba mẹ, Đảng Quân, Đan Linh và cả Kim Ngọc cùng quây quần bên nhau xem tin tức buổi tối, không ai chú ý tới cô đã về. Cô cứ đứng thế tựa người vào cửa chờ xem đến bao giờ họ mới phát hiện có người. Thất vọng thay người phát hiện ra cô lại là Kim Ngọc cô oan gia bé nhỏ của cô.

Kim Ngọc như lò xo đứng bật dậy khỏi sofa, tròn tròn hai mắt nhìn Đan Tâm.

“Chị tới đây làm gì?”

Đan Tâm nhún vai.

“Không biết, muốn tới thì tới thôi.”

Trừ Trần Chí Viễn tất cả đều nhìn ra cửa.

Đồng Hiểu Hiểu nhìn con gái cười dịu dàng.

“Con về rồi à, nhanh vào nhà đi.”

Kim Ngọc trơ ra, đầu nổ tung. không lẽ.....

“Vâng.”

Đan Tâm vào nhà nhìn người ba mà cô luôn gọi là bác không chút cảm xúc, thưa gửi lễ phép.

“Thưa bác, con đã về.”

Trần Chí Viễn không liếc mắt nhìn Đan Tâm lấy một cái, xem cô như không tồn tại, trên mặt lộ rõ vẻ khó chịu.

Cô chẳng hơi đâu mà để ý “người ta” đối với mình thế nào quay lại trò chuyện với mẹ, cô thích bà, từ nhỏ bà luôn đối xử rất tốt với cô.

“Mẹ ra đây đón Tết sao không gọi điện cho con, ít nhất cũng phải báo để con ra sân bay đón mẹ chứ.”

“Con ra sân bay đón mẹ vậy ai đi chơi với bạn trai con.”

Đan Tâm cứng họng trăn trối nhìn Đăng Quân, tên lẻo mép.

“Thông tin của mẹ thật nhanh nhạy.”

Đăng Quân cũng trừng mắt nhìn lại Đan Tâm, nhìn cái gì mà nhìn.

“Tâm Tâm bảo bố, Lâm Thiên Vũ kia là tên khốn nào thế, người ở đâu, gia cảnh như thế nào, có đối xử tốt với Tâm Tâm không, có.....”

“Dừng.”

Đan Tâm hét lên chấm dứt bản trường ca bất tận. Dở khóc dở cười liếc nhìn Lâm Thiên Vũ cũng đang méo mặt đứng bên cạnh, lấy điện thoại mở phần soạn thảo tin nhắn ra nói chuyện với Lâm Thiên Vũ.

“Sợ không?”

Lâm Thiên Vũ lắc đầu, chỉ mới thế này đã sợ thì không phải nam nhi.

“Em nhắn tin cho ai thế?”

“Thiên Vũ hỏi em đã xảy ra thế chiến thứ ba chưa.”

Lâm Thiên Vũ trăn trối, hắn nói với cô như thế khi nào. Nói dối cũng không chớp mắt lấy một cái.

“Vậy em trả lời sao?”

“Chưa nhưng mà sắp rồi, không hôm nay thì cũng ngày mai làm sao tránh khỏi chứ.”

Sống cùng một nhà với ông ấy thế chiến thứ ba không xảy ra mới là lạ.

Đan Linh lay lay người Kim Ngọc, sốc đến vậy sao...

“Đã tỉnh chưa?”

“Chị...chị cậu là Đan Tâm?”

“Đúng.”

Đăng Quân ngồi vắt chéo chân dựa lưng vào ghế, hai tay gác lên thành ghế, dáng ngồi rất giống các vị đại gia lắm tiền nhiều của, nếu thêm một điều xì gà và một cô em có thân hình nóng bỏng bên cạnh thì càng tuyệt vời.

“Giờ cậu đã hiểu lời tôi nói lúc nãy có ý gì chưa.”

“Vậy ra trước nay hai người xem tôi là con cóc mà đem ra đùa bỡn.”

“Đừng nói khó nghe vậy chứ, đó là do cậu cóc nên mới dễ tin như vậy thôi, trước tôi chưa từng nói Đan Tâm là bạn gái tôi.”

Những lời tai nghe mắt thấy chưa hẳn lúc nào cũng là sự thật. Chuyện giữa Đăng Quân và Đan Tâm là một ví dụ.

Trần Chí Viễn không chịu được nữa tắt ti vi, không vui đứng dậy đi lên lầu. Trước khi đi còn không quên tặng cho Đan Tâm một ánh mắt lạnh như băng, sắc như dao.

Kim Ngọc cũng đứng dậy xin phép đi lên phòng, ở lại đây cô cũng chỉ là người thừa.

“Đan Tâm ngồi xuống đi.”

Đan Tâm ngồi xuống ghế sofa, xích vào trong cho Lâm Thiên Vũ cùng ngồi.

Tình cảnh này khiến Lâm Thiên Vũ nhớ tới một việc vô cùng trọng đại.

“Anh tự đứng có cảm giác con rể về nhà ra mắt mẹ vợ.”

Đan Tâm suýt sắc nước bọt nhéo thắc lưng Lâm Thiên Vũ, cái gì mà con rể về nhà ra mắt mẹ vợ. Cô và anh còn lâu mới tới mức đó.

Đan Linh túm lấy Đan Tâm, tò mò làm cô sắp nghẹn chết rồi.

“Chị, anh Thiên Vũ bạn trai chị có đẹp trai không?”

“Tất nhiên là đẹp rồi, đẹp hơn cả anh Quân nhà mình.”

“Thật sao hai người quen nhau từ khi nào thế?”

“Quen thì trước khi vào học mấy ngày còn xác định quan hệ là hôm sinh nhật chị.”

“Cũng khá lâu rồi nhỉ.”

Đan Tâm liếc mắt nhìn quanh cố ý tránh ánh mắt thăm dò của mẹ, cuối cùng không chịu được phải đầu hàng.

“Mẹ có gì muốn hỏi con thì hãy nói ra a, đừng nhìn con bằng ánh mắt ”đắm đuối” đó.”

Đồng Hiểu Hiểu lườm Đan Tâm, ngồi thẳng lại.

“Mẹ không quản con quen ai nhưng mẹ muốn biết cậu ta là người như thế nào, có đối xử tốt với con hay không thôi.”

“Gia đình tốt, nhân cách tốt cũng đối xử với con rất tốt.”

Vậy là được rồi, bà chỉ cần người Đan Tâm yêu tốt với nó.

Đặng Quân chen vào, tốt thì tốt nhưng liệu biết rồi có còn tốt hay không.

“Vậy anh ta có biết em....”

Đặng Quân không nói nữa, Tâm Tâm bảo bối sẽ tự hiểu cậu đang muốn nói cái gì.

“Thiên Vũ biết, chỉ còn vết sẹo là chưa thôi.”

“Chị cũng không nói cho em, mẹ và anh Quân biết vết sẹo này tại sao lại có.”

Không riêng gì Lâm Thiên Vũ, cô chưa từng kể về vết sẹo cho ai nghe, đó là bí mật.

Căn phòng rơi vào tĩnh lặng chợt Đan Tâm nhớ tới một việc. Chúa ơi thế này phải tính làm sao đây. Oa..... cô muốn khóc.

“Con hơi buồn ngủ nên lên phòng trước đây ạ, mọi người cũng nghỉ sớm đi.”

Đan Tâm nói xong cũng chạy vèo lên lầu. Lâm Thiên Vũ thấy lạ cũng theo lên.

Đan Tâm ngồi trên giường đặng đo, khó xử. nội tâm chiến đấu mạnh liệt. Nên hay là không nên.

“Sao thế?”

Đan Tâm muốn nói lại thôi.

“Này.... anh đang hỏi em đó.”

Sau khi nội tâm chiến đấu N lần, hai phe đánh nhau đến sức đầu mẻ trán. Đan Tâm hít vào một hơi, noi gương các anh hùng cách mạng đứng mũi chịu sào. Chỉ có thể thôi đặng đo gì chứ.

“Thiên vũ, tối nay.... anh ngủ lại phòng em đi.”

“Hả.....?”

Lâm Thiên Vũ đứng ngẩn ra, ngủ ở đây.

“Anh không được nghĩ sai lời em nói nha, đừng có liên tưởng lung tung.”

Đan Tâm quẫn, tại sao cô lại bị đẩy vào tình thế này chứ. Kim Ngọc cô đúng là oan gia của tôi.

Nhận được lời đề nghị kiểu này hẳn không muốn liên tưởng lung tung cũng khó. Có lẽ hẳn hiểu tại sao cô nói hẳn ngủ lại phòng cô.

Nhà Đan Tâm nói lớn không lớn nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, một phòng khách, một phòng bếp và năm phòng ngủ. Ba mẹ cô một phòng, Đăng Quân một phòng, Đan Linh một phòng và cô một phòng, nếu không có Kim Ngọc thì vẫn còn dư một, nói cách khác chỗ ở của hẳn đã bị người khác chiếm dụng.

“Em mới là người không nên liên tưởng lung tung ấy, buồn ngủ thì ngủ trước đi, anh ra ngoài một lát.”

25. Chương 25

Không biết Lâm Thiên Vũ về phòng ngủ từ lúc nào chỉ biết khi cô tỉnh dậy đã là thế này. Cô nằm cuộn tròn trong chăn bông ấm áp, đầu gối lên tay Lâm Thiên Vũ, cả người bị anh ôm chặt. Gương mặt đẹp trai không đỡ nổi của anh gần trong gang tấc, hơi thở lạnh lạnh phả lên mặt cô, ngứa ngứa. Đan Tâm chớp mắt liên hoàn, cảm lấy tay đang đặt trên eo mình nhẹ nhàng để sang một bên tính chuồn êm. Nào ngờ cô chưa ngồi dậy đã bị Lâm Thiên Vũ kéo lại ôm vào lòng, đặt lên má cô một nụ hôn tươi cười rạng rỡ.

“Chào buổi sáng, em yêu.”

Em..... em yêu. Đan Tâm hóa đá toàn tập, não bộ và cơ thể bị mắc kẹt trong trạng thái chết lâm sàng. Mới sáng sớm đã bị người ta oanh tạc.

“Thường ngày em dậy trễ mà sao hôm nay dậy sớm thế. Ngủ tiếp đi chỉ mới bốn giờ sáng.”

Hai mươi năm nay đây là lần đầu tiên hẳn ngủ cùng người khác, cô là người đầu tiên và nếu được sẽ là người duy nhất.

“Em muốn dậy, không ngủ nữa đâu.”

Làm sao cô có thể ngủ trong tình trạng bị ôm chặt thế này chứ.

“Anh muốn ngủ, anh làm tủ lạnh cho em thì em cũng phải làm gối ôm cho anh chứ.”

“Trời không nóng em không cần tủ lạnh.”

“Nhưng anh cần gối ôm, không nói nữa ngoan ngoan nhắm mắt lại ngủ tiếp cho anh.”

Không đợi cô phản bác Lâm Thiên Vũ đã nhắm mắt lại ngủ tiếp, đã ôm còn lấy chân gác lên người cô.

Đan Tâm tâm bất can tình bất nguyện tiếp tục ngủ, chìm vào giấc nồng lúc nào không hay.

Ngủ một mạch đến hơn bảy giờ sáng, lúc dậy đã thấy anh ngồi trên ghế ôm máy tính xem gì đó. Nếu ai vào phòng cô lúc này thấy chiếc máy tính lơ lửng trong không trung không biết sẽ phản ứng thế nào nhưng chắc không đơn giản chỉ là sợ hãi đâu.

Nghe thấy tiếng động Lâm Thiên Vũ nhìn sang.

“Tỉnh rồi à.”

“Ừm.... sao không gọi em dậy?”

“Hiếm có ngày nghỉ thoải mái như hôm nay anh muốn để em ngủ thêm một chút.”

Tết nghỉ gần mười ngày thoải mái quá còn gì. Để xem nào hôm nay nên đi đâu. A đúng rồi.

“Thiên Vũ đi shopping cùng em không?”

Đôi lúc thấy những cặp đôi cùng dắt tay nhau đi mua sắm cô rất hâm mộ nha. Lúc đó nếu các đấng tối cao cho cô một điều ước cô sẽ không cần suy nghĩ mà ước cho anh được làm người.

“Anh đi cũng không giúp được gì hay là em gọi Thạch Thảo không thì đi cùng mẹ hay Đan Linh cũng được.”

Đan Tâm lắc đầu như trống bỏi.

“Em không thích, anh chọn đồ em mua, đi đi mà Thiên Vũ.”

Hai mắt Đan Tâm long lanh lóng lánh sắp vắt ra nước.

“Được rồi, anh đi.”

Đối với việc Đan Tâm làm nũng hăn vô phương chống cự.

“Hay quá.”

“Nhỏ tiếng thôi, mọi người nghe thấy đấy. Trước khi đi em nên vào phòng vệ sinh ”chỉnh sửa” lại nhan sắc của em đi.”

Đan Tâm le lưỡi chạy nhảy xuống giường chạy vào phòng vệ sinh. Cô biết bộ dáng lúc mới ngủ dậy của mình rất xấu xí.

Hai mươi phút sau Đan Tâm bước xuống lầu với một hình ảnh khác hẳn ngày thường. Không quần bò, áo phông thay vào đó là một chiếc váy trắng suôn dài không quá đầu gối, sợi dây cùng màu buộc ngang eo làm điểm nhấn, chân cũng mang đôi giày cao gót màu trắng. Toàn bộ đồ trên người cô là món quà sinh nhật của Đan Linh.

“Woa.... đẹp quá, chị ăn mặc đẹp như vật tính đi đâu, khai mau.”

Không khí nhuốm mùi uy hiếp.

“Shopping.”

“Em đi cùng được không?”

“Không nên a, em cũng biết rồi đó chị đi shopping thường hay chạy lung tung, em mà đi cùng không lạc mất chị thì cũng vào viện vì đau chân mất.”

Đặng Quân đi từ phòng bếp ra trên tay cầm ly nước mát, lí do này mà cũng mang ra lừa người.

“Lí tro lí trấu, sao không nói thẳng là đi hẹn hò với Lâm Thiên Vũ sợ Đan Linh làm bóng đèn cho luôn.”

Ừ, chi đây ra ngoài hẹn hò cùng Thiên Vũ đấy thì sao nào.

“Làm gì có, tối hôm qua Tâm Tâm gọi điện cho Thiên Vũ bảo anh ấy về nhà rồi.”

“Lâm Thiên Vũ về nhà vậy mà Tâm Tâm không ra sân bay tiễn anh ta à?”

“Tại sao phải tiễn, Tâm Tâm ghét nhất là tiễn người ta đi rồi ở nhà xé lịch trông mong người ta về. Anh Quân đợi chờ không bao giờ là hạnh phúc.”

Với lại Thiên Vũ có đi đâu việc gì cô phải bỏ công ra sân bay dạo một vòng rồi về. Cô nói vậy là để chuẩn bị lí do phòng khi mẹ nói Tết này đưa Thiên Vũ về nhà, lúc đó cô biết kiếm đâu ra một Lâm Thiên Vũ bằng xương bằng thịt để trình diện mẫu hậu đây.

“Thế nhé, đi đây.”

Đan Tâm vừa bước ra khỏi cổng Đặng Quân cũng lên kế hoạch cho ngày hôm nay.

“Linh, em muốn đi shopping không?”

“Muốn, anh đưa em đi hả.”

“Ừ, Tâm Tâm đi đâu chúng ta đi đó.”

Đan Linh cười mờ ám hiểu ý anh trai.

“Anh không tin lời chị vừa nói.”

“Tin Tâm Tâm anh là thằng ngốc.”

“Vậy thì đi thôi, anh lên không mất dấu.”

Hai người vừa chuẩn bị đi thì Kim Ngọc xuất hiện ở chân cầu thang.

“Hai người định đi đâu hả?”

“Ừ.”

“Tôi đi cũng có được không?”

Đặng Quân không thèm để ý tới Kim Ngọc kéo tay Đan Linh đi ra ngoài.

“Em dài dòng với cô ta làm gì, muốn đi thì tự thân vận động. Cô ta không phải không có chân.”

Dù đã quen với kiểu đối xử của Đặng Quân nhưng Kim Ngọc vẫn tức đến giậm chân. Cục tức chặn ngang họng làm thế nào cũng không thoải mái được.

Trung tâm thương mại Dream world.

Lâm Thiên Vũ ngồi trên ghế hai tay khoanh trước ngực nhìn Đan Tâm từ đầu xuống chân.

Chiếc váy đen tuyền cúp ngực bó sát ở phần eo tôn lên đường cong cơ thể hoàn mỹ khiến cho người ta phải mộng mơ, chân váy hơi xòe ngắn ngang gối để lộ đôi chân thon dài, trắng nõn không tì vết. Tóc búi lên đỉnh đầu, vài lọn tóc xõa xuống phủ ngang vai, trông vừa mềm mại vừa quyến rũ.

Nếu lúc sáng chiếc váy trắng làm nổi bật vẻ đẹp tinh khôi, trong sáng của một thiếu nữ mười tám thì bây giờ chiếc váy đen này lại tôn lên sự quyến rũ, kiều mị của một người phụ nữ.

Cô không giống những cô gái 18 tuổi khác sống dựa vào gia đình, cha mẹ. Đan Tâm từ năm lớp chín đến nay đều tự làm việc kiếm sống, có lần hẳn thấy cô gửi mail qua lại với quản lý bar Dark night bàn chuyện mở thêm chi nhánh. Hẳn nghe cô kể mỗi lần đến hè vào Hồ Chí Minh đều chôn vùi trong đồng công việc quản lý bar, một ngày ngủ chưa tới hai tiếng, đôi lúc phải đứng ra giải quyết mấy vụ lộn xộn do mấy băng nhóm tụ tập gây chuyện ở bar. Kinh doanh quán bar không hề dễ chút nào, nói thật Đan Tâm rất có bản lĩnh. Rõ ràng cô là đại tiểu thư của YJ đáng ra phải có cuộc sống như một nàng công chúa vậy mà phải bươn chải kiếm sống, một ngày lo ba bữa, cơm, áo, gạo, tiền còn cả chi phí học tập. Sau này ai lấy được cô là phúc phận mấy đời của kẻ đó.

Đan Tâm tiến từng bước tới gần Lâm Thiên Vũ, không biết anh đang nghĩ gì mà lại lạc vào thiên đường khác rồi.

Cô nhân viên bán hàng hâm mộ nhìn Đan Tâm, cô bé này có dáng người đẹp thật đấy. Chiếc váy đen đẹp nhất trong cửa hàng đã tìm được chủ rồi, cả những người đi ngang qua cũng đứng lại nhìn. Vào những ngày lễ tết các cặp đôi cùng đi mua sắm rất nhiều thế mà cô bé này chỉ đi có một mình, với ngoại hình xinh đẹp của cô bé này mà không có một ai theo đuổi hay sao? Hai... mà công việc của mình là bán hàng chứ không phải là xem khách hành đã có người yêu hay chưa.

“Cô mặc chiếc váy này rất đẹp.”

Tiếng nói của cô nhân viên làm Lâm Thiên Vũ rơi từ thiên đường trở về nhân gian, lại suy nghĩ vớ vẩn nữa rồi.

“Thật sao? Để tôi hỏi bạn trai tôi thử xem.”

Cô nhân viên nhìn quanh, bạn trai? Làm gì có ai.

Đan Tâm chỉ tay lên tai nghe trên tai, lấy điện thoại chụp một kiểu ảnh tùy ý.

“Chụp ảnh gửi đi, dù anh ấy có ở đâu cũng có thể cho tôi ý kiến.”

“Thiên Vũ, em mặc chiếc váy này thế nào?”

“Tuyệt, đẹp lắm.”

Quay sang cô nhân viên.

“Tôi lấy chiếc váy này.”

Lâm Thiên Vũ nhìn ra ngoài cửa hàng. dù là nam hay nữ đi ngang qua đều đứng lại nhìn Đan Tâm ít nhất ba lần, đưa ta lên day trán. Đan Tâm em thật là.....

“Đại tiểu thư của tôi, em có thể thay chiếc váy này ra được chưa.”

“Sao thế anh vừa nói em mặc rất đẹp mà.”

Em ngốc thật hay ngốc giả đấy.

Thấy gương mặt xám xịt của Lâm Thiên Vũ, Đan Tâm phần nào đoán ra được vấn đề. Trời đất họ chỉ nhìn chứ có bắt cóc em đâu, anh ghen hay thật đấy. Đan Tâm nhí cười bờ vai trần rung lên, cô càng nén cười mặt Lâm Thiên Vũ càng đen.

“Được rồi, em thay ngay.”

Cô bán hàng đứng bên cạnh tò mò hỏi Đan Tâm.

“Bạn trai cô nói thế nào?”

“Anh ấy nói tôi mặc rất đẹp chỉ là bắt tôi thay ra ngay, anh ấy ghen mất rồi.”

Đan Tâm thay xong đồ đưa cho cô bán hàng gói lại.

“Anh ghen lúc nào?”

“Anh có dám nói với em là không hay không?”

Lâm Thiên Vũ im lặng, không thừa nhận cũng không mặc nhận.

“Em chỉ mới thử đồ anh đã thế này nhờ em mặc nó ra ngoài thì anh tính sao?”

Tính sao ư, hắn sẽ đi cùng cô ra ngoài hoặc là trối cô lại nhốt ở nhà. Nếu muốn ra ngoài, tốt thôi thay đồ khác hắn sẽ để cô tự do.

“Em tốt nhất là đừng mặc nó ra ngoài.”

Lâm Thiên Vũ bước ra khỏi cửa hàng, hắn ghen à, có không? Chắc là có một chút.

Đan Tâm lấy túi đựng chiếc váy, tính tiền rồi đuổi theo Lâm Thiên Vũ, đi cũng không chờ cô.

Đặng Quân và Đan Linh từ một gian khác của cửa hàng bước ra.

“Anh không tin lời chị giờ đã tin chưa, làm gì có ai đi cùng.”

Biểu hiện lúc sáng của Tâm Tâm bảo bối rất đáng ngờ, giống như là đi hẹn hò hắn nào biết cô chị yêu quý của hắn chỉ đi có một mình. Mà nhìn cách đi “Một mình” của Đan Tâm có khác gì đi cùng bạn trai đâu. Lâm Thiên Vũ về Trung Quốc rồi mà vẫn tư vẫn thời trang cho Tâm Tâm bảo bối.

“Về thôi, không theo nữa.”

“Về.....anh đợi em”

Đan Linh cất bước chạy theo Đặng Quân, nói về là về chỉ biết làm theo ý mình. Sáng giờ cô chưa mua được gì nha.

Trời xẩm tối gió lạnh vi vu lướt qua, Đan Tâm rùng mình hắc xì liên tục.

“Trời lạnh em lại mặc đồ mỏng manh thế này leo lên sân thượng, không biết quan tâm tới sức khỏe bản thân gì cả. Đi xuống lấy áo khoác mặc vào cho anh.”

“Đi xuống lấy với em.”

Khoác tay Lâm Thiên Vũ đi xuống lầu, ngoài phòng khách ba mẹ đang bàn xem tết này nên đi đâu đầu tiên. Đặng Quân và Đan Linh đi ra ngoài chơi vẫn chưa về còn Kim Ngọc không biết là ở trên phòng hay đi đâu.

Cửa phòng cô đang mở, cô nhớ lúc lên sân thượng đã khóa cửa rồi cơ mà.

“Lúc này anh lên tìm em có đóng cửa trước khi đi không?”

“Có, anh đóng rồi.”

Không lẽ có người vào phòng cô. Từng bước đi đến trước cửa phòng, đúng là có người thật.

“Cô làm gì ở phòng tôi?”

Kim Ngọc giật mình quay lưng lại trên tay đang cầm chú heo hồng, cười mỉa.

“Một thứ đồ chơi rẻ tiền.”

Mặt Đan Tâm đành lại, rẻ tiền. Cô ta không ra khỏi đây ngay cô không dám chắc mình không ban tặng cho cô ta một cái tác.

“Đồ đại tiểu thư cô có thể bỏ nó xuống và đi ra khỏi đây được rồi.”

“Được thôi, ở đây cũng chẳng có gì thú vị cả. Một đồng tiểu thuyết nhảm nhí, một con nheo nhỏ tầm thường hay là tôi ném nó vào sọt rác giúp chị nhé để đây rất chóng mặt.”

Kim Ngọc tiện tay ném món quà đầu tiên mà Lâm Thiên Vũ tặng cho Đan Tâm vào sọt rác ngay dưới chân bàn học.(Cô tiêu rồi)

Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm tức giận đến nắm chặt hai tay nổi lên cả gân xanh, mặt lạnh tanh không một chút cảm xúc.

Kim Ngọc đắc chí đi lướt qua người Đan Tâm.

Kim Ngọc đi dễ dàng như vậy cô không phải là Đan Tâm. Cầm lấy ta Kim Ngọc kéo cô ta quay phắt 180 độ, tay còn lại giáng cho Kim Ngọc một cái tác mạnh đến nỗi môi cô ta rỉ ra từng sợi tơ máu, đối với người luyện võ mười ba năm như Đan Tâm môi chỉ chảy có ít máu là còn quá nhẹ.

“A....”

Kim Ngọc loạn choạng lù về sau, eo va vào bàn học đau nhói ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo.

“Đan Tâm bình tĩnh nào.”

Lâm Thiên Vũ giữ Đan Tâm lại, cô bé này đáng bị đánh nhưng đánh loại người không biết tốt xấu này chỉ thêm bẩn tay em mà thôi.

Vợ chồng Trần Chí Viễn nghe thấy tiếng thét của Kim Ngọc vội vàng chạy lên lầu xem thử đã xảy ra chuyện gì.

26. Chương 26

Đan Tâm không buồn để ý tới sự có mặt của ba mẹ.

“Cô tốt nhất biến khỏi mắt tôi, đừng để tôi thấy cô thêm lần nào nữa. Đứng dậy về phòng thu dọn đồ của cô đi ra khỏi nhà tôi ngay bây giờ.”

Kim Ngọc chống tay đứng dậy. Phần eo đau nhói làm mặt cô nhăn nhó, đau đến rơi nước mắt.

“Đi ra khỏi nhà chị, chị có quyền gì để đuổi tôi ra khỏi đây.”

Nhìn đến Trần Chí Viễn nước mắt rơi lã chã, đáng thương không thể tả.

“Chú, chỉ vào phòng giúp chị dọn rác thôi vậy mà chị không cảm ơn con lấy một tiếng còn ra tay đánh con.”

Kim Ngọc đưa tay lên lau nước mắt, khóe môi thoáng hiện ý cười rất nhanh như chưa từng tồn tại rất tiếc không thoát khỏi ánh mắt sắt bén của Đồng Hiểu Hiểu. Con bé này vẫn ghi hận việc Đan Tâm và Đăng Quân đóng kịch lừa nó, muốn mượn chồn bà ra mặt đây mà.

Đan Tâm cười khẩy chặt đứt vọng tưởng sai lầm của Kim Ngọc.

“Đừng nhìn ông ấy chẳng ích gì đâu, ngôi nhà này đứng tên tôi ông ấy chẳng có quyền gì với ngôi nhà này cả. Cô bớt đóng kịch để hơi sức mà biến khỏi đây.”

“Chị.... chị vì thứ rác rưởi đó mà đuổi tôi ra khỏi đây.”

“Đối với cô nó là rác rưởi nhưng đối với tôi nó còn cao quý, giá trị hơn cả cái danh hào Đỗ đại tiểu thư của cô.”

Đan Tâm lấy chú heo nhỏ đáng thương ra khỏi sọt rác đặt lại chỗ cũ, mắt hằn tia máu chứng tỏ cô đang rất tức giận.

“Nếu chị đã nói như vậy, được thôi.... tôi đi.”

Kim Ngọc tức giận không kém bước ra khỏi phòng, đi thì đi, đừng nghĩ cô chỉ có thể sống ở mỗi nơi này. Ngôi nhà này có gì hay chứ.

Mặt Trần Chí Viễn không hiểu là trắng, đỏ, đen hay vàng tuy nhiên vẻ điềm tĩnh ngoài mặt chỉ là giả tạo bên trong cuộn cuộn sóng ngầm, đôi mắt hung dữ như muốn xé xác Đan Tâm ra làm trăm mảnh. Quay lưng đuổi theo Kim Ngọc.

“Kim Ngọc con đừng nghe nó nói bậy, con cứ ở đây không ai có thể đuổi con đi.”

Kim Ngọc thu dọn đồ bỏ vào vali không quay đầu lại nói.

“Con không thể ở lại đây nơi này không có chỗ cho con, ngoài chú ra chẳng ai muốn thấy mặt con cả. Đan Tâm còn xem con chẳng bằng cả thứ rác rưởi đó, con không muốn ngay cả chút danh dự cuối cùng cũng không giữ được.”

“Vậy con định đi đâu.”

“Ở đây con có một người bác, con qua nhà bác không thì về Hồ Chí Minh.”

“Để chú đưa con đi.”

“Không cần đâu, con tự bắt taxi đi.”

Kim Ngọc xách vali chạy ra đường, đeo bám như thế là quá đủ rồi.”

Đan Tâm ngồi trên giường bên trái là Đồng Hiểu Hiểu, Lâm Thiên Vũ ngồi trên ghế yên lặng để hai mẹ con nói chuyện. Đan Tâm kể lại đầu đuôi sự việc cho Đồng Hiểu Hiểu nghe, tâm trạng đã tốt hơn nhiều.

“vậy chú heo nhỏ đó là do cậu Lâm Thiên Vũ đó tự làm tặng cho con.”

Đan Tâm gật gật đầu.

“Quà chúc mừng con đạt kết quả cao trong kì thi học kì I.”

“Cậu ta rất có lòng.”

Đồng Hiểu Hiểu vuốt lại mái tóc hơi rối của Đan Tâm, bà thật sự rất muốn gặp bạn trai của con gái bà nhờ cậu ta mà Đan Tâm thay đổi rất nhiều, cười nhiều hơn, hòa đồng hơn trước. Ba hôm nay bà luôn thấy con gái cảm điện thoải trớn trong phòng nói chuyện trên trời dưới đất với cậu ta. Con bé ỷ lại vào cậu ta rất nhiều.

“Rằm....”

Cánh cửa đáng thương bị Trần Chí Viễn mở ra à không đá ra mới đúng. Gương mặt ông lúc này không khác gì Tu La địa ngục.

“Ông làm gì vậy, không thể nhẹ nhàng chút sao. Là Kim Ngọc không đúng ông đừng có nổi nóng vô cớ.”

“Bà yên lặng cho tôi.”

Đan Tâm kéo mẹ ngồi lại xuống giường. Người ba này của cô muốn nổi nóng với cô lâu lắm rồi chẳng qua là không có cơ hội, không có tư cách mà thôi. Kim Ngọc đã ban cho ông ta cơ hội ngàn năm có một như

thế không nổi nóng thì thật uổng phí của trời. Tốt thôi, chuyện giữa cô và người ba này cũng nên nói cho rõ ràng rồi.

“Hứa với con dù có chuyện gì cũng ngồi yên đừng nói gì cả, có một số việc con cần nói rõ với ông ấy. Đừng ai xen vào chuyện này.”

Câu đầu là nói với Đồng Hiểu Hiểu, câu sau là dành riêng cho Lâm Thiên Vũ.

Chưa đợi Đan Tâm mở miệng Trần Chí Viễn đã lên tiếng.

“Một chút mặt mũi của tao trước mặt người ta cũng bị mày làm mất. Mày rốt cuộc muốn cái gì?”

Cha con cuối cùng thành ra mày tao, thật nực cười. Đan Tâm đi đến trước mặt Trần Chí Viễn, bao nhiêu âm ức, tủi thân hôm nay cô đem xả hết ở đây.

“Ông hỏi tôi muốn gì sao? Tôi nói cho ông biết tôi muốn ông trả lại tuổi thơ, trả lại nụ cười ngây thơ, trả lại gia đình, trả lại những gì mà tôi đáng được có. Ông có làm được không hay chỉ biết lạnh lùng quay lưng bước đi không một chút lòng trắc ẩn bảo tên trợ lý khôn kiếp của ông vứt vào mặt tôi một đồng tiền trong khi tôi chịu thay ông một nhát dao.”

Đan Tâm nói trong chua xót, giận dữ và cả đau đớn khôn cùng. Đưa bàn tay có vết sẹo đã mờ ra trước mặt Trần Chí Viễn.

“Tôi muốn ông xóa vết sẹo trên tay tôi, xóa cả vết sẹo đã hằn sâu trong lòng tôi ông có làm được không.”

Trần Chí Viễn vẫn như pho tượng không chút cảm xúc, lạnh lùng đứng đó. Ông ta không còn là người nữa. Thật tàn nhẫn, vô lương tâm.

“Tao đã ày tiền để mày điều trị.”

“Tiền, ông cũng chỉ biết có tiền. Nếu như hôm đó ông đứng lại nói một câu quan tâm tôi như quan tâm một người xa lạ hảo tâm chịu thay ông một nhát dao thì hôm nay vết sẹo này đã không có trên tay tôi. Tôi để lại nó là muốn nhắc nhở bản thân không được mềm yếu, không được ngu xuẩn như thế này thêm một lần nữa. Phải, là tôi ngu ngốc không lo bản thân bị thương thậm chí có thể chết lao ra cầm chặt lấy con dao đó. Ông có biết cái cảm giác bị dao cứa sâu vào tay đau như thế nào không? Máu từ vết thương tôi chảy ra rất nhiều ngay cả kẻ muốn giết ông cũng sợ hãi quỳ khóc nói là không cố ý, còn ông, lúc đó ông làm gì? Còn nhớ không hay để tôi nhắc lại cho ông nhớ. Ông đứng đó xem hành động của tôi như một vở hài kịch, không lòng thương hại, không chút dao động, không gì cả. Nhưng những thứ đó còn chưa là gì, ông nhấn tâm đâm nát lên lòng tự trọng, lên tôn nghiêm, lên danh dự của tôi. Những thứ đó rách nát tan tành theo từng đồng tiền bố thí mà tên trợ lý của ông ném vào mặt tôi, từng tờ tiền rơi từ mặt tôi xuống, từng tờ từng tờ một là hi vọng, niềm vui, hạnh phúc và cả ao ước được cha yêu thương của tôi. Ông có nhớ hôm đó là ngày gì không? Là Noel, là sinh nhật 15 tuổi của tôi.”

Đan Tâm quay lưng lại nhắm chặt hai mắt ngăn không cho nước mắt trào ra. Cổ họng nghẹn cứng.

Lâm Thiên Vũ hoàn toàn không tưởng tượng nổi, ông ta không phải là người, làm sao một người cha có thể đối xử với con gái mình như thế. Ánh mắt Lâm Thiên Vũ nhìn Trần Chí Viễn không chỉ có căm hận mà còn có cả mà còn có cả kinh tởm, chán ghét.

Đem Đan Tâm ôm chặt vào lòng.

“Không sao mọi thứ đều qua rồi. Có anh ở đây không ai có thể bắt nạt em.”

Đan Tâm đứng yên, đứng vậy dù cô có mất hết tất cả nhưng vẫn còn có anh, anh sẽ bảo vệ cô.

Đồng Hiểu Hiểu ngồi trên giường thần thờ, nước mắt cứ thế rơi xuống làm cách nào cũng không ngăn được. Người này không phải chồng bà, ông đã không còn là người đàn ông tốt bụng ngày nào nữa rồi. Là chồng bà thay đổi hay bản chất con người ông ta vẫn thế. Bao nhiêu năm nay bà bị ông lừa dối, một cú lừa thật ngoạn mục. Hóa ra bà chỉ là một kẻ ngốc.

Chung sống gần ba mươi năm chưa bao giờ Trần Chí Viễn thấy ánh mắt tuyệt vọng của vợ. Dù năm đó ông ném Đan Tâm vào cô nhi viện ánh mắt bà vẫn còn một chút gì đó ánh sáng, nhưng hôm nay tuyệt vọng, phẫn nộ, căm hận và cả chán ghét trong mắt bà làm ông thấy sợ hãi, thà rằng bà cứ đánh cứ mắng ông sẽ

chịu tất cả. Bà không phải người đầu tiên ông yêu nhưng là người duy nhất ông muốn sống cùng, bao năm qua ông xem bà như bảo bối trân quý nhất của đời mình chỉ cần bà đau, bà không vui ông cũng cảm thấy nặng nề. (Ồ hóa ra ông này yêu vợ quá nên ghét Đan Tâm. Thần kinh ông có vấn đề à.)

“Hiểu.... Hiểu.”

“Ông đừng gọi tôi, ông có còn nhân tính không, ông là người hay ác quỷ hả? Ông tước đoạt quyền làm mẹ của tôi còn tước đoạt tất cả của con bé. Đan Tâm không phải là con ông sao?”

“Hiểu Hiểu bà bình tĩnh lại có được không?”

“Bình tĩnh, ông bảo tôi làm sao có thể bình tĩnh?...Đừng động vào người tôi.”

Đồng Hiểu Hiểu gạt phăng cánh tay trên vai mình xuống, đẩy Trần Chí Viễn ra khỏi phòng Đan Tâm.

“Trần Chí Viễn ông cũng đi khỏi đây đi, đừng để tôi thấy mặt ông.”

Thu dọn tất cả quần áo của Trần Chí Viễn bỏ vào vali, một mạch chạy xuống lầu. Trần Chí Viễn đuổi theo nói hết lời vẫn không lay chuyển được. Đồng Hiểu Hiểu không chút lưu tình ném vali ra ngoài cửa chính đẩy luôn cả chồng ra ngoài. Đóng cửa lại quyết tuyệt, lạnh lùng.

Trần Chí Viễn đập cửa, vợ ông bình thường hiền dịu nhưng lúc nổi điên lên đáng sợ vô cùng. Lần này bà nhất định không tha thứ cho ông, cũng chỉ vì nó. Nó là con gái ông sao? Không phải, nó là khắc tinh, là sao chiếu mạng của ông mới đúng.

“Hiểu Hiểu bà mở cửa ra nghe tôi giải thích có được không.”

“Không còn gì để giải thích cả, ông đi đi. Mấy ngày này tôi chỉ muốn sống bình yên bên con gái tôi, hết tết về nhà tôi sẽ nói chuyện với ông sau.”

Đồng Hiểu Hiểu để lại cánh cửa đóng chặt và chồng bà ở sau lưng. Bà chỉ muốn nói chuyện, chỉ muốn xin lỗi, cầu xin Đan Tâm tha thứ cho những gì mà chồng bà đã gây ra. Dù biết không thể có chuyện đó bà vẫn muốn thử một lần. Sống mà hận chính cha mình cảm giác đó không lấy một chút dễ chịu.

Ngay lúc Đồng Hiểu Hiểu đẩy Trần Chí Viễn ra khỏi phòng mọi gắng gượng của Đan Tâm hoàn toàn sụp đổ. Ôm lấy Lâm Thiên Vũ khóc như mưa, nước mắt thấm ướt cả áo Lâm Thiên Vũ.

“Đan Tâm không được khóc, ông ấy không xứng đáng để em rơi nước mắt.”

Lâm Thiên Vũ vỗ lưng Đan Tâm giúp cô bình tĩnh, chờ cô khóc đủ mới nhấc cơ thể xuống giường đi đóng cửa phòng lại. Kéo ghế ngồi trước mặt cô cầm lấy bàn tay có vết sẹo, hần không thể ngờ rằng đằng sau vết sẹo này là một quá khứ đầm nước mắt và cả máu của cô như thế. Vết sẹo có thể mờ nhưng nỗi đau của cô vẫn còn đó nguyên vẹn.

“Kể cho anh nghe hôm đó đã xảy ra chuyện gì?”

Hít vào một hơi không khí căng tràn trong lồng ngực giúp Đan Tâm thoải mái hơn nhiều.

“Hôm đó là Noel, là sinh nhật 15 tuổi của em. Nhà An An ở gần công trình xây dựng cao ốc của ông ấy. Em đến nhà An An chơi lúc về đi ngang qua công trường em thấy có nhiều người tụ tập ở đó khiêu nài ông ấy đền bù không thỏa đáng, em tò mò nên tới xem. Sau khi quản lý công trường giải quyết đám đông em cứ nghĩ là hết chuyện rồi nên đi về không ngờ lại thấy có người cầm con dao tiến về phía ông ấy. Em chẳng nghĩ được gì cả, em chỉ biết người sắp bị giết là ba em. Em chẳng màng đến bản thân lao ra cầm chặt lấy con dao. Lúc đó trời đổ mưa, mưa rất lớn. Ông ấy được người trợ lý lấy ô ra che mưa, dù em vừa cứu ông ấy một mạng ông ấy cũng chẳng xem ra gì lạnh lùng bước vào xe nói gì đó với người trợ lý, lát sau trợ lý của ông ấy mang tiền ra cho em nói đó là tiền điều trị vết thương. Cũng không đưa vào tay mà ném thẳng lên mặt xem em như ăn xin chờ đợi tiền bố thí. Kể từ lúc đó mọi hi vọng còn sót lại của em đều vỡ tan. Anh biết không cảm giác bị dao cứa vào tay rất đau cả lạnh nữa, máu và nước mưa chảy xuống xối xả thấm ướt vào người. Em bị mất rất nhiều máu đi chưa được hai bước đã bất tỉnh, chính người muốn giết ông ấy đưa em vào bệnh viện.”

Lâm Thiên Vũ thở dài vươn tay lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên khóe mi Đan Tâm. 15 tuổi, lúc đó hẳn đang làm gì?

“Đan Tâm, xóa vết sẹo trên tay em đi. Quên hết quá khứ phải sống thật tốt, đừng vì một người không xứng đáng mà khiến bản thân phải tổn thương.”

Ngoài ở bên cạnh lặng yên nghe cô nói, an ủi cô hẳn chẳng làm được gì. Nếu hẳn là người thì tốt quá. Lần đầu tiên Lâm Thiên Vũ thấy mình thật vô dụng, ngay cả người hẳn yêu còn không bảo vệ được.

Tiếng nói anh trầm ấm, đều đều thổi vào lòng đang dần lạnh của Đan Tâm một hơi ấm, một ngọn lửa hi vọng. Đan Tâm gạt đầu, gối đầu lên chân Lâm Thiên Vũ, cô muốn ngủ.

“Xuống ăn chút gì rồi hẳn ngủ từ trưa giờ em đã ăn gì đâu.”

“Ngày mai em sẽ ăn. Sáng mai thức dậy em sẽ cố gắng sống thật tốt.”

Đồng Hiểu Hiểu đứng trước cửa phòng Đan Tâm muốn vào nhưng lại thôi. Điều gì con gái bà cũng nói với cậu Lâm Thiên Vũ đó, bây giờ nó chỉ cần cậu ta an ủi bà vào đó sẽ thành người thừa. Ông trời cướp đi của nó nhiều thứ nhưng bù lại cho nó một người bạn trai tốt. Đến bản thân bà còn không tha thứ được cho chồng mình thì làm sao Đan Tâm có thể. Vẫn là nên thôi.

27. Chương 27

Đặng Quân và Đan Linh mở cửa bước vào căn nhà tối om phảng phất mùi rượu lần mò bật công tắc đèn lên.

“Sao mẹ lại ngồi đó uống rượu một mình còn không bật đèn lên nữa. Sức khỏe mẹ không tốt không nên uống nhiều.”

Đan Linh ngăn lại ly rượu đắng chát dần đưa lên môi Đồng Hiểu Hiểu, ngồi xuống một bên sofa. Đặng Quân cũng ngồi xuống bên cạnh. Sao nhà lại vắng tanh thế này.

“Ba và Tâm Tâm đâu? Ở nhà xảy ra chuyện gì rồi phải không mẹ?”

“Đan Tâm ngủ, ba con.....”

Đồng Hiểu Hiểu xua tay không muốn nhắc tới.

“Ba làm sao có phải cãi nhau với Tâm Tâm không?”

Giấy không bọc được lửa sớm muộn gì hai đứa con bà cũng biết. Vậy thì biết sớm một chút.

Đồng Hiểu Hiểu kể lại đầu đuôi câu chuyện, một chữ cũng không bỏ sót.

“Mẹ ném ba hai đứa ra khỏi nhà rồi. Từ nay cho tới khi về Hồ Chí Minh đừng ai nhắc tới kẻ vô lương tâm đó với mẹ.”

Đặng Quân đứng dậy khỏi sofa tính đi lên lầu.

“Con đi đâu?”

“Anh đi đâu?”

Cả Đồng Hiểu Hiểu và Đan Linh cùng đồng thanh.

“Con đi tìm Tâm Tâm, mấy năm qua chẳng nói với ai một lời nào, tổn thương cũng chỉ biết tự gánh chịu. Con phải đánh cho Tâm Tâm một trận cho Tâm Tâm tỉnh ra.”

“Không cần con đánh Đan Tâm cũng tỉnh rồi, nó điện cho Lâm Thiên Vũ khóc hết cả nước mắt.”

Lại là Lâm Thiên Vũ, Tâm Tâm bảo bối có chuyện không nói với hẳn lại đi nói với Lâm Thiên Vũ.

“Cái gì cũng Lâm Thiên Vũ, Tâm Tâm quá ỷ lại vào anh ta.”

“Ý lại vào cậu ta cũng là chuyện bình thường, con thử sống mấy năm không có tình thương thử xem con có ý lại vào người quan tâm đến mình hay không. Tối rồi hai đứa cũng đi ngủ đi, mẹ cũng phải ngủ.”

Đồng Hiểu Hiểu bước đi loạn choạng, tửu lượng của bà không được tốt lắm tùy tiện uống mấy li cũng có thể say.

Đan Linh thở dài đứng dậy đi ngủ, đối với ba cô không chỉ có thất vọng

“Anh cũng đi ngủ đi, đừng để ý tới chuyện chị không nói với anh. Chị cũng chỉ lo chúng ta ghét ba mà thôi, tuy chị không có tình thương của ba nhưng vẫn muốn chúng ta sống có đầy đủ tình thương của ba lẫn mẹ. Đừng oán hận ba, dù giả vờ cũng phải vui vẻ đừng để khổ tâm, lo lắng của chị tan thành bọt biển.”

Hắn hiểu những gì Đan Linh nói nhưng nói thì dễ còn làm lại rất khó khăn, hắn không có đủ lòng tin là mình làm được.

Đêm ba mươi tết.

Đan Tâm và Lâm Thiên Vũ đặt ghế ngồi trên sân thượng chờ xem bắn pháo hoa. Ở dưới nhà Đồng Hiểu Hiểu, Đổng Quân và Đan Linh đang tất bật chuẩn bị cúng giao thừa.

“Thiên Vũ, trước đây năm mới anh thường làm những gì?”

“Ừm.... cũng không có gì đặc sắc. Cùng gia đình ăn bữa cơm tất niên, đi chúc tết, cùng bạn bè đi du lịch đây đó giết thời gian, anh cũng không hào hứng cho lắm.”

Nếu năm nào mà cũng như vậy thì thật là chán, tết của trẻ nhỏ bao giờ cũng vui hơn người lớn.

“Còn em?”

“Em sao? Em chỉ có tết trước năm 15 tuổi còn sau đó thì không. Dark night mở cửa suốt, một ngày 24 giờ em ở đó hết 20 giờ, thời gian còn lại về nhà ngủ. Quanh đi quẩn lại bấy giờ mới được đón tết đúng nghĩa.”

Khoảng thời gian đầu Dark night mở cửa rất vất vả, một mình cô chèo chống đến được bây giờ đã vượt qua tường tượng của cô rồi. Lúc mở Dark night kinh doanh cô chỉ làm cho vui không nghĩ gắn bó đến ngày hôm nay.

“Em đúng là tham công tiếc việc.”

“Gì chứ, anh đi du lịch giết thời gian thì em làm việc giết thời gian. Như nhau cả thôi.”

Lâm Thiên Vũ kéo áo khoác lên người Đan Tâm, người có sức khỏe tốt như cô chẳng may bị ốm luôn nặng hơn người khác.

“Vất vả như thế sao em không chuyển nhượng Dark night lại cho người khác rồi tìm việc gì nhẹ nhàng để làm.”

Đan Tâm lắc đầu.

“Em chỉ là học sinh kiếm việc rất khó, với lại hiện tại em thuê người quản lý Dark night công việc của em rất nhẹ nhàng lâu lâu mới chịu mệt một tí thôi. Nếu anh muốn em chuyển nhượng Dark night thì nuôi cơm em đi. Em sẽ ngoan ngoãn ở nhà làm heo lười, một ngày 24 tiếng chỉ ăn, ngủ, chơi, học thôi.”

Đan Tâm chỉ nói đùa thế mà.....

“Được, là em nói đấy nhé. Chờ anh trở về nhất định nuôi cơm em.”

Chỉ là hắn không biết lúc nào mới trở về.

“Bùm.....bụp.”

“A, bắn pháo hoa rồi kìa.”

Đan Tâm reo lên, cô ghi nhớ lời anh nói hôm nay, cô chờ anh thực hiện. Ông trời dù có ghen ăn tức ở với nhan sắc của anh thì cũng không tàn nhẫn bắt anh làm ma mãi đâu.

Chỉ cần có hi vọng, có niềm tin nhất định sẽ làm được.

Trên bầu trời đen như mực ngàn tia sáng ánh lên rồi vụt tắt nhưng vẻ đẹp của nó sẽ không bao giờ lụi tàn cũng giống như niềm tin của Đan Tâm và Lâm Thiên Vũ.

“Đan Tâm năm mới vui về.”

“Anh cũng vậy, năm mới vui về.”

Đồng Hiểu Hiểu, Đăng Quân, Đan Linh đi đến cạnh Đan Tâm. Giao thừa, đoàn viên một năm mới ầm ập.

Thời gian cứ như thế không chờ ai cả, mùng bảy tết mẹ và hai đứa em của cô phải về Hồ Chí Minh mà cô cũng phải đi học. Cuộc sống quay trở về nhịp đập thường ngày.

Có người nói với cô tuổi trẻ nên yêu điên cuồng, oanh oanh liệt nếu không nhàm chán quá chẳng kéo dài được bao lâu. Cô và Thiên Vũ không thể, hằng ngày anh đi học cùng cô, giúp cô học, ôn thi, cùng cô nấu ăn, tối rảnh rỗi sẽ cùng anh đi dạo... Ngày mai lại tiếp tục, cuộc sống rất yên bình nhưng cô và anh chưa từng cảm thấy chán.

Tháng năm, chủ nhật, ngày hè nắng vàng rực rỡ chiếu lên bờ biển đầy cát vàng óng.

Sáng sớm tinh mơ cô phải dậy sớm ra biển tập thể dục. Anh nói vào mùa thi không có sức khỏe thì chẳng làm được gì. Tình trạng vào chủ nhật phải dậy sớm tập chạy như này kéo dài được gần một tháng rồi.

“Đan Tâm, nhanh lên nào.”

Lâm Thiên Vũ đứng từ xa vẫy tay gọi Đan Tâm. Hắn cùng cô ra đây từ lúc mặt trời vừa ló dạng ở đường chân trời, cùng cô ngắm mặt trời mọc cô lại gục đầu lên vai hắn ngủ mất. Đúng là heo lười ở đâu cũng ngủ được.

Đan Tâm giữ nhịp thở nhanh chân chạy lại chỗ Lâm Thiên Vũ. Chắc.... chắc trông hồn ma đẹp trai của cô kìa, y như một thiên thần. Nụ cười lúc nào cũng treo trên môi, anh đứng ngược nắng, cả cơ thể bị ánh nắng bao trùm tựa như vừa bước ra từ trong ánh sáng. Đan Tâm dụi dụi mắt làm sao thể nhỉ vừa nãy cô còn trông thấy anh rất rõ mà sao giờ chỉ thấy mờ mờ nhòe nhòe. Đan Tâm đứng khựng lại, cất tiếng gọi.

“Thiên Vũ?”

Lâm Thiên Vũ nhú mào, hắn vẫn ở đây nhưng hình như cô không thấy hắn. Nhảy xuống khỏi phiến đá tự đi đến chỗ cô. Có lẽ đến lúc rồi.

“Sao thế?”

“Vừa nãy em không nhìn thấy anh, lạ thật đấy thị lực của em rất tốt sao lại không nhìn thấy anh được nhỉ?”

“Chắc là do anh đứng ngược nắng nên thân ảnh hơi mờ đó thôi. Về nhà ăn sáng thôi.”

Đan Tâm gật đầu, cô lại lo lắng không đâu rồi.

Lâm Thiên Vũ không muốn nói cho Đan Tâm biết, chẳng bao lâu nữa là thi rồi làm cô lo lắng thi không được thì nguy. Cả tuần nay hắn thấy linh hồn của hắn rất lạ, có lúc hắn cũng không biết được bản thân mình còn tồn tại hay không. Hình như có ai đó đang cố gắng kéo hắn ra xa Đan Tâm, cứ như hôm nay sẽ xảy chuyện mất. Nếu như thân thể của hắn tỉnh lại muốn hắn trở về thì chẳng có vấn đề gì, còn nếu thân thể hắn chết thì.....hắn cũng không muốn nghĩ tới chuyện đó. Hắn sợ bỏ lại Đan Tâm một mình, hắn chỉ có thể thầm mong nếu có mang hắn đi làm ơn chờ cho Đan Tâm thi xong, vào đại học. Bây giờ dù có trở về hắn cũng không nữa.

“Thiên Vũ, công em đến chỗ để xe đi.”

“Công em?”

“Ừ.”

Chỉ có thể cô mới cô mới cảm thấy an toàn, giác quan của con gái rất chính xác. Dù không biết tương lai dành cho cô món quà bất ngờ gì nhưng làm sao cô cũng không hết lo, trong lòng cứ bất an.

Lâm Thiên Vũ nhìn quanh, không có một bóng người.

“Nhờ ai nhìn thấy thì sao?”

Không ai nhìn thấy anh sẽ có chuyện, nếu họ chỉ thấy mình em được công mà không thấy người công đâu thì.....

“Thì mặc họ, em không quan tâm.”

Đan Tâm rất tinh ý nếu còn chần chừ hẳn lo cô nhận ra bất thường. Cô không để ý thì hẳn chẳng keo kiệt mà không công cô. Lâm Thiên Vũ xoay lưng, hơi cúi người để Đan Tâm leo lên. Hắn chưa từng công ai trước đây.

Đan Tâm cười khanh khách nhảy lên lưng Lâm Thiên Vũ, hai tay vòng qua cổ, đầu tựa lên một bên vai anh.

Lâm Thiên Vũ bước đi từng bước vững vàng trên cát, lắng nghe tiếng hát khe khẽ của cô bạn gái nhỏ. Đường hãy dài thêm thời gian của hắn không còn dài nữa rồi.

Nửa tháng nữa là bước vào kì thi tốt nghiệp trung học phổ thông quốc gia. Lúc Bộ giáo dục đưa ra kiểu thi hai trong một này cô tức đến nỗi muốn đập nát bát cái bàn trước mắt để trút giận, tại sao cứ muốn biến học sinh thành chuột bạch thí nghiệm.. Điểm tốt nghiệp được lấy làm điểm xét tuyển đại học, đề khó hơn, thời gian dài hơn, chương trình học lần ôn thi của cô dày không có điểm hở. Nếu một năm đổi một kiểu thí nghiệm những học sinh như cô đây không biết sẽ bị biến thành cái dạng gì.

Lâm Thiên Vũ mở cửa bước vào phòng Đan Tâm, nhìn đến cô gái nhỏ đang say ngủ trên giường vụn phần không nở nhưng đã đến lúc hắn phải đi. Dù có chống cự thế nào hắn cũng không thể chống lại số phận. Một giờ sáng còn quá sớm để gọi cô dậy, như vậy cũng tốt không biết trước tương lai có trở về hay không, gọi cô dậy hắn biết nói gì với cô đây. Hứa hẹn mà không biết mình có thể sống lại hay không chẳng khác gì làm cô thêm khổ cứ để hắn đi trong yên lặng, không lời từ biệt. Tỉnh dậy không thấy hắn cô sẽ buồn nhưng thời gian sẽ xóa nhòa hắn trong cô, mọi chuyện sẽ quay trở về quỹ đạo vốn có của nó.

Đan Tâm nếu anh có thể trở về sau khi ổn định anh nhất định quay trở về gặp em, còn nếu không thì em hãy quên anh đi, sống thật tốt, không được nhớ anh có biết không.

Lâm Thiên Vũ ngồi trên mép giường lặng lẽ nhìn Đan Tâm, ghi nhớ thật kĩ gương mặt cô để đến kiếp sau cũng không thể nào quên được. Gió từ cửa sổ thổi vào hơi lạnh, khẽ kéo tấm chăn mỏng đắp lên người Đan Tâm. Hắn chỉ nói đùa nếu cô đạt thủ khoa hắn sẽ tặng quà cho cô, chỉ là đùa vậy mà cô càng cố gắng hơn nữa. Bé con của hắn chỉ vừa mới ngủ được một lúc thôi, hắn tại sao cứ thích làm cô thêm mệt.

Cúi người hôn lên trán Đan Tâm, ngủ ngoan. Ngày mai tỉnh dậy có không tìm thấy anh thì cũng không được buồn, không được khóc đâu biết chưa.

Trước khi linh hồn tan biến Lâm Thiên Vũ còn thấp thoáng thấy Đan Tâm đang cười, vì nụ cười này hắn nhất định phải cố gắng.

Dù có xuống gặp Diêm Vương hắn cũng phải bắt Diêm Vương mang hắn trở về. Hắn không thể để nụ cười của cô chỉ mới ánh lên rồi vụt tắt và lụi tàn.

Đan Tâm từ trong giấc ngủ giật mình choàng tỉnh trán vã đầy mồ hôi, cô không nhớ mình đã mơ thấy những gì nhưng giấc mơ đó thật đáng sợ. Tám giờ sáng, đã trễ vậy rồi sao anh không gọi cô dậy, thường ngày vào giờ này cô đã rời giường từ lâu rồi.. Đi đến vén lại chiếc màn trắng bị gió thổi loạn, tối qua cô quên đóng cửa sổ. Vệ sinh cá nhân xong xuôi Đan Tâm liền đi qua phòng Lâm Thiên Vũ.

“Thiên Vũ, em vào được không?”

Không có ai trả lời.

“Thiên vũ?”

Im lặng bao trùm lấy căn nhà.

Đan Tâm không gọi nữa trực tiếp mở cửa đi vào, trong phòng trống rỗng. Có khi nào anh đang nấu ăn không nghe thấy cô gọi? Nghĩ thế Đan Tâm chạy thẳng xuống bếp.

Vẫn không có, đi tìm quanh nhà ngoài cô ra không còn ai cả.

“Thiên Vũ, đừng trốn em nữa đùa kiểu này không vui đâu.”

Dù cô có nói, có gọi, có tìm như thế nào đi chăng nữa thứ nhận lại vẫn chỉ có im lặng và căn nhà trống, không có Thiên Vũ. Hay là anh đi ra ngoài, đợi anh một chút anh chỉ ra ngoài thôi. Đúng, anh chỉ ra ngoài thôi, anh sẽ về ngay mà.

“Tích.... tắc...”

Tiếng đồng hồ vang lên từng tiếng nặng nề. Mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây trôi qua chậm chạp. Kim nhích qua một nấc tuyệt vọng trong Đan Tâm càng lớn, sở hãi lan tràn rút cạn lòng tin chờ anh một chút anh sẽ về. Đan Tâm ngồi trên sô pha mắt không rời khỏi đồng hồ. Đến 12 giờ trưa cô rốt cuộc không thể ngồi yên được nữa. Đứng dậy lấy chìa khóa xe mô tô, anh Quân đã gửi xe ra cho cô hai tháng trước. Cô muốn đến những nơi cô và anh thường đến xem thử anh có ở đó không. Lần này tìm ra anh cô nhất định đánh cho anh một trận ngay cả cô cũng không nhận ra anh luôn.

Rong ruổi khắp nơi cũng chẳng tìm được gì. Nhớ lại anh mấy ngày nay rất lạ, có khi đứng cạnh mà cô cũng không nhìn thấy anh. Không lẽ..... anh phải đi. Là đi về nhà hay đi đâu, anh có còn trở về bên cô hay không. Đan Tâm vào nhà không chút sức lực thả người ngồi trên sô pha, cả ngày chưa ăn gì nhưng cô một chút cũng không thấy đói. Anh đi mà không nói với cô một lời nào. Đến cả một lí do để đợi anh quay trở về anh cũng không cho cô.

Đợi chờ là hạnh phúc hay là kết thúc của niềm tin.

Đợi chờ một người mà ngay cả bản thân mình còn không biết người đó có còn sống hay không, có còn trở về hay không là hạnh phúc sao. Không, đó không bao giờ là hạnh phúc. Đó là việc đáng sợ và tàn nhẫn nhất, đợi chờ trong vô vọng, sức lực bị rút cạn, niềm tin không còn. Tất cả chỉ là một màu đen ảm đạm, mờ mịt. Cô đã sống trong bóng tối một lần cô hiểu rõ cuộc sống đó cô đơn và lạnh lẽo tới mức nào. Không người quan tâm, không người chia sẻ, không ai cần cô, bản thân cô không cần cô, Thiên Vũ cũng không cần cô nữa rồi. Cuộc sống đó cô không muốn trải qua thêm một lần nữa.

Cho nên Thiên Vũ hãy tha thứ cho em, em sẽ không đợi anh. Em vẫn sẽ sống thật tốt, sống thật vui, sẽ là một Đan Tâm kiên cường, cố gắng giành vị trí thủ khoa em sẽ không để công sức anh ôn thi vất vả cho em đổ sông đổ bể. Em muốn ngày gặp lại anh có thể tự tin nói cho anh biết em là Trần Đan Tâm mà anh yêu. Em xem anh như chưa rời xa em, chưa rời xa thì không cần chờ đợi.

Trong đêm tối Đan Tâm ngồi bó gối ở một góc sô pha tựa nhủ với bản thân phải mạnh mẽ, kiên cường. Cố gắng lừa người nhưng không thể dối mình, chỉ cần nhìn thấy anh ở đây thêm lần nữa cô nhất định giữ chặt anh không buông. Anh là người cũng được, là ma cũng xong, cô chỉ muốn anh ở bên cạnh cô thôi.

Người bước đi để tôi lại một mình....

Tháng ngày hạnh phúc chợt buồn tênh....

Ngỡ rằng tình sẽ không xa cách....

Ngỏảnh mặt, quay lưng, giấc mộng lành....

28. Chương 28

Thạch Thảo bật đèn lên, đặt đồ ăn đêm lên bàn cạnh sô pha, liếc nhìn qua giật mình hét toáng lên.

“Má ơi, ma.....”

Tiếng nói oan hồn uất vọng về.

“Ma cái đầu bà ấy.”

“Đan....Đan Tâm bà làm cái gì mà ngồi thu lu một đồng đó vậy. Đèn không bật, cả cổng cũng không đóng.”

Đan Tâm vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, ngẩng đầu lên. Gương mặt lộ rõ mệt mỏi. Bộ dáng này so với quý chàng khác là bao.

“Bà đến có việc gì thế?”

Cả giọng nói cũng uể oải, vô lực.

“Không quan trọng, đã xảy ra chuyện gì?”

Thạch Thảo ngồi xuống cạnh Đan Tâm, cô vốn đến đây để hỏi bài nhưng nhìn con bạn thân như thế này cô còn tâm trí đâu mà để ý mấy chuyện đó. Ngày hôm qua vẫn còn vui vẻ mà.

“Thạch Thảo...”

Đan Tâm nhào vào lòng Thạch Thảo khóc như mưa, cố gắng không rơi giọt nước mắt nào cuối cùng lại bị chôn vùi trong chính đại hồng thủy do mình tạo ra. Cô rất mệt, rất nhớ anh. Buổi sáng thức dậy là có thể thấy anh, buổi tối trước khi đi ngủ anh là người cô thấy cuối cùng. Cô đã quen có anh bên cạnh, chỉ mới một ngày vắng anh cô đã không chịu nổi rồi. Thối quen đúng là thứ rất đáng sợ.

Thạch Thảo luống cuống, Đan Tâm khóc, quen nhau ba năm đây là lần đầu tiên cô thấy Đan Tâm khóc. Chờ cho tâm trạng Đan Tâm ổn định hơn mới dám mở miệng hỏi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“.....”

“Đan Tâm, bà không nói làm sao tớ biết. Không được khóc nữa xấu xí quá à.”

Đan Tâm buông Thạch Thảo ra, đưa tay lau đi những giọt nước mắt nóng hổi đang lăn dài trên má. Qua một thời gian rất lâu mới trả lời.

“Thiên Vũ đi rồi, đi mà không nói với tớ một lời nào.”

“Đi?”

“Ừ, đi rồi. Có lẽ sẽ không quay trở lại nữa.”

Thạch Thảo như lò xo bị nén lâu ngày được giải thoát đứng bật dậy.

“Bà nói Lâm Thiên Vũ bỏ rơi bà.....anh ta đi từ lúc nào?”

“Tớ không biết, có thể là tối qua cũng có thể là sáng nay. Tớ chỉ biết tớ không tìm thấy anh ấy.”

Cô cũng biết Thiên Vũ không bỏ rơi cô. Có đại hay không không phụ thuộc vào anh muốn là được. Anh là cơn gió đến đi vô hình, bất định. Cô chỉ mong anh có thể trở về tiếp tục sống, chỉ cần anh còn sống cô tin anh sẽ về tìm cô.

“Không liên lạc được sao, bà tới nhà anh ta chưa?”

“Không liên lạc được, nhà cũng không có ai. Biến mất như chưa từng tồn tại.”

“.....”

“Bà mua đồ ăn đêm hử, hay quá từ sáng giờ tớ chưa ăn gì.”

Đan Tâm với lấy đồng hồ ăn đêm trên bàn cố gắng nhét vào miệng, chẳng có mùi vị gì.

“Bà.....bà sao không biết chăm sóc bản thân gì cả. Anh ta bỏ rơi bà loại người đó không xứng đáng để bà phải ngồi đây vì anh ta mà ăn không thấy ngon, giống như một cái xác không hồn thế kia.”

Đã yêu thì thất tình là chuyện bình thường, đau một lúc sẽ không đau nữa. Lâm Thiên Vũ đúng là tên khốn kiếp, đi cũng phải chọn lúc chứ nửa tháng nữa là thi rồi Đan Tâm như thế liệu có thi nổi không, 12 năm đèn sách cũng chỉ vì kì thi quan trọng này. Cô mà biết anh ta là kẻ nào, cô thể cho anh ta phải nếm mùi của bốn chữ “hối hận không kịp”.

Đan Tâm cố nuốt mấy miếng bánh mì, cười nhạt như nước lã.

“Để tớ như vậy một ngày thôi, ngày mai tớ lại là Đan Tâm của trước đây.”

Thiên Vũ mà thấy cô không lo cho bản thân nhất định sẽ mắng cho cô một trận.

“Bà làm được không?”

“Không được cũng phải được, tớ sẽ không gục ngã đâu.”

Hai.....

Thạch Thảo thầm thở dài mấy km, nếu Hùng mà đối xử với cô như vậy có khi cô còn tệ hơn cả Đan Tâm lúc này.

“Đừng cười nữa trông kinh lắm. Không ăn được thì thôi, đừng cố ăn mà không thấy ngon. Bà làm vậy tội nghiệp mấy cái bánh của tớ, nó không có tội nha.”

Đan Tâm bật cười, là cười thật sự. Người có thể làm cho cô cười được vào lúc này cũng chỉ có thể là Thạch Thảo.

“Nếu thấy tội nghiệp thì mang về ăn đi, tớ đi ngủ, ra về nhớ khép cửa, cổng lại giúp tớ.”

Đan Tâm bỏ lại Thạch Thảo ngồi đó với đồng bánh mì bị chén quá nửa. Một quá rồi phải đi ngủ.

“Gi kì vậy, trộm vào dọn nhà bà giờ.”

“Yên tâm, chẳng có kẻ nào dám bén mảng vào đây dọn nhà tớ đâu.”

Cô bây giờ thật sự không muốn đánh người để trút phiền não, kẻ nào vào đây số cẩu kẻ đó tận.

Thạch Thảo định ngủ lại với Đan Tâm nhưng sau một hồi suy nghĩ lại thôi. Lúc này thứ Đan Tâm cần nhất không phải là có người bạn như cô ở bên mà cần thời gian, cần yên tĩnh để tự mình vượt qua. Muốn thoát khỏi thất tình chỉ có thể tự bản thân đứng dậy

Mấy ngày sau đó Đan Tâm vùi đầu vào thực hiện câu nói vĩ đại của Lê-nin: Học, học nữa, học mãi. Biến đau thương thành sức mạnh, quyết tâm leo lên ngôi vị thủ khoa. Suốt ngày không lao đầu vào đề cương ôn thi thì chính là cắm đầu vào tiểu thuyết, trên mặt không một chút đau thương. Nếu không phải đã thấy Đan Tâm khóc đêm hôm đó Thạch Thảo sẽ không bao giờ nhìn ra Đan Tâm đang thất tình.

“Mama nói gì với Dương Huy hả?”

“Ừ, cho cậu ta một cơ hội đi.”

Thạch Thảo này đúng thật là..... sao cứ thích ghép cô với Dương Huy thế không biết.

“Không có cơ hội đâu, từ đầu đã không rồi.”

Cúp điện thoại Đan Tâm đi vào phòng khách nơi Dương Huy đang ngồi.

“Cậu tìm tôi có việc gì?”

“Cậu biết mà....”

“Tôi biết, tôi thì biết cái gì?”

Lại còn giả ngu...

“Lâm Thiên Vũ bỏ rơi cậu.....”

Đan Tâm nhảy ngay vào họng.

“Quên những gì Thạch Thảo nói đi, Thiên Vũ có bỏ rơi tôi hay không tôi là người biết rõ nhất. Tôi không cần người thay thế.”

“Cậu....”

Dương Huy tức đến nghẹn lời, hần cần Đan Tâm yêu hần chứ không cần Đan Tâm xem hần như người thay thế Lâm Thiên Vũ. Hần yêu Đan Tâm trong im lặng nên thân may mắn không đoái hoài tới hần. Cố gắng, nỗ lực như thế nào nếu không có may mắn cuối cùng cũng chẳng được gì.

“Thôi được rồi tôi sẽ không bàn cãi gì về vấn đề của Lâm Thiên Vũ với cậu nữa, sau khi thi tốt nghiệp cậu sẽ làm gì?”

“Học đại học sau đó kiếm việc làm, sau đó sẽ tùy thời mà tính. Cậu hỏi để làm gì?”

“Đi du học cùng tôi, đại học Harvard. Tôi sẽ lo thủ tục nhập học cho cậu.”

Harvard, một trong những trường đại học danh tiếng nhất nước Mỹ, hàng xóm của đại học MIT nơi giáo sư Dương từng học. Hơn một nửa soái ca đều có cái nhãn mác của trường Harvard. Nói thật thì cô rất muốn đến xem thử hai trường đại học này như thế nào nhưng với điều kiện đi một mình hay đi cùng với ai đó, như Thiên Vũ chẳng hạn. Còn đi với Dương Huy thì thật xin lỗi cô không có hứng thú. Tốt nhất đừng cho cậu ta cơ hội sẽ có một ngày cô thay đổi.

“Cậu nghĩ tôi có đồng ý hay không?”

“Không.”

“Biết rõ như vậy sao cậu còn nói?”

“Có lẽ tôi hơi ngốc nhưng có hi vọng vẫn hơn không có gì.”

Cậu không phải hơi ngốc mà là rất ngốc. Việc gì phải khổ như vậy vì một người không yêu mình chứ.

“Cậu cứ suy nghĩ đi, sau ngày thi tốt nghiệp ba ngày là ngày bay. Tôi đợi cậu ở sân bay.”

Dương Huy về mà không cho Đan Tâm cơ hội trả lời có đi hay không, có lẽ hấn sợ Đan Tâm nói không.

Hôm nay là có kết quả thi tốt nghiệp, ngày Dương Huy bay sang Mỹ cô đã không đến. Gieo vào lòng người một hạt giống hi vọng đến khi nó bén rễ, mọc thành cây lại nhổ nó đi như vậy rất tàn nhẫn.

Cầm giấy báo kết quả trên tay, cô thật sự không biết nói sao cho phải. Cô lo mở ra xem kết quả sẽ không như mong đợi.

“Sao thế không dám mở ra xem à?”

Thạch Thảo, Hùng đứng chờ Đan Tâm. Với điểm của họ thừa cơ hội để vào đại học. Thạch Thảo trong tương lai sẽ là nhà văn như các má, còn Hùng chính là bác sĩ ngoại khoa thần kinh.

“Gì chứ kết quả thôi mà có gì không dám xem.”

Đan Tâm hùng hổ mở ra xem sau đó gấp lại ngay lập tức. Không phải chứ, sao lại có thể, mặt ỉu xiu như bánh trắng gặp nước.

Nhìn biểu hiện của Đan Tâm là biết kết quả hông như mong đợi.

Thạch Thảo thở dài, vỗ vai Đan Tâm.

“Đừng buồn, không thủ khoa thì thôi đâu phải là không thu đậu đại học. Đứng ở vị trí cao quá sẽ cô đơn.”

Hùng cũng phụ họa theo.

“Nếu không cam lòng thì năm sau thi lại, nhất định vị trí thủ khoa sẽ là của cậu.”

Cuối cùng.....

“Ha... ha.... hai người... hai người dễ bị lừa thật đấy. Tổ là ai nào làm sao có thể trao ngôi vị thủ khoa vào tay người khác.”

Đan Tâm phe phẩy giấy báo kết quả trước mặt Thạch Thảo, cười đến sặc nước bọt.

Thạch Thảo chụp lấy tờ giấy xem thật kĩ, điểm cao chói vót thế này không thủ khoa còn có thể là gì. Nghiến răng nghiêng lợi.

“Đan Tâm, cười vui nhỉ.”

Thạch Thảo bắt đầu xắn tay áo, dám lừa cô Đan Tâm này chán sống rồi.

Đan Tâm co giò bỏ chạy.

Thiên Vũ có thấy không em đạt thủ khoa rồi, em không làm anh thất vọng vậy anh cũng không được làm em thất vọng đâu. Dù như thế nào cũng không được tan biến, phải sống để còn quay về tìm em. Có nhớ không quà tốt nghiệp anh vẫn chưa tặng em đó.

Một tháng sau, sân bay.

“Sao ai cũng đi hết vậy. Chỉ còn tớ và Hùng ở Việt Nam vậy thì buồn chết mất.”

Thạch Thảo ngồi trên ghế chờ ai oán. Dương Huy bay sang Mỹ đã đành, đến cả Đan Tâm cũng.....không chịu đâu.

“Thạch Thảo đừng như vậy tớ sẽ không muốn đi nữa.”

Cô chưa từng có ý định du học. Lần này là do cô đậu thủ khoa, lại có thêm cái mác trẻ mồ côi nên nhận được một suất đi du học ở Anh. Đi du học cũng tốt, cô sẽ kiếm thêm nhiều việc làm để không còn thời gian nhớ tới anh. Cô không sợ Thiên Vũ về đây tìm cô, nếu không tìm thấy anh tự biết đi hỏi Thạch Thảo hỏi tình hình. Lần đó anh làm cho cô khóc nhiều như vậy cô sẽ cho anh bay qua bay lại đến chóng mặt luôn.

“Đan Tâm vé này, giờ bay đến rồi chuẩn bị đi.”

Hùng đưa vé máy bay cho Đan Tâm, hẳn cũng đã từng nghĩ tới việc đi du học nhưng cứ nghĩ để Thạch Thảo ở Việt Nam một mình lại không nỡ, thế là đành thôi. Chỉ cần nỗ lực hết mình dù có ở đâu cũng thành công.

“Hai người ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, qua bên đó tớ sẽ gọi điện về. Còn cậu không được bắt nạt Thạch Thảo đâu đó, thử để tớ ở bên đó nghe được gì thì cậu chết là cái chắc.”

Hùng cười ngất, ai mới là người bắt nạt ai.

“Yên tâm, tớ sẽ nâng Thạch Thảo như nâng trứng húng như húng hoa. Cô ấy nói tớ đi hướng đông tớ tuyệt đối không đi hướng tây, cũng không nhìn sang nam, bắc. Lời cô ấy nói ra là thánh chỉ bất tuân sẽ tự chém đầu. Đại tử đã vừa lòng chưa ạ.”

“Ừ, tạm thời được..... tớ phải đi đây.”

Hai.... con bạn thân nhất của cô đi rồi, buồn thật đấy.

“Về thôi nhìn nữa cũng không quay lại đâu.”

“Những lời anh nói lúc nãy là thật không phải nói cho vui đó chứ?”

“Nói cho vui, em xem anh là loại người chỉ biết nói bằng miệng.”

Lắc đầu, lại lắc đầu, tất nhiên là không phải vậy. Cô chỉ sợ mật ngọt chết ruồi, cô không muốn giống như Đan Tâm đau khổ vì thất tình. Đan Tâm không nói cũng không thể hiện ra ngoài nhưng cô biết Đan Tâm cũng chẳng vui về gì. Lần này đi du học e hơn phân nửa lí do là để quên Lâm Thiên Vũ.

”Lại nghĩ lung tung rồi phải không?”;

“Đâu có, chúng ta về thôi.”

Thôi vậy, được đến đâu hay đến đó. Vào đại học cô và Hùng phải học xa nhau tình cảm chắc gì giữ được đến khi học xong. Tình đầu mong manh, dễ vỡ cô cũng chẳng hi vọng nhiều.

29. Chương 29

Biệt thự Lâm gia.

Cố Mĩ Yên ngồi trên ghế xem kế hoạch phát triển năm nay của DL, trong phòng phảng phất mùi thuốc làm bà hơi khó chịu. Nhìn đến con trai nằm trên giường không biết bao giờ mới tỉnh dậy, Thiên Vũ nằm đó được một năm rưỡi rồi.

Tiếng lật trang giấy đều đều, êm tai làm người ta cứ muốn ngủ mãi. Lâm Thiên vũ trong cơn mê cố hết sức vùng vẫy muốn mở mắt ra nhưng làm thế nào cũng không được. Hắn thấy Đan Tâm khóc rất nhiều, một mình ngồi trong đêm tối đôi mắt đầm nước trông rỗng, vô hồn. Mỗi lần nhìn thấy Đan Tâm khóc trái tim hắn như bị ai đó bóp chặt, cô đau hắn càng đau.

“Đan.....Tâm.”

“Cạch.”

Tập hồ sơ trên tay Cố Mĩ Yên rơi xuống bàn. Tiếng nói kia rất nhỏ nếu không phải trong phòng quá yên tĩnh bà sẽ không nghe thấy. Tiến lại gần con trai, Lâm Thiên vũ mê sảng cả người đổ đầy mồ hôi trộm. Nằm ở đây một năm rưỡi, có lúc bà thấy con trai nhú mày như đang suy nghĩ chuyện gì đó, có lúc còn khẽ cười rất vui vẻ.

“Thiên Vũ.... Thiên Vũ.”

Cố Mĩ Yên lay gọi con trai nhưng Lâm Thiên vũ vẫn nằm đó yên tĩnh không nói gì nữa. Chạy ra khỏi phòng gọi bác sĩ, điện thoại cho cả chồng và con trai trưởng của bà về nhà.

Bác sĩ kiểm tra một lượt, cười nói.

“Lâm phu nhân, nhị thiếu sắp tỉnh lại rồi.”

“Thật... thật sao?”

Cố Mĩ Yên ngồi trên mép giường khước mắt đỏ hồng ngân ngấn nước. Con trai bà sắp tỉnh lại, một năm rưỡi chờ đợi cuối cùng cũng nghe được tin tốt.

“Bác sĩ có thể ra ngoài được rồi.”

Lâm Thiên Vân mở cửa bước vào.

“Mĩ Yên, Thiên Vũ sao rồi?”

“Bác sĩ nói nó sắp tỉnh lại. Thiên Bình đâu sao không về cùng ông.”

“Có đối tác quan trọng vừa từ Mĩ sang nó phải ở ở lại công ti lo liệu tạm thời chưa về được.”

Âu Dương Thiếu Phong, Dương Thừa Văn đến ngay sau đó, Nghe Lâm Thiên Bình báo tin là họ bỏ hết công việc để đến đây.

Âu Dương Thiếu Phong cúi người mở to mắt nhìn chăm chăm Lâm Thiên Vũ, hai gương mặt càng lúc càng tiến gần nhau hơn.

“Cậu nhìn đủ chưa hả?”

Dương Thừa Văn kéo Âu Dương Thiếu Phong ra, định chơi trò boy kiss boy sao.

“Tớ thấy Thiên Vũ vẫn như ngày nào làm gì có dấu hiệu tỉnh lại.”

Tiếp tục cúi đầu nhìn.

Lâm Thiên Vũ lại rơi vào mộng. Trên bãi đá ven biển Đan Tâm mặc chiếc váy đen cúp ngực đó đêm đen bao trùm, nuốt gọn cô. Cả thế giới chỉ còn một màu đen mờ ảo. Đan Tâm cười vẫy tay gọi hắn nhưng hắn làm cách nào cũng không lại gần được cô. Hắn bước một bước cô lại lùi một bước, cứ thế xa dần. Gió càng lớn sóng biển càng mạnh, sóng biển va vào bãi đá thét gào âm ỉ, biển nổi lên cột sóng rất cao nay sau lưng Đan Tâm. Hắn muốn cất tiếng gọi cô nhưng cổ họng khô khốc không phát ra được âm thanh nào. Cột sóng đổ ập xuống người Đan Tâm kéo cô ra biển, bóng dáng mất dần trong biển nước. Không..... không thể nào. Lâm Thiên Vũ kinh hoàng giãy giụa trong mộng cảnh, ý thức dần rõ ràng, hai mắt mở ra trừng lớn.

“A...”

Âu Dương Thiếu Phong kêu khẽ một tiếng, giật bản mình lùi ra xa. Đôi mắt đang khép chặt tự dưng mở ra trừng hấn như muốn đòi mạng....khoang...khoang đã.

“Thiên Vũ cậu tỉnh.”

Cả ba người còn lại nghe thấy tiếng kêu chạy đến vây quanh giường Lâm Thiên Vũ.

Cố Mĩ Yên nước mắt tràn mi ngồi xuống giường.

“Thiên Vũ... cuối cùng con cũng tỉnh.”

Lâm Thiên Vũ đảo mắt nhìn quanh, hấn đang ở nhà. Từ nay hấn không còn là ma nữa, Đan Tâm anh về rồi.

Cổ họng đau rất khó khăn lên tiếng, gơ tay lau đi những giọt nước mắt vui mừng rơi trên gò má Cố Mĩ Yên. Lâu ngày không hoạt động cả cơ thể gần như không còn là của hấn nữa.

“Sao mẹ lại khóc.”

Cố Mĩ Yên lung tung lau nước mắt, cười thật tươi.

“Không khóc, tại mẹ vui quá thôi.”

“Con ngủ được bao lâu rồi.”

“Một năm rưỡi.”

Lâu vậy sao. Hấn ở bên cạnh Đan Tâm chưa tới một năm lúc trở về còn phải ngủ thêm nửa năm nữa. Chỉ ngủ thôi cũng bỏ phí nhiều thời gian như vậy, không biết Đan Tâm sao rồi.

Lâm Thiên Vũ gấn gượng ngồi dậy cả người đau nhức, rã rời ra từng mảnh như bị cả chiếc xe tải chạy qua.

“Cẩn thận.”

Lâm Thiên Vân giúp con trai ngồi dậy, lấy gối đặt sau lưng.

“Ba, anh hai đâu.”

“Công ti có việc tạm thời anh con chưa về được.”

Dương Thừa Văn đặt ghế ngồi bên giường.

“Ngủ chán chưa.”

“Không chán thì tỉnh làm gì, xin lỗi vì thời gian qua đã để mọi người phải lo lắng.”

Âu Dương Thiếu Phong vỗ vai Lâm Thiên Vũ nói đùa như thật.

“Cậu muốn tự sát thì cũng phải vì chuyện xứng đáng chứ, vì tình tứ không nghĩ cậu thiếu sáng suốt như thế.”

Âu Dương Thiếu Phong vừa ngồi xuống ghế đã bị Dương Thừa Văn âm thầm vỗ lưng, vỗ đến nỗi Âu Dương Thiếu Phong muốn thổ huyết. Bây giờ là lúc nào rồi mà còn nhắc tới mấy chuyện này.

Lâm Thiên Vũ cười hai người này chắc thời gian qua rất lo cho hấn.

“Thừa Văn tha cho Thiếu Phong đi. tự sát vì tình tứ chưa yêu Nghi Anh đến mức đó đâu.”

Lâm Thiên Vũ cho rằng mình yêu Nghi Anh rất nhiều nhưng từ khi quen Đan Tâm hấn mới phát hiện ra hấn không yêu Nghi Anh nhiều như hấn nghĩ.

Lâm thiên Vũ nói vậy ai sẽ tin đây không yêu tới mức đó mà uống rượu say gây tai nạn, họ nghĩ hấn chỉ đang lừa mình dối người thôi.

“Cậu tìm gì vậy?”

Lâm Thiên Vũ nhìn quanh, hắn muốn tìm điện thoại gọi cho Đan Tâm, giấc mơ vừa này làm hắn thấy hơi sợ. Hắn sợ cô giống như trong giấc mơ bị nước cuốn trôi còn hắn chỉ có thể đứng đó nhìn cô trôi theo dòng nước.

“Điện thoại.”

“Đừng nhìn nữa điện thoại của con bị thiêu rụi trong vụ tai nạn rồi. Con vừa tỉnh hãy nghỉ ngơi cho khỏe, muốn gọi cho ai thì để sau.”

Cố Mĩ Yên không nhắc thì hắn cũng quên mất hôm đó hắn để điện thoại trong xe. Trong đầu hắn chỉ còn mỗi giấc mơ và bóng dáng cô độc của Đan Tâm làm sao cũng không hết lo được.

“Thiếu Phong cho tớ mượn điện thoại.”

Âu Dương Thiếu Phong thắc mắc nhưng vẫn lấy điện thoại ra đưa cho Lâm Thiên Vũ.

Cầm điện thoại trên tay Lâm Thiên Vũ bấm số gọi cho Đan Tâm, số điện thoại cô hắn còn nhớ rất rõ. Có trời mới biết hắn lúc này muốn nghe giọng nói cô như thế nào. Lâm Thiên Vũ hi vọng bao nhiêu thì thất vọng bấy nhiêu, giọng Đan Tâm hắn không nghe thấy nhưng giọng cô điện thoại viên thì hắn nghe sắp nhảm tai rồi. Đã xảy ra việc gì, không gọi được làm hắn lo lắng muốn điên lên. Chỉ mới nửa năm cô không thể thay số điện thoại, cả gương mặt tràn ngập bất an và lo lắng.

Lâm Thiên Vũ nhú mồm con trai ông không sao đấy chứ gọi đi gọi lại mỗi một số.

Gọi điện N lần nhưng thứ hắn nghe được vẫn là giọng cậu cô điện thoại viên. Đáng chết, Lâm Thiên Vũ bực mình cầm chặt điện thoại như muốn bóp nát.

Dương Thừa Văn không chịu được nữa, lên tiếng.

“Cậu gọi cho Nghi Anh.”

Ngoài cô ta hắn không nghĩ ra được người mà Thiên vũ đang cố gọi là ai.

Lâm Thiên Vũ ngăn người một lát rồi tiếp tục gọi, lần này hắn gọi cho Thạch Thảo. Cầu trời có người bắt máy, trong số bạn bè của Đan Tâm hắn chỉ biết mỗi số của Thạch Thảo. Còn Nghi Anh hắn đã sớm vứt cái tên này ra khỏi đầu từ đời nào rồi.

Lâm Thiên Vũ chờ cuối cùng có người nghe máy. Thở phào nhẹ nhõm ít nhất hắn có thể hỏi tình hình của Đan Tâm từ Thạch Thảo.

“A lô, ai vậy?”

“Cô là Thạch Thảo phải không?”

Cả bốn người tám con mắt tròn xoe nhìn Lâm Thiên Vũ. Thế là thế nào, tiếng Việt. Lâm Thiên Vũ biết nói tiếng Việt từ lúc nào.

“Đúng, là tôi. Xin hỏi anh là ai?”

“Tôi là Lâm Thiên Vũ, bạn trai của Đan Tâm.”

“Cái gì.... Lâm Thiên Vũ....anh là Lâm Thiên Vũ.”

Thạch Thảo hét lớn tỉnh ngủ hắn, xuống giường đi ra ngoài tìm chỗ nói chuyện. Cô đang ở trong kí túc xá của trường. Hề nhắc tới Lâm Thiên Vũ là cô lại nhớ tới những ngày tháng sống không một tia vui vẻ của Đan Tâm, máu nóng bốc lên ngùn ngụt.

“Anh gọi cho tôi làm gì? Tôi nhớ là tôi không quen biết gì anh.”

Thái độ của Thạch Thảo làm Lâm Thiên Vũ chau mày, ngữ khí này là sao? Trước giờ hắn chưa từng dặt tội với mama của Đan Tâm.

“Cô không sao chứ?”

Ở bên kia điện thoại Thạch Thảo cười mỉa.

“Tôi thì có thể làm sao người có làm sao là Đan Tâm kia.”

Như được dội một gáo nước lạnh vào người, cả cơ thể Lâm Thiên Vũ lạnh toát cộng thêm với giấc mơ lúc này hẳn không thể không nghĩ bậy.

“Đan Tâm làm sao? Thạch Thảo làm ơn nói cho tôi biết.”

“Anh đừng có giả ngốc với tôi, làm sao đến bây giờ anh còn có thể nói ra câu ”tôi là bạn trai của Đan Tâm“. Anh có biết ngày anh bỏ đi không lời từ biệt Đan Tâm đã thảm hại đến thế nào không? Nó như một cái xác không hồn ôm lấy tôi khóc cạn cả nước mắt, cả ngày không ăn gì chỉ biết đi tìm anh. Lúc tôi đến tìm nó tôi còn tưởng là mình thấy ma.”

Tay cầm điện thoại của Lâm Thiên Vũ nổi lên gân xanh, nước mắt vô thức rơi xuống. Đan Tâm anh xin lỗi, nếu biết trước có thể trở về làm người anh đã để lại lời nhắn cho em như thế em đã không cần đau khổ tới mức đó.

Nam nhi không dễ rơi lệ vậy mà Lâm Thiên Vũ lại đang khóc. Dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Lâm Thiên Vũ đang nói chuyện với ai nhưng sự bất lực, tự trách và cả hối hận ở đáy mắt Lâm Thiên Vũ làm bốn người họ thấy không thoải mái.

(Cuối cùng chị Thảo đã cho anh Vũ ném mùi của bốn chữ “hối hận không kịp”)

Âu Dương Thiếu Phong muốn giật lấy điện thoại bị Lâm Thiên Vũ đưa tay chặn lại, ra hiệu hẳn trở về chỗ ngồi.

Lâm Thiên Vũ muốn đi ra ngoài nghe điện thoại nhưng nhấc chân lên mới biết một năm rưỡi làm người thực vật các khớp xương gần như rơi vào trạng thái ngừng hoạt động, hẳn muốn xuống giường tự đi ít nhất phải đợi thêm một tuần nữa.

Không nghe Lâm Thiên Vũ nói gì, Thạch Thảo cho là Lâm Thiên Vũ hết đường chối cãi. Tức giận bùng nổ đến đỉnh điểm.

“Sao anh lại không nói gì?”

“Tôi đang nghe, sau đó Đan Tâm thế nào?”

“Còn có thể thế nào. Vì anh muốn nó đạt thủ khoa nên suốt ngày nó lao vào học như điên. Cố cười, cố nói, cố gắng tỏ ra bình thường. Đan Tâm, nó tưởng nó đóng kịch giỏi lắm sao, nó càng như thế chứng tỏ nó đang khổ sở đến cùng cực. Anh rút cuộc tốt đến mức nào mà có thể làm cho Đan Tâm yêu anh điên cuồng, yêu đến mất lí trí thế hả.”

Thạch Thảo hét lên, xung quanh người qua lại nhìn cô chỉ tỏ vẻ nhưng cô không quan tâm.

Hắn tốt sao, không, không hề. Hẳn rất xấu xa, làm cho người con gái mình yêu thành ra như vậy thì tốt cái gì. Lâm Thiên Vũ nhếch môi cười chua xót.

“Tôi không biết Đan Tâm phải trải qua nhiều chuyện như thế.”

“Tại sao anh lại bỏ rơi Đan Tâm?”

“Tôi không bỏ rơi Đan Tâm.”

“Vậy thì tại sao anh bỏ đi mà không nói với nó một lời nào?”

“Hơn nửa năm trước tôi hôn mê đến bây giờ mới tỉnh lại.”

Chỉ một câu trả lời đơn giản đã khiến Thạch Thảo phải nghẹn lời, nếu thật như vậy có phải những lời cô vừa nói hơi quá đáng hay không. Tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, tuy hơi quá đáng nhưng đúng là vì Lâm Thiên Vũ mà Đan Tâm mới như vậy. Anh ta đáng bị mắng cô sẽ không xin lỗi đâu.

“Thạch Thảo cô còn nghe không?”

“Vẫn còn, có chuyện gì anh cứ nói.”

“Tôi không gọi được cho Đan Tâm.”

“Nhờ phúc của anh Đan Tâm đạt thủ khoa được nhận học bổng đi du học ở Anh rồi. Số điện thoại đó nó không dùng nữa.”

Đi Anh du học, bé con em giỏi lắm.

“Vậy cô biết cách liên lạc với Đan Tâm không?”

Thạch Thảo day trán lúc trước có biết còn bây giờ đành chịu, không biết sao hai hôm nay không gọi được cho Đan Tâm.

“Lúc trước thì có nhưng hai hôm nay không liên lạc được, không biết đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Trong đầu Lâm Thiên Vũ chỉ tồn tại mỗi giấc mơ đó. Lắc đầu, không được nghĩ bậy. Đan Tâm ở nước ngoài nhiều lúc không liên lạc được thôi chẳng xảy ra chuyện gì đâu. Lâm Thiên Vũ không hề biết lúc hần tỉnh dậy cũng là lúc Đan Tâm đặt chân xuống sân bay Bắc Kinh đang ở rất gần hần.

“Anh đừng lo Đan Tâm rất hay điện về cho tôi, lúc nào nó điện tôi sẽ nói là anh gọi điện tìm nó.”

Vậy thì cảm ơn cô, lúc nào Đan Tâm gọi thì nói cô ấy gọi vào số này.”

Hần bây giờ không có điện thoại thôi thì Đan Tâm biết tiếng Trung gọi vào điện thoại của Thiếu Phong rồi Thiếu Phong sẽ nói lại với hần. Có lẽ vì ngủ quá nhiều mà Lâm Thiên Vũ quên mất một việc vô cùng trọng đại, Ấu Dương Thiếu Phong là ông thần phong lưu bậc nhất trung bình một tháng thay ba số điện thoại chờ lúc Đan Tâm gọi điện tìm hần thì số điện thoại này đã vào bãi rác nằm rồi.

“Tôi biết rồi, nếu không còn việc gì thì tôi cúp máy đây, sáng nay tôi có tiết học.”

Tắt máy, Lâm Thiên Vũ trả lại điện thoại cho Ấu Dương Thiếu Phong, lập tức bị chất vấn.

“Nhị thiếu gia ngài học tiếng Việt khi nào thế, còn nữa gài vừa gọi điện cho ai?”

Lâm Thiên Vũ im lặng hần bây giờ không muốn nói gì cả.

“Sao con lại khóc, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Con khóc?”

Lâm Thiên Vũ đưa ta sờ lên khóe mắt, có nước đúng là khóc thật. Khóc từ lúc nào hần cũng không biết.

“Con muốn ngủ một chút, mọi người ra ngoài được không?”

“Con/ cậu còn muốn ngủ.”

Cả bốn người đồng thanh, ngủ chừng đó còn chưa đủ sao.

“Con muốn nghỉ ngơi thì cũng để bác sĩ kiểm tra đã.”

“Con không sao để ngày mai rồi kiểm tra cũng được. Mẹ đừng lo con sẽ không ngủ luôn đâu.”

Hần còn phải gặp Đan Tâm mà.

Trong phòng khách của biệt thự Lâm gia Lâm Thiên Vân ngồi trên ghế trầm tư, Thiên vũ sau khi tỉnh dậy thay đổi rất nhiều.

“Thiếu Phong kiểm tra nhật kí điện thoại xem Thiên Vũ vừa gọi cho ai.”

Ấu Dương Thiếu Phong lắc đầu, Thiên Vũ đã muốn giấu thì sẽ không để lại manh mối gì cho họ điều tra đâu.

“Cậu ấy xóa rồi, Thiên Vũ rất lạ đang yên đang lành tại sao lại khóc.”

Lâm Thiên Vân cũng đành chịu, con trai ông không phải là người yếu đuối như thế.

“Ngồi đây đoán mò cũng chẳng ích gì, con và Thiếu Phong sẽ tìm cách hỏi Thiên Vũ sau.”

Dương Thừa Văn tỉnh đứng dậy ra về, công ti còn rất nhiều việc cần giải quyết. Trong thời gian Thiên Vũ hôn mê hần và Thiếu Phong đã cùng nhau lập ra một công ti đầu tư đa lĩnh vực, hoạt động cũng không tồi.

“Con và Thiếu Phong đi trước, có việc gì cần giúp chú cứ gọi điện cho con.”

“Ừ, hai đứa đi đi.”

30. Chương 30

Lâm Thiên Vũ cầm ly rượu vang trên tay lắc nhẹ, mặt hầm hầm đen như đất nồi.

Âu Dương Thiếu Phong âm thầm nuốt nước bọt không biết hắn đã làm sai việc gì khiến cho Lâm nhị thiếu tức giận. Ở dưới bàn ăn đá chân Dương Thừa Văn cầu cứu.

Dương Thừa Văn đập lại Âu Dương Thiếu Phong một cái đầu đinh người. Ở trong nhà hàng sang trọng nhất thành phố ngoài kia là toàn cảnh Bắc Kinh lúc lên đèn lãng mạn biết bao nhiêu vậy mà hai kẻ ôn thần này lại không biết thời thế phô bày ra hai gương mặt của chủ nợ và con nợ thế kia. Im lặng nhăm nháp vang đỏ phao tặng cho Âu Dương Thiếu Phong ánh mắt ý bảo: người không vào địa ngục thì ai vào.

“Cạch...”

Lâm Thiên Vũ đặt ly rượu xuống bàn mặt vẫn đen như cũ.

Âu Dương Thiếu Phong ăn đau ở chân cũng không dám kêu lên cuối cùng lấy hết can đảm bước chân vào địa ngục.

“Nhị thiếu gia rốt cuộc tiểu nhân đã làm gì khiến cho ngài tức giận?”

“Cậu đã làm gì với số điện thoại mà hai tháng trước tớ gọi đi Việt Nam?”

Âu Dương Thiếu Phong không hiểu thời thế ngậy thơ phun ra hai chữ.

“VỨT RỒI.”

“Cậu...cậu.”

Tên tiểu tử này vứt rồi, nhờ Đan Tâm gọi cho hắn thì phải làm thế nào. Hắn gọi cho Thạch Thảo nhưng số của Thạch Thảo không gọi được nữa, gọi sang trường mà Đan Tâm đang học thì có người nói cô không còn học ở đó hiện nay cũng không biết đi đâu. Gia đình cậu của cô thì sang Canada định cư khi hắn đang còn là người thực vật, bà ngoại của cô thì càng không thể tìm thấy. Một năm 365 ngày hết 300 ngày đi du lịch ở nước ngoài, 60 ngày ở trên máy bay 5 ngày còn lại hắn không có cơ hội gặp mặt. Người của hắn cử đi Việt Nam báo về không có lấy một chút tin tức hữu ích. Mọi cánh cửa đã đóng lại với hắn, không ai có thể nói cho hắn biết Đan Tâm đang ở đâu.

Lâm Thiên Vũ thật sự rất muốn ngửa mặt lên trời gào to: Lão thiên ngài đang đùa với con hay sao? Đè nén ý muốn bóp nát Âu Dương Thiếu Phong ngay lập tức, không mấy hi vọng hỏi lại.

“Cậu vứt nó ở đâu?”

“Không biết lúc lái xe tiện tay ném đi rồi.”

Thế là hết, chút hi vọng còn sót lại của hắn bị chính anh em đâm cho nát bét. Lâm Thiên Vũ một hơi uống cạn ly rượu, được rồi hắn sẽ tiếp tục tìm. Chưa tìm được cô hắn chưa bỏ cuộc.

“Sao thế? Số điện thoại đó có gì quan trọng hả?”

Dương Thừa Văn thôi ngấm cảnh hỏi Lâm Thiên Vũ, sau khi tỉnh lại Thiên Vũ đã không còn là Thiên Vũ của trước đây. Có thêm những sở thích cực kì quái gở, ví dụ như là đọc ngôn tình.

“Ừ, nửa đời sau của nó phụ thuộc vào nó đấy.”

Âu Dương Thiếu Phong nhả mặt.

“Không phải chứ, đừng làm tớ cảm thấy mình vừa phạm phải trọng tội.”

“Đúng, cậu vừa phạm phải trọng tội đáng đem đi lăng trì xử trảm.”

Lâm Thiên Vũ lại tiếp tục uống, cũng không thể trách Thiếu Phong chung quy lại là do hắn quên mất Thiếu Phong thay số điện thoại còn nhanh hơn thay áo.

Dương Thừa Văn giành lấy ly rượu trên tay Lâm Thiên Vũ đặt xuống bàn.

“Cậu muốn chết hả uống say gây tai nạn một lần còn chưa đủ.”

Lâm Thiên Vũ chỉ cười, chẳng phải nhờ hắn uống say gây tai nạn mới có thể gặp Đan Tâm, nếu dùng cách này mà có thể gặp lại cô hắn sẽ không ngần ngại uống say thêm lần nữa. Nhưng hắn biết lần sau sẽ không may mắn như vậy.

“Có chuyện gì thì nói ra tớ và Thiếu Phong sẽ tìm cách giúp cậu.”

“Không cần đâu tớ tự làm được.”

Ấu Dương Thiếu Phong dẹp bỏ bộ dáng cà lơ phất phơ thường ngày, nghiêm túc nói chuyện.

“Ba chúng ta làm anh em bao nhiêu năm rồi còn chuyện gì không thể nói ra.”

“Đến lúc tự nhiên tớ sẽ nói.”

Nhìn mấy ly rượu trên bàn hắn lại nhớ tới một câu nói mà Đan Tâm đọc được trong tiểu thuyết. Lúc đó cô còn hỏi hắn.

“Liệu em có phải là ly rượu cuối của anh không nhỉ?”

Câu trả lời hắn vẫn còn nhớ rất rõ.

“Chỉ cần em vẫn cần một hồn ma như anh, anh sẽ không rời xa em. Em đơn nhiên là ly rượu cuối bởi vì anh say rồi không uống được nữa.”

Nhớ lại hạnh phúc vẫn còn nguyên vẹn.

Hai người anh em của Lâm Thiên Vũ trên đầu nổi đầy dấu chấm hỏi, tên này phát điên sao.

“Này, Thiên Vũ cậu làm sao thế hả?”

“Nhớ tới một câu nói nên cười thôi.”

“Câu gì?”

“Tình yêu cũng giống như uống rượu. Ly khai vị thơm ngon và đầy quyến rũ nhưng ly cuối mới làm cho ta say.”

Với hắn Nghi Anh là ly khai vị còn Đan Tâm mới chính là người làm cho hắn say, say đến mức không muốn ngủ nữa.

Ấu Dương Thiếu Phong nhìn qua Dương Thừa Văn nói chắc như đinh đóng cột.

“Tớ cá mười ăn mười câu này Thiên Vũ đạo ra từ một tác phẩm ngôn tình nào đấy.”

“Thế thì sao nào, có gì không đúng.”

Dương Thừa Văn để phục vụ dọn hết rượu trên bàn đi để đây không biết Lâm nhị thiếu sẽ phát điên gì nữa.

“Cậu sau khi tỉnh lại rất lạ.”

“Lạ thế nào?”

“Trước đây cậu sẽ không đọc những thứ đại loại như ngôn tình.”

Ở lâu với một người tự nhiên chúng ta sẽ nhiễm sở thích của người đó.

“Có người nói với tớ” ngôn tình là tuyệt tác bất hủ của nhân loại không đọc nó là thiếu sót lớn nhất của anh“, tớ không muốn bản thân có thiếu sót.”

Như người được mùi ngôn tình Âu Dương Thiếu Phong nhảy vào tra hỏi.

“Kẻ nào đã phán câu đó?”

Lâm Thiên Vũ im lặng, tất nhiên là Đan Tâm rồi.

“Không nói thì thôi, cũng chỉ là mấy câu chuyện nhằm nhí không đáng đọc.”

Nếu câu nói này mà lọt vào tai của Đan Tâm hay Thạch Thảo chắc chắn Âu Dương Thiếu Phong toi mạng.

“Người đó cũng nói với tớ ” ngôn tình không đơn giản là một câu chuyện, nó là cả một tâm hồn, một trái tim“, tớ thấy cũng không sai.”

Đến nước này thì cả Âu Dương Thiếu Phong và Dương Thừa Văn đều chịu thua rồi, rốt cuộc là thần thánh phương nào đã biến Lâm nhị thiếu thành ra cái dạng này đây.

“Tớ và Thiếu Phong không có tế bào thần kinh để cảm nhận được đâu.”

“Sau chuyện của Nghi Anh cậu tính thế nào?”

“Chẳng tính sao cả tớ quên rồi.”

“Quên, dễ thế sao? Cậu đừng có lừa mình dối người.”

“Có quên hay không sau này các cậu sẽ biết.”

.....

“Cậu....cậu đúng là hết thuốc chữa.”

Âu Dương Thiếu Phong chán nản nhìn căn phòng trên cả kì quái.

“Đẹp đấy, cũng không tệ.”

Dương Thừa Văn đi quanh căn phòng trong biệt thự riêng của Lâm Thiên Vũ. Căn phòng này trước đây bỏ trống không hiểu sao cả tuần nay Lâm nhị thiếu nổi điên tự tay thiết kế lại, nhìn rất giống phòng ngủ của phụ nữ. Không lẽ Thiên Vũ định nuôi nhân tình.

“Cậu sửa sang căn phòng này lại làm gì, cũng đâu có ai ở.”

Sao lại không có ai ở, căn phòng này giống hệt phòng ngủ Đan Tâm. Rèm cửa màu trắng, giường ngủ màu xanh lục thủy bồng bềnh như ở trên mây, hoa hồng xanh, lavender, đồ trang trí từ vỏ sò của biển...đều tụt ta hấn sắp đặt. Sau này Đan Tâm ở đây sẽ không có cảm giác xa nhà, hẳn sẽ cho cô một gia đình, một ngôi nhà trọn vẹn.

“Vợ của tớ ở.”

“Gi...?”

“Vợ...?”

Nhị thiếu gia ngài lại đang nổi điên gì nữa đây.

“Đùa thôi, đừng để ý.”

Lâm Thiên Vũ xếp lại mấy quyển ngôn tình bị Âu Dương Thiếu Phong làm cho lộn xộn lên giá sách, sách này có cả chữ kí của các má Đan Tâm mà thấy nhất định sẽ rất thích.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi qua. 1826 ngày, 43 824 giờ, 2 629 440 phút và 157 766 400 giây. Trong năm năm qua hẳn vẫn luôn đi tìm cô, lật tung cả Anh lẫn Việt Nam vẫn không thể tìm ra người phụ nữ của hắn. Đan Tâm cứ như thể biến mất vô tung vô ảnh.

Lâm Thiên Vũ tắt màn hình máy tính ngả lưng dựa vào ghế, cả đêm hôm qua hắn ở lại DL làm việc. trời vừa sáng có lẽ nên về nhà ngủ.

Bảo vệ vừa thấy Lâm Thiên Vũ đi xuống liền tươi cười chào hỏi.

“Phó tổng, chào buổi sáng.”

Lâm Thiên Vũ không chào lại chỉ khẽ gật đầu.

Trong mắt của toàn thể nhân viên tập đoàn DL vị phó tổng giám đốc vừa mới lên chức cách đây ba tháng chính là một người đàn ông độc thân hoàng kim điên cuồng vì công việc. Đẹp trai, tài giỏi, giàu có quan trọng là xuất thân sáng chói, phụ nữ nhìn thấy Lâm Thiên Vũ như ong nhìn thấy mật. Chỉ có điều vị phó tổng này chưa từng liếc mắt nhìn ai, không biết hẳn đã làm cho bao nhiêu cô gái phải mất ăn mất ngủ. Thứ làm cho hẳn nổi tiếng hơn nữa chính là thay thư kí còn nhanh hơn cả thay áo, lên chức ba tháng bảy thư kí đã phải “say goodbye” với tập đoàn DL. Tất nhiên thư kí của hẳn chỉ có thể là nam.

Lâm Thiên Vũ tự nhận mình không phải là kẻ cuồng công việc. Những lúc rảnh rỗi hẳn lại không tự chủ lại nhớ Đan Tâm, luôn tự hỏi mình giờ này cô đang làm gì, có nhớ hẳn hay không....người ta nói thời gian sẽ chôn vùi nỗi nhớ thế nhưng nỗi nhớ của hẳn không những không bị chôn vùi mà ngày càng lớn hơn. Làm việc là cách duy nhất để hẳn buộc mình không nghĩ về cô.

Tiếng chuông điện thoại phá hỏng mộng đẹp của Lâm Thiên Vũ, kẻ đáng chết phá hỏng giấc ngủ của hẳn chỉ có thể là Âu Dương Thiếu Phong.

“Cậu có biết phá giấc ngủ của người khác là đáng tội gì không hả?”

“Ngủ..... đã mấy giờ rồi mà cậu còn ngủ?”

Lâm Thiên Vũ với lấy điện thoại đầu giường, Ừm.....9 giờ rưỡi.

“Gọi tớ có việc gì không?”

Lâm Thiên Vũ rời giường đi vén hết màn trong phòng lên, hẳn lại ngủ ở phòng của Đan Tâm. Mỗi ngày hẳn đều bỏ vào lọ hoa trong phòng cô một đóa hồng xanh cả lavender nữa, rảnh rỗi hẳn sẽ xếp sao ghép thành những chú heo nhỏ đáng yêu. Sinh nhật, valentine, lễ tết, ngày hẳn gặp cô,... cứ những ngày đáng nhớ là hẳn lại làm. Đôi lúc Thiếu Phong hay Thừa Văn đến đều hỏi hẳn làm cho ai, hẳn chưa từng trả lời, một ngày nào đó khi hẳn tìm thấy cô tự nhiên hai người họ sẽ biết.

Âu Dương Thiếu Phong nhú mày sao lại không trả lời, vì biết tên tiểu tử này lại thức đêm bán mạng làm việc nên giờ này hẳn mới gọi, vậy mà....

“Cậu có nhớ không.?”

“Hả... nhớ gì?”

Người của hẳn ở đây nhưng hồn thì phiêu du đến cạnh Đan Tâm mất rồi.

“Còn một tiếng nữa là lễ tốt nghiệp khóa này của trường.”

A.... đúng rồi. Hẳn tốt nghiệp hai năm trước, trường đại học có mời hẳn dự lễ tốt nghiệp khóa này. Thiếu Phong không nhắc thì hẳn cũng quên mất.

“Đợi chút tớ sẽ đến ngay.”

Lâm Thiên Vũ cúp điện thoại về phòng mình tắm rửa.

15 phút sau.

Những giọt nước li tai từ những sợi tóc đen nhánh mềm mại trượt xuống cần cổ, len lỏi vào vòm ngực mạnh mẽ rắn chắc nhưng quyến rũ đến mê người. Lâm Thiên Vũ gài cúc áo những đường cong nam tính ẩn hiện như trên gheo buộc người ta phải phạm tội. Nếu để người phụ nữ nào nhìn thấy thì chắc ba mươi giây sau cô nàng phải nhập viện vì thiếu máu.

Lâm Thiên Vũ đi dạo quanh khu kí túc xá, cây trong hậu viện che đi ánh nắng rực rỡ đang nhảy nhót trên vòm lá, tia sáng len lỏi chiếu lên từng bước chân của hẳn. Từ xa văng vẳng một giọng Việt đang hát khe khẽ. Giọng hát này thật quen thuộc, cả trong mơ hẳn cũng nghe thấy thật nhiều lần.

”Mỗi khi ngắm những ánh nắng mai thức dậy.

Trong lòng bỗng thấy nhớ nụ cười của anh.

Nhớ ánh mắt rất dịu êm khi nhìn em thật nhẹ nhàng.

Với nụ cười cho lòng sưởi ấm thêm.
Cứ mỗi tối những lúc trước khi ngủ vùi.
Trong lòng bỗng thấy nhớ những phút giây gần anh.
Những đêm vắng cơn mưa rơi.
Nhìn ra ngắm bao ngôi sao nhớ một người.
Nhớ anh thật nhiều !”

BÊN LỀ:

Không tìm thấy Đan Tâm, Lâm Thiên Vũ ngửa đầu lên trời gào to:

“Lão thiên ngài đang đùa với con hay sao?”

Thiên Quân ở trên kia mặt mày nổi bão, quát lớn.

“Phàm nhân kia thật lớn mật dám bảo bổn quân đùa giỡn. Bổn quân rộng lượng cho hần làm ma để hần có thể yên thêm lần nữa mà hần dám bảo bổn quân đùa ư. Chỉ mới thử thách một chút đã không chịu được. Hừ.”

Chúng Tiên ở dưới vâng vâng dạ dạ cho qua chuyện. Thiên Quân làm người ta thành ra thê thảm như thế mới nói người có mấy câu đã tức giận.

Trầm ngâm một chút Thiên Quân lại nghĩ ra được quái chiêu.

“Ti Mệnh Tinh Quân viết lại số mệnh của phàm nhân kia.”

“Gì ạ?”

“Sao? Không làm được hả?”

Ti Mệnh cười giả lả hần là thần cai quản số mệnh làm gì có chuyện không được, chỉ là như vậy phàm nhân kia có quá đáng thương không.

“Làm được ạ.”

“Vậy tốt.”

Thiên Quân bước đi đầu không ngoảnh lại, chúng Tiên tung hô xong cũng bay đi mất để lại Nguyệt Lão và Ti Mệnh.

“Nguyệt Lão, ông có chuyện gì à?”

Nguyệt Lão ha ha cười, có chuyện, tất nhiên là có chuyện.

“Ti Mệnh ông có thể có nhân tính một chút đừng viết quá đang có được không?”

“.....”

“Tơ hồng của Lâm Thiên Vũ và Trần Đan Tâm là do lão nối, đứt gánh giữa đường người ta sẽ oán lão a.”

Ti Mệnh sờ cằm suy nghĩ, Thiên Quân vô nhân tính thích chia uyên rẽ thúy kia chỉ nói ông viết lại chứ không nói viết thế nào, không quá đáng thì không quá đáng.

“Ta sẽ xem xét.”

Bút sa gà chết. Nó về mức độ vô nhân tính Thiên Quân và Ti Mệnh không ai sẽ là lão sư của ai đâu.

“Ông đã hứa rồi đấy, hai người họ mà không được thì lão sẽ báo mộng cho họ oán chết ông.”

“Yên tâm, yên tâm ta chỉ thêm một chút dưa, cà, mắm, muối cho nó có vị thôi.”

Đôi lúc cái được gọi là dưa, cà, mắm, muối đó mới chính là vấn đề.

31. Chương 31

Lâm Thiên Vũ bước lúc nhanh lúc chậm tiến về phía lùm cây trước mặt. Có phải không hay chỉ là hấn đang mơ.

Trước mặt hấn một cô gái ngồi trên ghế đá đeo tai nhe khê ngân nga theo điệu nhạc. Vẫn là gương mặt đó, mái tóc đen dài xõa ngang eo có điều bây giờ được uốn nhẹ bồng bênh trong ánh nắng.

Tưởng rằng xa tận chân trời nhưng lại gần ngay trước mắt, hóa ra cô ở đây. Hấn tìm cô 5 năm, Việt Nam, Anh thậm chí cả Mỹ nhưng không ngờ cô ở Bắc Kinh, ở rất gần hấn. Nếu hôm nay Thiếu Phong không nhắc để hấn tới đây thì đến bao giờ hấn mới gặp lại cô. Đan Tâm cuối cùng anh cũng tìm thấy em. Kích động cùng vui mừng Lâm Thiên Vũ như muốn ngay lập tức chạy đến ôm lấy bé con của hấn.

Đan Tâm vẫn thả hồn theo điệu nhạc và cả nỗi nhớ khắc sâu vào tận xương tủy, không hề hay biết ở đằng xa Lâm Thiên Vũ đang dần tiến lại về phía mình, chỉ cách một lùm cây nhỏ.

“Bảo bối em làm gì ở đó thế đi thôi sắp làm lễ tốt nghiệp rồi kìa.”

Bước chân của Lâm Thiên Vũ khựng lại, không hiểu sao cả người lạnh toát. Bảo bối.... ở đây chỉ có mình hấn và Đan Tâm là ai vừa mới gọi.

Ở hướng đối diện Đan Tâm một người đàn ông đi đến, bề ngoài không thua kém gì Lâm Thiên Vũ. Nhìn Đan Tâm cười dịu dàng.

Đan Tâm tháo tai nghe bỏ vào túi xách tươi cười hớn hở chạy đến cạnh người đàn ông lạ mặt, hai tay nín chặt cánh tay người đàn ông lạ mặt đó.

“Tuấn Kiệt, em còn tưởng là anh không đến.”

“Lễ tốt nghiệp cầu báo bối anh làm sao có thể không đến.”

“Tại anh nói có chuyện gì đó gấp nên em...”

“Là bạn trai tốt dù có gấp đến đâu cũng không thể bỏ mặc bạn gái không lo trong ngày quan trọng này, đi thôi ắp trễ giờ rồi.”

Lâm Thiên Vũ đứng sau gốc cây hai tay nắm chặt, móng tay hấn sâu vào da thịt đau rát. Bạn....bạn trai, người đàn ông đó là bạn trai của Đan Tâm. Nụ cười trên môi cô vẫn đẹp như ngày nào nhưng nó không còn nảy nở vì hấn mà vì một người đàn ông khác, cười thật vui vẻ, thật hạnh phúc. Hấn tìm cô, đợi cô, nhớ cô suốt 5 năm nhưng đối lại ngày gặp mặt hấn lặng lẽ nhìn cô quay lưng bước đi cùng người đàn ông khác mà không hề nhìn thấy hấn đang ở đây nhìn cô, cô chỉ cần quay lại một lần thôi là có thể thấy hấn. Ngỡ rằng ngày gặp lại hấn sẽ hạnh phúc nhưng sự thật tìm hấn như muốn tan ra thành ngàn mảnh, đau, rất đau. Hấn rời khỏi cô trong im lặng, cô cũng rời khỏi hấn trong lặng im giống như hấn năm đó không lời từ biệt. Lâm Thiên Vũ quay lưng bước đi ngược hướng với Đan Tâm, từ nay hấn và cô sẽ như con đường ngược chiều dù đi như thế nào cũng không gặp lại nhau, cô đã có người khác thì đừng nên gặp lại nữa. Lâm Thiên Vũ loạng choạng suýt vấp ngã, bao nhiêu tình cảm hấn kìm nén trong năm năm, bao nhiêu khắc khoải đợi chờ cứ thế mà tan biến. Thế giới của hấn bỗng chốc sụp đổ, niềm tin, hi vọng, hạnh phúc...không còn thứ gì.

Lúc Lâm Thiên Vũ tới hội trường lễ tốt nghiệp đã kết thúc từ bao giờ. Sinh viên thi nhau chụp ảnh ghi lại những kỉ niệm, Đan Tâm cũng đứng trong nhóm người bên cạnh là người đàn ông đó, nụ cười của cô chưa bao giờ tắt. Thời gian hấn không ở cạnh cô chắc hẳn người đàn ông đó đối xử với cô rất tốt nếu không cô đã không quên hấn mà yêu người đàn ông đó. Lâm Thiên Vũ lấy điện thoại chụp lại nụ cười đã khắc sâu vào tâm, dù biết cô không còn nhớ hấn, hấn cũng không cách nào khiến bản thân quên được cô. Buông tay cô hấn không làm được.

Dương Thừa Văn vỗ vai Lâm Thiên Vũ, nói đến ngay mà bây giờ mới xuất hiện.

“Đứng gần ở đó nhìn ai?”

“Nhìn họ lại nhớ tới hồi chúng ta tốt nghiệp.”

Lâm Thiên Vũ rũ mắt xuống quay lưng bước đi, hần không có đủ can đảm để gặp cô. Mà lúc này gặp để làm gì nữa.

“Thiếu Phong đi đâu rồi?”

“Còn có thể đi đâu ngoài club Dark night.”

Năm năm trước Darg night chỉ là một quán bar nhỏ, sau 5 năm phát triển thành một câu lạc bộ đêm có quy mô không hề nhỏ. Chủ bar ở đó là một cô gái vô cùng xinh đẹp đã đón ngã Âu Dương Thiếu Phong ngay từ lần đầu gặp mặt.

Thiên Vũ hôm nay hơi lạ, là cười nhưng sao chua xót đến thế. Ngày Nghi Anh bỏ đi hần cũng chưa thấy tâm trạng Thiên Vũ tệ thế này.

“Tâm trạng không tốt?”

“Ừ.”

“Đi, tìm Thiếu Phong.”

Ngày hôm đó Lâm Thiên Vũ nửa sống nửa chết được hộ tống về nhà.

Âu Dương Thiếu Phong vớt Lâm Thiên Vũ lên giường ngoài đầu ra sau hỏi Dương Thừa Văn.

“Sao lại thành ra thế này?”

“Không biết, từ sáng đã thế.”

Năm năm nay Thiên Vũ rất ít khi uống rượu thế mà hôm nay uống đến không biết trời trăng là gì.

Lâm Thiên Vũ chập chờn trong giấc ngủ, dùng rượu làm tê liệt toàn bộ giác quan cũng không thể ngăn bản thân thôi nhớ cô. Cổ nhân nói không hề sai “uống rượu tiêu sầu sâu sâu càng sâu”, từng kỉ niệm như thước phim tua đi tua lại trong đầu tra tấn hần trong im lặng.

Sáng mai thức dậy đầu Lâm Thiên Vũ đau như búa bổ, có lẽ hôm qua hần uống hơi nhiều.

Âu Dương Thiếu Phong và Dương Thừa Văn ngồi trên sofa hai tay khoanh trước ngực nhìn con ma men bước từ trên lầu xuống.

“Hôm qua uống nhiều thế mà hôm nay vẫn muốn đi làm sao?”

Dương Thừa Văn đưa ly nước mát cho Lâm Thiên Vũ nghỉ xem nên dùng cách gì để moi thông tin từ miệng của Lâm nhị thiếu.

“Ừ, hôm qua tớ uống bao nhiêu?”

“Năm tiếng đồng hồ ngập trong men rượu, cậu thử tính xem là mình uống được bao nhiêu.”

Thế này khác nào bảo hần tính nồng độ cồn trong người Chí Phèo trước khi đồ sát Bá Kiến.

Âu Dương Thiếu Phong ngồi lại nghiêm túc, giấu giếm như vậy là quá đủ rồi.

“Thiên Vũ ba chúng ta làm anh em được bao nhiêu năm rồi?”

“Không dài, không ngắn, 26 năm.”

Ba mẹ của ba người họ là bạn thân thời đại học lại sống chung trong một thành phố nên từ nhỏ ba người họ đã chơi thân với nhau không khác gì anh em một nhà.

“Chừng đó thời gian không đủ để cậu tin tưởng tớ và Thừa Văn sao?”

Lâm Thiên Vũ biết Âu Dương Thiếu Phong đang định hỏi về vấn đề gì nhưng có những chuyện dù có là anh em thân thiết cũng không thể nói ra được.

“Vẫn là câu nói đó, đến lúc tự nhiên tớ sẽ nói.”

Âu Dương Thiếu Phong bực mình muốn làm ra ngô ra khoai, Dương Thừa Văn nháy mắt bảo Âu Dương Thiếu Phong kiềm chế, càng gắng hỏi Thiên Vũ càng không muốn nói ra.

“Không nói nữa, đi ăn sáng còn phải tới công ti.”

Lâm Thiên Vũ đi lấy xe, hẳn khác chỗ làm với hai người họ nên đi xe riêng.

Dương Thừa Văn vừa lái xe vừa nói chuyện với Âu Dương Thiếu Phong.

“Cậu còn không hiểu tính Thiên Vũ, cậu ấy đã không muốn nói ra thì dù có kẻ dao tận cổ cũng không ích gì đâu.”

“Lần tỉnh dậy sau tai nạn Thiên Vũ ngày càng quái lạ. Không phải cậu ấy vẫn còn nhớ Nghi Anh đó chứ.”

“Có nhớ hay không chỉ có mình cậu ấy biết.”

Năm năm không hề động lòng với bất kì người phụ nữ nào có thể Nghi Anh chính là vấn đề.

“À, cậu học tiếng Việt thế nào rồi?”

“Chỉ có thể nói tiếng Trung bác đại tinh thâm còn tiếng Việt chính là phong ba bão táp.”

“Cậu có đoán ra được người mà năm năm trước Thiên Vũ gọi diên là ai không.”

Quanh đi quẩn lại vẫn là vấn đề này.

“Không rõ lắm hình như là Thạch Thảo.”

Nếu như năm đó ghi âm lại lời mới của Thiên Vũ thì hẳn có thể dịch ra rồi.

.....
“Món này thế nào?”

“Ừ, được.”

“Em tập trung chút không?”

“Thì anh cứ gọi đi, sở thích của em anh biết rõ rồi còn gì.”

Đoạn đối thoại không quá nổi bật nhưng lại khiến Dương Thừa Văn chú ý.

“Đó không phải là Châu Tuấn Kiệt sao?”

Lâm Thiên Vũ gác đĩa, ngoái đầu ra sau, cứng người. Lúc hẳn muốn gặp thì cô biến mất, còn lúc không muốn cô luôn xuất hiện trước mặt hẳn mặc cho hẳn có đồng ý hay không. Hóa ra người đàn ông đó tên Châu Tuấn Kiệt, nhìn hai người không khỏi cảm thấy ghen tị.

“Cậu biết anh ta?”

“Học huynh của chúng ta, có một công ti chuyên thiết kế phần mềm kinh doanh cũng không tồi.”

Lâm Thiên Vũ nhíu mày tên ôn thần này tại sao lại nhìn Đan Tâm bằng ánh mắt trần trụi đó.

“Âu Dương Thiếu Phong thu ánh mắt của cậu lại.”

“Đó cũng không phải người phụ nữ của cậu việc gì cậu phải tức giận. Học muội không phải người đẹp nhất nhưng lại toát lên vẻ quyến rũ khiến người ta không thể cưỡng lại được, nhất là thân hình đó.”

Cái đó hẳn biết năm cô 18 tuổi đã khiến người ta không thể cưỡng lại được sau năm năm vẻ quyến rũ đó càng thêm chết người.

Dương Thừa Văn tốt bụng nhắc nhở Âu Dương Thiếu Phong.

“những lời nói đó của cậu tốt nhất đừng để quản lí club Dark night nghe thấy.”

“Cậu lo gì chứ, Uyên Uyên sẽ không vì mấy lời khen ngoài miệng của tớ mà phát ghen đâu.”

“Hai người biết họ từ trước.”

“Ừ, ngày cậu tỉnh là ngày học muội nhập học, dưới chúng ta hai khóa. Thiếu phong học muội kia tên là gì?”

Âu Dương Thiếu Phong gõ trán suy nghĩ.

“À, Đan Tâm. Lúc mới vào trường cô bé đó khá lạnh, bao nhiêu người hằng ngày đứng dưới kí túc xá bày tỏ tấm lòng nhưng không động lòng với bất kì ai. Không biết Châu Tuấn Kiệt đã làm gì để cô bé kia sa vào lưới tình, cũng được hai năm rồi.”

“Cậu có vẻ biết rõ nhỉ?”

Dương Thừa Văn cười đầy ẩn ý, thất bại thảm hại đơn nhiên là biết rõ.

“Trong đám người đứng dưới kí túc xá có cả Thiếu Phong.”

“À...”

Đan Tâm ở rất gần hẳn vậy mà hẳn lại không may mắn biết đến sự tồn tại của cô. Điều đó chứng tỏ duyên phận giữa hẳn và cô đã hết.

“Hia người cứ ăn đi tớ về công ti trước.”

Lâm Thiên Vũ đứng dậy tính tiền rồi đi mất.

Âu Dương Thiếu Phong gọi với theo.

“Thiên Vũ, ba giờ chiều nay Hạ gia kỉ niệm thành lập tạp đoàn cậu có đi không?”

“Không...”

Thiên Vũ....

Đũa trên tay Đan Tâm rơi xuống sàn đá cẩm thạch quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng gọi.

32. Chương 32

Không hề có bóng dáng mà cô đang tìm, Đan Tâm hụt hững quay lưng lại chỉ là tên giống nhau thôi mà.

Cô về Bắc Kinh hai ngày mới gọi điện về cho Thạch Thảo. Lần đó Thạch Thảo nói cho cô biết Thiên Vũ gọi về tìm cô, anh còn sống. Chỉ có trời mới biết lúc đó cô vui như thế nào. Cô gọi vào số mà Thạch Thảo cho nhưng không gọi được, trước đó hi vọng bao nhiêu thì sau đó thất vọng bấy nhiêu. Ngày anh đi cô đã tự nhủ với bản thân sẽ không đợi anh thế mà cô vẫn đợi đấy thôi. Nói thì dễ làm mới khó.

Châu Tuấn Kiệt nhăn mặt.

“Không cần thận gì cả.”

“Em trượt tay.”

“Để anh nói phục vụ lấy cho em đôi khác.”

“Không cần đâu, cũng không còn sớm em phải đi làm. Ngày đầu tiên đến trễ là không tốt.”

Trước lúc tốt nghiệp cô đã thực tập ở DL, là người duy nhất may mắn được giữ lại làm việc. Để được làm việc ở đó cô đã phải cố gắng rất nhiều.

Châu Tuấn Kiệt sờ cằm suy ngẫm.

“Em mặc như vậy anh thấy hơi lo.”

“Lo?”

“Xinh đẹp quá, anh lo sếp của em không thể làm quân tử.”

Đan Tâm cười nhìn lại mình, thế này mà xinh đẹp cái gì. Chỉ là chiếc váy màu cánh sen hơi bó sát một tí, chỗ nào nên hở thì hở, kín vẫn cứ kín. So với những cô nàng công sở hiện nay cô như vậy vẫn chưa là gì đâu.

Hai... không hiểu sao phòng nhân sự lại điều cô từ một nhân viên tiếp thị kinh doanh lên làm thư kí cho vị phó tổng nổi tiếng thay thư kí như thay áo đó. Cô không muốn làm nhưng lại không thể không làm, được đến đâu hay đến đó vậy. Nói đến mới nhớ vị phó tổng đó hình như tên Lâm Thiên Vũ, chỉ là tên giống tên thôi.

“Anh cứ việc ăn tiếp em tự bắt taxi đi.”

“Để anh đưa em đi.”

“Không cần đâu, em tự đi được.”

.....

Đan Tâm nhìn người đàn ông đứng sau lớp cửa kính trong suốt có chút mê li. Bóng lưng thật giống Thiên Vũ. Lắc đầu, tỉnh lại đi làm sao phó tổng có thể là Thiên Vũ được chứ. Đưa tay lên gõ cửa.

“Cốc...cốc...cốc.”

Tiếng gõ cửa đưa Lâm Thiên Vũ trở về thực tại, phòng nhân sự báo hôm nay thư kí tiếp theo của hắn đến để xem người này có trụ qua mười hai ngày hay không. Lâm Thiên Vũ nhắm nháp vang đỏ từ cửa sổ sát đất nhìn xuống đường xá nhộn nhịp phía dưới.

“Vào đi.”

Đan Tâm mở cửa bước vào, nghe đồn phó tổng rất đẹp trai còn đặc biệt khó tính. Ừm... một cây tây trang màu đen tôn lên đường cong nam tính trên cơ thể, người rất cao. Chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng thấy đẹp rồi.

“Phó tổng, tôi là...”

Ly rượu trên tay Lâm Thiên Vũ rung lên, sóng sánh suýt đổ ra ngoài. Là nữ còn là giọng nói quen thuộc này nữa, không phải hắn đã nói với phòng nhân sự thư kí của hắn chỉ có thể là nam thôi sao. Lâm Thiên Vũ bật cười, hắn đã không muốn gặp tại sao lão thiên còn cố tình sắp cô làm thư kí của hắn.

Tiếng cười của sếp mới làm Đan Tâm im bật, trong lòng xốn xang. Không chỉ bóng lưng, tên mà cả tiếng cười cũng đều rất giống nhau.

Lâm Thiên Vũ quay mặt lại đối diện với Đan Tâm, gặp lại tôi em cảm thấy thế nào.

“Cách...”

Tập hồ sơ lí lịch trên tay Đan Tâm rơi xuống sàn nhà, người đứng trước mặt cô là Thiên Vũ, là hồn ma khốn kiếp khiến cô khổ sở mấy năm nay. Tất cả không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, Đan Tâm bỗng nhiên cười, đôi mắt long lanh như có nước.

Mắt Lâm Thiên Vũ hơi nheo lại, cười vui nhí. Cúi lưng nhặt tập hồ sơ đặt lên bàn, ngồi lên ghế nhìn Đan Tâm với ánh mắt không thể xa lạ hơn. Gọi xuống phòng nhân sự.

“Không phải tôi đã nói thư kí của tôi chỉ có thể là nam rồi sao?”

Không khó để nhận ra Lâm Thiên Vũ đang tức giận.

“Phó tổng, cô ấy là do chủ tịch và phu nhân chọn.”

Lâm Thiên Vũ cúp máy, nhàn nhac mở lời.

“Cô quen ba mẹ tôi?”

Đan Tâm tròn tròn mắt, người này có phải là Thiên Vũ không? Ánh mắt, giọng nói tại sao lại xa lạ đến thế.

“Tôi đang hỏi cô đấy.”

Đan Tâm lắc đầu, cả cơ hội gặp mặt còn chưa có nói gì đến chuyện quen biết.

“Mở miệng nói chuyện, tôi không cần thư kí là một người câm.”

Đan Tâm chết lặng, há miệng định nói gì đó nhưng lại thôi. Hình như người ta đang cố ý không nhận ra cô, đó là nhieu thiếu của DL không phải hồn ma của cô.

“Tôi không quen biết ba mẹ của phó tổng.”

Không quen vậy tại sao ba mẹ hắn lại chọn cô làm thư kí của hắn, không lẽ đây lại là duyên. Lâm Thiên Vũ lật hồ sơ của Đan Tâm ra xem, kết quả tốt nghiệp cao, thời gian thực tập ở DL thể hiện tốt nên được giữ lại làm việc. Cô không những học cùng trường mà còn làm chung một chỗ với hắn vậy mà hắn không gặp được cô, thế này phải gọi là vô duyên rồi.

“Cô tên Trần Đan Tâm đúng không?”

Đan Tâm nói thầm trong lòng, biết rồi còn hỏi. Anh đã không quen vậy thì tôi cũng không biết.

“Đúng.”

“Thư kí Trần hi vọng cô có thể trụ lại đây quá mười hai ngày.”

“Phó tổng yên tâm tôi sẽ không làm anh thất vọng.”

“Được rồi cô ra ngoài làm việc đi.”

Lâm Thiên Vũ gỡ kế hoạch đầu tư ra xem, vờ như không để ý đến Đan Tâm.

Đan Tâm quay lưng bước đi được hai bước quay phắt trở lại nhìn kẻ nào đó đang cặm cụi với công việc.

“Tuy hơi muộn nhưng chúc mừng anh có thể trở lại làm người.”

Đan Tâm mở cửa bước ra ngoài, cô cảm nhận được Thiên Vũ không cần cô nữa.

Phòng làm việc của cô và anh rất rộng, một phần ba phòng làm việc là của cô còn lại là của anh. Cửa kính trong suốt ngăn cách cũng giống như không, chỉ cần ngẩng đầu lên cô có thể thấy anh đang làm gì.

Lâm Thiên Vũ đưa mắt nhìn ra ngoài, Đan Tâm đang loay hoay sắp xếp lại chỗ làm việc. Hắn trở lại làm người thì có gì đáng chúc mừng. Thượng đế rất công bằng, khi người ban cho ta một món quà thì người cũng lấy đi của ta một món quà, hắn được làm người nhưng lại mất đi cô. Cái giá đó quá đắt.

Đan Tâm đứng trong phòng vệ sinh nghe hai cô nhân viên buôn chuyện, chủ đề rất nóng hổi.

Cô béo vừa rửa tay vừa nói chuyện với cô gầy.

“Cô nói xem cô thư kí mới của phó tổng trụ được bao lâu.”

“Làm sao mà tôi biết, nhiều lắm cũng chỉ mười ngày. Ở DL làm thư kí cho phó tổng là chuyện xui xẻo nhất.”

“Xui xẻo mà bao nhiêu người muốn còn không được, phó tổng của chúng ta đẹp trai thế mà. Cô thư kí kia mà quyến rũ được phó tổng biết đâu lại được đổi đời.”

Cô gầy cười khinh bỉ cùng cô béo đi ra ngoài, tiếng nói sang sảng.

“Chỉ với cô ta mà muốn quyến rũ được phó tổng, không biết tự lượng sức mình. Lâu nay đủ loại người đẹp vây quanh phó tổng còn chưa được phó tổng liếc mắt nhìn nữa là chút ít nhan sắc của cô ta.”

Đan Tâm bước ra khỏi nhà vệ sinh, tự cười bản thân mình với nhan sắc có hạn của cô đúng là không thể quyến rũ anh. Lâu nay anh không qua lại với bất kì người phụ nữ nào, nếu không có chuyện lúc sáng của anh cô đã ngây thơ tin rằng anh đang đợi cô. Năm năm chờ đợi thứ cô nhận lại được chỉ có thái độ lạnh nhạt và ánh mắt xa lạ của anh, anh bây giờ đã không còn là hồn ma của cô nữa rồi, tương lai của anh sáng lạn như thế việc gì phải để ý tới một người có quá khứ không mấy tốt đẹp như cô. Anh đã cố ý tỏ ra không quen biết thì cô sẽ thành toàn cho anh, cũng chỉ xen anh là cấp trên thôi.

Nghĩ là thì nghĩ vậy nhưng cô không cam tâm. Kỷ niệm lúc còn sống cùng anh nói quên là có thể quên sao, cả năm năm nhớ nhung, chờ đợi cũng không ích gì sao. Nước mắt lăn dài trên má, anh cho cô hi vọng rồi trong yên lặng dập tắt nó. Tại sao lại trở trêu như vậy, số phận không cho cô một gia đình trọn vẹn cô đã chấp nhận, đưa anh vào cuộc đời cô cô cũng chấp nhận mà không hề suy nghĩ. Bây giờ còn muốn cô làm gì nữa, yên lặng nhìn anh rời xa cô sao. Cái đó cô không làm được. Đan Tâm vực nước rửa mặt, cô có thể

làm được gì khi anh đã không còn cần cô nữa. (Đừng vội, cứ từ từ mà sát muối vào nỗi đau của nhau. Muối của Ti Mệnh còn nhiều lắm mà còn là muối ớt hảo hạng a.)

Hết giờ làm, Châu Tuấn Kiệt chờ Đan Tâm trước cửa công ti, có rất nhiều người đi ngang qua liếc nhìn anh đặc biệt là phụ nữ.

“Châu tổng, ông bướm lượn quanh ngài không ít a.”

“Bảo bối em ghen à. Ngày đầu đi làm có vui không?”

Ghen, còn lâu cô mới ghen. Gặp lại tình đầu đơn nhiên vui, vui muốn chết.

Nhìn thấy Lâm Thiên Vũ đi ra Đan Tâm chợt nảy ra ý nghĩ xem anh có còn để ý đến cô hay không. Hai tay như dây leo quấn quanh tay Châu Tuấn Kiệt, cố ý dựa sát vào người Châu Tuấn Kiệt ra vẻ một đôi ngọt ngào, hạnh phúc. Giọng nói còn ngọt hơn cả mật.

“Ai thèm ghen với bọn họ, những người đó còn chưa có đủ tư cách để khiến em ghen đâu.”

Châu Tuấn Kiệt ngẩn ra, Đan Tâm làm sao thế nhỉ.

Mắt Lâm Thiên Vũ nhìn thẳng về phía trước nhưng thật ra đang để ý tới hành động chướng mắt của Đan Tâm, giữa thanh thiên bạch nhật còn là trước mặt hần mà cô dám.... cô lo hần không biết cô có người đàn ông khác sao. Máu ghen của Lâm Thiên Vũ bốc lên tới não bỏ đi thẳng, cô cứ sống cuộc sống của cô từ nay hần sẽ không quan tâm cô nữa.

Gi, bỏ đi mà không thèm liếc mắt nhìn cô một lần. Đan Tâm bực bội buông Châu Tuấn Kiệt ra nhảy lên chiếc audi mui trần đen bóng loáng.

“Về nhà.”

Ồ, vừa nãy còn vui vẻ mà sao giờ nổi giông bão rồi. Châu Tuấn Kiệt lên xe lái về nhà.

“Nói anh biết ai đã chọc giận bảo bối của anh, anh giúp em dạy cho kẻ đó một bài học.”

“Không ai cả.”

Đan Tâm không nói gì nữa gục đầu lên cửa xe mặc cho gió thổi loạn trên mặt.

Về đến nhà Đan Tâm không nói không rằng đi thẳng về phòng, vứt túi xách lên bàn, leo lên giường cuộn tròn lại thành hình con nhộng.

“Đan Tâm...”

Châu Tuấn Kiệt mở cửa đi vào, kéo chăn trên người Đan Tâm xuống. Rốt cục kẻ nào đã làm cho bảo bối của hần giận đến mức này.

“Có chuyện gì sao?”

“Không có.”

“Ai là làm cho bảo bối giận nói ra xem nào?”

Đan Tâm kéo chăn lên trùm kín đầu.

“Đan Tâm...”

không để cho Châu Tuấn Kiệt tiếp tục Đan Tâm đập tung chăn ngồi dậy.

“Em muốn ở một mình.”

Châu Tuấn Kiệt thở dài đứng dậy đi ra ngoài, dù có hỏi nữa Đan Tâm cũng không nói.

“Lát nữa nhớ xuống ăn cơm.”

Đan Tâm với lấy con heo nhỏ trên đầu giường, năm năm món quà này vẫn còn nguyên vẹn.

“Heo nhỏ hồn ma làm ra mày không cần tao nữa rồi, mày nói xem tại sao Thiên Vũ lại thay đổi.”

Không có tiếng trả lời, nó cũng chỉ là đồ vật làm sao trả lời cô được.

Đan Tâm lắc đầu bỏ heo nhỏ lại chỗ cũ. Tiếng chuông điện thoại vang lên làm Đan Tâm giật mình, nhạc chuông của cô vẫn là bài Si tâm tuyệt đối. Là mama, gọi điện thật đúng lúc.

“Thạch Thảo....”

Giọng Đan Tâm ỉu xiu, lâu nay Thạch Thảo là thùng rác đổ tâm sự của cô.

Thạch Thảo tinh ý phát hiện ra có vấn đề, giả lịch ra xem hôm nay cũng không phải ngày đặc biệt. Mỗi lần Đan Tâm như thế này đều có liên quan đến Lâm Thiên Vũ, hôm nay lại sao nữa đây đừng có nói với cô lại đang nhớ anh ta.

“Có chuyện gì rồi phải không?”

“Tớ gặp được Thiên Vũ rồi.”

Sau một hồi ngỡ ngàng Thạch Thảo tìm lại được giọng nói.

“Gặp rồi thì nên vui sao lại giống như vừa bị đòi nợ thế kia?”

“Không vui nổi.”

Cô thà ngồi ôm kỉ niệm mà nhớ anh còn hơn gặp lại mà xem nhau như xa lạ.

“Nói rõ ra xem nào.”

Đan Tâm kể lại chuyện lúc sáng cho Thạch Thảo nghe.

“Có khi nào anh ta hiểu lầm gì bà không, tớ không nghĩ anh ta thay lòng hay không cần bà nữa đâu.”

“Làm gì có chuyện đó, sau chừng đó năm đây là lần đầu tiên tớ và gặp lại Thiên Vũ đến cả cơ hội nói chuyện còn chưa có nữa là hiểu lầm.”

“Tìm cơ hội nói rõ ràng mọi chuyện với anh ta, nếu anh ta còn yêu bà thì tiếp tục còn không thì chia tay.”

Đan Tâm thả người nằm xuống giường.

“Nói chia tay thì dễ nhưng để quên được năm năm tình cảm thì không dễ quên đâu, tớ không đủ tự tin mình có thể quên được Thiên Vũ.”

“Rồi bà sẽ quên thôi.”

Nhận thấy giọng Thạch Thảo khác đi Đan Tâm liền đổi chủ đề.

Khi cô từ Anh sang Bắc Kinh không lâu Thạch Thảo gọi cho cô khóc đến thiên địa đảo lộn. Hùng ra Hà Nội học rồi quen bạn gái ở ngoài đó, mấy lần về Huế đều đưa cô bạn gái mới về nhà. Thạch Thảo biết được lập tức chia tay còn thay cả số điện thoại, cắt luôn cả mái tóc dài. Cô cứ nghĩ là hai người họ sẽ hạnh phúc cầm tay nhau đi tới già ai ngờ Hùng lại yêu người khác. Thạch Thảo từ đó đến giờ không yêu ai nữa.

“Đừng nói chuyện này nữa, hôm nay không phải là chủ nhật sao lại gọi cho tớ.”

“Tớ sẽ qua Bắc Kinh làm phiền bà vài ngày.”

“Qua đây.... lúc nào thì đi.”

“Không biết nữa làm xong thủ tục sẽ đi ngay.”

Thời gian qua cô cũng cấp sách đi học tiếng Trung, cô ghét nhất là bắt đồng ngôn ngôn ngữ. Lúc đầu chỉ là học cho vui không nghĩ cũng có ngày dùng đến.

“Lúc nào qua đây thì nhớ gọi điện tớ và anh Tuấn Kiệt sẽ ra sân bay đón.”

33. Chương 33

Tính đến hôm nay Đan Tâm làm thư kí của Lâm Thiên Vũ vừa đúng 12 ngày, bao nhiêu ánh mắt nhòm ngó chờ mong xem lúc nào cô sẽ ra đi, gần như cô đã trở thành tâm điểm chú ý của cả DL. Muốn thấy cô ôm đồ ra khỏi đây e khó, dù sao cô cũng từng sống chung một nhà với anh mọi thói quen, cách làm việc của anh cô nắm rõ trong lòng bàn tay. Chỉ cần nhìn nét mặt, cử chỉ của anh cô có thể biết được hôm nay tâm trạng anh như thế nào để khỏi chọc anh nổi giận, chỉ cần anh không nổi giận cô sẽ không cần giống như bảy thư kí đi trước.

Trời chập choạng tối, công ty có cuộc họp nên cô về trễ đi vào phòng làm việc của anh sắp xếp một số hồ sơ trước khi về. Trong phòng làm việc có cả phòng ngủ, cô hơi tò mò về căn phòng đó. Đan Tâm tiến lại gần cánh cửa đang khép chặt không biết trong đó như thế nào, rón rén mở cửa ra.

Căn phòng đối với cô rất quen thuộc bởi nó giống hệt phòng ngủ của anh hồi còn ở nhà cô, quá chú mục vào mấy ngôi sao chưa làm xong trên bàn Đan Tâm không chú ý tới Lâm Thiên Vũ vừa bước ra từ phòng tắm trên người chỉ quấn mỗi chiếc khăn tắm ngang hông che đi thứ gì nên che.

“Thư kí Trần cô làm gì ở đây?”

Đan Tâm giật mình nhìn lên, như phản ứng tự nhiên hít vào một hơi. Nếu như không có chiếc khăn tắm vô duyên đó cô đã có cơ hội chiêm ngưỡng toàn bộ cơ thể không mảnh vải che thân của anh rồi. Nước từ mái tóc chảy dọc theo từng đường cong cơ thể đẹp mê hồn, thì ra đằng sau lớp áo quần hằng ngày là một cơ thể đẹp như vậy tốt nhất anh đừng để cho người phụ nữ nào nhìn thấy nếu không cô không chắc anh có bị cường bức hay không. Ánh mắt Đan Tâm di chuyển từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên đầu Lâm Thiên Vũ.

Không biết qua bao lâu Lâm Thiên Vũ không chịu được nữa thấy bức mình, nếu là người phụ nữ khác ở trong hoàn cảnh này sẽ biết xấu hổ mà đi ra ngoài còn cô lại dùng ánh mắt không thể háo sắc hơn nhìn hấn có phải cô quen nhìn thân thể của Châu Tuấn Kiệt nên không còn biết xấu hổ là gì. Càng nghĩ càng cảm thấy lửa nóng trong người sôi sục.

“Cô nhìn đủ chưa?”

Đan Tâm thành thực lắc đầu với sắc nữ như thế chưa là gì cả cô đang hận mình không thể ăn được anh đây.

“Ra ngoài đi.”

Đan Tâm vẫn đứng im như một pho tượng.

Lâm Thiên Vũ gần như không kiềm chế được nữa áp sát Đan Tâm vào tường.

Vào tình thế nguy hiểm thế này hồn Đan Tâm mới từ chính tầng mây trở về nhưng đã không còn đường trốn. Phía sau là bức tường phía trước là Lâm Thiên Vũ, cô bị vây giữa hai cánh tay anh.

“Thiên Vũ...”

“Đừng gọi tôi như vậy rất dễ khiến ”người khác” hiểu lầm.”

Anh đứng rất gần cô mùi hương bạc hà mát lạnh thoang thoảng một phần làm đầu óc cô thêm tỉnh táo phần khác lại làm cho cô mê ly.

“Lúc trước em cũng gọi anh như vậy sao anh không nói sẽ làm cho người khác hiểu lầm.”

“Lúc trước như thế nào tôi đã quên hết rồi.”

Cô không thể buông tay dễ dàng như vậy đây là hạnh phúc của cả đời cô, được ăn cả ngã về không. Cô đặt hạnh phúc của mình vào ván cờ này.

“Anh quên vậy thì em giúp anh nhớ.”

Lâm Thiên Vũ khó hiểu nhìn Đan Tâm, cô định làm gì?

Không cho Lâm Thiên Vũ cơ hội suy nghĩ hai tay đang vịn vào tường của Đan Tâm vương lên ôm cổ Lâm Thiên Vũ nhướn người lên muốn hôn anh.

“A...”

Lâm Thiên Vũ đẩy Đan Tâm vì hơi mạnh tay mà người Đan Tâm va vào tường rồi ngã xuống sàn nhà. Cứ nghĩ đến đôi môi đỏ từng hôn Châu Tuấn Kiệt hẳn không thể nào kiềm chế được cơn ghen tức trong người. Lúc này cô ở đây hôn hẳn có thấy có lỗi với Châu Tuấn Kiệt hay không. Cô muốn một lần đùa giỡn với hai người đàn ông, từ lúc nào cô trở thành người như vậy.

“Vô liêm sỉ.”

Lâm Thiên Vũ không kiềm chế được ngọn lửa đang bùng cháy trong người bỏ lại một câu rồi quay lưng lấy áo quần trong tủ quần áo rồi bước vào phòng tắm.

Đan Tâm cười nhưng nước mắt không hiểu sao không nghe lời cô cứ rơi xuống làm cách nào cũng không ngăn được. Vô liêm sỉ, ba từ đó của anh đã ném cô xuống tầng sâu nhất của địa ngục. Chống tay đứng dậy thì ra trong mắt anh cô là người như vậy, cũng đúng thôi hành động lúc này của cô không khác gì đang quyến rũ anh giống như cô béo đó nói quyến rũ được phó tổng cô sẽ được đổi đời, rất vô liêm sỉ. Là cô không biết tự lượng sức mình mơ mộng hão huyền, vô liêm sỉ, mắng hay lắm.

Đan Tâm bước ra khỏi DL đi như một cái xác không hồn đến khi hai chân mỏi rã rời mới dừng lại, cô không biết mình đang ở đâu nhưng trước mặt cô là một quán bar nhỏ đã lâu rồi không uống có lẽ cô nên say, say sẽ không phải nhớ tới những hành động, lời nói làm tổn thương cô nữa. Đan Tâm đi vào quán bar, gọi thật nhiều rượu. Cô không muốn trở lại những ngày tháng tăm tối của trước đây nhưng bây giờ cô thấy cuộc sống của mình còn tăm tối hơn cả lúc đó. Đan Tâm uống rượu, uống cả nước mắt của mình vào trong.

“Anh là cái gì mà có thể nói với tôi như vậy. Anh làm người thì có thể quên hết tất cả. Hồn ma đẹp trai gì chứ anh chỉ là một hồn ma khốn kiếp mà thôi.”

Đan Tâm vừa uống vừa mắng Lâm Thiên Vũ. Những cặp mắt trần trụi của những tên đàn ông đòi bại dòn hết lên người cô, một cô gái xinh đẹp lúc say sẽ dễ dàng “chơi đùa” hơn.

Phục vụ quán bar thấy cô gái đã quá say không đành lòng để cô lọt vào tay mấy người đàn ông kia lấy điện thoại đang để trên bàn của Đan Tâm gọi cho người thân đến đón. Ma xui quỷ khiến thế nào cô phục vụ nhỏ lại gọi trùng số của Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ nằm trên giường nhưng không sao ngủ được, hẳn hối hận. Lẽ ra hẳn không nên đẩy ngã cô, ánh mắt ngập nước như muốn hỏi tại sao của cô cứ lởn vởn trong đầu hẳn.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt mạch suy nghĩ của Lâm Thiên Vũ. Cầm lên xem, gần 12 giờ đêm rồi cô không ngủ còn gọi cho hẳn làm gì.

“Thư kí Trần sao giờ này còn gọi cho tôi?”

“Xin lỗi, tôi không phải là thư kí Trần.”

Lâm Thiên Vũ nhíu mày cô nhóc này là ai, Đan Tâm đâu?

“Anh có thể đến đây đón chị ấy được không. Chị ấy uống say quá rồi nếu còn ở lại đây sẽ bị mấy người đàn ông mang đi.”

Hắn cứ nghĩ cô về nhà ngủ rồi vậy mà lại đi uống rượu.

“Ở đâu?”

Cô phục vụ nhỏ đọc địa chỉ quán bar cho Lâm Thiên Vũ trả lại điện thoại về chỗ cũ. Rất nhiều cô gái đang say bị những người khách trong bar mang đi, cô là người từng trải cô không muốn người khác cũng giống mình sống mà không thấy ý nghĩa.

“Mỹ nữ uống rượu một mình thật buồn tẻ.”

Một người đàn ông gần 40 tuổi cầm ly rượu nho đi đến chỗ Đan Tâm không nghĩ cũng biết ông ta có ý đồ gì.

Đan Tâm không thèm để ý tiếp tục uống rượu mặc cho ông chú này buồn lời gạ gẫm.

“Mỹ nữ tôi uống cùng em được chứ?”

“.....”

Thấy Đan Tâm không nói gì ông chú được nước lần tới vươn tay ôm eo Đan Tâm.

“Á....”

Đan Tâm hất văng móng vuốt đang đặt trên eo mình ra cầm lấy ly rượu nho từ từ tưới lên đầu ông chú không biết trời cao đất dày, buông tay ly rượu rơi xuống đất vỡ nát.

“Choang...”

Dù cô say nhưng không đến nỗi buồn thả chơi trò 419 với ông chú này.

Bao nhiêu anh mắt tập trung lên hai người, DJ tắt nhạc cả quán bar tĩnh lặng như tờ.

“Cô...”

Ông chú tức tối nghiêng răng nghiêng lợi.

Đan Tâm tính tiền lấy điện thoại bỏ vào túi xách, chống tay lên quầy bar loạng choạng đứng dậy.

“Cô biến tôi thành trò cười mà còn muốn bỏ đi.”

Ông chú tức tối trợn tròn mắt chụp tay Đan Tâm kéo cô lại.

“Này chú buông tay ra trước khi tôi biến chú thành miếng đậu hủ thối băm đập bán ngoài chợ.”

“Cái gì?”

Ông chú cười lên đầy khả ố, không buông mà còn cố kéo Đan Tâm vào lòng mình.

“Bốp....”

Ông chú lãnh ngay một cú đấm vào mặt nằm sòng soài trên sàn nhà.

Đan Tâm đánh ông chú ư? No, người vừa mới ra tay là Lâm Thiên Vũ. Đến thật đúng lúc.

Đèn trong quán bar chập chờn, mờ ảo. Gương mặt Lâm Thiên Vũ lạnh như tiền kéo tay Đan Tâm ra khỏi quán bar.

Quán bar nằm trong một con hẻm nhỏ vắng người, 12 giờ đêm càng thêm tĩnh mịch.

“Buông ra.”

Đan Tâm vùng vẫy đứng lại không chịu đi, đã đối xử với cô như vậy sao còn đến tìm cô.

“Tôi đưa em về nhà.”

“Không cần, tôi có thể tự lo không cần anh quan tâm.”

“Có thể tự lo. tự lo mà để người đàn ông đó lôi lôi kéo kéo. Nếu tôi không đến em sẽ đi theo ông ta có phải không?”

Đầu óc Đan Tâm quay cuồng, đau nhức. Thật nhiều hình ảnh đan xen nhau hiện lên trong đầu, càng nhớ càng đau.

“Đi cùng thì đã làm sao. Không phải anh nói tôi vô liêm sỉ đấy thôi dù có trở thành món đồ chơi cho đàn ông các người chà đạp cũng không sao đâu.”

Đầu Lâm Thiên Vũ như muốn bốc khói, lúc đó do nóng giận nhất thời nên hắn mới lỡ lời, có phải cô biết hắn đau lòng nên muốn dùng cách này để trả thù hắn hay không.

“Anh nói có anh ở đây không ai có thể bắt nạt tôi nhưng anh mới chính là người bắt nạt tôi. Anh trở lại làm người thì quên hết nhưng tôi thì sao, dù đi đâu tôi cũng đều nhớ đến anh. Lúc học đại học nhìn bạn bè cùng phòng có người đưa đón, chăm sóc anh có biết lúc đó tôi cảm thấy thế nào không, tôi ước gì anh có

thể ở cạnh tôi. Năm năm tôi như một con ngốc chờ anh nhưng tôi nhận được cái gì ngoài tổn thương. Anh đã không cần tôi nữa thì xuất hiện trước mặt tôi làm gì.”

Đầu óc quay cuồng muốn nổ tung, cổ họng nghẹn cứng không thở được. Đan Tâm dần mất đi ý thức.

“Đan Tâm.”

Lâm Thiên Vũ hốt hoảng đỡ lấy người Đan Tâm, cả người cô lạnh toát, bé con em cảm lạnh rồi. Bế bổng Đan Tâm đưa ra xe đặt cô ngồi bên ghế phụ cởi áo khoác lên người cô. Cô nhớ hẳn, chờ hẳn mà lại yêu Châu Tuấn Kiệt, hẳn nên tin lời cô nói hay tin vào những gì mình thấy. Từ trước đến nay hẳn chưa bao giờ không cần cô, mọi chuyện đi đến bước đường ngày hôm nay không chỉ mình cô đau.

Lâm Thiên Vũ đưa Đan Tâm về nhà, hẳn không muốn đưa cô về nhà Châu Tuấn Kiệt. Đặt Đan Tâm nằm trên giường đi lấy khăn ẩm đắp lên trán cô. Tại sao phải đưa cô cho người khác, cô là của hẳn sáng mai hẳn sẽ hỏi rõ ràng mọi chuyện. Nếu cô yêu Châu Tuấn Kiệt hơn yêu hẳn, hẳn sẽ để cô đi thứ hẳn muốn không chỉ có thể xác mà còn cả trái tim cô.

Từng tia nắng len lỏi qua khe cửa chiếu vào hai gương mặt đang say ngủ.

Nắng rọi thẳng lên mặt Đan Tâm, hơi chói. Quay mặt úp vào ngực Lâm Thiên Vũ ngoan ngoãn ngủ tiếp.

Lâm Thiên Vũ chậm rãi mở mắt ra ngược nhìn lên đồng hồ ở đầu giường chỉ mới 7 giờ sáng. Cô gái trong vòng tay ngoan ngoãn như chú mèo nhỏ lọt thỏm trong cái ôm của hẳn. Đưa tay sờ trán Đan Tâm, không còn nóng nữa. Lâu rồi không thấy đáng ngủ xấu xí của cô.

Đan Tâm tựa quây sắp tỉnh lại.

Lâm Thiên Vũ nhắm mắt lại giả vờ ngủ để xem thức dậy thấy hẳn nằm ở cạnh cô mà không phải là Châu Tuấn Kiệt cô sẽ có cảm giác gì.

Đan Tâm chớp chớp mắt, lông mi khẽ cọ vào ngực Lâm Thiên Vũ dù đã cách một lớp áo nhưng hẳn vẫn thấy hơi nhột. Ngược lên chạm phải gương mặt yêu nghiệt giật mình. Hôm qua cô uống say, anh đưa cô ra khỏi bar, sau đó hình như cô mắng anh sau đó... sau đó thì không nhớ gì nữa. Có một khoảng thời gian khi còn sống ở Việt Nam cô và anh ở cùng phòng, lúc đó cũng như thế này nằm trong vòng tay anh ngủ ngon lành chỉ khác vòng tay anh lúc đó rất lạnh còn bây giờ rất ấm áp và lúc đó anh vẫn còn cần cô. Hai... bao giờ cho đến ngày xưa.

Hôm qua đối xử với cô như thế nào mà hôm nay còn ôm cô ngủ anh cũng không phải không biết nhà cô ở đâu sao không đưa cô về nhà. Trước đây anh toàn cưỡng hôn cô còn hôm qua cô chủ động thì anh lại đẩy cô ra.

Đan Tâm buồn bực lấy ngón tay vẽ loạn lên ngực Lâm Thiên Vũ chọc cho Lâm Thiên Vũ tỉnh dậy nhưng không được.

“Ngủ say như vậy.”

Đan Tâm vùi sâu vào hõm vai Lâm Thiên Vũ tự cười bản thân mình, sao không thể giận thậm chí có thể ghét anh chứ. Cô rất muốn như thế này mở mắt có thể thấy nhắm mắt có thể ôm.

“Hồn ma khốn kiếp, em yêu anh.”

Lâm Thiên Vũ trong im lặng nở nụ cười càng ôm chặt Đan Tâm hẳn không thích bốn chữ đầu nhưng rất thích ba từ sau.

”Muốn dùng một ly Latte khiến em say khướt

Để em có thể yêu anh nhiều hơn một chút ...”

Tiếng chuông điện thoại đập tan ý nghĩ muốn mở mắt ra nói chuyện rõ ràng với Đan Tâm, mới sáng sớm đã có người gọi.

Đan Tâm chui ra từ trong vòng tay của Lâm Thiên Vũ, ngỡ ngàng. Bây giờ không để ý thì ra cô đang ngủ trong phòng mình, thật giống. Hoa hồng xanh vẫn còn tươi, tủ sách ngôn tình và cả mấy chú heo nhỏ nữa anh vẫn nhớ cô thích gì. Đan Tâm vui đến mức chuông điện thoại vang lên lần thứ ba mới bắt máy. Hai

chữ Tuấn Kiệt hiện lên to, rõ ràng trên màn hình điện thoại hôm qua cô đi cả đêm không về nhà mà không nói với anh tiếng nào kiểu này thế nào cô cũng bị mắng cho coi.

“Trần Đan Tâm em chết đi đâu thế hả?”

Đan Tâm xoa xoa lỗ tai, mỹ nam nổi giận rồi.

“Anh Tuấn Kiệt hạ hỏa a cẩn thận tăng huyết áp.”

Lâm Thiên Vũ nắm chặt ga trải giường, Châu Tuấn Kiệt, hấn ghét cái tên này.

“Tối hôm qua đi đâu sao không về nhà.”

Đan Tâm trả lời tỉnh bơ.

“Uống rượu say quên mất đường về.”

“Em...”

Châu Tuấn Kiệt ở bên kia điện thoại không còn lời nào để nói, vò đầu bứt tai.

“về nhà đi, anh có chuyện nhờ em giúp.”

“Có chuyện để sau được không giờ em bận rồi.”

Đan Tâm vén lại rèm cửa để ánh sáng chiếu vào trong, vị trí nhà của anh rất tốt. Cô phải đợi anh dậy để hỏi xem tại sao anh vẫn còn yêu cô mà lại đối xử với cô như vậy.

“Bảo bối à em về nhà đi có được không anh xin em đó, anh có chuyện nhờ em giúp thật mà.”

“Nhưng em...”

Mềm không được thì cứng Châu Tuấn Kiệt ra đòn quyết định.

“Em còn nhớ Đồng Kì không?”

Đan Tâm lú lẫm không nói được câu nào nữa, chủ nhân của cái tên này chính là ác mộng của đời cô.

“Bảo bối em muốn về nhà hay muốn anh đi tìm Đồng Kì ”tâm sự“.”

Tì bỉ, Đan Tâm không cần suy nghĩ trả lời ngay.

“Về nhà.”

“Tốt, anh đợi em.”

Đan Tâm chán nản bỏ điện thoại vào túi xách bây giờ mà không về cơn ác mộng của hai năm trước chắc chắn sẽ tái diễn. Hơn nữa Đồng Kì cũng làm trong DL nhờ anh ta mà giống như trước đây thì cô hết đường sống. Thôi vậy, hồn ma của cô vẫn còn ở đó có thể nói chuyện sau. Đan Tâm vừa rời khỏi phòng Lâm Thiên Vũ liền tung chăn ngồi dậy, đi cũng không nói với hấn một tiếng. Suy đến cùng là em yêu ai hả, nói yêu hấn nhưng lại đi tìm Châu Tuấn Kiệt. Điên mất.

Trung tâm thương mại DL.

“Đồng ý đi.”

“Đồng ý đi.”

Nhóm người vây thành vòng tròn quanh một cặp tình nhân hạnh phúc.

Trước mặt cửa hàng trang sức chàng quỳ một gối trước mặt nàng đưa ra chiếc nhẫn cầu hôn. Chiếc nhẫn được thiết kế rất đẹp, trên đó còn đính cả một viên kim cương to long lanh khiến bao tiểu thư, phu nhân đứng xem đều thèm muốn đổ mắt ghen tị thầm hỏi ông trời:” Tại sao cô gái đó không phải là con?”

Nàng nước mắt lưng tròng hạnh phúc hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp.

“Lấy anh được không?”

Trước mặt người như thế nàng làm sao có thể nói không, khe khẽ gật đầu.

Chàng hạnh phúc như có cả thế giới đeo nhẫn vào tay nàng đứng dậy đặt lên trán nàng một nụ hôn đem nàng ôm trọn vào lòng.

Lâm Thiên Vũ, Âu Dương Thiếu Phong và Dương Thừa Văn đứng trên tầng hai nhìn xuống tâm trạng mỗi người mỗi khác.

34. Chương 34

Âu Dương Thiếu Phong chép miệng lại có một đôi nữa đặt chân vào nắm mồ hôn nhân.

“Học muội thật có bản lĩnh, tìm được một người như Châu Tuấn Kiệt để kết hôn thật không dễ chút nào.”

Dương Thừa Văn gật đầu đồng tình, người ta nói hôn nhân là tù chung thân không mãn hạn thể mà lại có không ít người muốn lao đầu vào tù.

“Hâm mộ người ta như vậy thì đi tìm Uyên Uyên cầu hôn đi nhưng tớ không chắc Uyên Uyên lại đồng ý lấy người trắng hoa như cậu.”

Còn hai nhân vật chính của chúng ta như thế nào chắc không dễ chịu chút nào đâu.

Đan Tâm về nhà chưa đặt mông xuống ghế đã bị Châu Tuấn Kiệt kéo tới trung tâm thương mại DL, cuối cùng có màn cầu hôn đầy mơ ước này.

“Ha...ha...”

Giọng cười thật chua xót nhưng nó không phải của Lâm Thiên Vũ mà của một người phụ nữ có dung nhan kiều diễm vừa chen chân vào được đám đông.

“Tốt... tốt lắm, cầu hôn trước mặt mọi người. Châu Tuấn Kiệt anh có cần dùng cách đó để trả thù tôi hay không?”

Người phụ nữ vừa chen chân vào được đám đông tên là Linh Chi từng có một thời hoa lửa, yêu thương nồng cháy với Châu Tuấn Kiệt. Chỉ là người phụ nữ này qua lại với Châu Tuấn Kiệt trong khi đã có chồng, Châu Tuấn Kiệt biết được sự thật như người điên hết mấy tháng trời cuối cùng chia tay còn chồng của Linh Chi biết vợ ngoại tình cũng dẫn nhau ra tòa li hôn. Linh Chi mất hết tất cả sau khi li hôn đi tìm Châu Tuấn Kiệt muốn gương vỡ lại lành tiếc thay Châu Tuấn Kiệt đã có Đan Tâm, đối với Linh Chi cũng không còn chút tình cảm nào.

“Tại sao tôi phải trả thù cô, giữa chúng ta cũng không có thù oán gì. Đúng không bảo bối.”

Đan Tâm buồn bực gật đầu, có thù hay không có là chuyện riêng của hai người liên quan gì đến tôi chứ.

“Rõ ràng anh biết tôi chỉ yêu mình anh, kết hôn cũng là do tôi bị ép buộc mà.”

“Nói gì cũng muộn rồi, tôi phải đưa Đan Tâm đi chọn váy cưới nếu cô không để ý thì có thể làm phụ dâu cho Đan Tâm.”

Châu Tuấn Kiệt cầm tay Đan Tâm bước đi để lại Linh Chi hai hàng lệ châu rơi trên mặt. Nếu cô không để ý thì có thể làm phụ dâu cho Đan Tâm, anh thật tàn nhẫn muốn tôi chứng kiến anh cùng thể nguyên với người phụ nữ khác không bằng anh giết tôi

đi.

Quả thật rất buồn cười cô bỏ hân để đi theo một người đàn ông đang bị bám đuôi. Lâm Thiên Vũ cười chế nhạo, hi vọng mới nhen nhóm lúc sáng tắt ngúm ngay khi chưa kịp bùng cháy. Mới lúc nào còn nói yêu hân chưa tới ba mươi phút sau đã cùng người đàn ông khác hẹn ước bên nhau. Nhẫn cũng đã đeo, lời cầu hôn cũng nhận chỉ thiếu mỗi đám cưới nữa thôi, Đan Tâm em có vui không? Em chắc rất vui đúng không, đem tôi ra làm trò cười em làm sao có thể không vui chỉ có tôi là không vui nổi, ngu ngốc nghĩ rằng em vẫn còn yêu tôi để rồi bị em xem như món đồ mà đùa giỡn. Thành ra như ngày hôm nay tôi có thể trách ai đây.

Lâm Thiên Vũ che đi đau khổ đến cùng cực nơi đáy mắt dù sao cũng từng là người yêu của nhau cô kết hôn hẳn làm sao có thể không chúc mừng. Lâm Thiên Vũ quay lưng bước đi đến chỗ Đan Tâm.

“Thiên Vũ cậu đi đâu?”

“Thư kí của tớ kết hôn dù không thích tớ cũng nên nói một câu chúc mừng.”

Hai người bạn của Lâm Thiên Vũ không hề nghi ngờ gì, Thiên Vũ không thích thư kí là chuyện mà ai cũng biết.

“Học muội, lúc nào mới mời ba chúng tôi uống rượu mừng đây.”

Đan Tâm thầm than không tốt hai tiếng học muội đó chỉ có thể thoát ra từ miệng của Âu Dương Thiếu Phong. Học huynh này là anh em của Thiên Vũ nhờ như một màn lúc này mà đến tai anh cô có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không hết tội.

Cùng “chồng sắp cưới” quay lưng lại, phút chốc sững người. Hơi lạnh bao trùm quanh cơ thể cô cảm nhận được máu trong cơ thể dần đông cứng lại. Từ đầu đến chân nổi lên cảm giác tê dại lan tỏa đến từng tế bào thần kinh, sống lưng lạnh toát không cần ai nói anh đã thấy hết rồi. Đan Tâm nhìn nụ cười mà không phải cười của Lâm Thiên Vũ khẽ lắc đầu, không giống như anh nghĩ đâu.

Chuyện đến nước này mà cô còn có thể nhìn hắn bằng ánh mắt vô tội đó, hắn đã không thể nào tin cô nữa rồi.

Châu Tuấn Kiệt không để ý tới gương mặt không còn chút huyết sắc của Đan Tâm, ôm ngang eo cô kéo sát vào người mình.

“Không lâu nữa đâu đúng không. em yêu.”

Châu Tuấn Kiệt anh im miệng, nếu có thể nói cô thật sự muốn hét lên như vậy nhưng lỗ phóng lao thì phải theo lao. Linh Chi vẫn còn đứng ở đầu kia.

Tay trong túi quần nắm chặt nổi lên cả gân xanh, Lâm Thiên Vũ đè nén cơn giận giữ đang dâng tràn trong lồng ngực đi lướt qua người Đan Tâm, phả hơi lạnh vào tai cô.

“Thư kí Trần chúc mừng cô.”

Giọng nói anh không còn chút tình cảm nào tất cả nhiệt tình lúc trước đã hoàn toàn chết lặng. Thiên Vũ không phải vậy đâu, Đan Tâm khóc thầm trong lòng lần này thì tiêu rồi.

“Đó là cấp trên của em đúng không?”

Đan Tâm gật đầu, đó không chỉ là cấp trên mà còn là người tôi yêu anh có biết không hả. Tất cả là tại anh đấy.

“Học muội đừng để ý đến tên tiểu tử đó, người cô đơn thấy người khác có đôi có cặp nên tâm trạng không tốt thôi.”

Nói xong câu đó Âu Dương Thiếu Phong và Dương Thừa Văn chào hai người đi tìm Lâm Thiên Vũ, tên này đúng là âm tình bất định.

“Cảm giác khi chúc mừng học muội thế nào?”

Lẽ ra người mà Dương Thừa Văn nên hỏi câu đó không phải là Âu Dương Thiếu Phong. Cảm giác đó Lâm Thiên Vũ mới là người hiểu rõ nhất.

“Chuyện đã qua từ đời nào rồi mà cậu còn nhắc lại, tên tiểu tử đó chắc lại đi nát rượu ở nơi nào rồi.”

“Nghĩ Anh đi cũng đã bảy năm rồi vậy mà Thiên Vũ cũng không buông bỏ được.”

Hai người họ làm sao biết được người mà Lâm Thiên Vũ không buông bỏ được là Đan Tâm không phải Nghi Anh.

Đan Tâm gọi cho Lâm Thiên Vũ cả trăm cuộc, chuông đổ nhưng không trả lời. Anh đang ở đâu hả, nhà không có công ty cũng không.

Đến tối điện thoại đổ chuông báo có người gọi tới, Đan Tâm vội lấy điện thoại như vội mỗi đáng tiếc người gọi tới không phải Lâm Thiên Vũ mà là Uyên Uyên.

“Club có chuyện gì sao?”

“Không có, giọng chị sao giống người nửa tháng chưa được ăn cơm thế hả?”

“Ăn uống cái gì, chị bây giờ chỉ muốn rửa tội thôi. Gọi chị có chuyện gì không?”

Uyên Uyên nhìn kẻ nửa sống nửa chết trên ghế sofa đầu nổi lên 3000 dấu chấm hỏi.

“Chị, em hỏi chị cái này có được không?”

“Ừ, hỏi đi.”

“Chị và Lâm Thiên Vũ thật ra có quan hệ gì? Không đơn giản chỉ là thư kí và cấp trên đúng không?”

“Em hỏi thế là có ý gì?”

“Chị mở máy tính lên đi em gửi cho chị cái này.”

Lý Nhã Uyên lấy điện thoại của Lâm Thiên Vũ gửi tấm ảnh mà cô thấy qua hộp mail của Đan Tâm chờ nghe câu trả lời.

Đan Tâm nhìn bức ảnh trên màn hình nuốt nước bọt ừng ực. Vì chụp xa nên hơi mờ nhưng cô vẫn nhìn rõ người trong ảnh chính là mình và một nửa gương mặt của anh Tuấn Kiệt.

“Làm sao em có nó?”

“Tấm ảnh đó ở trong điện thoại của Lâm Thiên Vũ.”

“Gì cơ?”

Đan Tâm như bị ném xuống vực sâu vạn trượng dần hiểu ra vấn đề. Căn cứ vào đồ mặc trên người có thể biết được tấm ảnh này chụp hôm cô tốt nghiệp. Nếu như hôm đó anh cũng ở trường nhìn thấy cô và anh Tuấn Kiệt đi cùng nhau còn cả tin đồn trong trường có khi nào anh anh cho rằng anh Tuấn Kiệt là bạn trai của cô không. Ôi chúa ơi, đúng là bị kịch chồng chất bi kịch, hiểu lầm chồng chất hiểu lầm. Giờ thì cô đã hiểu vì sao khi gặp lại cô ở DL anh lại có thái độ đó rồi, không phải anh không còn yêu cô mà nghĩ cô không còn yêu anh thay lòng đi theo người đàn ông khác.

“Chị, có phải anh ta thâm thương trộm nhớ chị không? Em nghe Thiếu Phong nói bảy năm nay anh ta vẫn nhớ cô người yêu cũ tên Nghi Anh. Nếu anh ta mà yêu chị cả hai người đều tốt, chị có thể quên anh chàng bỏ chị đi sáu năm về trước rồi.”

Em gái à người bỏ chị đi chính là người mà em đang nhắc tới đó có biết không hả.

“Lâm Thiên Vũ đang ở club?”

“Anh ta say đến không biết trời trăng là gì rồi, ở đây từ lúc chiều. Em vào xem thử tính gọi cho Thiếu Phong đưa anh ta về nhưng thấy tấm ảnh và cả trăm cuộc gọi nhỡ của chị nên gọi cho chị trước. Hay thật đấy anh ta lưu số chị là heo lười.”

“Đừng gọi cho Âu Dương Thiếu Phong. Chị tự tới đón Lâm Thiên Vũ.”

“Hai người có gian tình.”

“Đến khi có thể chị sẽ nói cho em biết, Lâm Thiên Vũ đang ở phòng nào?”

“102.”

Đan Tâm cúp điện thoại chạy xuống lầu lấy chìa khóa chiếc audi trên bàn chạy đi.

Châu Tuấn Kiệt từ ngoài sân đi vào suýt nữa đụng trúng người Đan Tâm.

“Tối rồi em còn đi đâu?”

“Dark night có chút chuyện em phải tới xem sao. Em mượn xe của anh lát nữa sẽ cho người mang về trả anh sau.”

“Có chuyện gì thì từ từ giải quyết, mấy hôm nay anh thấy sức khỏe của em không được tốt.”

“Đừng lo em vẫn ổn, không cần đợi em về.”

Đan Tâm nhảy lên chiếc audi phóng như bay tới Dark night. Khi mới trở về Bắc Kinh đi học cũng buồn nên cô lại “ngựa nghề” mở Dark night ra kinh doanh, không ngờ lại phát triển thành một câu lạc bộ đêm nằm trong top đầu của Bắc Kinh.

Uyên Uyên cũng có quá khứ đen tối giống như cô, cô gặp Uyên Uyên ngoài biển lúc đó hình như nó muốn tự tử cô phải khuyên hết lời nó mới từ chịu từ bỏ ý nghĩ điên rồ đó, đưa Uyên Uyên về rồi cho nó học một khóa quản lý. Dark night vẫn đứng tên cô nhưng do Uyên Uyên đứng ra làm chủ, lúc nào nó đủ khả năng tự tin mình có thể tự quản lý tốt club cô sẽ giao Dark night lại cho Uyên Uyên. Còn Dark night ở Việt Nam cô đã chuyển nhượng lại cho An An từ lâu rồi. Nói gì thì nói cô cũng có gần 10 năm kinh nghiệm lăn lộn trong giới kinh doanh bar cả đen lẫn trắng, quá khứ của cô không thể nào rửa sạch sống mãi cuộc sống hai màu nên cô cũng quen rồi.

“Người đâu.”

“Còn ở trong phòng.”

Đan Tâm mở cửa phòng 102 bước vào, Lâm Thiên Vũ say quá nên ngủ rồi. Sâu rượu anh tưởng dạ dày của mình tốt lắm hả. Nếu cô biết anh hiểu lầm cô đã giải thích cho anh hiểu rồi.

“Nói người lái xe của Lâm Thiên Vũ ra trước cửa rồi gọi người công anh ta ra ngoài xe cho chị.”

Uyên Uyên vớ được anh chàng phục vụ liền kéo vào phòng công Lâm Thiên Vũ ra ngoài còn xe đã được chuẩn bị từ trước rồi.

“Chị đưa Lâm Thiên Vũ về nhà, em không được nói chuyện này cho biết đâu đấy.”

Đưa chìa khóa chiếc audi cho Uyên Uyên.

“Nói người mang xe về trả anh Tuấn Kiệt giúp chị. Dặn dò người đó nếu anh Tuấn Kiệt có hỏi thì nói Dark night có chuyện chị phải ở lại giải quyết tối nay không về nhà.”

“Chị đưa anh ta về nhà là được rồi còn ở đó làm gì nhớ đám nhà báo biết được viết linh tinh thì không hay đâu. Anh ta là con trai của chủ tịch tập đoàn được nhà báo chăm sóc hai tư trên bầy.”

“Chị có thể vứt lại con sâu rượu này mà về nhà ngủ ngon giấc sao. Đám nhà báo đó sẽ không ngửi ra được mùi gì đâu.”

Đan Tâm đổi xe còn nhanh hơn thay áo lúc đi là chiếc audi mui trần lúc về lại là chiếc lamborghini dù hai bánh hay bốn bánh cô đều đua được.

Uyên Uyên lắc đầu chị hôm nay lạ thật việc gì phải khẩn trương như thế hay là chị yêu Lâm Thiên Vũ mất rồi, ôi chúa ơi phải nói cho Thiếu Phong biết. Uyên Uyên lấy điện thoại ra gọi cho Âu Dương Thiếu Phong chợt nhớ Đan Tâm vừa nói phải giữ kín chuyện, thôi vậy lúc nào có tin chính xác sẽ nói sau.

Chị tính ra chưa tròn 25 tuổi đã rất thành công rồi. Từ khi mở Dark night ra kinh doanh cho đến nay gặp không ít khó khăn nhưng chị vẫn xử lý tốt, có lúc đứng bên bờ vực phá sản chị cũng vật dậy được không hiểu chị lấy tiền ở đâu ra. Muốn tiếp quản Dark night cô còn phải học từ chị rất nhiều.

Đan Tâm uống một hơi cạn ly nước một mình cô có thể mang được anh vào nhà không đơn giản một chút nào. Nhà anh cũng có rượu sao không uống, may mà anh uống ở club của cô nếu không cô cam đoan sáng mai anh thức dậy sẽ có người nói anh uống say làm bậy đòi anh chịu trách nhiệm.

“Đan... Tâm.”

Lâm Thiên Vũ mơ màng gọi tên Đan Tâm, bóng dáng mờ ảo của cô hiện ra mơ màng trước mặt hắn. Đưa tay kéo cô vào lòng tiếp tục ngủ.

Đan Tâm đứng bên giường đột ngột bị tấn công cả người bỏ nhào vào vòng tay của Lâm Thiên Vũ, người anh toàn mùi rượu làm cô hơi khó chịu. Anh đau lòng như vậy tại sao khi nhìn thấy cô đi cùng anh Tuấn Kiệt anh không giữa cô và anh Tuấn Kiệt có quan hệ gì. Đồ ngốc, anh như vậy là do anh tự mình chuốt lấy.

Khi Lâm Thiên Vũ tỉnh dậy trên giường chỉ có mình hăn, Đan Tâm đau rồi không lẽ hôm qua hăn mơ. À mà tại sao cô phải ở đây cô bây giờ đã là vợ chưa cưới của người ta rồi. Đầu giường có tờ giấy nhớ, Lâm Thiên Vũ lấy xuống xem.

“Em có chút việc bận nên đi trước, chuyện giữa em và anh Tuấn Kiệt không giống như anh nghĩ đâu. Em sẽ giải thích với anh sau.”

Lâm Thiên Vũ vo tròn tờ giấy nhớ ném vào sọt rác tối hôm qua là thật không phải mơ. Mọi chuyện đã rõ ràng như thế cần gì phải giải thích nữa, có việc bận hay chồng chưa cưới gọi về nhà. Trên bàn Đan Tâm đã nẩy sẵn canh giải rượu, Lâm Thiên Vũ liếc mắt nhìn qua rồi vào phòng vệ sinh hăn còn phải tới công ty.

“Xin lỗi cô không sao chứ?”

Đan Tâm đi hơi vội nên va phải một mỹ nữ vừa bước ra khỏi sân bay, cô còn chưa tỉnh ngủ đã có điện thoại của Thạch Thảo báo vừa xuống máy bay bảo cô ra đón thể là tiêu luôn kế hoạch giải thích cho Lâm Thiên Vũ.

“Tôi không sao chỉ đụng nhẹ thôi mà.”

Mỹ nữ nhặt túi xách lên rồi bắt taxi đi mất hút.

“Đan Tâm, ở đây này.”

Thạch Thảo vẫy tay cô dùng tiếng Trung để gọi Đan Tâm, học lí thuyết thôi chưa đủ còn cần phải thực hành.

Đan Tâm chạy lại ôm chầm Thạch Thảo.

“Nhớ bà quá à. Tiếng Trung của bà phát âm rất chuẩn.”

“Tất nhiên công sức tở ngày đêm tu luyện mà, cứ nói tiếng Trung đi tở còn phải tập giao tiếp nữa.”

“Bà định ở đây bao lâu?”

“Không biết nữa, khi nào chán sẽ về.”

Thật ra cô đến Bắc Kinh là có chuyện cần giải quyết tạm thời không thể nói cho Đan Tâm biết.

“Đan Tâm đưa tở đến địa chỉ này được không?”

Thạch Thảo lấy tờ giấy có ghi địa chỉ khu chung cư mà cô sẽ ở trong thời gian ở lại đây đưa cho Đan Tâm.

“Chung cư ”hoàng gia” bà đến đó làm gì?”

“Tở ở đó.”

“Gi?”

Chung cư đó đúng như tên gọi hoàng gia của nó chỉ dành riêng cho giới thượng lưu, thiết kế hiện đại nhưng vẫn giữ được nét văn hóa của người Trung Quốc. Người sống ở đây không chỉ có tiền mà còn có quyền, giá mỗi căn hộ ở đó đều làm cho người ta phải choáng váng đầu óc. Đặc biệt khu chung cư hoàng gia là do tập đoàn chứng khoán, bất động sản KN xây dựng cách đây 25 đến 30 năm rồi.

“Dùng ngay nhiên thể tở sẽ ở đó.”

Căn hộ trong khu chung cư hoàng gia là quà sinh nhật mà mẹ tặng cho cô lúc cô hai mươi tuổi, lúc biết cô còn ngạc nhiên hơn cả Đan Tâm. Cô mất ba từ khi mười tuổi là một mình mẹ nuôi cô ăn học kinh tế gia đình chỉ dư giả chút ít làm sao có thể sở hữu được căn hộ có giá cao ngất trời này. Lúc đầu cô cũng không biết nhưng càng về sau khi bí mật thân thể trước khi lấy chồng của mẹ lộ ra cô mới hiểu được. Khi ba cô yêu mẹ là một sinh viên rất nghèo, ông ngoại không đồng ý ẹ lấy ba khi phát hiện mẹ mang thai còn nhấn tâm ép mẹ phá thai. Mẹ không muốn nên cùng ba bỏ trốn đến Việt Nam từ đó không liên lạc gì với gia

đình nữa, thật ra cô là người Trung Quốc. Từ khi mẹ bỏ trốn ông ngoại vẫn luôn cho người đi tìm mẹ, hơn một tháng trước vừa tìm thấy hiện tại đã bắt mẹ về đây rồi.

“Thạch Thảo...”

“Có những chuyện bây giờ tớ không thể nói ra được.”

Đan Tâm hiểu, ai cũng có bí mật của riêng mình cô sẽ không hỏi gì cả.

Căn hộ mà Thạch Thảo sống ở tầng 9, mở cửa bước vào trong không khí đầy bụi.

Thạch Thảo để vali xuống, chán nản.

“Xem ra phải tổng vệ sinh rồi.”

“Ừ, tớ sẽ giúp.”

“Mà này bà và Lâm Thiên Vũ sao rồi?”

“Giống như bà nói có hiểu lắm.”

“Giải thích chưa.”

“Tính sáng nay nhưng bà gọi nên hoãn lại rồi.”

Thạch Thảo giặt chiếc khăn lau trên tay Đan Tâm ném vào chậu nước.

“Không lau nữa đi về giải thích với anh ta đi.”

“Nhưng còn dọn nhà.”

“Dọn nhà quan trọng hay tương lai sau này của bà quan trọng, mau đi đi.”

Thạch Thảo đẩy Đan Tâm ra khỏi nhà, cuộc sống của cô rắc rối thì ít nhất con bạn thân của cô phải được yên bình.

35. Chương 35

Đan Tâm ba chân bốn cẳng chạy lên phòng làm việc, lúc này không giải thích thì còn đến lúc nào.

“Em cần nói chuyện với anh.”

“Thư kí Trần tôi nghĩ giờ này cô phải ở nhà chuẩn bị đám cưới chứ nhỉ.”

“Sẽ không có đám cưới nào hết. Cho em 30 phút.”

“Ba giây cũng không.”

Đối với người bị ghen tuông làm ờ mắt như Lâm Thiên Vũ năn nỉ không phải là thượng sách.

“Bây giờ anh có hai lựa chọn, nghe em giải thích hoặc em sẽ nói cho cả thế giới biết Lâm Thiên Vũ nhị thiếu của Lâm gia, phó tổng của tập đoàn DL từng là một hồn ma.”

Đan Tâm nhìn thẳng vào mắt Lâm Thiên Vũ, ý chí kiên cường bất khuất. Lâm Thiên Vũ thả cây bút xuống, dựa lưng vào ghế giọng nói lạnh lùng.

“Thư kí Trần cô đang uy hiếp tôi?”

“Không sai, em chỉ muốn giả thích.”

“Giải thích?” Lâm Thiên Vũ cười rộ lên, ánh mắt lộ rõ đau lòng cùng giận giữ.

“Cô có thể giải thích gì khi cho tôi hi vọng rồi nhẫn tâm đạp đổ. Buổi sáng cô nói yêu tôi nhưng chưa tới ba mươi phút sau lại đi nhận lời cầu hôn của Châu Tuấn Kiệt.”

“Giữa em và anh Tuấn Kiệt không giông như anh nghĩ.”

Đến nước này mà cô còn muốn lừa hấn.

“Không giống như tôi nghĩ? Tôi nên nghe theo lời cô nói hay tin vào những gì mà mình thấy.”

“Tin lời em nói.”

“Thật xin lỗi tôi không thể tin được, cô ra ngoài đi.”

Đan Tâm dè dặt ý nghĩ muốn đánh cho Lâm Thiên Vũ tỉnh ra, anh thường ngày rất biết lắng nghe lời người khác nói nhưng vào lúc cần thiết lại thành ra như vậy.

“Thiên Vũ anh đừng thử thách lòng kiên nhẫn của em nếu anh không nghe em giải thích em sẽ nói ra thật đấy.”

“Nói ra một chuyện hoang đường như thế ai sẽ tin cô.”

“Có hoang đường hay không anh là người rõ nhất. Anh đừng quên sau khi tỉnh dậy anh liền gọi cho Thạch Thảo hỏi tình hình của em, Dương Thừa Văn học tiếng Việt nên cũng biết anh gọi cho ai. Nếu bây giờ Thạch Thảo nói cho ba mẹ anh biết năm đó anh gọi điện tìm em cộng thêm những lời em nói anh nghĩ ba mẹ anh sẽ tin đó là chuyện hoang đường hay là sự thật. Sáng nay em vừa ra sân bay đón Thạch Thảo.”

Hay lắm, một đường lùi cũng không cho hấn.

“Có chuyện gì thì nói ở đây đi.”

“Không được, nhớ ai nghe thấy thì cả em và anh đều không tốt.”

“Vậy thì không cần giải thích nữa.”

Máu nóng của Đan Tâm dồn hết lên não, tức chết cô mà. Lâm Thiên Vũ mọi chuyện thành ra như ngày hôm nay cũng không phải lỗi của mình em. Làm anh hiểu lầm là do em nhưng từ khi gặp lại em anh có bao giờ hỏi giữa em và anh Tuấn Kiệt có quan hệ gì không. Em không biết anh hiểu lầm thì làm sao có thể giải thích.” Lâm Thiên Vũ im lặng hấn không phải không muốn nghe cô giải thích, hấn chỉ sợ những lời cô nói đều là dối trá, nguy biến sau này khi phát hiện sẽ càng đau khổ hơn. Nhưng nếu hấn đang hiểu lầm cô thì phải làm sao đây, hấn yêu cô nên không thể chấp nhận được chuyện cô ở bên cạnh người đàn ông khác. Cho cô cơ hội cũng là cho bản thân một cơ hội.

“Cô muốn đi đâu.”

“Tùy anh chọn.” Lâm Thiên Vũ lấy áo khoác đi ra ngoài, Đan Tâm theo sau hai người duy trì một khoảng cách nhất định để không làm người trong công ty nghi ngờ. Không muốn ai nghe thấy về nhà hấn là an toàn nhất.

“Cô có thể nói được rồi.”

“Trước khi em làm thư kí cho anh, anh đã gặp em từ trước đúng không?”

“Trong hậu viện trường đại học lúc đó Châu Tuấn Kiệt gọi cô là bảo bối còn tự nhận là bạn trai của cô.”

Thảo nào anh hiểu lầm cũng không thể trách anh, người đáng trách là Châu Tuấn Kiệt hay nói bậy bạ, chỉ là giả vờ mà lúc nào cũng nói vậy.

“Anh Quân gọi em là gì anh có nhớ không?”

“Tâm Tâm bảo bối, cô hỏi vậy là có ý gì?”

Đan Tâm muốn ngắt ý rõ ràng như vậy mà anh còn hỏi lại, trí thông minh của anh đi đâu hết rồi hă.

“Anh không thể vẫn dùng trí thông minh của mình để suy nghĩ sao?”

“Tôi lười suy nghĩ.”

Có ai nói cho cô biết tại sao hồn ma của cô lại thành ra như vậy không, anh ghen không dễ thương chút nào.

“Anh Tuấn Kiệt không phải là bạn trai cũng chẳng phải chồng chưa cưới anh ấy là con của dì em, cháu của mẹ em và là anh họ của em.” Trông Lâm Thiên Vũ bây giờ hơi ngờ nghệch cộng thêm một chút ... ngốc ngốc.

“Em đùa?”

“Trông mặt em giống đang đùa anh không?”

Tiêu hóa xong lời Đan Tâm nói Lâm Thiên Vũ đột nhiên nổi giận.

“Em... em làm sao có thể đem cùng một vở kịch đi diễn hai lần. Lúc trước là Đăng Quân bây giờ là Châu Tuấn Kiệt.”

Đan Tâm ỉu xiu không làm như vậy thì làm sao cơn ác mộng của cô có thể kết thúc.

“Anh nghĩ em thích thế nào, còn không phải tại anh.”

“Sao lại tại anh?”

“Hồi năm hai có một học huynh khóa trên theo đuổi em, em đi đâu anh ta theo đó em đã nói không thích nhưng anh ta vẫn đi theo em. Lên lớp học anh ta cũng đi theo ngồi cạnh còn mua chuộc luôn cả mấy đứa bạn cùng phòng ở kí túc xá. Em nhìn thấy anh ta như thấy quỷ, lúc ngủ còn mơ thấy cả ác mộng khi đó anh Tuấn Kiệt vừa mới chia tay với Linh Chi nhưng chị ta không chịu nên nhờ em giả làm bạn gái để chị ta không còn vọng tưởng. Mà học huynh đó không chịu buông tha cho em ngày càng bám riết thiếu điều muốn ở cùng phòng trong kí túc xá nữa thôi, nói là em còn chưa có bạn trai thì anh ta vẫn chưa bỏ cuộc. Lúc đó em biết anh còn sống nhưng không biết anh ở đâu dù nói em có bạn trai thì anh ta có tin không nên em mới đồng ý giả làm bạn gái của anh Tuấn Kiệt.”

Không nhắc thì thôi hể nhắc lại là da gà nổi lên đầy người.

“Tên học huynh đó là gì?”

“Đồng Kì.”

Cái tên này nghe quen quen.

“Là trợ lí phòng phát triển hai hôm trước vừa lên xin chữ kí của anh.”

À, hẳn biết cậu ta, một năm trước chính hắn đã góp ý với ông anh trai yêu quý tuyển cậu ta vào DL làm việc. Hẳn sẽ để mắt đến cậu ta.

“Dù có thể em giả làm bạn gái là được rồi sao còn diễn luôn màn cầu hôn chớ mắt đó.”

“Em bị lừa mà. khi em biết anh Tuấn Kiệt dính làm gì thì đã đứng trước chỗ chọn nhẫn cưới rồi. Em lỡ phóng lao thì phải theo lao thôi.”

“Đan Tâm, anh...”

Hắn muốn xin lỗi cô, là do hắn không chịu hỏi cho rõ ràng đã vội kết luận.

“Anh không cần cảm thấy có lỗi, một phần của hiểu lầm cũng là do em. Anh chỉ cần hứa sau này phải tin tưởng em. Bởi vì ngoài anh ra em đã không thể yêu ai được nữa rồi, dù người đó có tốt hơn anh cả trăm vạn lần cũng không thể thay đổi được tình cảm của em.”

“Anh sẽ tin tưởng em, tuyệt đối.”

Đan Tâm lấy điện thoại ra đọc tin nhắn.

“Tin nhắn của ai?”

“Của anh Tuấn Kiệt, nói em về nhà có chuyện gấp.”

Đúng là âm hồn bất tán dù có là anh họ của Đan Tâm hắn cũng không thích, nhất là ánh mắt của anh ta khi nhìn Đan Tâm.

“Anh đưa em về.”

“Anh còn đến công ty nữa mà cũng không tiện đường.”

“Đưa em về rồi đến công ty sau, hôm nay cho em nghỉ phép.”

Dừng xe trước cửa nhà chờ Đan Tâm vào nhà mới về công ti. Lâm Thiên Vũ đeo tai nghe gọi điện thoại cho ai đó.

“Điều tra Châu Tuấn Kiệt muộn nhất tối nay lí lịch của anh ta phải ở trên bàn làm việc của tôi.”

Hắn tin Đan Tâm nhưng không tin Châu Tuấn Kiệt, ánh mắt anh ta nhìn Đan Tâm không giống anh mắt của anh họ nhìn em họ hắn cũng là đàn ông hắn biết ánh mắt đó có nghĩa gì.

Trời xẩm tối Lâm Thiên Vũ lái xe đến nhà Đan Tâm, đọc xong lí lịch của Châu Tuấn Kiệt hắn thấy không yên tâm.

Đan Tâm chạy ra mở cửa, tươi cười.

“Anh vừa mới ở công ty về?”

“Ừ, Châu Tuấn Kiệt đi đâu rồi?”

“Chi nhánh ở Đài Loan xảy ra chút chuyện anh Tuấn Kiệt đã đi giải quyết rồi.”

Thế cũng tốt hắn không cần phải gặp anh ta.

“Thu dọn đồ đạc đi anh đưa em về nhà.”

Đan Tâm đơ ra hai mươi giây mới có phản ứng.

“Em ở đây cũng được mà.”

“Anh không thích em ở nhà của Châu Tuấn Kiệt.”

“Anh lại sao vậy đó là anh họ của em.”

“Anh ta không có quan hệ huyết thống với em, lúc ông ngoại em nhận nuôi mẹ anh ta cũng không có ghi tên vào hộ khẩu. Nói cách khác em và anh ta không có chút quan hệ nào.”

Đan Tâm trợn tròn mắt, thật lợi hại.

“Anh điều tra nhanh nhả.”

“Cho nên em hãy ngoan ngoãn thu dọn đồ theo anh về đi, để em ở đây anh không yên tâm ai biết được anh ta có ý đồ gì với em hay không. Anh tốt nhất nên bảo vệ quyền lợi của mình.”

“Anh Tuấn Kiệt thì có ý đồ gì với em chứ.”

Chỉ có em ngây thơ nên không nhận ra thôi, ánh mắt anh ta tràn ngập tính chiếm hữu cứ như em chính là người phụ nữ của anh ta vậy. Còn để em ở lại đây là sai lầm lớn nhất trong đời anh.

“Bây giờ không có không đảm bảo sau này cũng không.”

Lâm Thiên Vũ ngồi yên trên ghế chờ đợi quyết định của Đan Tâm, dù có ra sao thì hôm nay hắn cũng phải đưa cô về.

“Em có cần phải đi không?”

“Đơn nhiên cần, nhanh đi thu dọn đi hay là để anh giúp em.”

“Anh cứ ngồi đó đi em tự làm được.”

Anh Tuấn Kiệt mà về nhà không thấy cô nhất định sẽ nổi bão cho coi.

Ba mươi phút sau Đan Tâm đi xuống lầu với một chiếc vali nhỏ nhỏ, Lâm Thiên Vũ nhú mày.

“Em chỉ có chừng đó đồ?”

“Tạm thời thế này đã nếu sau này bị anh bắt nạt em sẽ về đây.”

“Anh làm sao có thể bắt nạt em.”

Lâm Thiên Vũ lấy chùm chìa khóa bỏ vào tay Đan Tâm.

“Gì đây?”

“Em nhìn mà không biết hả? Những lúc anh có xã giao về trễ em có chìa khóa mới vào nhà được chứ. Từ nay trở về sau em chính là nữ chủ nhân ở đó.”

Làm sao có thể ngờ được hồn ma ngày nào chính là nhị thiếu của Lâm gia sau này còn có khả năng thừa kế củ DL. Cô không thích anh thừa kế DL như thế sẽ rất bận không có thời gian ở cạnh cô nhưng đó là chuyện của sau này, bây giờ cô chỉ muốn yên bình ở cạnh anh như lúc còn ở Việt Nam thôi.

Nhưng đời không như là mơ, tưởng chừng sóng gió qua đi sau này sẽ hạnh phúc nhưng đó chỉ là bắt đầu, động đất qua đi sóng thần sẽ đến.

“Xin lỗi.”

Đan Tâm giật nảy mình có người vào phòng cũng không biết, rời mắt khỏi máy tính ngẩn đầu lên. Ô mi nữ còn là người quen, chính là cô gái bị cô đụng ngã hôm ra sân bay đón Thạch Thảo.

Mĩ nữ cũng ngỡ ngàng vài giây chắc đã nhận ra cô.

“Hai chúng ta thật có duyên không ngờ cô chính là thư kí trụ quá mười hai ngày của Thiên Vũ.”

Thiên Vũ, Đan Tâm nhú mày trực giác báo cho cô biết cô không thích người này. Đan Tâm nhoẻn miệng cười phô bày ra nụ cười chuyên nghiệp của một thư kí nên có.

“Chị đến đây để tìm phó tổng?”

“Đúng vậy, hình như Thiên Vũ không có trong phòng.”

“Phó tổng đang họp, có lẽ hai tiếng nữa mới có thể gặp chị. Nếu chị không bận có thể ngồi chờ.”

Đan Tâm định ra ngoài lấy trà ỉ nữ.

“Không cần đâu hai tiếng có lẽ không đợi được.”

“Chị có thể để lại tên và cách liên lạc được không? Tôi sẽ nói để phó tổng liên lạc với chị.”

Mĩ nữ lấy danh thiếp ở trong túi xách ra đưa cho Đan Tâm.

Đan Tâm đọc xong kinh ngạc chiêm ngưỡng lại toàn bộ dung nhan từ đầu đến chân của mỹ nữ. Thật không thể tin được lời nói đùa năm nào đã trở thành sự thật đây chính là bạn gái tiền nhiệm trong truyền thuyết của bạn trai cô. Tình cũ không rũ cũng đến, nữa chữ cũng không sai.

“Có vấn đề gì sao?”

Nghi Anh hơi khó chịu với ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu của Đan Tâm.

“A, không có.”

“Nhờ cô nói lại với Thiên Vũ là tôi đến tìm anh ấy.”

“Tôi nhất định sẽ nói.”

Nghi Anh đi khoảng bốn lăm phút thì Lâm Thiên Vũ họp xong, Đan Tâm lấy tấm danh thiếp mở cửa phòng làm việc đi vào đặt tấn danh thiếp trước mặt Lâm Thiên Vũ.

“Phó tổng, chủ nhân của danh thiếp này tìm anh.”

Lâm Thiên Vũ liếc sơ qua nhìn thấy cái tên Mộc Nghi Anh hơi sững người, nghe Thiếu Phong nói trong ngày đính hôn Hạ Chính Hiền đã đưa theo một cô người mẫu nóng bỏng đến phá tan buổi lễ còn hủy bỏ cả hôn ước. Ở Mỹ không còn mặt mũi nào nên về đây sao.

“Phó tổng có cần tôi chuẩn bị một buổi tối hẹn hò lãng mạn sau bao nhiêu năm tháng xa cách để hai người ôn lại kỉ niệm ngày xưa không?”

Lâm Thiên Vũ rùng mình, giọng Đan Tâm không lạt cũng chẳng mặn rất bình thường, đứng dậy nhấn Đan Tâm ngồi vào ghế của mình.

“Em ghen?”

“Không có. Nghi Anh đến tìm anh thì cũng coi như là khách, giúp anh hẹn gặp khách là trách nhiệm của thư kí.”

Muốn cô ghen với Nghi Anh e hơi khó, nhiều năm về trước cô đã biết anh và Nghi Anh không còn gì nếu cô ghen có phải quá vô lí không.

“Em không thể nói là em ghen được hả?”

“Anh muốn em ghen?”

Lâm Thiên Vũ gật đầu. Biết bạn gái cũ đến tìm bạn trai mình mà cô vẫn bình chân như vại kiểu này làm hấn có chút hụt hẫng.

“Anh sẽ hối hận đó, em mà ghen người chịu khổ chỉ có mình anh.”

Lâm Thiên Vũ ngồi trên bàn làm việc sờ cằm suy nghĩ, hấn chưa nhìn thấy Đan Tâm ghen bao giờ nhưng cổ nhân đã nói nữ nhân bình thường đã đáng sợ nữ nhân khi ghen tức còn đáng sợ hơn. Cô vì hấn mà ghen hấn sẽ rất vui nhưng đúng người chịu khổ chỉ có mình hấn. Thôi thì bình thường vẫn hơn hấn không thích tự ngược.

“Buổi họp kết thúc sớm?”

”Ừ,có chút vấn đề.”

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân Đan Tâm nhảy xuống ghế trả lại chỗ ngồi cho Lâm Thiên Vũ.

“Em ra ngoài đây.”

Âu Dương Thiếu Phong đi vào lướt qua người Đan Tâm, không nghi ngờ gì.

“Tìm tớ có việc?”

“Hết giờ làm rồi cậu định ôm cái bụng trống rỗng về nhà.”

Hấn đang định về nhà cùng Đan Tâm, cô nấu ăn rất ngon. về nhà ăn vẫn hay hơn đi ăn ngoài.

“Tớ bận.”

“Bận? Hết giờ làm là cậu lại vác xác về nhà. Thiên Vũ có phải cậu đang nuôi nhân tình ở nhà không hả?”

Đan Tâm ngồi ở ngoài phụt cười lấy điện thoại nhấn tin cho Lâm Thiên Vũ.

Nhận được tin nhắn, Lâm Thiên Vũ mở ra xem.

“Anh đi ăn cùng họ đi, em đi tìm Thạch Thảo ăn tối.”

“Ừ, lúc nào có thời gian chúng ta cùng mời Thạch Thảo đi ăn.”

Đan Tâm thu dọn đồ qua lớp cửa kính trong suốt nhìn vào ánh cười ở trong mắt Lâm Thiên Vũ dùng khẩu ngữ nói lời tạm biệt.

Lâm Thiên Vũ gật gật đầu ý bảo Đan Tâm cứ về trước đi.

Âu Dương Thiếu Phong vẫn mãi mê nhìn vào điện thoại của Lâm Thiên Vũ suy đoán xem ai vừa nhắn tin, không để ý đến có hai kẻ đang tình chàng ý thiếp.

“Tâm trạng của cậu mấy hôm nay phi thường tốt thì phải.”

“Đừng ở đó nói nhảm, đi thôi.”

Quan hệ của hấn với Đan Tâm trở lại bình thường đương nhiên tâm trạng sẽ tốt.

36. Chương 36

Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm đi dạo trên đường khi trời buổi đêm se se lạnh.

“Thạch Thảo nói Dương Huy về rồi.”

Lâm Thiên Vũ bước chậm một bước rồi trở lại bình thường về thì đã làm sao.

“Lúc nào?”

“Ngày Nghi Anh đến tìm anh.”

“Đưa tay đây cho anh.”

Lâm Thiên Vũ chìa tay ra trước mặt Đan Tâm, chờ đợi.

“Để làm gì?”

Đan Tâm không hiểu ngược mắt lên nhìn Lâm Thiên Vũ.

“Thì cứ đưa tay cho anh.”

Đan Tâm để tay mình lên tay Lâm Thiên Vũ, anh tính làm gì đây.

“Sao tay em lại lạnh như vậy, bây giờ cũng không phải mùa đông.”

“Cơ thể của em chỉ cần trời lạnh một chút sẽ lạnh như vậy.”

Mười ngón đan vào nhau, Lâm Thiên Vũ cầm lấy tay Đan Tâm bỏ vào túi áo mình.

“Anh gặp Nghi Anh nói chuyện rõ ràng đi.”

Lúc sáng Nghi Anh tới công ti quây một trận tung bừng hoa lá. Hình tượng người đàn ông độc thân của anh bị hủy tan tành.

“Giữa anh và Nghi Anh đã không còn gì để nói nhưng nếu em muốn anh sẽ gặp, gặp xong lại điện về xin chỉ thị của em.”

“Anh trêu em.”

“Về nhà thôi người em lạnh hết rồi này.”

Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm bước nhanh hơn, một chiếc mũ trần màu đỏ từ trong khu biệt thự mà Lâm Thiên Vũ đang ở lao ra phanh gấp, chỉ cần chậm một giây nữa thôi là có hai kẻ vào thăm bệnh viện.

“Em có sao không?”

Đan Tâm bật cười.

“Anh đứng che cho em, em có muốn bị làm sao cũng không được.”

Người từ trên xe bước xuống không tin nổi vào mắt mình, một lát sau mới tìm được giọng nói.

“Hai người...”

“A, chào chị Nghi Anh.”

Đan Tâm tươi cười “ngây thơ”, linh thật vừa nhắc đã xuất hiện.

“Thiên Vũ, người ta tìm anh kìa.”

Ánh mắt của Nghi Anh vẫn chú mục vào hai bàn tay đang nắm chặt bỏ trong túi áo, nhếch môi cười.

“Thư kí trần cô thật lợi hại, vào DL không lâu mà có thể qua mặt bao nhiêu người để trở thành tình nhân của Thiên Vũ.”

“Ai nói Đan Tâm là người tình của tôi.”

“Hai người như thế này mà còn nói là không phải.”

Lâm Thiên Vũ kéo Đan Tâm vào sát người mình hôn lên trán cô tuyên bố chủ quyền.

“This is my wife, only one and forever.”

Hai mắt Đan Tâm tròn xoe nhìn Lâm Thiên Vũ, anh có biết nói ra câu này là có nghĩa gì không?”

Như nghe thấy điều buồn cười nhất, Nghi Anh cười rộ lên.

“This is my wife, only one and forever? Anh nói câu này với thư kí làm cho anh chưa tới một tháng, anh xem em là trẻ con ba tuổi.”

“Tôi không đùa, tôi đã nói ra thì đó là sự thật. Dù cô có trở về chúng ta cũng không thể nào bắt đầu lại.”

“Không thể nào, em biết anh vẫn còn yêu em nếu không bảy năm nay anh đã không yêu ai, anh nói anh yêu cô ta tất cả chỉ là rung động nhất thời.”

Lâm Thiên Vũ cười nhạt, lắc đầu.

“Là yêu không phải rung động nhất thời. Nếu không phải là Đan Tâm thì cũng là người con gái khác không bao giờ có thể là cô. Ngày cô quay lưng bước đi chúng ta đã kết thúc rồi.”

Khóe mắt đỏ hồng, nước mắt dần rơi xuống trước đây mỗi khi Thiên Vũ thấy cô khóc đều dễ dàng, làm theo ý cô. Cô không muốn kết thúc thế này, không bao giờ...

“Sẽ không có kết thúc, anh vì em mà uống say, vì em mà gây tai nạn, vì em mà hôn mê những thứ đó đối với anh không là gì sao. Thiên Vũ, anh không yêu cô ta người anh yêu là em.”

“Cô điều tra tôi?”

“Đúng, Thiên Vũ cô ta chỉ đang làm nhiễu loạn tình cảm của anh thôi.”

Đến nước này mà vẫn còn cứng đầu, cố chấp như vậy. Lâm Thiên Vũ bực mình.

“Đây là sự thật cô muốn tin hay không thì tùy, tôi không có thời gian đòi co với cô. Đan Tâm chúng ta về nhà.”

Lâm Thiên Vũ kéo tay Đan Tâm rời đi.

“Nghi Anh biết thì mọi người cũng biết hết.”

Vì không biết giải thích quan hệ giữa anh và cô như thế nào nên lâu nay anh và cô không cho ai biết, cô là thư kí một khi chuyện tình này lộ ra anh lo ba mẹ anh không có ấn tượng tốt về cô. Nói sự thật thì càng không thể, tình yêu giữa một hồn ma và một con người mấy ai có thể chấp nhận.

“Em lo gì chứ sớm muộn gì anh cũng để ba mẹ anh gặp em. Nghi Anh nói ra có khi anh còn phải đi cảm ơn cô ta cũng không biết chừng. Đan Tâm câu nói đó của anh là sự thật không phải đùa.”

Cô biết là thật nhưng mọi chuyện không dễ dàng như vậy đâu. Ba mẹ anh là một chuyện Nghi Anh lại là chuyện khác, cô nhìn thấy cố chấp trong người Đan Tâm đã ăn sâu vào tận xương tủy rồi.

Nghi Anh lau đi nước mắt trên mặt, mọi đau khổ, mất mát khi không còn người yêu đã không còn tồn tại thay vào đó là nụ cười ngoan độc đến rợn người. Lấy điện thoại bấm số gọi đi.

“Vĩnh Kỳ là em đây.”

“Tôi biết.”

Bên kia điện thoại, Lý Vĩnh Kỳ đứng cạnh cửa sổ đôi mắt sắc bén nuốt gọn màn đêm cô tịch, lạnh lẽo cả người chìm trong bóng tối. Không khí thoang thoảng hương rượu. Người đàn ông này là ai vẫn còn là một ẩn số.

“Kế hoạch của chúng ta có vật cản.”

“Là gì?”

“Lâm Thiên Vũ yêu thư kí của anh ta rồi.”

“Thú vị như vậy.”

Nghi Anh rùng mình, cô biết càng ở gần người đàn ông này càng nguy hiểm nhưng cô không còn lựa chọn, cô đã leo lên lưng cạp không thể xuống nữa. Một phút sa chân cả đời hối hận. Chỉ cần nghe giọng nói cô có thể tưởng tượng ra gương mặt như chìm trong băng tuyết vĩnh hằng của Lý Vĩnh Kỳ, lạnh lẽo, đáng sợ.

“Em muốn anh giúp em một chuyện.”

“Nói đi.”

“Điều tra thân thế của Trần Đan Tâm.”

“Cô định làm gì?”

“Nếu cô ta trong sạch thì không có gì để nói nhưng nếu cô ta có chút dơ bẩn em không tin Lâm Thiên Vũ không vì những thứ đó mà bỏ rơi cô ta, còn không thì lợi dụng vợ chồng Lâm Thiên Vân. Em chỉ ngồi nhìn thôi.”

Không biết từ bao giờ bên cạnh Lý Vĩnh Kỳ xuất hiện thêm một người đàn ông trung niên.

Tiếng sột soạt ma sát trên giấy làm không khí thêm đông đặc, khó thở. Lý Vĩnh Kỳ viết lên giấy vài chữ đưa cho người đàn ông trung niên, vẫy tay ý bảo ông có thể ra ngoài.

Người đàn ông trung niên cung kính nhận lấy rồi lui ra ngoài, lặng lẽ như một chiếc bóng.

Lý Vĩnh Kỳ uống vào ngụm rượu nhỏ, vị rượu cay nồng thấm dần trong khoang miệng khe nhướn lên nụ cười hiểm hoi. Nghi Anh là một con cò tốt vừa thông minh lại vừa ngu xuẩn.

“Không tồi, tôi chờ tin tốt của cô.”

Nghi Anh cúp điện thoại, báo tin tốt cô có thể thoát khỏi quỷ dữ còn không thứ cô nhận lại không đơn giản chỉ là cái chết. Cô hận Hạ Chính Hiên, không vì anh ta cô đã không đi vào bước đường không có đường lùi này.

Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm đã chìm sâu vào giấc nồng không hề hay biết cơn sóng thần đã bắt đầu.

Đan Tâm đứng trong bếp, trên người chỉ mặc độc mỗi chiếc áo sơ mi trắng của Lâm Thiên Vũ còn lí do vì sao thì... sáng nay cô tỉnh dậy không thấy đồ của mình đâu, mặc áo sơ mi của anh nhìn cũng không tệ nên cô cũng lười đổi lại đồ của mình.

Lâm Thiên Vũ tập thể dục về, bước vào nhà đã ngửi thấy mùi thức ăn nhẹ nhàng phiêu lãng trong không khí, bé con của hắn hôm nay không cần chờ hắn về gọi dậy. Như báo đốm rình mồi, bước chân lướt nhẹ trên sàn nhà bất thành linh ôm lấy Đan Tâm từ phía sau.

Trong phút chốc hương bạc hà mát lạnh bao trùm lấy cơ thể, dù đã biết đó là ai cũng không tránh khỏi giật mình.

“Anh đi sao không có tiếng động nào thế hả?”

“Tại em quá chú tâm nên không nghe thấy tiếng bước chân anh đó thôi. Để anh giúp em.”

“Không cần đâu sắp xong rồi, lấy giùm em cái đĩa.”

Đưa đĩa cho Đan Tâm, Lâm Thiên Vũ dọn mấy món đã làm xong xuống bàn ăn.

“Ăn sáng thôi.”

Giải quyết xong bữa sáng Lâm Thiên Vũ cùng Đan Tâm đến công ty, tất nhiên phải cho Đan Tâm xuống xe cách công ty một đoạn.

Hai cô nhân viên dáng người thon thả nhỏ giọng nói chuyện, nói nhỏ đến mức Lâm Thiên Vũ đi trước hai cô nhân viên mười bước chân vẫn nghe thấy rõ mồn một.

Cô nhân viên tóc dài chỉ chỉ trỏ trỏ vào người Đan Tâm không tiếc lời bình luận.

“Cô ta ghê gớm thật, trụ lại được gần hai tháng rồi đấy.”

Cô nhân viên tóc ngắn chêm chĩa.

“Chẳng qua cũng chỉ là hồ ly tinh đi quyến rũ phó tổng, có thể trụ được bao lâu nữa chứ phó tổng chơi chán lại đá cô ta ra rìa.”

Đan Tâm đi trước hai bước mặt vẫn bình thường, lúc còn đại học cô còn bị người ta nói nặng hơn thế này bây giờ một chút khó chịu cũng không có, cô đã luyện đến mức thượng thừa rồi.

Lâm Thiên Vũ quay lưng lại, ánh mắt hình lưỡi dao bắn tới người hai cô nhân viên.

Cô tóc ngắn mặt trắng bệch, kéo cô tóc dài rời đi.

“Phó tổng nghe thấy rồi nhanh đi thôi.”

Lâm Thiên Vũ đứng lại chờ Đan Tâm đi cùng, xung quanh không còn người thứ ba mà nếu có thì ai dám nói gì hẳn không phải người hiền hẩn sẽ không để cho bất cứ kẻ nào động vào Đan Tâm chỉ là một sợi tóc.

“Vẫn bình thường?”

Đan Tâm gật đầu.

“Em không có một chút khó chịu nào?”

“Tại sao em phải khó chịu, anh tưởng làm hồ ly tinh dễ lắm sao. Không chỉ đẹp mà còn phải có bản lĩnh, có nghệ thuật quyến rũ đàn ông bao nhiêu người muốn làm hồ ly còn không được thì việc gì em phải khó chịu. Bọn họ nói thế là đang ganh tị với em, em rộng lượng không chấp nhứt với họ.”

“Em ấy cái gì cũng nhịn.”

Đan Tâm lắc đầu như trống bỏi cô không hề nhịn, chỉ vài ba câu nói của họ mà có thể chọc cô nổi điên thì còn gì là phong độ nữa. Cô mà gây sự với họ cũng đồng thời đem lại rắc rối cho anh.

“Em ghi sổ lại lúc nào nhiều sẽ tính một thể, em trước giờ chưa bao giờ để người khác bắt nạt.”

Chỉ có anh là có bản lĩnh bắt nạt em thôi.

Cô cứ nghĩ Nghi Anh sẽ đến tìm Thiên Vũ không cũng sẽ gặp cô nhưng một chút động tĩnh cũng không có, ngày tháng cứ như thế yên bình trôi qua cho đến một ngày...

“Cô muốn gì đây?”

Từ trong điện thoại truyền ra tiếng cười khê.

“Mời anh đi ăn trưa.”

Tôi không có thời gian.”

“Anh sẽ có thời. Nhà hàng mà trước kia chúng ta cần thường tới, nếu anh không đến quá khứ của cô thư kí bé nhỏ của anh sẽ xuất hiện trên báo, mà anh không muốn biết quá khứ đó là gì sao rất đặc sắc đó.”

Tâm Lâm Thiên Vũ lộp bộp rơi xuống đáy cốc. Nghi Anh có thể điều tra hẳn thì cũng không khó để tra ra quá khứ của Đan Tâm.

“Em đợi anh.”

Nghi anh tắt điện thoại, ngón tay miết trên từng đường nét của tập hồ sơ. Thì ra đằng sau một gương mặt ngây thơ là một quá khứ thối nát.

Lâm Thiên Vũ mặc áo khoác đi ra ngoài nói với Đan Tâm.

“Trưa nay em tự đi ăn, anh có chút việc bận phải đi bây giờ.”

“không cần lo cho em, anh bận thì cứ đi đi.”

Lâm Thiên Vũ bước vào căn phòng mà ở đó Nghi Anh đã đợi sẵn. Món ăn, trang trí y hệt như bữa trước, ngày đó cũng là ngày cô đi theo Hạ Chính Hiên.

“Thiên Vũ...”

“Cô có gì thì nói nhanh đi.”

Lâm Thiên Vũ ngồi xuống ghế đối diện, trên mặt không có một chút biểu cảm dư thừa.

Nghi Anh cũng không làm ra vẻ nữa đưa tập hồ sơ cho Lâm Thiên Vũ, tưởng tượng trước kết quả của Đan Tâm.

“Cô thư kí bé nhỏ của anh đúng là biết cách làm người ta bất ngờ.”

Lâm Thiên Vũ mở hồ sơ ra xem, chậm rãi đọc từng dòng chữ trong này không có ghi nhân thân của Đan Tâm, Trần Chí Viễn cũng không tòi giấu rất kĩ.

“Anh yêu cô ta chỉ vì cô ta giống em là trẻ mồ côi đúng không?”

Lâm Thiên Vũ cười nhạt, vứt tập hồ sơ lên bàn.

“Cô đã đọc qua nó chưa?”

“Tất nhiên rồi.”

“Trong đó không có gì giống cô cả, Đan Tâm cũng không phải là trẻ mồ côi.”

Nghi Anh quan sát biến chuyển trên gương mặt Lâm Thiên Vũ nhưng không có gì cả, Lâm Thiên Vũ bình tĩnh đến không bình thường.

“Anh không hề ngạc nhiên.”

“Thứ cô đưa cho tôi xem chẳng bằng một nửa những gì tôi biết về Đan Tâm, nếu cô nghĩ cái này có thể lay chuyển tôi thì cô nhầm rồi.”

“Anh làm sao có thể yêu loại người đó, cô ta không xứng đáng.”

“Người không xứng đáng là cô không phải cô ấy. Nếu không còn gì để nói thì tôi về đây.”

Lâm Thiên Vũ đứng dậy đi ra khỏi phòng mặc cho Nghi Anh gọi hấn quay lại.

Nghi Anh tức muốn điên người, anh nghĩ anh biết tất cả thì tôi không có cách gì để tách hai người ra sao. Anh có thể chấp nhận nhưng ba mẹ anh thì không đâu.

Quả nhiên tối hôm đó Lâm Thiên Vũ bị gọi về nhà.

Lâm Thiên Vũ để tập hồ sơ trước mặt Lâm Thiên Vũ, biểu cảm nhàn nhạt ông không tin con trai ông có thể yêu người như vậy, đây có thể chỉ là trò đùa của ai đó muốn phá hoại gia đình ông.

“Con xem đi hôm nay thứ này được gửi đến ẹ con, không phải là sự thật đúng không?”

Lâm Thiên Vũ mở ra xem, cũng chẳng bắt ngờ gì khi trong này chính là quá khứ của Đan Tâm, Nghi Anh cô giới lắm. Cô có ý đồ gì, trong này không có ghi tên ai ngoài dòng chữ “Lâm Thiên Vũ yêu người như vậy bà có thấy vui không, chỉ mới hai tháng tình còn chưa sâu nếu bà không thấy vui thì nên bảo con trai bà rời rời xa cô ta”, thì chẳng còn gì.

Có số điện thoại còn là số lạ, Lâm Thiên Vũ nghe máy không cần hấn hỏi người đó đã tự trả lời.

“Thiên Vũ chắc giờ này anh đang ở nhà, thế nào ba mẹ anh có chấp nhận Đan Tâm không? À... mà làm sao họ biết được đó là Đan Tâm, trong đó không có ghi quá khứ đó thuộc về ai.”

Lâm Thiên Vũ như muốn bóp nát điện thoại trong tay, hấn không thể ngờ được người con gái mà hấn từng yêu là người thủ đoạn thế này, nếu mẹ hấn biết được người có quá khứ đó chính là Đan Tâm thì mẹ hấn sẽ không bao giờ chấp nhận cô.

“Cô muốn gì?”

“Rất đơn giản, chúng ta bắt đầu lại.”

“Sẽ không có chuyện đó.”

“Vậy thì không còn cách nào khác em chỉ có thể khiến cho cô ta sống dở chết dở. Em muốn xem ba mẹ anh rộng lượng tới mức nào, chờ đến khi ba mẹ anh căm ghét cô ta đến cùng cực em sẽ cho ba mẹ anh biết cô gái đó chính là thư kí mà họ chọn cho anh và họ chính là người đã tác hợp cho anh và cô ta. Đến lúc đó cô ta không chỉ bị đuổi ra khỏi DL mà sẽ không bao giờ được đặt chân lên Trung Quốc nữa. Anh cứ chờ mà xem em sẽ làm được.”

Nghi Anh tắt máy, bước qua cánh cửa làm bằng gỗ lim lạnh lẽo bên trong chính là Lý Vĩnh Kỳ.

“Sao rồi?”

“Em đã gửi cho Cố Mĩ Yên, bà ta sẽ không đồng ý để Lâm Thiên Vũ yêu Đan Tâm.”

“Tôi không quan tâm chuyện đó cũng không quan tâm cô dùng cách gì để trở về bên cạnh Lâm Thiên Vũ, thứ tôi muốn là kết quả.”

Lý Vĩnh Kỳ cầm lấy cằm Nghi Anh, lực tay của hắn một chút cũng không nhẹ.

Nghi Anh cắn chặt môi để không phát ra tiếng kêu đau, cô có cảm giác cằm cô như vỡ vụn chỉ cần cô kêu lên một tiếng sẽ làm Lý Vĩnh Kỳ nổi giận muốn giết người.

“Em sẽ không làm anh thất vọng.”

“Tốt nhất là như thế. Cô làm tốt có thể lấy lại tự do còn không cô biết thứ gì đang đợi mình rồi đó. Đi ra ngoài và sử dụng cái đầu nhỏ bé của cô mà nghĩ cách.”

Trong giới hắc đạo Châu Á hắn là kẻ đứng đầu thứ hắn muốn chưa bao giờ không có được, DL cũng thế thôi. Có DL trong tay tổ chức của hắn càng lớn mạnh.

Như được lệnh ân xá Nghi Anh bước nhanh ra khỏi căn phòng. Nửa năm trước Hạ Chính Hiền phá hủy lễ đính hôn của cô trong đêm đó cô gặp được Lý Vĩnh Kỳ. Cứ ngỡ số của cô vẫn còn may mắn nào ngờ cô ngu ngốc dần thân vào địa ngục, bán linh hồn cho quỷ dữ. Lý Vĩnh Kỳ biết cô là ai anh ta muốn cô trở về bên cạnh Lâm Thiên Vũ giúp Lâm Thiên Vũ thừa kế DL đến khi anh ta muốn cô lại lấy DL về cho anh ta. Trong mắt anh ta cô cũng chỉ là một con cờ, một thứ đồ chơi rẻ tiền.

“Thiên Vũ con nói ẹ biết có phải con yêu người như thế không?”

Hắn muốn chờ tới sinh nhật mẹ đưa Đan Tâm về nhà nhưng bây giờ thì không được nữa rồi.

“Không cần nhìn con bằng ánh mắt nghi ngờ đó, tất cả đều là sự thật.”

Cố Mĩ Yên vừa kinh ngạc vừa tức giận, con trai bà điên rồi nó nghĩ gì khi yêu người như thế.

“Chia tay đi.”

“Con không thể.”

“Thiên Vũ, em nghe lời mẹ đi.”

Lâm Thiên Bình ở ngoài đi vào hình như vừa ở nhà tới. Chắc ba mẹ hắn đã nói hết những gì có trong hồ sơ cho ông anh trai yêu quý của hắn nghe rồi.

“Nếu mẹ nói anh bỏ chị dâu anh có nghe lời mẹ mà bỏ chị dâu không?”

“Đừng lôi chị dâu em vào đây.”

“Không đúng không, anh không bỏ được thì đừng bắt em phải bỏ. Cô ấy là người như thế nào, xấu hay tốt em là người rõ nhất, em yêu con người cô ấy chứ không phải quá khứ của cô ấy.”

Khí huyết trong người Cố Mĩ Yên như muốn sôi trào, Thiên Bình yêu phải một cô gái đi hát trong quán bar, phòng trà vì cô ta mang thai con của Thiên Bình nên bà mới miễn cưỡng đồng ý còn Thiên Vũ là hi vọng của bà, sẽ không có chuyện bà chấp nhận thêm một người con dâu nào có quá khứ không trong sạch.

“Còn rất nhiều người để con yêu không nhất thiết phải là người con gái đó.”

“Người con yêu chỉ có mình cô ấy. Năm năm nay con sống như thế nào mẹ không phải không biết, con mới chỉ sống cho ra sống có hai tháng mẹ không cần ép con phải trở lại như trước đây, sống mà chỉ như đang tồn tại.”

Bà đang ép con bà sao, tại sao nó không thể hiểu cho bà.

“Mẹ muốn gặp cô gái đó.”

Bà muốn xem cô gái đó trông như thế nào mà có thể trong hai tháng biến con bà thành ra như vậy.

“Mẹ có định kiến với cô ấy dù có gặp mẹ cũng không thích chờ khi nào tâm trạng mẹ ổn định con sẽ để mẹ gặp cô ấy.”

“Con...”

“Mĩ Yên.”

Lâm Thiên Vân chặn đứng lời vợ nói hơn ai hết vợ ông biết Thiên Vũ cứng đầu như thế nào mà, thứ nó đã nhận định không phải chỉ nói vài câu là nó sẽ nghe lời mà buồn tay cũng giống như Nghi Anh không phải cũng phải mất bảy năm đó thôi.

“Ba, trở thành người như vậy không phải lỗi của mình cô ấy.”

“Nói rõ xem.”

“Cô ấy sinh ra chưa được hai tháng thì bị chính người ba đã sinh ra mình ném vào cô nhi viện, cô ấy có lỗi gì để bị đối xử như vậy. Sau khi biết được sự thật cũng chính người ba đó đã thuê người mang cô ấy đi, còn đánh cô ấy đến bất tỉnh nếu không nhờ cảnh sát phát hiện kịp thời không biết cô ấy còn giữ được mạng hay không.”

Khi hắt cho người về Việt Nam điều tra tung tích của cô tình cờ phát hiện ra bí mật này. Năm Đan Tâm 12 tuổi nhóm người mà cô gặp trên đường chính là người của Trần Chí Viễn thuê tới giết cô. Vì ông ta mà Đan Tâm phải chịu quá nhiều đau khổ hẳn không muốn lấy dao cứa sâu thêm vào nỗi đau của cô nên hẳn không nói cho cô biết.

“Trong suốt thời gian cô ấy nhập viện ông ta không hề tới thăm cô ấy một lần, ông ta thừa nhận cô ấy là con gái mình nhưng không bao giờ cho phép cô ấy bước chân vào nhà nữa bước. Lúc đó cô ấy chỉ mới 12 tuổi, trong một đêm mất hết tất cả ba nói xem cô ấy có thể sống vô tư hồn nhiên được nữa không, cô ấy cũng là người không phải thánh.”

Lâm Thiên Vân không nói gì chỉ phát ra tiếng thở dài. Con người khi bị ép đến đường cùng thì nhân cách sẽ đi vào bóng tối, có một người cha vô lương tâm như vậy là bất hạnh của cô gái đó.

”Cố Mĩ Yên cũng im lặng, bà có thể thông cảm cho gái đó nhưng không thể chấp nhận cô gái đó làm con dâu bà.

“Dù có như vậy mẹ cũng không chấp nhận.”

“Con không cần mẹ chấp nhận ngay lập tức nhưng mẹ hãy suy nghĩ lại.”

“Con vì cô gái đó mà làm trái ý mẹ.”

“Dù mẹ có không nhìn mặt con nữa con cũng không thể chia tay với cô ấy. Con chỉ có thể xin lỗi mẹ.”

“Con...”

Cố Mĩ Yên tức đến nghẹn lời, vì một người con gái mà ngay đến bà có nhìn mặt hay không cũng không quan tâm.

“Thiên Bình đưa mẹ con về phòng.”

Lâm Thiên Bình cũng không biết nói gì cho phải, khi hẳn đưa Hiểu Lan về Thiên Vũ không phản đối lấy nửa chữ bây giờ hẳn cũng không có tư cách để phản đối.

“Mẹ về phòng nghĩ ngơi trước, có chuyện gì mai hãy nói.”

Cố Mĩ Yên đứng dậy đi về phòng, trước khi Thiên Vũ đưa cô gái đó về bà phải tìm ra cô gái đó là ai. Bà sẽ không để mình giống như ba năm trước bị Thiên Bình dùng đứa con Hiếu Lan mang trong người ép bà đồng ý.

“Ba cũng không chấp nhận cô ấy.”

“Đó là cuộc đời của con con phải tự quyết định. Ba không phải con ba không biết con yêu cô gái đó đến mức nào nhưng đừng để bản thân phải hối hận.”

Nói gì đi nữa thì con cái cũng đều đã lớn, ông không thể lúc nào cũng đi sau lưng nói chúng được phép làm cái này không được phép làm cái kia, đôi khi quyết định của cha mẹ chưa chắc đã đúng.

“Con sẽ không hối hận, nhất định.”

Chỉ cần ba hần đồng ý về phía mẹ hần biết tự nghĩ cách lay chuyển bà nếu còn không được thì hần tiếp bước của anh hai, chiêu thức không sợ cũ chỉ sợ không dùng được.

Lâm Thiên Vân lắc đầu, không cần nói cũng biết con trai ông đang nghĩ cái gì từ nhỏ đến lớn hai anh em nó đều dùng một cách để lừa vợ ông hận mỗi nỗi lúc nào vợ ông cũng bị lừa.

Lâm Thiên Vũ về nhà đã gần 11 giờ, thấy Đan Tâm vẫn bình yên ngủ trên giường mọi lo lắng của hần dần như không còn tồn tại nữa, trước phải ngủ ngày mai tính tiếp. Lâm Thiên Vũ chui vào trong chăn ôm Đan Tâm nhắm mắt lại ngủ.

“Anh về rồi hả, mẹ gọi anh về nhà có chuyện gì không?”

Chắc do hần vừa ở ngoài về nên cơ thể hơi lạnh làm cô tỉnh giấc, đáng ra hần nên về phòng mình ngủ.

“Ngủ đi, mai anh sẽ nói.”

Đan Tâm ngoan ngoãn nghe lời, quay người lại gối đầu lên tay Lâm Thiên Vũ ngủ tiếp.

37. Chương 37

“Chuyện mà dì nói là thật hay đùa vậy?”

“Là thật.”

“Cậu... cậu được lắm.”

Dương Thừa Văn tức muốn thổ huyết hận không thể lôi Lâm Thiên Vũ ra khỏi điện thoại mà đánh ột trận. Cứ tưởng tên tiểu tử này vẫn thất tình thế mà đã yêu người khác, thảo nào hai tháng nay hết giờ làm lại vác xác về nhà.

“Tớ không nói là có lí do.”

“Tớ và Thiếu Phong đang đến nhà cậu đến nơi rồi nói tiếp.”

“Không được đến.”

Hai người họ đến đây mà thấy Đan Tâm mọi thứ coi như chấm hết, hần vẫn chưa tìm được cách để mẹ chấp nhận Đan Tâm.

“Cô gái đó đang ở nhà cậu?”

“Ừ.”

“Bọn tớ đến thì đã làm sao, sợ tớ hay Thiếu Phong lấy mất cô gái của cậu hả?”

“Cô ấy là của tớ không ai có thể lấy được.”

Âu Dương Thiếu Phong cướp điện thoại trên tay Dương Thừa Văn. Hừ... hẳn phải xem đó là thể loại mỹ nhân gì mà có thể lấy được toàn bộ tình cảm của Lâm nhi thiếu trong vòng hai tháng.

“Vậy thì sao không được đến?”

“Hai người sẽ mật báo với mẹ tớ.”

“Cậu tốt nhất giấu cô gái đó cho kĩ... vậy thì ra ngoài đi.”

“Bây giờ?”

“Ừ.”

“Không được.”

Lâm Thiên Vũ dựa người vào lối ra vào nối phòng bếp với phòng khách vừa nghe điện thoại vừa nhìn Đan Tâm nấu ăn.

“Cô ấy đang nấu bữa trưa.”

“Cậu không ăn với cô gái một bữa thì chết hả?”

“Ừ.”

Âu Dương Thiếu Phong tức điên người, một tay cầm điện thoại một tay lái xe nhấn ga tăng tốc độ ngay cả đèn đỏ cũng vượt. Anh em mà thể này đây.

“Lâm Thiên Vũ phụ nữ chỉ là quần áo huynh đệ mới là tay chân.”

“Cậu ra đường có thể thiếu tay chân nhưng không thể thiếu quần áo.”

Âu Dương Thiếu Phong càng tăng tốc nhanh hơn. Dương Thừa Văn nhìn qua, trời đất tên này định đua với tử thần sao còn đang nghe điện thoại nữa. Đạp chân đang nhấn ga của Âu Dương Thiếu Phong qua một bên tự mình nhấn phanh.

“K....í....t....”

Chiếc porsche mui trần phanh gấp trượt dài trên đường để lại hai vạch đen tuyệt mỹ trên mặt đường láng bóng.

“Cậu muốn về thăm ông bà tổ tiên thì về đi một mình đi đừng lôi tớ theo.”

Tiếng phanh chói tai dội thẳng vào màng nhĩ của Lâm Thiên Vũ, hẳn quên mất Thiếu Phong đang lái xe.

“Lâm Thiên Vũ cho cậu hai lựa chọn, ra ngoài gặp bọn tớ hoặc là bọn tớ đến nhà cậu.”

Đan Tâm đặt món cuối cùng xuống bàn, cô thích món này nhất. Mùi canh chua như muốn trêu đùa vị giác của cô.

“Anh muốn đi đâu thì đi đi không cần nhìn em.”

Nãy giờ anh nói cái gì cô đều nghe hết cô không thể lúc nào cũng độc chiếm anh. Quá khứ của cô sớm muộn gì cũng bị phơi bày ba mẹ anh biết bây giờ còn đỡ hơn để khi anh đưa cô về gặp ba mẹ anh rồi mới vỡ lẽ ra lúc đó càng không thể cứu vãng.

“Anh đi làm công tác tư tưởng của anh đi.”

Lâm Thiên Vũ không hiểu.

“Công tác tư tưởng?”

“Không phải anh nói ba mẹ anh xem anh em của anh như con ruột sao? Em nghĩ anh nên mua chuộc anh kem của anh trước.”

Lâm Thiên Vũ bừng tỉnh đại ngộ, có lí.

“Em không được suy nghĩ nhiều.”

“Anh mới là người không được suy nghĩ nhiều, ngày em về đây sống đã chuẩn bị trước tâm lí cho chuyện này rồi đó là quá khứ của em em phải chấp nhận.”

“Anh sẽ nghĩ cách.”

Đan Tâm ôm vào lòng xem ra hẳn nên sử dụng một chút khổ nhục kể với mẹ.

Đan Tâm đẩy Lâm Thiên Vũ ra.

“Anh đi đi, em gọi Thạch Thảo đến ăn cơm cùng em.”

Lâm Thiên Vũ đi được mấy bước thì quay trở lại.

“Anh quên gì sao?”

“Nếu mẹ có đếm em cứ xem như đó là người lạ đừng mở cửa.”

“Em biết rồi.”

Đan Tâm trở lại phòng bếp nhìn đến bàn ăn thờ dài, nhấn tin cho Thạch Thảo.

“Thiên Vũ đi vắng đến nhà ăn cơm với tớ.”

Hai phút sau Thạch Thảo mới trả lời lại

“Thật xin lỗi, tớ lỡ đồng ý đi ăn cơm với mĩ nhân rồi.”

Mĩ nhân???

“Ai là mĩ nhân?”

“Dương Huy.”

Ngay sau đó Thạch Thảo gửi đến thêm một tin nữa.

“Đừng có nghĩ bậy bạ tớ và Dương Huy không có quan hệ mờ ám đâu.”

Đan Tâm kéo ghế ngồi xuống bàn ăn cô có nói gì đâu việc gì chưa đánh mà đã khai.

“Vậy thì cứ đi ăn cùng mĩ nhân đi, ăn xong nhớ về kể tớ nghe là được.”

Đan Tâm vút diên thoại trên bàn không muốn quan tâm gì nữa, cổ nhân nói có thực mới vực được đạo trước hết phải no bụng. Đan Tâm ăn ngon lành không hề để ý đến nguyệt sự cầu mình đã chậm mấy ngày.

Dương Thừa Văn vừa ăn vừa hỏi Lâm Thiên Vũ.

“Cậu định giấu cô gái đó đến bao giờ?”

“Giấu đến khi nào không giấu được nữa, nếu để mẹ tớ biết cô ấy là ai tương lai sau này của tớ và cô ấy có nguy cơ đặt giấu chầm hết.”

Âu Dương Thiếu Phong vút con dao cắt thức ăn lên trên bàn uống vào một ngụm vang trắng.

“Tớ thật phục cô ấy chỉ mới hai tháng đã có thể làm cho cậu quên hẳn Nghi Anh.”

“Thời gian bao lâu không liên quan đến tớ yêu cô ấy bao nhiêu.”

“Cậu không lo cô gái đó giống Nghi Anh?”

“Không, cô ấy hận tiền. Năm cô ấy mười lăm tuổi có lần đỡ giùm ba cô ấy một nhát dao nhưng ông ta chẳng xem cô ấy ra gì bảo trợ lí của mình ném tiền vào mặt cô ấy từ đó cô ấy xem tiền như rác có cũng được mà không cũng chẳng sao.”

Xem ra Thiên Vũ hiểu cô gái này rất rõ, cậu ấy sẽ không để mình bị lừa lần thứ hai.

“Thạch Thảo...”

Dương Thừa Văn vô tình nhìn ra cửa thì thấy Thạch Thảo đi vào bên cạnh còn có thêm một người đàn ông, mặt tự nhiên đen lại.

Lâm Thiên Vũ và Âu Dương Thiếu Phong cũng nhìn ra theo.

Đúng là Thạch Thảo bên cạnh còn có Dương Huy, mấy năm không gặp cậu ta so với trước đây có thêm ba phần nghiêm nghị. Thạch Thảo ở đây thế ai cùng ăn cơm với bé con của hắn.

Âu Dương Thiếu Phong cười mờ ám có chuyện hay rồi.

“Ai vậy?”

“À, cháu gái của chủ tịch tập đoàn KN_ Phương Thạch Thảo.”

“Cái gì?”

Âu Dương Thiếu Phong kinh ngạc một thì Lâm Thiên Vũ phải kinh ngạc mười, hắn nghe Đan Tâm nói Thạch Thảo có thân phận nhưng không hề nghe cô nói Thạch Thảo là cháu của Hồ Viễn Đông.

“Con gái của Hồ Viễn Đông bỏ trốn ra nước ngoài cùng một sinh viên nghèo trốn hai mươi mấy năm cuối cùng bị Hồ Viễn Đông bắt về. Thạch Thảo vẫn chưa được thừa nhận.”

Thạch Thảo nhìn về phía người gọi mình nói chuyện với Dương Huy.

“Anh thấy người mặc áo đen kia không?”

Dương Huy gật đầu.

“Đó là ai?”

“Lâm Thiên Vũ.”

Dương Huy nhìn kĩ lại thì ra đây là người mà hắn dùng camera theo dõi cũng không tìm ra. Lúc nghe Thạch Thảo nói người mà Đan Tâm yêu chính là Lâm nhị thiếu của Lâm gia hắn suýt nữa té từ trên ghế xuống.

“Anh có muốn qua đó không?”

“Không, em cứ qua đó đi anh tới chỗ ngồi đợi em.”

Thạch Thảo đi về phía nhóm người Lâm Thiên Vũ đang ngồi.

“Hôm nay thật là đẹp trời đến đây còn gặp được ba mỹ nhân. Dương Thừa Văn anh gọi tôi có chuyện gì không?”

“Không có việc gì không thể gọi em sao?”

Thạch Thảo hừ mũi đúng là ăn no rửng mỡ quy sang Lâm Thiên Vũ, nghe Đan Tâm nói quá khứ của nó bị phát hiện hơn nữa kẻ mặt báo lại chính là tình cũ của anh ta.

“Lâm Thiên Vũ chúng ta lại gặp nhau.”

“Cậu quen Thạch Thảo?”

“Bạn của thư kí Trần có tới DL vài lần nên cũng xem như là quen biết.”

“Thì ra cô là bạn của học muội. Đúng là trái đất tròn đi đâu cũng thấy người quen.”

“Anh là Âu Dương Thiếu Phong?”

Âu Dương Thiếu Phong cười, nhìn sơ qua mà nói có thể Thừa Văn có ý với cô gái này nhưng lại bị lơ đi.

“Cô biết tôi?”

”Thạch Thảo chép miệng.

“Trăm nghe không bằng một thấy, mùi phong trần trên người anh còn nặng hơn cả lời đồn. Anh thuộc loại danh gia điển hình trắng hoa thành tính không hiểu nổi tại sao Uyên Uyên lại yêu anh.”

Không cần để Âu Dương Thiếu Phong kinh ngạc Thạch Thảo nói luôn.

“Uyên Uyên là em gái của Đan Tâm thì cũng coi như là em gái tôi. Như thế này mới đúng là trái đất tròn.”

“Lâm Thiên Vũ tôi nhắc nhở anh nếu như anh không đối xử tốt với Đan Tâm thì đừng hỏi tại sao tôi mời Đan Tâm về làm thư kí cho Dương Huy. Tôi còn có hẹn đi trước đây.”

Thạch Thảo quay lưng bước đi cô tức Nghi Anh nên giận lây sang cả Lâm Thiên Vũ.

“Cô ấy dám lơ tở.”

Dương Thừa Văn ăn trọn một bụng tức là hấn gọi cô đến nhưng lại cùng hai tên tiểu tử này nói chuyện đi cũng không thèm nhìn hấn lấy một cái.

Âu Dương Thiếu Phong ngậm cười vỗ vai Dương Thừa Văn an ủi.

“Cách mạng còn dài đồng chí hãy tiếp tục cố gắng. Thiên Vũ cậu và cô gái kia có thù oán gì à.”

“Chắc là vậy, cậu nhìn cái gì?”

Dương Thừa Văn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu chiếu thẳng lên người Dương Huy.

“Tớ xem thử mình có biết người đó là ai hay không.”

“Đừng nhìn nữa cậu không biết đâu, cậu ta vừa đi du học ở Mỹ về. Cũng không cần lo lắng nếu Thạch Thảo thật sự là cháu của Hồ Viễn Đông thì cậu ta là anh họ của Thạch Thảo.”

“Tớ không biết vậy sao cậu biết?”

“Nói ra thì dài nhưng cậu ta từng là đối thủ của tớ.”

Âu Dương Thiếu Phong gọi phục vụ dọn đồ ăn trên bàn ra, cần phải hỏi rõ một chút.

“Sao cậu lại quen được cô gái đó?”

Dương Thừa Văn cũng không có ý giấu.

“Chuyện là thế này...”

Tháng trước hấn rủ hai tên tiểu tử này đi leo núi nhưng một tên thì ở Dark night tên còn lại viện cớ này nọ không đi được thế là hấn đi một mình. Cứ nghĩ mình leo lên đỉnh trước tiên nào ngờ đã có người nhanh hơn hấn hơn nữa còn là một cô gái.

Thạch Thảo bận rộn chụp lại bình minh, mấy hôm nay mệt đến nỗi ăn cũng không có sức vậy mà sáng nay điên khùng thế nào dậy sớm đi leo núi đôi lúc cô cũng không hiểu nổi bản thân mình.

Dương Thừa Văn khẽ ho hai tiếng làm gián đoạn công việc chụp ảnh của Thạch Thảo.

Thạch Thảo quay lại tròn tròn mắt, má ửng người đẹp ở đâu chui ra vậy nè. Sau bao nhiêu năm cấp độ mê trai đẹp của Thạch Thảo chỉ có tăng không có giảm.

Dương Thừa Văn thật không ngờ câu đầu tiên mà Thạch Thảo nói với mình là câu này.

“Woa... mỹ nhân.”

Lập tức tận dụng cơ hội chụp ảnh người đẹp.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Dương Thừa Văn chính là cô gái này quá hồn nhiên và rất....

“Mê trai.”

Thạch Thảo không những không đỏ mặt ngượng ngùng mà còn vỗ ngực tự hào.

“Mê trai thì đã làm sao mê trai không phải là cái tội, cái tội duy nhất là không có trai đẹp để mê. Anh nên cảm thấy may mắn khi mình là trai đẹp.”

Dương Thừa Văn thật sự muốn bỏ nào cô gái đứng trước mặt ra xem thử cô gái này đang nghĩ cái gì khi nói ra những lời này, thật không hiểu nổi.

“Cô có thể không nhìn tôi nữa được không.”

“Ở đây ngoài tôi ra chỉ có anh không nhìn anh thì tôi nhìn ai hơn nữa có trai đẹp mà không nhìn là lãng phí tài nguyên quốc gia.”

Dương Thừa Văn không biết là mình nên khóc hay nên cười, lúc sáng khi bước ra khỏi nhà hắn đã bước chân nào trước.

Sau đó cứ như định mệnh hắn đi đâu cũng gặp cô gái “mê trai” này cho đến một ngày hắn nhìn thấy cô khóc hắn mới biết thế nào là rung động trong đau lòng.

Ấu Dương Thiếu Phong cười không nhin được, Dương Thừa Văn cậu cũng có ngày hôm nay. Xem ra chỉ có cô gái này mới có thể lột bỏ được cái vỏ bọc thanh cao của cậu, hắn thật sự rất muốn biết một Dương Thừa Văn cầm thú trông như thế nào.

Thạch Thảo giống Đan Tâm ở chỗ đều là sắc nữ chính hiệu mà vẻ ngoài lại giống con nai vàng ngơ ngác nên đôi lúc Lâm Thiên Vũ cũng tưởng mình nghĩ oan cho hai cô gái này.

“Có chuyện này có lẽ cậu nên biết.”

“Chuyện gì?”

“Năm Thạch Thảo 18 tuổi có yêu một người bạn trai cùng lớp tên Hùng, được khoảng hơn một năm thì chia tay nhưng hình như Thạch Thảo bị tổn thương quá sâu nên mấy năm nay không hề yêu ai nếu cậu muốn theo đuổi Thạch Thảo thì tốt nhất hãy làm cho cô ấy mở lòng với cậu nếu cậu bắt ép thì chỉ làm Thạch Thảo thêm ghét cậu.”

“Sao cậu biết chuyện đó?”

“Thư kí Trần nói chuyện với Thạch Thảo tớ tình cờ nghe thấy.”

Bị tổn thương, một người hồn nhiên như vậy là ai đã làm ra chuyện đó. Hắn không phải kẻ ngốc hắn biết làm thế nào để Thạch Thảo yêu hắn.

38. Chương 38

Đan Tâm ngơ ngàng nhìn cảnh vật xung quanh, dùng một từ thì nói là đẹp hai từ là quá đẹp nơi này y như cung điện của nữ hoàng Anh vậy vừa hiện đại vừa cổ kính.

“Tĩnh lại chưa?”

Thạch Thảo hươ tay trước mặt Đan Tâm có cần quá đáng thế không làm như chưa đến những nơi như thế này bao giờ. Không phải là đã từng tới biệt thự Lâm gia với tư cách là thư kí của phó tổng rồi sao.

“Thạch Thảo bà bây giờ biến thành công chúa rồi.”

Thì ra có ngày cô có thể đặt chân vào nơi được mệnh danh là khu biệt thự đẹp nhất Trung Quốc, biệt thự sương mù. Nơi này mùa đông được một lớp sương mà bao phủ như lạc vào thế giới thần tiên cho nên nó mới có tên là sương mù.

Hồ Viễn Đông từ trên tầng lầu đi xuống, là một lão mã nhân a.

“Thạch Thảo đó là bạn của con?”

Thạch Thảo đi đến cạnh Hồ Viễn Đông nói nhỏ vào tai ông.

“Ông ngoại đó là Đan Tâm chủ nhân của sợi dây chuyền mà anh vẫn hay mang bên người.”

Mấy năm nay Dương Huy vẫn mang theo sợi dây chuyền ngôi sao may mắn đó đối với Đan Tâm, Dương Huy vẫn còn ít nhiều vẫn vương.

Ánh mắt sắc bén nhưng không hề bắt nhả của Hồ Viễn Đông chiếu thẳng lên người Đan Tâm, là cô gái này sao? Ánh mắt của cháu trai ông không tệ.

Đan Tâm rùng mình nếu có thể giết người bằng ánh mắt cô chắc chắn mình đã bị ông ngoại của Thạch Thảo giết cả vạn lần.

“Cào chủ tịch.”

“Thì ra thư kí Trần là bạn học cùng lớp với hai đứa cháu của lão già này.”

DL và KN là đối tác làm ăn nên cô có gặp Hồ Viễn Đông vài lần.

Không khí bỗng chốc đi xuống Thạch Thảo nhảy vào cứu nguy.

“Ông ngoại con đưa Đan Tâm ra vườn hoa được không?”

“Ừ, đi đi.”

Bạt ngàn một màu cúc tím hương hoa phiêu lãng khắp nơi.

“Bà ngoại tớ rất thích cúc tím nên sau khi bà mất ông ngoại vẫn giữ vườn hoa này.”

Đó cũng là lí do vì sao mẹ đặt tên cô là Thạch Thảo. Thạch Thảo chính là cúc tím.

“Không phải ông ngoại bà không thích bà sao?”

“Đó là nhờ khổ nhục kế của tớ và Dương Huy, nếu không nhờ ông anh trai từ trên trời rơi xuống này không biết đến khi nào tớ mới được gặp mẹ. Hơn nữa ông ngoại thương mẹ nhất, tớ lại đáng yêu như thế này làm gì có chuyện ông ngoại không thích tớ.”

Cuối cùng sóng gió cũng qua cô có thêm một ông ngoại, một ông anh họ đẹp trai lần này cô lời to.

“Vậy là từ nay bà đến đây sống?”

“Tớ chỉ ở lại đây mấy ngày thôi.”

“Chuyện của mẹ bà giải quyết xong rồi đến khi nào mới chịu giải quyết chuyện của bà?”

“Chuyện...chuyện gì của tớ.”

Lại giả ngốc nữa rồi.

“Bà không yêu ai nữa thật hả?”

“Bà làm như muốn là được ấy, làm gì có ai muốn rước tớ.”

“Dương Thừa Văn thì sao? Ngoại hình, nhân cách, gia cảnh đều không kém gì ai quan trọng nhất là anh ta thích bà.”

Chuyện đó cô biết, Dương Thừa Văn cũng đã nói với cô rồi nhưng cô không đủ tự tin để yêu thêm lần nữa.

“Bà vẫn chưa quên được Hùng?”

“Không, tớ đã quên rồi.”

Con người bạc tình bạc nghĩa đến một câu chia tay nói cũng không tử tế đó cô đã sớm vứt ra khỏi đời cô lâu rồi. Một lần rần rần mười năm sợ dây thừng, có lẽ cô là loại người đó.

“Thạch Thảo cho Dương Thừa Văn một cơ hội cũng là cho bản thân bà một cơ hội dừng để sau này phải hối hận, suy nghĩ thật kĩ rồi nói cho Dương Thừa Văn biết.”

Thiên Vũ nói trước giờ Dương Thừa Văn không hề động lòng với bất kì cô gái nào, về chuyện tình cảm cứ như một tờ giấy trắng. Không biết gì đôi khi lại hay, trai tân 27 năm có thể để mặc cho Thạch Thảo tự do kho, xào, nấu thậm chí là ăn tái. Rơi vào tay Thạch Thảo dù Dương Thừa Văn có là thiên sứ thì cũng sẽ biến thành ác quỷ thôi, một Dương Thừa Văn cầm thú sẽ như thế nào đây.

“Được rồi tớ sẽ suy nghĩ.”

“Suy nghĩ cái gì?”

Dương Huy từ trong nhà đi ra vườn hoa, kéo ghế ngồi cạnh Thạch Thảo.

“Suy nghĩ xem nên chọn ai làm cháu dâu cho ông ngoại.”

Dương Huy không để ý tới lời nói của Thạch Thảo, về Bắc Kinh lâu vậy rồi đây là lần đầu tiên ngồi nói chuyện với Đan Tâm sau năm năm không gặp.

“Cậu so với trước đây thay đổi rất nhiều.”

Đan Tâm chỉ cười con người theo thời gian dù không muốn cũng phải thay đổi.

“Cậu cũng vậy, so với trước đây có thêm bảy phần mùi vị đàn ông.”

“Trước đây thì sao?”

“Vẫn có nhưng không rõ ràng.”

Thế này chẳng khác nào nói hấn trẻ con, thật tổn thương người.

“Ngày hai người định xem tôi là không khí đó hả?”

Thạch Thảo lớn giọng la hét, làm như ở đây chỉ có hai người vậy.

“Bà và Lâm Thiên Vũ định làm thế nào, bà là bạn gái danh chính ngôn thuận của anh ta không lẽ cứ đứng im để Nghi Anh chơi đùa như vậy.”

“Ba mẹ của Thiên Vũ biết quá khứ của tớ nếu tớ làm gì Nghi Anh mà để họ biết được lại càng rắc rối. Thiên Vũ sẽ không để Nghi Anh làm bậy đâu.”

Mong là như vậy, cần phải có niềm tin mới vượt qua được sóng gió lần này.

“Nếu có gì cần giúp thì cậu cứ nói dù sao tôi vẫn còn nợ cậu một yêu cầu.”

Đúng rồi, không nhắc thì cô cũng quên mất.

.....

“Chị gọi tôi ra đây có việc gì?”

Đan Tâm đi thẳng vào vấn đề, chuyện mà Nghi Anh muốn nói cô cũng phần nào đoán ra được.

“Kể chuyện xưa cho cô nghe, được chứ?”

Ra là vậy, kể chuyện ngày xưa sao không nói muốn cho cô biết trước đây Thiên Vũ yêu chị ta như thế nào luôn đi. Bình đến cắt tướng chặn nước đến đắp đất ngăn, tốt thôi cô cũng muốn biết lúc trước hai người này yêu nhau như thế nào.

“Được thôi, vừa hay bây giờ là giờ nghỉ trưa tôi có thời gian.”

Nghi Anh kinh ngạc nhìn Đan Tâm đồng ý dễ dàng như vậy không lẽ Đan Tâm không sợ cô nói gì làm cô ta đau lòng. Cố gắng nhớ lại hồi ức vui vẻ trước đây, gương mặt tràn ngập hạnh phúc.

“Tôi và Thiên Vũ yêu nhau khi mười tám tuổi là anh ấy theo đuổi tôi. Cũng giống như những cặp đôi khác chúng tôi cùng nhau học, cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem phim...Thiên Vũ rất cưng chiều tôi, tôi khóc anh ấy sẽ chọc cho tôi cười, tôi bị thương anh ấy đau lòng lo lắng cho tôi còn hơn cả bản thân mình, lúc đó tôi như có cả thế giới.....”

Nghi Anh nói rất nhiều, rất hạnh phúc nhưng cô không biết trong đó có bao nhiêu phần lừa thật bao nhiêu phần là do chị ta bịa ra.

“Chị là đang muốn tôi đồng tình với chị hay cười cho sự ngu xuẩn của chị?”

Đan Tâm nhìn Nghi Anh nói rất có mùi vị muốn đem mấy chuyện đó làm lung lay lập trường, tình cảm của cô, cô gái này một chút thông minh cũng không có.

Nghi Anh cũng nhìn lại Đan Tâm, nói đến thế mà Đan Tâm cũng không có phản ứng gì nếu là cô gái khác đã sớm điên đảo mất lí trí rồi. Là Đan Tâm không để ý hay chỉ tỏ ra như vậy.

“Có ý gì?”

“Chị đúng là ngốc thật, đem chuyện tình cảm tốt đẹp trước đây của hai người ra kể cho tôi nghe chị không thấy buồn cười sao? Tôi cười cho sự ngu xuẩn của chị, một người đàn ông tốt như Thiên Vũ chị lại bỏ rơi để đi theo một tên đàn ông khốn kiếp ngay trong ngày đính hôn bỏ mặt chị. Nghi Anh, chị nói xem mình có ngu ngốc không?”

Nghi Anh im lặng, ngu ngốc, cô rất ngu ngốc. Đan Tâm nói không hề sai bởi vì cô đi theo một tên đàn ông khốn kiếp để rồi mất hết tất cả cho nên cô phải trở về bên cạnh Lâm Thiên Vũ để tự cứu bản thân mình.

“Đúng, tôi ngu ngốc cho nên tôi trở về để đòi lại thứ mà tôi đáng phải có. Đan Tâm, cô đã cướp đi Thiên Vũ bây giờ tôi trở về hãy trả anh ấy lại cho tôi.”

Đan Tâm suýt nữa sặc cà phê. Đòi lại thứ chị ta đáng phải có chị ta không phải ngu bình thường. Đã đánh mất rồi làm sao có thể tìm lại, tình cảm chứ không phải một món đồ đem vứt vào thùng rác rồi nhặt ra dùng. Nếu có thể cũng chỉ dành cho những ai xứng đáng, chị ta không xứng.

“Thiên Vũ bị lừa đá trúng đầu nên năm đó mới đi theo đuổi chị.”

“....”

“Người ta nói chị xinh đẹp tôi thừa nhận, người ta nói chị thông minh nhưng sao tôi vẫn thấy chị ngu ngốc. Đòi lại thứ chị đáng phải có, chị xứng đáng gặp lại tôi để đòi lại không? Là bảy năm trước chị rời bỏ Thiên Vũ kể từ ngày đó chị không còn tư cách nói với bất kì cô gái nào đã cướp Thiên Vũ ra khỏi tay chị. Chị nên rõ một điều không phải tôi cướp Thiên Vũ mà chính chị đã đẩy anh ấy đến bên tôi.”

Đan Tâm bực mình, cô không phải thánh cô cũng biết tức giận vậy. Thật không hiểu nổi tại sao Thiên Vũ có thể chịu đựng Nghi Anh trong hai năm.

“Tôi có tư cách hay không, không phải do cô định đoạt. Bảy năm trước Thiên Vũ yêu tôi đến nỗi xảy ra tai nạn hôn mê một năm rưỡi cô cho rằng một người mới đến, một thư kí nhỏ nhỏ như cô có thể thay thế tôi.”

“Tôi hỏi chị một câu, chị nghĩ Thiên Vũ yêu chị được bao nhiêu?”

“Cô hỏi thật buồn cười, đơn giản là rất nhiều rồi.”

Đúng là rất buồn cười, Đan Tâm cười không thể ngừng. Cô nàng Nghi Anh này quá tự kỉ, yêu rất nhiều, cô nằm mơ giữa ban ngày à.

“Chị sai rồi Thiên Vũ không yêu chị nhiều như chị nghĩ. Tôi và Thiên Vũ yêu nhau không phải một hai ngày mà là bảy năm chị có biết không, bảy năm đúng khoảng thời gian chị bỏ đi. Nếu Thiên Vũ yêu chị nhiều như chị nghĩ thì anh ấy sẽ không quên chị mà yêu tôi ngay sau đó.”

Nghi Anh hoàn toàn bất động trước câu trả lời của Đan Tâm, bảy năm, không thể nào. Thiên Vũ không thể yêu Đan Tâm trong khi đang hôn mê.

“Cô nói dối.”

“Tôi nói dối hay không chị hỏi Thiên Vũ là biết ngay mà, chúng tôi yêu nhau bao lâu anh ấy là người rõ nhất.”

“Không thể nào hai người chỉ mới quen nhau có hai tháng. Cô đang dùng thời gian để chứng minh Thiên Vũ yêu cô hơn yêu tôi?”

Đan Tâm lắc đầu, cô nàng này không hiểu thứ gì gọi là yêu cả.

“Có những chuyện chỉ có tôi và Thiên Vũ biết những gì chị điều tra được chưa chắc đúng hoàn toàn.”

Khi chị yêu một người dù thời gian hai tháng hay bảy năm đều không quan trọng. lúc nào chị ném trái được tình yêu khắc cốt ghi tâm chị sẽ hiểu những gì tôi nói. Yêu một người chỉ cần một giây là đủ. dù chỉ là thoáng qua cũng đủ làm chị nhớ cả đời. Thời gian nghỉ trưa của tôi sắp hết tôi phải về công ty.”

Đan Tâm đứng dậy ngay lúc cô quay lưng muốn đi lại nghe Nghi Anh hỏi một câu chứng tỏ não cô ta không có chất xám.

“Cô cũng chỉ giống tôi đúng không, cô không yêu Thiên Vũ mà yêu tiền của anh ấy.”

Cô Nghi Anh này thật biết cách chọc người ta nổi điên nhưng đây là quán cà phê nên cô nhịn. Hít thở thật sâu để nén cơn giận giữ đang trào lên tới cổ họng quay người lại đối mặt với Nghi Anh nhả ra từng chữ.

“Chị đừng nghĩ ai cũng giống như chị. Yêu tài sản của Thiên Vũ, thật xin lỗi tôi không có dê tiện, không biết xấu hổ như chị. Tôi yêu Thiên Vũ khi anh ấy là một tên không nhà không cửa, sống lang thang, vất vưởng, không có tương lai, không biết ngày trở về. Là yêu anh ấy mà không dám nói với ai, không dám cho ai biết chị không biết gì thì đừng chà đạp lên tình cảm của người khác. Chị như vậy trông thật đáng thương.”

Đan Tâm rất phong độ bước đi trước con mắt kinh ngạc của rất nhiều người.

Nghi Anh vừa kinh ngạc vừa tức giận nhìn theo bóng lưng của Đan Tâm. Nhị thiếu gia của DL mà như vậy sao, là một tên không nhà không cửa, sống lang thang, vất vưởng, không có tương lai, không biết ngày trở về cô ta định lừa trẻ con ba tuổi. Dù sao màn kịch này cũng thành công mỹ mãn, Lý Vĩnh Kỳ không chờ được nữa rồi cô phải ra đòn quyết định thôi nhưng sẽ thay đổi một chút, cô ta dám mắng cô ngu xuẩn thì cô sẽ cho cô ta biết thế nào là ngu xuẩn thực sự. Hai kẻ nghe lén này giờ cũng nên làm nhiệm vụ của mình rồi.

Nghi Anh vừa ra khỏi quán cà phê thì từ một bàn khác Âu Dương Thiếu Phong và Dương Thừa Văn cũng rời khỏi theo. Đan Tâm là cô gái đó, những gì Đan Tâm nói họ cần phải làm rõ.

Đan Tâm bước ra khỏi nhà vệ sinh trong người thật khó chịu, từ khi về công ty đến giờ không biết cô đã nôn bao nhiêu lần rồi không lẽ lúc này ra ngoài bị trúng gió. Mấy ngày nay chuyện của Nghi Anh choáng hết tâm trí cô làm cô không có thời gian nghĩ tới chuyện khác bỏ bê sức khỏe của mình.

“Uống đi.”

Lâm Thiên Vũ đưa chai nước cho Đan Tâm, mặt cô tái nhợt không còn giọt máu nào.

Đan Tâm cầm lấy chai nước uống vào một ngụm để nén cảm giác buồn nôn. Chợt tỉnh ra...

“Sao anh lại ở đây, đây là nhà vệ sinh nữ nhớ ai nhìn thấy thì sao?”

“Thì mặc họ đã hết giờ làm từ lúc nào rồi, anh đưa em đến bệnh viện.”

Anh không nói thì cô cũng định đi.”

“Mẹ gọi anh về nhà mà.”

“Về sau cũng được, sức khỏe của em mới quan trọng.”

“Không được, em có thể tự đi anh phải tìm cách để mẹ đồng ý chứ cứ như vậy không tốt đâu.”

“Nhưng anh...”

“Không nhưng nhị gì hết anh về gặp mẹ đi.”

Đan Tâm không để Lâm Thiên Vũ nói tiếp đẩy người nào đó xuống nhà xe rồi tự mình bắt taxi đến bệnh viện.

39. Chương 39

Lâm Thiên Vũ vừa bước vào phòng khách đã thấy năm gương mặt không thể quen thuộc hơn, ba mẹ, ông anh trai yêu quý và cả hai thằng bạn thân.

“Hôm nay họp gia đình sao?”

Lâm Thiên Vũ ngồi xuống ghế, không khí cô đọng thế này chắc có chuyện quan trọng.

Người cần chờ cũng đến rồi Lâm Thiên Vân lên tiếng hỏi Âu Dương Thiếu Phong.

“Có chuyện gì con nói đi.”

Âu Dương Thiếu Phong lấy điện thoại mở file ghi âm ra để trên bàn.

“Chị hẹn tôi ra đây có việc gì?”

“Kể chuyện xưa cho cô nghe, được chứ?”

Lâm Thiên Vũ hơi căng thẳng là Đan Tâm và Nghi Anh, đưa tay lấy điện thoại trên bàn.

Dương Thừa Văn ngăn lại, hắn và Âu Dương Thiếu Phong đang nói chuyện trong quán cà phê thì Nghi Anh đi vào lát sau Đan Tâm đến. Thiếu Phong thấy lạ nên mới ghi âm lại cuộc nói chuyện của hai người họ.

“Cậu còn muốn giấu đến bao giờ, cậu không muốn biết Đan Tâm nói gì với Nghi Anh. Nghe xong tớ có chuyện muốn hỏi cậu.”

Lâm Thiên Vũ thả tay ra để cuộc nói chuyện trong điện thoại tiếp tục, Đan Tâm gặp Nghi Anh nhưng không nói cho hắn biết.

“Được thôi, vừa hay bây giờ là giờ nghỉ trưa tôi có thời gian...”

Cuộc nói chuyện kết thúc, Âu Dương Thiếu Phong lấy lại điện thoại bỏ vào túi.

Nghe xong đoạn đối thoại tất cả như lạc vào mê cung chờ Lâm Thiên Vũ giải thích.

“Thiên Vũ con nói ẹ biết rồi cuộc mọi chuyện là sao. Tại sao thư kí Trần lại là cô gái đó, tại sao hai đứa lại yêu nhau bảy năm, tại sao con có thể là một tên không nhà không cửa, sống lang thang, vất vưởng, không có tương lai, không biết ngày trở về?”

Không có câu trả lời. Yêu hắn cô chịu nhiều ảm ức như vậy nhưng hắn làm được gì cho cô dù là hồn ma hay là người hắn cũng chỉ có thể đứng nhìn cô bị người khác xúc phạm.

“Trước khi con trả lời mẹ hãy trả lời câu hỏi của con trước.”

“Con nói đi.”

“Mẹ có thể chấp nhận Đan Tâm không?”

Đan Tâm là do bà chọn làm thư kí cho Thiên Vũ, từ ngày đầu tiên Đan Tâm vào thực tập ở DL bà đã có ấn tượng rất tốt nhưng thật không ngờ đằng sau vẻ ngoài ngây thơ đó là quá khứ mà bà không thể chấp nhận được.

“Không thể.”

“Vậy thì con cũng không cần giải thích, con chỉ có thể nói ẹ biết nếu không nhờ cô ấy con bây giờ cũng chỉ là một cái xác không hồn nằm trên giường bệnh, con yêu cô ấy và sẽ không bao giờ buông tay.”

Lâm Thiên Vũ đứng dậy liền có điện thoại gọi tới, là của Đan Tâm. Hít vào một hơi thật sâu bình ổn lại tâm trạng hắn không muốn cô cảm thấy tâm trạng hắn không tốt.

“Đan Tâm em sao rồi, bác sĩ nói gì?”

Bên kia điện thoại im lặng, có một cảm giác thật lạ dần xâm nhập vào từng mạch máu của Lâm Thiên Vũ.

“Đan Tâm...”

Cuối cùng bên kia cũng trả lời nhưng đó không phải là Đan Tâm.

“Xin lỗi tôi là y tá của bệnh viện thành phố, xin hỏi anh là gì của bệnh nhân Đan Tâm?”

Là y tá nhưng lại gọi bằng điện thoại của Đan Tâm hỏi hắn là ai, Lâm Thiên Vũ chần chờ một chút rồi trả lời.

“Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy, sức khỏe của cô ấy thế nào?”

“Sức khỏe của cô ấy tốt chỉ là cô ấy đang có thai nên hơi mệt thôi.”

Đan Tâm... có thai, hần... sắp có con Lâm Thiên Vũ còn chưa kịp cười đã...

“Cô ấy vừa bị bắt cóc bệnh viện đã báo cảnh sát nếu anh là chồng chưa cưới của cô ấy thì tới bệnh viện ngay bây giờ.”

Mặt Lâm Thiên Vũ tái nhợt, không chút sức lực ngồi xuống sô pha, điện thoại không biết từ lúc nào đã rơi trên nền nhà. Bị bắt cóc, hần chỉ vừa mới biết cô có thai tại sao chưa cho hần vui mừng đã thẳng tay ném hần xuống địa ngục, là kẻ nào bắt cóc bé con của hần.

“Thiên Vũ...Thiên Vũ.”

Dù họ có gọi thế nào Lâm Thiên Vũ cũng không nhúc nhích.

Hần phải đi tìm Đan Tâm, mặc kệ mẹ hần có đồng ý hay không hần cũng sẽ lấy cô. Lâm Thiên Vũ đứng bật dậy lao ra khỏi biệt thự bỏ lại tất cả ở đằng sau.

“Thiên Vũ...”

“Để con và Thừa Văn đuổi theo xem sao.”

“Hai đứa đi đi.”

Lâm Thiên Vân và Cố Mĩ Yên đi ra cửa nhìn theo bóng lưng của ba người, ai có thể nói cho họ biết đang có chuyện gì xảy ra hay không. Bảy năm, thời gian đó Thiên Vũ vẫn còn đang hôn mê.

Lâm Thiên Bình nhặt điện thoại của Lâm Thiên Vũ lên điện lại vào số vừa gọi đến.

Vẫn là cô y tá lúc này.

“Sao anh còn gọi làm gì điều anh nên làm là đến bệnh viện ngay bây giờ.”

“Sao tôi phải đến?”

Cô y tá xem thử mình có nhìn nhầm không, vẫn là số đó. Hay thật, tại sao tôi phải đến.

“Này anh, anh có phải là chồng chưa cưới của cô ấy không vậy cô ấy đang mang thai cò bị bắt cóc, anh có phải đàn ông không một chút trách nhiệm cũng không có.”

Biết được thứ cần biết Lâm Thiên Bình tắt điện thoại. Thiên Vũ ngay cả em cũng dùng cách này.

“Có hai tin, ba mẹ muốn nghe tin nào trước.”

Lâm Thiên Vân và Cố Mĩ Yên quay mặt lại đối diện với con trai, lúc nào rồi mà còn đùa.

“Có chuyện gì con nói đi, úp úp mở mở.”

Ba hần đúng là không thú vị chút nào.

“Đan Tâm có thai hơn nữa còn bị bắt cóc.”

“Con nói gì?”

Sét đánh giữa trời quang, có thai, bị bắt cóc.

Chuyện của ba năm trước một lần nữa tái diễn, Cố Mĩ Yên loạn choạng ngã nhờ có Lâm Thiên Vân đỡ mới không trở về với đất mẹ.

“Thiên Vũ chắc đang đến bệnh viện, con đến đó xem sao.”

“Đi đi, có tin gì thì báo về cho ba.”

Lâm Thiên Vân đỡ Cố Mĩ Yên ngồi xuống.

“Chấp nhận đi, khi em chọn Đan Tâm làm thư kí cho Thiên Vũ không phải em có ấn tượng rất tốt với con bé sao. Đừng vì quá khứ đã qua mà làm khổ hai đứa nó, em nên tin vào mắt nhìn người của mình.”

Nếu là lúc trước bà vẫn tin vào mắt nhìn người của mình nhưng quá khứ đó là vết nhơ khó mà rửa sạch được.

“Không có người nào hoàn mỹ, em sẽ không bao giờ tìm ra người hoàn hảo cho vị trí con dâu của em. Đó là cuộc sống của Thiên Vũ hãy để tự nó quyết định, có sai lầm cũng tự nó gánh lấy. Tuy quá khứ của Đan Tâm không tốt nhưng biết đâu con bé có thể làm cho Thiên Vũ hạnh phúc, không phải Thiên Bình và Hiểu Lan rất vui vẻ sao.”

Ngay cả chồng bà cũng thay mặt Thiên Vũ khuyên bà đổi ý.

“Em sẽ suy nghĩ.”

Cố Mĩ Yên đứng dậy đi về phòng, suy cho cùng bà vẫn muốn con trai bà hạnh phúc. Mà cháu của bà là trai hay gái nhỉ, con của Thiên Bình là trai thì con của Thiên Vũ phải là gái, nhất định sẽ rất đáng yêu. Hi vọng Đan Tâm không sao.

Lâm Thiên Vũ, Âu Dương Thiếu Phong và Dương Thừa Văn chạy như bay vào bệnh viện.

“Ở đây.”

Thạch Thảo vỗ tay, cô vừa đi lấy lời khai về.

“Sao em lại ở đây?”

“Tôi đi cùng Đan Tâm đến bệnh viện.”

Dương Thừa Văn có cố gắng nhưng thạch thì vẫn là thạch muốn tan ra còn lắm gian nan, thử thách.

“Đan Tâm sao lại tự bắt cóc?”

Giá như hần kiên quyết thêm chút nữa đòi đưa cô đến bệnh viện thì sẽ không xảy ra chuyện này. Bây giờ không phải là lúc để hối hận hần phải bình tĩnh để còn tìm cô.

“Lấy xong kết quả xét nghiệm Đan Tâm đứng ở cửa chờ tôi đi vệ sinh lúc tôi ra thì không thấy Đan Tâm chỉ có túi xách bị rớt lại. Bệnh viện báo cảnh sát còn tôi bị gọi đi lấy lời khi nên nhờ cô y tá lấy điện thoại báo cho anh.”

“Đan Tâm có thai bao lâu rồi?”

“Ba tuần, thấy sức khỏe của nó không tốt lẽ ra anh phải đưa nó đến bệnh viện chứ.”

Nếu cô không đi vệ sinh vào đúng lúc đó thì Đan Tâm đã không bị bắt cóc.

“Đó không phải là lỗi của cô, đừng tự trách.”

“Có thai?”

Âu Dương Thiếu Phong, Dương Thừa Văn nhìn Lâm Thiên Vũ không biết nói gì hơn, thế là tên tiểu tử này sắp được lên chức.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Thạch Thảo người bên phía cảnh sát đâu.”

“Trong phòng điều khiển của bệnh viện xem lại đoạn ghi hình Đan Tâm bị bắt cóc.”

Cả bốn người cùng đi đến phòng điều khiển. Âu Dương Thiếu Phong nói gì đó với người canh cửa cuối cùng họ được đi vào.

Trên màn hình Đan Tâm đúng là đang đứng chờ nhìn cô rất vui còn lấy tay sờ vào bụng mình không hề để ý xung quanh. Một chiếc Mercedes 16 chỗ ngồi dừng ngay trước cửa bệnh viện, một nhóm khoảng mười người bước xuống xe trên người bọn họ mặc tây trang màu đen đặc trưng, chiếc kính đen quá khổ che gần hết gương mặt cơ bản không thể nhận diện được. Trên người còn mang theo súng uy hiếp người xung quanh, những người có mặt ở hiện trường chạy tán loạn. Nghe thấy tiếng động nộ cười trên môi Đan Tâm vụt tắt quay mặt lại nhìn ra cửa chưa kịp lên tiếng đã bị một người trong nhóm bắt cóc lấy khăn tắm thuốc mê bịt miệng Đan Tâm lại, bệ bông Đan Tâm đưa lên xe rồi biến mất biển số xe vẫn được camera ghi hình lại. Tất

cả diễn ra vồn vồn trong một phút, giữa thanh thiên bạch nhật còn là nơi đông người kẻ bắt cóc Đan Tâm quả là trắng trợn, không biết sợ là gì.

“Đội trưởng Trình.”

Âu Dương Thiếu Phong gọi người đang chăm chú xem đi xem lại đoạn băng ghi hình.

Người được gọi là đội trưởng Trình quay mặt lại liền đứng dậy bắt tay với Âu Dương Thiếu Phong.

“Sao cậu lại ở đây?”

Tuyệt đối không thể xem thường Âu Dương Thiếu Phong, tuy hấn trắng hoa thành tính nhưng thân phận không hề nhỏ chút nào từ ông cố, ông nội cho đến ba hấn đều làm trông quân đội hơn nữa chức vụ không hề nhỏ. Hấn suýt nữa bị đuổi ra khỏi nhà khi không tiếp nối truyền thống quân nhân của gia đình. Những chuyện có liên quan đến quân đội hay cảnh sát cứ để hấn lo là ổn.

“Người bị bắt cóc là...”

“Là vợ chưa cưới của tôi.”

Lâm Thiên Vũ chen ngang, hấn có biết sơ qua người trong cục cảnh sát. Vào cái thời có quyền có tiền mới làm được việc này muốn kinh doanh tốt phải xây dựng một chút quan hệ với người của cục cảnh sát, quân đội và cả chính phủ.

“Nếu là vợ chưa cưới của Lâm phó tổng thì chúng tôi phải cố gắng hơn rồi.”

“Tất cả nhờ vào đội trưởng Trình.”

Lâm Thiên Vũ nói nhỏ vào tai Âu Dương Thiếu Phong.

“Lấy bản sao đoạn băng ghi hình này cho tớ.”

Hấn không thể ngồi chờ người của cục cảnh sát, dám bắt cóc Đan Tâm giữa thanh thiên bạch nhật một cách lộ liễu như thế thì thân phận có điểm hơn người.

“Cứ để tớ lo ba người ra ngoài trước đi.”

Ba người vừa bước ra khỏi phòng điều khiển thì cô y tá lúc nãy cầm điện thoại của Đan Tâm đến tìm Thạch Thảo.

“Hình như người nhà bệnh nhân gọi.”

Thạch Thảo nhận lấy điện thoại rồi cảm ơn cô y tá nhìn tới tên người gọi biểu hiện có chút cứng nhắc.

“Là cô Hiểu Hiểu gọi.”

“Đưa tôi.”

“Không cần để tôi tự nghe.”

Thạch Thảo đi ra chỗ khác nghe điện thoại phải nói ẹ Đan Tâm biết thôi.

Đã không còn ai Dương Thừa Văn hỏi Lâm Thiên Vũ.

“Cậu không định giải thích sao, bảy năm trước cậu vẫn còn đang hôn mê làm sao có thể yêu Đan Tâm?”

“Tớ giờ còn tâm trạng nào mà giải thích nếu không tìm ra Đan Tâm tất cả chỉ là vô nghĩa.”

Lâm Thiên Vũ dầm tay vào cửa kính hấn chỉ muốn sống yên ổn bên cô mộng ước đó có gì sai tại sao cứ muốn tách cô ra khỏi hấn. Để hấn tìm ra kẻ nào bắt cóc Đan Tâm nhất định hấn sẽ băm kẻ đó ra làm trăm mảnh vứt cho chó nhai.

Âu Dương Thiếu Phong đưa bản sao đoạn băng cho Lâm Thiên Vũ, chỉ cần hấn muốn lấy một bản sao có gì khó.

“Thạch Thảo đâu rồi?”

“Tôi đây.”

Thạch Thảo nghe điện thoại xong lù lù xuất hiện sau lưng Âu Dương Thiếu Phong.

“Mẹ Đan Tâm sao rồi.”

“Còn có thể thế nào nghe Đan Tâm bị bắt cóc hơn nữa đang mang thai con của anh làm cô gần như muốn ngất rồi. Đan Tâm nó không nói cho cô biết nó đã gặp lại anh, hai người cũng lạ thật hai người yêu nhau thì có gì sai mà phải giấu mọi người.”

“Tôi và Đan Tâm có nỗi khổ riêng có những chuyện không phải muốn nói là được.”

Thạch Thảo chán nản giọng điệu này y hệt Đan Tâm, có nỗi khổ mà không nói thì ai nết được.

“Sáng mai cô sẽ đến đây, anh ra sân bay đón cô đi.”

“Sao rồi?”

Lâm Thiên Bình đi quanh bệnh viện tìm Lâm Thiên Vũ, cuối cùng cũng tìm ra.

“Chẳng có tiền triển gì cả, người bắt cóc không nhận diện được. Sao anh biết mà tới đây?”

“Gọi lại vào số vừa gọi cho em là biết ngay mà.”

Lâm Thiên Bình đưa trả điện thoại cho Lâm Thiên Vũ.

“Thư kí Trần có thai mẹ không cần phản đối nữa em cũng không cần hao tổn tâm trí tìm cách để mẹ chấp nhận...”

“Tít...tít.”

Tiếng báo có tin nhắn vang lên làm giáng đoạn câu nói của Lâm Thiên Bình.

“Là tin nhắn của em mở ra xem đi.”

Lâm Thiên Vũ chỉ mở cho có lệ nhưng khi nhìn thấy tấm ảnh thì cả người như chìm trong băng, gương mặt tái đi.

Người trong ảnh bị trói hết chân tay, miệng bị băng keo bản to dán lại. Xung quanh rất tối chỉ có ánh sáng mờ mờ từ chiếc đèn ngủ chiếu lên gương mặt Đan Tâm, trông cô không ổn lắm.

Lâm Thiên Vũ tức giận nắm chặt tay, nhấn nút gọi đi bật luôn cả loa ngoài.

“Em biết anh sẽ gọi cho em mà.”

“Nghĩ Anh cô làm trò gì thế hả, thả Đan Tâm ra.”

Nghi Anh cười lên thích thú.

“Em tốn công bắt cô ta về đây sao có thể chưa được lợi gì đã thả ra.”

“Cô muốn gì?”

“Lúc trước anh cũng hỏi em câu này, giá như lúc đó anh đồng ý rời xa cô ta thì hôm nay cô ta vẫn còn đang tự do nhưng bây giờ em không cần anh phải rời xa cô ta nữa. Em cho anh ba ngày, ba ngày sau em muốn anh mang giấy đăng kí kết hôn của chúng ta đến gặp em, em sẽ trao trả lại Đan Tâm nguyên vẹn cho anh còn không em sẽ vứt Đan Tâm vào nhà chứa với thân hình kiều diễm của cô ta nhất định sẽ làm cho đàn ông điên cuồng.”

Lâm Thiên Vũ rít lên, hần lúc này không khác gì Tula vương. Con người khi bị chạm vào cực hạn của chịu đựng họ sẽ không còn là họ nữa.

“Cô cầm miệng, cô thử động vào một sợi tóc của Đan Tâm xem tôi sẽ làm gì cô. Giấy đăng kí kết hôn, cô đừng nằm mơ nữa.”

“Em nghĩ anh nên suy nghĩ kĩ, em chỉ cần làm vợ của anh còn anh yêu ai, có yêu em hay không em không quan tâm. Ba ngày sau em sẽ đến tìm anh đừng nghĩ tới chuyện cảnh sát sẽ tìm được Đan Tâm cho anh mà bọn họ có tìm được nơi này thì em dám đảm bảo với anh có cho bọn họ thêm mười lá gan bọn họ cũng

không dám bèn mắng đến đây đâu. Tin tưởng bọn họ không bằng anh đồng ý yêu cầu của em, Đan Tâm như thế nào đều phụ thuộc cả vào anh.”

Lâm Thiên Vũ tắt điện thoại, tay dấm vào cửa kính lần này cả cửa kính cũng vỡ nát. Sự giận giữ của hắn đã lên đến đỉnh điểm, từng mảnh thủy tinh sắc nhọn dấm vào tay nhưng hắn không thấy đau, máu dọc theo cánh tay nhỏ giọt xuống nền gạch trắng bóng.

“Thiên Vũ...”

Cả bốn người đồng loạt kêu lên. Dương Thừa Văn cầm lấy tay Lâm Thiên Vũ xem vết thương, chưa bao giờ hắn thấy Thiên Vũ đáng sợ như lúc này cả người đằng đằng sát khí, mắt cũng hằn cả tơ máu nhỏ li ti.

Lâm Thiên Vũ giật tay mình ra khỏi tay Dương Thừa Văn, lúc này là lúc nào rồi mà còn chú ý tới vết thương nhỏ xíu này. Vì hắn mà Đan Tâm bị bắt cóc, lúc nghe cô y tá nói hắn không phải không nghĩ qua Nghi Anh là người đứng sau chuyện này nhưng sau đó lại phủ định đi không ngờ lại chính là Nghi Anh.

“Lâm Thiên Vũ anh tính làm sao nếu Nghi Anh thật vứt nó vào nhà chứa cả nó và đứa nhỏ đều không có đường sống.”

“Sẽ không có chuyện đó dù có phải lật tung cả Bắc Kinh tôi cũng phải tìm được Đan Tâm với bất cứ giá nào.”

40. Chương 40

“Hình như cô ta chê mình sống quá lâu muốn đi thăm lão Diêm Vương.”

Uyên như oan hồn địa ngục hiện ra sau lưng Lâm Thiên Vũ. Cuộc điện thoại vừa nãy cô nghe không sót một chữ, dám bắt cóc chị cô còn dám lớn tiếng nói ném vào nhà chứa, lần này Nghi Anh chết là cái chắc.

“Uyên Uyên...”

Giọng Âu Dương Thiếu Phong hơi khác so với thường ngày. Uyên Uyên trước mặt hắn lạnh lẽo như một u hồn, âm trầm đáng sợ sát khí trên người còn nặng hơn cả Thiên Vũ.

Chắc Thạch Thảo đã gọi Uyên Uyên đến.

“Có bao nhiêu người bắt cóc chị Tâm.”

“Khoảng mười người, mặc đồ đen có súng, không nhận diện được.”

Võ của chị Tâm so với cô không hề thua kém vậy mà bị bắt dễ dàng như vậy, một phút rất ngắn. Nghi Anh rốt cuộc đã tóm được kẻ nào trong giới hắc đạo để giúp cô ta bắt cóc chị Tâm.

“Chị không chống cự sao? Muốn bắt chị đâu có dễ.”

Lâm Thiên Vũ đẩy Âu Dương Thiếu Phong sang một bên tự mình nói chuyện với Uyên Uyên.

“Lúc Đan Tâm ý thức được xung quanh đang xảy ra chuyện gì thì đã bị chụp thuốc mê mang đi rồi.”

Uyên Uyên gờ trán suy nghĩ, là người trong giới hắc đạo hơn nữa còn có thể lực không nhỏ. Có lẽ cô nên về nhà một chuyến, năm năm không hề bước chân về đó không biết khi gặp lại còn ai nhận ra cô không.

“Lâm Thiên Vũ anh đi xử lý vết thương đi, chị mà thấy anh bị thương sẽ không vui đâu. Tôi biết ai có thể tìm ra chị Tâm giúp anh.”

“Cô biết, là ai?”

“Người đến club có hắc đạo cũng có bạch đạo, chỉ cần tôi nhờ họ việc tìm ra chị Tâm không khó.”

Uyên Uyên quay lưng bước đi, bị Âu Dương Thiếu Phong kéo tay giữ lại.

“Bạch đạo hay hắc đạo em cũng không cần liên quan đến bọn họ, rất nguy hiểm có biết không? Tìm Đan Tâm cứ để bọn anh lo là được.”

Uyên Uyên gờ tay Âu Dương Thiếu Phong ra.

“Để các anh tự lo thì lúc tìm ra chị Tâm chỉ còn là một bộ xương trắng thôi. Anh nghĩ Nghi Anh bắt cóc chị Tâm sao, làm gì có chuyện buồn cười đó nếu không phải có thể lực ngầm nào đó đứng sau chống lưng chị ta sẽ không bao giờ dám lớn tiếng ra điều kiện. Dù là cảnh sát, quân đội hay chính phủ khi đứng trước giới hắc đạo đều phải nể mặt ba phần, có tìm ra được chị chắc gì bọn họ có thể đưa chị ra khỏi đó an toàn. Giới hắc đạo cũng có quy tắc riêng không phải chỉ một vài ba câu nói của cảnh sát mà thả người ra đâu, em sẽ tìm một người có thể lực để can thiệp vào chuyện này. Nếu anh nghĩ cách em dùng không trong sạch thì anh hãy vứt nó ra khỏi đầu ngay lập tức, không có ai trong sạch cả so với em quá khứ của chị Tâm vẫn chưa là gì.”

Uyên Uyên bước đi nhưng trong lòng không chút dễ chịu, trước khi cô yêu Âu Dương Thiếu Phong chị Tâm đã nói với cô.

“Yêu người như Âu Dương Thiếu Phong em chỉ có một lựa chọn, dù có đứng trước cái chết cũng không được nói ra quá khứ của em.”

Cô và Âu Dương Thiếu Phong dây dưa suốt năm năm nhưng chỉ mới yêu nhau cách đây không lâu, cô giấu chừng đó năm cũng đủ rồi mỗi khi đứng trước mặt anh cô đều có mặc cảm tội lỗi. Anh vẫn nghĩ cô ngây thơ, anh không biết bàn tay mà anh thường nắm lấy khen đẹp đó đã dính rất nhiều máu, nhiều đến mức cô không còn nhớ rõ mình đã giết bao nhiêu người. Mười lăm năm thế giới của cô chỉ có giết chóc, máu và bóng tối chị đã đưa cô ra ánh sáng cô không thể chỉ vì hạnh phúc của bản thân mình mà bỏ mặc chị không lo. Sớm muộn gì Thiếu Phong cũng biết cô là ai thôi.

Tất cả đều sừng sờ, bí mật cứ thế dần dần được hé lộ.

Cứ cho là hẳn nghe lầm đi, Âu Dương Thiếu Phong quay lại hỏi Thạch Thảo.

“Cô có biết Đan Tâm quen Uyên Uyên thế nào không?”

Thạch Thảo cắn môi, cô không biết quá khứ đó là gì nhưng cô biết điều Âu Dương Thiếu Phong đang hỏi.

“Năm năm trước khi Đan Tâm thấy Uyên Uyên bơi ra giữa biển tự tử đã cứu về rồi giao lại Dark night cho Uyên Uyên quản lí, tôi biết chỉ có thế.”

Lâm Thiên Vũ vỗ vai Âu Dương Thiếu Phong, quanh Đan Tâm có rất nhiều bí mật không thể nói.

“Club Dark night là của Đan Tâm, đừng suy nghĩ nữa dù cậu có trốn thì sự thật cũng không thể thay đổi học cách chấp nhận là biện pháp tốt nhất. Tổ đi gặp y tá rửa vết thương.”

“Cậu biết điều gì phải không?”

Lâm Thiên Vũ lắc đầu.

“Đan Tâm không nói cho tớ biết.”

Người đàn ông mặc đồ đen cởi trói cho Đan Tâm, lột miếng băng keo dán miệng cô ra rồi lặng lẽ lui ra ngoài. Trong căn phòng rộng lớn với nội thất tương đương khách sạn năm sao chỉ còn lại Nghi Anh và Đan Tâm, không ngờ cô bị bắt cóc mà nhận được đãi ngộ này.

Đan Tâm ngồi trên giường xoa xoa đôi tay bị trói đến đau nhức.

“Tôi đang ở đâu?”

Bị bắt cóc mà có thể bình thần như vậy, lúc tạo ra Đan Tâm có phải các đáng tối cao ngu gục quên không bỏ dây thần kinh sợ hãi vào.

“Có nói thì cô cũng không biết.”

“Thì chị cứ nói đi nhờ đâu tôi lại biết.”

“Đại bản doanh của X-LAO.”

Đan Tâm ngơ ngẩn ra vài giây. X-LAO, tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới, đứng đầu Châu Á về buôn bán vũ khí và ma túy. Số cô là số vàng son hay số cục than vậy, cả X-LAO cũng có thể tới được.

“Chị giỏi thật ngay cả Lý Vĩnh Kỳ cũng có thể quên biết.”

Nghi Anh hóa đá, Đan Tâm biết X-LAO cô không mấy ngạc nhiên nhưng còn Lý Vĩnh Kỳ thì cô không thể tưởng tượng được. Ngay cả người trong giới hắc đạo còn không biết ai là người đứng đầu X-LAO vậy mà Đan Tâm biết Lý Vĩnh Kỳ.

“Cô là ai?”

“Chẳng phải chị điều tra tôi sao, lẽ ra chị phải biết rõ tôi là ai chứ.”

“Hai...bỏ đi, tôi đói bụng chị có thể cho tôi ăn gì được không, giờ ăn tối qua lâu rồi.”

Cô bây giờ không chỉ có một mình, cô có thai mà không hề hay biết. Đây là con của cô và Thiên Vũ, cảm giác có một sinh mạng đang dần lớn lên trong người mình thật kì diệu.

“Đến nước này mà cô còn có thể ăn?”

Biết làm sao được cô đói bụng mà.

“Tại sao tôi không thể ăn. Biết trước không thể trốn được thì nên chấp nhận, ăn nhiều ngủ nhiều một chút để tiết kiệm sức lực cứ xem như mình đang đi nghỉ dưỡng là được.”

Nghi Anh đỡ khóc đỡ cười, không lẽ không có chút lo lắng nào.

“Cô đúng khác người.”

“Chị muốn tôi giống người, khóc lóc cầu xin chị thả ra. Chị sẽ thả tôi sao, không bao giờ có chuyện đó đâu. Đã biết trước kết quả như thế nào thì tôi việc gì phải làm mấy việc ngu ngốc đó.”

“Khẩu vị của Thiên Vũ đúng là đặc biệt, tôi sẽ nói người mang thức ăn vào cho cô.”

Đan Tâm ăn ngon lành, lo lắng, tất nhiên là có cô cũng không phải là khúc gỗ vô tri vô giác.

“Nghe Nghi Anh nói cô biết tôi?”

Lý Vĩnh Kỳ mở cửa bước vào ngồi xuống ghế đối diện với Đan Tâm.

“...”

“Cô không nghe tôi nói gì sao?”

Đan Tâm uống vào một ngụm nước hoa quả, tiếp tục ăn. Trên mặt hiện rõ năm chữ: Đang ăn miễn nói chuyện.

Lần đầu tiên có người lơ mình, Lý Vĩnh Kỳ không tránh khỏi bực mình nhưng vẫn kiên nhẫn chờ Đan Tâm ăn xong.

Đan Tâm uống vào ngụm nước cuối cùng đẩy phần ăn trống rỗng của mình sang một bên.

“Bây giờ anh có thể hỏi được rồi?”

Vừa bực mình vừa buồn cười, thì ra có ngày hẳn phải chờ người khác đồng ý mới có thể hỏi. Đúng là thú vị.

“Cô biết tôi?”

“Không biết.”

“Cô có biết đùa với tôi có hậu quả gì không?”

“Tôi việc gì phải đùa với anh. Tôi chỉ nghe người ta nói lão đại của X-LAO tên Lý Vĩnh Kỳ còn cái người tên Lý Vĩnh Kỳ đó tròn méo, to nhỏ thế nào tôi không hề biết cũng chưa từng gặp mặt. Đối với tôi chưa gặp mặt thì không thể gọi là biết.”

Mồm mép khá lắm.

”Anh còn gì để hỏi tôi không?”

“Tạm thời không?”

“Vậy tôi hỏi anh câu này được chứ?”

Lý Vĩnh Kỳ nhướng mắt nguy hiểm nhìn Đan Tâm, cô có thể hỏi hắn câu gì.

“Nói đi.”

“Lão đại, có cấm kị nào mà chính anh cũng không thể chạm vào hay không?”

Mặt Lý Vĩnh Kỳ âm trầm như rót vào động băng, hỏi hắn câu này là có ý gì. Cấm kị mà hắn không thể chạm vào chính là người mà hắn yêu thương nhất, chỉ cần người đó nổi giận sẽ hủy diệt cả X-LAO, bao gồm hắn.

Lý Vĩnh Kỳ còn chưa kịp hỏi Đan Tâm tại sao lại hỏi hắn câu đó thì người đàn ông trung niên đi vào phòng nói nhỏ bên tai Lý Vĩnh Kỳ tin gì đó khiến hắn rất ngạc nhiên, trên gương mặt băng sơn vạn năm còn nhiễm ý cười rất vui vẻ.

“Chú ra ngoài đi, xong việc gọi Nghi Anh đến gặp tôi.”

Người đàn ông trung niên lặng lẽ lui ra vẫn như lúc trước là cái bóng âm thầm, không tiếng động.

“Có những câu hỏi không nên nói ra miệng, cô là người thông minh chắc hiểu tôi nói gì?”

Lý Vĩnh Kỳ bỏ lại một câu rồi đi ra khỏi phòng, sao lại về đúng lúc này. Bước đi nhanh hơn trở về phòng làm việc của mình.

“Uyên Uyên...”

Uyên Uyên ngồi trên ghế chẳng buồn liếc mắt nhìn ông anh trai.

Đối với việc này Lý Vĩnh Kỳ gặp nhiều thành quen, bây giờ mà Uyên Uyên vui mừng nói cười với hắn mới có vấn đề. Uyên Uyên chính là cấm kị không thể chạm vào của hắn.

“Năm nay em đi đâu sao không về nhà?”

Ngày Uyên Uyên biến mất hắn như muốn điên lên điều động cả X-LAO cũng không thể tìm ra, em gái hắn cứ như bốc hơi khỏi mặt đất. Sau đó Uyên Uyên chỉ điện về nói không trở về X-LAO nữa, từ nay sẽ sống một cuộc sống bình thường không có giết chóc rồi biệt tích cho đến bây giờ.

“Em vẫn ở đây chỉ là không muốn về.”

“Em sống tốt chứ?”

Uyên Uyên gật đầu, cô biết anh rất thương cô. Lúc còn nhỏ khi ba huấn luyện anh và cô trở thành sát thủ cả hai là đối thủ của nhau đã từng cầm súng chĩa vào nhau không biết bao nhiêu lần nhưng khi kết thúc huấn luyện anh là người thương cô nhất, cái gì cũng nhường cho cô còn hay lén ba chịu phạt thay cô nữa.

“Em cần anh giúp em một chuyện.”

“Em nói đi.”

Uyên Uyên đưa ảnh của Đan Tâm cho Lý Vĩnh Kỳ.

“Tìm người này cho em, với thể lực hiện nay của X-LAO tìm ra người này không khó đúng không?”

Lý Vĩnh Kỳ gật đầu, không ổn rồi nhưng kế hoạch của hắn không thể dừng lại.

“Em có quan hệ gì với người này?”

“Đó là chị là mẹ, là người thân của em. Nếu không nhờ chị ấy ngăn em lại thì em đã chết từ lâu rồi, chị ấy biết em là ai nhưng vẫn đối xử với em rất tốt.”

Càng quan trọng thì hắn càng không thể nói. Thiếu sót câu hắn là chỉ điều tra quá khứ mà không điều tra các mối quan hệ hiện tại của Đan Tâm nếu biết trước Đan Tâm có quen biết với em gái hắn thì hắn sẽ không ngu ngốc để Nghi Anh bắt cóc Đan Tâm.

Uyên Uyên viết số điện thoại của mình lên tờ giấy rồi đưa cho Lý Vĩnh Kỳ.

“Tìm được người thì gọi cho em.”

“Tìm được rồi em tính làm gì?”

“Làm gì sao? Em bây giờ không phải là em của trước đây chỉ cần chị Tâm không sao em có thể suy nghĩ mà tha cho bọn người ngu xuẩn đó một con đường sống, còn nếu trên người chị Tâm có một vết thương nhỏ nào em sẽ cho bọn họ biết thế nào là sống không bằng chết.”

Uyên Uyên bắt đầu giết người từ khi ba tuổi, con mồi của nó không bao giờ được chết thoải mái. Mười lăm năm chơi đùa với mạng sống của con người nó đã sớm biết cách hành hạ con mồi đến muốn sống không được muốn chết cũng không xong, con mồi càng sợ hãi van xin thì nó càng hưng phấn.

“Em phải về đây, em muốn anh tìm ra chị ấy trước ba ngày.”

“Ừ.”

Uyên Uyên về không lâu thì Nghi Anh đi vào gặp Lý Vĩnh Kỳ.

“Anh tìm em.”

“Sáng ngày mai đưa Trần Đan Tâm ra khỏi X-LAO, chú Lý sẽ sắp xếp người đi theo cô.”

“Anh muốn em đưa cô ta đi đâu?”

“Tùy cô, đi gặp chú Lý chuẩn bị đi.”

Để Đan Tâm ở lại X-LAO sớm muộn gì Uyên Uyên cũng biết.

Cửa thang máy mở ra, Uyên Uyên lê thân xác mệt mỏi trở về nhà. Hôm nay đúng là xui xẻo, chị Tâm bị bắt cóc, ở club thì bị một đám người chán sống gây chuyện.

Tiếng bước chân quen thuộc vang lên sau lưng, một giờ sáng rồi sao anh còn chưa về nhà.

Âu Dương Thiếu Phong cầm lấy túi xách của Uyên Uyên, đi bên cạnh im lặng không nói gì.

“Anh đợi em bao lâu rồi?”

“Anh không biết.”

Hắn chỉ biết đợi cô về không quan tâm thời gian bao lâu.

“Sao anh không tới club tìm em?”

“Em còn phải làm việc.”

Còn mười mét nữa là tới căn hộ cô đang ở, nếu bây giờ không đòi hỏi anh một chút e rằng sau này không còn cơ hội nữa.

“Thiếu Phong, bé em về nhà được không?”

Âu Dương Thiếu Phong dừng bước, từ lúc quen nhau đến giờ cái gì Uyên Uyên cũng đều làm theo ý hắn không đòi hỏi ở hắn bất cứ thứ gì, đôi lúc vì cô như vậy mà hắn nổi cáu nhưng bây giờ...

“Sao tự nhiên lại muốn như vậy?”

Uyên Uyên cười, nụ cười thật buồn.

“Em muốn nhân lúc anh còn nghĩ em là người tốt để đòi hỏi một chút, em sợ khi anh biết em là ai sẽ không thèm nhìn đến em nữa.”

“Em...”

Uyên Uyên cắt ngang.

“Sớm muộn gì anh cũng biết nhưng em sẽ không nói bây giờ đâu. Nói ra em sẽ không còn mặc cảm tội lỗi khi đứng trước mặt anh nữa nhưng nói ra cũng sẽ rất đau, em bây giờ chưa đủ dũng khí để cho anh biết. Anh cứ xem như em chưa nói gì đi, em về đây.”

Uyên Uyên đi trước, cô muốn khóc nhưng không khóc được cảm xúc của cô đã sớm chai lì theo từng năm tháng người giết ta, ta giết người đó rồi.

Âu Dương Thiếu Phong rối rắm nhưng vẫn đuổi theo bé Uyên Uyên đưa về nhà.

Uyên Uyên khẽ cười, vòng tay qua cổ Âu Dương Thiếu Phong.

“Em đã ăn gì chưa?”

“Em ăn ở club rồi.”

“Nghỉ ngơi nhiều một chút, em là người bằng xương bằng thịt chứ không phải sắt thép.”

Phụ nữ bên cạnh hắn rất nhiều nhưng người có thể khiến hắn yêu chỉ có mình cô.

“Em biết rồi, dù mọi người có nghĩ chị như thế nào thì đối với em chị luôn vĩ đại.”

Không phải ai cũng có thể chấp nhận một sát thủ.

Đặt Uyên Uyên nằm trên giường kéo chăn đắp mới đứng dậy. Tay áo hắn bị Uyên Uyên cầm chặt không buông.

“Gần sáng rồi em mau ngủ đi.”

“Không muốn, em ngủ rồi anh sẽ đi mất.”

Âu Dương Thiếu Phong ngồi lại xuống giường nhéo mũi Uyên Uyên.

“Không muốn anh đi?”

Cho đến bây giờ hắn chưa từng ở lại nhà cô, cô cũng không bao giờ nói hắn ở lại.

“Không được sao?”

Uyên Uyên lầm bầm trong miệng.

“Chẳng phải anh vẫn ở lại với mấy người phụ nữ kia sao?”

“Không được so sánh, em khác với họ.”

Hừ...cô không thích khác.

“Em không biết, em muốn anh làm gối ôm của em.”

Âu Dương Thiếu Phong lấy tay chỉ vào môi mình.

“Hôn anh đi anh sẽ ủy khuất bản thân làm gối ôm của em một đêm.”

Uyên Uyên làm theo lời Âu Dương Thiếu Phong nói nhưng thay đổi một chút không phải hôn môi mà là cắn môi Âu Dương Thiếu Phong.

“Lý Nhã Uyên, lần này em chết chắc.”

Nhận thấy nguy hiểm, Uyên Uyên cười khanh khách tung chăn nhảy xuống giường chạy trốn.

“A... cưỡng bức con gái nhà lành.”

“Cưỡng bức con gái nhà lành? Hôm nay anh sẽ cho em biết thế nào là cưỡng bức con gái nhà lành.”

Xem ra hắn phải dạy bảo cô tốt một chút, đối với cô thương hương tiếc ngọc làm cô quên mất hắn là ai.

Người trốn ta tìm, Uyên Uyên có chạy đằng trời thì cũng bị Âu Dương Thiếu Phong tóm gọn.

41. Chương 41

Sân bay, 6 giờ sáng.

“Bạn trai của chị sẽ ra sân bay đón chúng ta sao?”

“Ừ, Thạch Thảo nói thế.”

Đồng Hiểu Hiểu và Đan Linh kéo vali ra khỏi sân bay. Đang yên đang lành lại bị bắt cóc còn mang thai nữa.

“Hiếu Hiếu.”

Cố Mĩ Yên chạy lại ôm lấy Đồng Hiếu Hiếu, tối hôm qua nghe tin chị em của mình đến Bắc Kinh vui đến mức thức trắng đêm.

Đan Linh choáng váng, người ở vì sao nào vừa đáp xuống trái đất vậy trời.

“Ai vậy mẹ?”

Cố Mĩ Yên buông Đồng Hiếu Hiếu ra nhìn khắp người Đan Linh cho đến khi cả người Đan Linh nổi đầy da gà.

“Đây là con gái cậu?”

“Ừ, Đan Linh chào dì đi.”

À, là bạn của mẹ hồi còn ở Bắc Kinh.

“Chào dì.”

“Xinh đẹp rất giống cậu.”

Lâm Thiên Vũ đứng từ xa nhìn thấy màn gặp lại thắm thiết tâm hồn tựa như hoa nở, mẹ hân và mẹ Đan Tâm có quen biết nhau. Thế này dễ tính hơn rồi.

Lâm Thiên Vũ đi đến chỗ ba người đang đứng chỉ cười với mẹ hân rồi quay sang ra mắt mẹ vợ và em vợ.

“Chào dì con là Lâm Thiên Vũ.”

Đồng Hiếu Hiếu lấp bắp, liệu đây có phải....

“Cậu...cậu là Lâm...Thiên...Vũ?”

Đan Linh vẫn còn ở trong mộng, người này chính là bạn trai của chị sao còn đẹp hơn so với tưởng tượng của cô.

Cố Mĩ Yên chẳng hiểu trời trăng mây gió là gì, từ khi nào tên của con trai bà gây sốc tới mức này.

“Cậu biết con trai tớ?”

Đồng Hiếu Hiếu càng sốc hơn, là con của Mĩ Yên. Thảo nào Thạch Thảo nói mẹ của Lâm Thiên Vũ phản đối Đan Tâm. Từ nhỏ Mĩ Yên đã theo chủ nghĩa hoàn mỹ, Đan Tâm có một vết nhơ trong quá khứ nên bà có thể hiểu tại sao Mĩ Yên phản đối.

“Tớ không biết, tớ không biết con trai cậu chính là bạn trai của Đan Tâm.”

“Đan Tâm?”

Cố Mĩ Yên không hiểu, tại sao Hiếu Hiếu lại biết Thiên Vũ là bạn trai của Đan Tâm.

Thời cơ đã đến, Lâm Thiên Vũ cười nói với mẹ.

“Đan Tâm là con của dì.”

Cố Mĩ Yên ngây ra.

“Không thể nào, Chí Viễn nói hai người chỉ có một đứa con gái.”

Trên mặt Đồng Hiếu Hiếu thoáng ưu thương, chỉ vì một câu nói của chồng bà mà một người còn sống khỏe mạnh như Đan Tâm bị coi là đã chết.

“Tớ có hai đứa con gái, Đan Tâm là con đầu của tớ. Năm đó do tớ sinh khó nên Chí Viễn đã đưa Đan Tâm vào cô nhi viện rồi nói nó đã chết.”

Cố Mĩ Yên không thể tin được, không lẽ người cha vô lương tâm muốn giết cả con gái mình mà Thiên Vũ nói chính là Chí Viễn.

“Dì, chị Đan Tâm đúng là chị của con những gì ba con nói không phải là sự thật.”

“Mọi người về nhà rồi nói, chuyện cần lo bây giờ là tìm ra Đan Tâm.”

Lâm Thiên Vũ xách vali ra xe để Đồng Hiểu Hiểu và Đan Linh ngồi ở phía sau quay lại nói khẽ với Cổ Mĩ Yên.

“Con đã nói với mẹ rồi còn gì, ông ta không xứng đáng làm ba của Đan Tâm. Những gì ông ta làm mẹ sẽ không tưởng tượng được đâu.”

Cổ Mĩ Yên im lặng bước lên xe, Lâm Thiên Vũ cũng lên theo.

Biệt thự Lâm gia.

Đan Linh nhìn những gương mặt thân quen cũng có xa lạ khẽ cúi chào.

“Chào mọi người.”

Cổ Mĩ Yên đi đến cạnh Lâm Thiên Vân.

“Đây là con gái của Hiểu Hiểu tên là Đan Linh, Đan Tâm... cũng là con gái của Hiểu Hiểu còn vì sao thì em sẽ giải thích sau.”

Đồng Hiểu Hiểu nhìn lướt một lượt, trừ cô gái có mái tóc hạt dẻ ngồi cạnh Thiếu Phong những người còn lại bà đều biết.

Thấy Đồng Hiểu Hiểu nhìn mình Uyên Uyên mỉm cười, nếu để ý một chút thì chị nhìn rất giống mẹ.

“Con có thể giống mọi người gọi là dì không?”

Đồng Hiểu Hiểu gật đầu.

“Con là Lý Nhã Uyên, chắc chị đã nhắc đến con với dì rồi.”

“Đúng là có nhắc, Đan Tâm nói nó nhận con làm em gái nuôi.”

“Thì ra mọi người đều quen biết cả.”

Thạch Thảo xịch qua một bên cho Đan Linh ngồi xuống, a...trái đất tròn đi đâu cũng gặp người quen.

“Ừ, trừ Thiên Vũ và Uyên Uyên là lần đầu gặp mặt còn lại cô đã gặp hết rồi. Bên phía cảnh sát nói sao, từ chiếc xe bắt cóc Đan Tâm có điều tra được gì không?”

Lâm Thiên Vũ ngồi xuống cạnh Lâm Thiên Bình, thở dài.

“Chiếc xe đó bị bỏ lại, không có chút manh mối nào để tiếp tục điều tra.”

Mọi chuyện cứ như thế đi vào bế tắc nhưng ông trời không tuyệt đường sống của con người bao giờ rồi cũng sẽ có cách tìm ra Đan Tâm trước thời hạn ba ngày.

“Thiếu Phong nói anh có bản sao đoạn băng ghi hình hiện trường vụ án đúng không?”

“Ừ, tôi đã xem suốt cả tối hôm qua nhưng không tìm thấy được gì.”

Có lẽ những người sống trong sạch như Lâm Thiên Vũ không thấy được gì nhưng cô thì khác, mỗi tổ chức hắc đạo hay băng nhóm mafia đều có một dấu hiệu nhận biết riêng. Dù sao đi nữa cô phải xem một lần biết đâu lại tìm được gì.

“Cho tôi xem thử.”

“Chờ một chút tôi đi lấy.”

Lâm Thiên Vũ đứng dậy đi ra xe lấy, lát sau mang vào một chiếc laptop màu đen tuyền. Mở đoạn băng ghi hình lên cho Uyên Uyên, Đồng Hiểu Hiểu và Đan Linh cùng xem.

Uyên Uyên tập trung vào đoạn băng ghi hình, chỉ xem lướt qua một lượt cô đã biết vấn đề ở đâu. Sát khí cổ công giấu bao năm nay một lần nữa bộc phát lần này còn nặng hơn cả lần trước.

“Vấn đề là ở đây.”

Lâm Thiên Vũ nhìn kĩ vào màn hình.

“Tôi không thấy gì cả.”

“Nhìn như vậy tất nhiên là không thấy.”

Cả nhóm chụm đầu lại xem, đích thực là không thấy gì.

“Chúng ta cứ ngồi yên để chúng nó muốn làm gì thì làm đừng quấy rầy tụi nó.”

Ba người lớn tuổi nhất ngồi yên tại chỗ dù trong lòng thấp thỏm không yên nhưng không thể làm gì ngoài đợi.

Mười ngón tay Uyên Uyên lướt trên bàn phím, thao tác nhanh gấp mấy lần người bình thường.

Âu Dương Thiếu Phong kinh ngạc, người suốt ngày ngồi trước máy tính như hắn còn không đạt được trình độ này.

“Anh không biết em giỏi máy tính đến vậy.”

“Còn nhiều điều mà anh không biết lắm.”

Lúc còn ở X-LAO thứ cô học không chỉ có giết người. Vũ khí, đạn dược, máy tính, cách sinh tồn,... đều là những thứ cô phải học.

Nhấn vào phím enter, vùng anh được khoanh tròn trên màn hình được phóng to ra.

Trên tay cầm chiếc khăn tẩm thuốc mê của người đàn ông mặc áo đen có một hình xăm thần chết cầm lưỡi hái. Lúc cô nhìn vào những người đàn ông đó có cái gì rất quen thuộc cho đến khi cô nhìn thấy hình xăm thần chết cô mới ngộ ra thì ra bọn họ với cô là người cùng một nhà.

Càng nhìn thì càng không hiểu. Tất cả quay về chỗ ngồi, Uyên Uyên biết vấn đề ở đâu thì chắc hiểu hình xăm này nói lên điều gì.

“Thiếu Phong, anh biết X-LAO không?”

Âu Dương Thiếu Phong ngẩn ra cái này thì liên quan tới tổ chức hắc đạo đó.

“Biết nhưng không rõ lắm.”

“Vậy thì em nói rõ cho anh biết. X-LAO là tổ chức sát thủ lớn nhất thế giới, đứng đầu Châu Á về buôn bán vũ khí và ma túy. Hơn một nửa người trong chính phủ các nước nơi có người của tổ chức này đều cam lòng làm con chó trung thành để được hưởng lợi, bọn họ nhìn thấy người của X-LAO cả lên tiếng cũng không dám chứ nói gì đến cứu người. Chị Tâm bị X-LAO bắt cóc.”

Lâm Thiên Vũ nhíu mày, Nghi Anh làm sao có thể liên quan đến tổ chức hắc đạo đó.

“Làm sao cô biết Đan Tâm bị X-LAO bắt cóc nhờ không phải thì sao?”

“Biểu tượng của sát thủ X-LAO là hình thần chết cầm lưỡi hái, chỉ có những sát thủ cấp thấp của X-LAO mới xăm lên người mình biểu tượng đó.”

Hình như Âu Dương Thiếu Phong lại thấy Uyên Uyên của hôm ở bệnh viện, lạnh lẽo sát khí đầy mình.

Uyen Uyên nhếch môi cười, lấy điện thoại gọi cho Lý Vinh Kỳ gọi đến lần thứ năm vẫn không được. Giỏi lắm, bây giờ mới biết sợ thì đã quá trễ rồi.

“Khốn nạn, anh dám lừa tôi.”

Anh nghĩ không nghe máy là thoát nạn sao, Uyên Uyên nhấn số khác gọi cho chú Lý. Bật loa ngoài để trên bàn, có những chuyện không thể nói trực tiếp thì dùng cách gián tiếp mà nói Thiếu Phong đủ thông minh để nhìn ra cô là ai.

“Uyen Uyên, em làm gì vậy?”

“Anh không phải muốn biết em là ai sao? Em sẽ cho anh biết, có chuyện gì cũng đừng ai lên tiếng.”

Hắn vẫn luôn muốn biết nhưng đến lúc được biết thì không muốn nữa, biết rồi có phải hắn sẽ mất Uyên Uyên.

Chuông đổ lần thứ hai thì có người nghe máy.

“Tiểu thư.”

Uyên Uyên không màng tới người xung quanh chú tâm vào cuộc điện thoại.

“Lý Vĩnh Kỳ đâu?”

“Ông chủ còn đang ngủ, tối hôm qua ông chủ không ngủ được.”

Người đàn ông trung niên đứng ngoài phòng ngủ của Lý Vĩnh Kỳ nhỏ giọng nghe điện thoại.

“Không ngủ được, anh ta không làm chuyện gì có lỗi với tôi thì làm gì có chuyện không ngủ được. Chú Lý gọi anh ta dậy.”

“Nhưng...”

Nếu chú Lý có mặt ở Lâm gia lúc này sẽ không thể nào giữ cho giọng nói tiếp tục bình thường bởi gương mặt của Uyên Uyên lúc này lạnh gập mười lần gương mặt mà Lý Vĩnh Kỳ dùng để nói chuyện với Nghi Anh.

“Chú Lý tôi không có thời gian nhưng nhị với chú, tôi cho chú ba phút không cần biết chú dùng cách gì thứ tôi muốn là Lý Vĩnh Kỳ nghe điện thoại.”

Chú Lý rùng mình, không thể làm trái ý của tiểu thư lẫn ông chủ, ông đứng ở giữa rất khó xử.

“Nhưng ông chủ đang...”

“Tôi mặc kệ anh ta đang làm gì, dù anh ta có đang cùng người phụ nữ nào đó lăn lộn trên giường thì cũng bắt anh ta nghe điện thoại cho tôi.”

Hai cánh cửa nặng nề mở ra, chú Lý hiểu ý mang điện thoại vào.

“Là điện thoại của tiểu thư.”

Lý Vĩnh Kỳ nhận lấy điện thoại, hắn đang ở trên giường nhưng bên cạnh không hề có người phụ nữ nào.

“Em có cần tức giận với chú Lý không?”

“À...vậy người tôi nên tức giận là con rùa rút đầu nhà anh phải không. Tại sao anh lại bắt cóc chị Tâm chị ấy làm gì cản trở anh sao?”

Lý Vĩnh Kỳ im lặng không nói gì.

“Anh câm hử, trước khi tôi ném anh vào hồ làm mồi cho cá mập thì tốt nhất anh hãy cho tôi một lời giải thích. Tôi rời khỏi X-LAO lâu như vậy chắc lũ các mập tôi nuôi trong hồ ít khi được nếm mùi vị của thịt người, nếu tôi ném anh vào đó chúng hẳn sẽ rất vui dù sao đó cũng là thịt của lão đại mà.”

Lý Vĩnh Kỳ bóp trán ảo não, không ngờ em gái hắn tức giận đến mức này. Có một lần khi hắn nhờ tay giết chết con mồi của Uyên Uyên trong lúc hắn không để ý đã bị đứa em gái duy nhất tóm gọn vút xuống hồ, lúc đó hắn mười tuổi còn Uyên Uyên chỉ có năm. Nếu không phải ba hắn đi qua cứu hắn lên thì hẳn đã thành oan hồn trong bụng cá từ lâu rồi, người trong X-LAO nếu chẳng may đắc tội với Uyên Uyên đều được vinh dự làm điểm tâm cho cá. Nhờ khả năng thiên phú và cả huấn luyện của ba mười năm sau đó Uyên Uyên nhiên nhiên trở thành sát thủ giỏi nhất, tàn nhẫn nhất của X-LAO.

“Cô ta đúng là cản trở anh, nếu cô ta còn ở bên cạnh Lâm Thiên Vũ thì làm sao Nghi Anh có thể trở về làm phó tổng phu nhân của DL.”

Chỉ nói chừng đó Uyên Uyên đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Thứ anh muốn là DL?”

“Đúng.”

“Lý Vĩnh Kỳ anh có nhớ trước khi ba bị người ta sát hại đã nói gì không. Ba nói tham vọng càng lớn thì ngu xuẩn càng nhiều việc làm của anh rất ngu xuẩn anh có biết không hả. Quên chuyện lấy DL ra khỏi tay Lâm gia và nói cho tôi biết chị Tâm đang ở đâu.”

Ba cô vì có quá nhiều tham vọng mà tự đào mồ chôn mình, ngày hôm ba bị người ta hại chết cô cũng có mặt nhưng cô không thể làm gì ngoài việc ôm lấy cơ thể đầy máu của ba. Sau khi đám tang ba cô ra biển, lúc đầu cô không có ý định tự tử nhưng khi bơi ra xa cô mới thấy thế giới này thật mệt mỏi rồi dần dần không muốn sống nữa trầm mình xuống biển. Là chị cứu cô lên nói cho cô biết thế giới này vẫn còn có rất nhiều điều đáng để cô tiếp tục sống và chị nói đúng, Thiếu Phong yêu cô đó là việc có ý nghĩa nhất mà cô có.

Lý Vĩnh Kỳ rời khỏi giường, hắn biết tham vọng luôn song hành cùng ngu xuẩn nhưng hắn sẽ không giống như ba, hắn biết cách sử dụng tham vọng của mình như thế nào là tốt nhất.

“Chờng nào chưa lấy được DL thì anh sẽ không dừng lại, Trần Đan Tâm không có ở X-LAO sáng sớm hôm nay Nghi Anh đã đưa cô ta đi rồi.”

“Đưa đi đâu?”

“Đó không phải là điều anh quan tâm. Em biết mọi chuyện thì cô ta đã không còn giá trị gì với anh nữa rồi.”

Hai tay Uyên Uyên nắm chặt móng tay đâm vào da thịt rỉ máu.

“Tốt hơn hết anh hãy cầu mong chị tôi không xảy ra chuyện gì nếu không anh và cả X-LAO sẽ phải chôn cùng. Trả lại điện thoại cho chú Lý, tôi không muốn nghe anh nói nữa.”

Hắn hiểu rõ Uyên Uyên còn hơn hiểu chính bản thân mình, nó nói được thì sẽ làm được vì thế Nghi Anh chính là con dê thế mạng tốt nhất.

Chú Lý nhận lấy điện thoại rồi đi ra ngoài.

“Nghi Anh đưa chị tôi đi đâu?”

“Tôi...”

“Chú nói đi tôi không muốn phải làm gì chú đâu.”

Chú Lý thở dài, chộc giận ông chủ nhiều nhất là nhìn sắc mặt tồi tệ của ông chủ mấy ngày còn chộc giận tiểu thư thì cả X-LAO đều gặp đại nạn. Suy nghĩ nặng nề, thiệt hơn một hồi lâu chú Lý quyết định nói cho Uyên Uyên biết.

“Tôi chỉ biết Nghi Anh đưa cô Đan Tâm vào rừng còn cụ thể là chỗ nào trong rừng thì tôi không biết.”

“Đi theo có bao nhiêu người?”

“Hai mươi người, bọn họ đều là sát thủ hàng đầu chỉ nghe theo lời của ông chủ.”

Xem ra trong thời gian cô vắng nhà anh trai cô đã xây dựng được không ít thế lực.

“Nói những người đi theo tôi trước đây đến bìa rừng, tôi sẽ đến đó ngay.”

“Tiểu thư không được làm như vậy, dù ông chủ có yêu thương tiểu thư như thế nào thì cũng không chấp nhận được việc tiểu thư làm.”

“Tôi biết nhưng tôi không thể không làm, chú cứ làm theo lời tôi nói đi. Chú chăm sóc hai anh em tôi từ nhỏ không lẽ không hiểu tôi.”

Uyên Uyên với tay tắt điện thoại trên bàn. Tất cả người xung quanh cô bây giờ đều nhìn cô với ánh mắt khiếp sợ lẫn xa lạ ngay cả Thiếu Phong cũng thế, trên thế giới này chấp nhận được người như cô cũng chỉ có mình chị.

“Thiếu Phong, anh nghe thấy hết rồi đó em là em gái của ông trùm hắc đạo, là sát thủ giết người, rất rất nhiều vụ huyết án năm năm trước là tác phẩm của em. Em nói có sai không, so với em quá khứ của chị Tâm chẳng là gì.”

Âu Dương Thiếu Phong sững sờ, hai tai tê tê không còn nghe thấy được gì nữa. Là em gái của ông trùm hắc đạo, là sát thủ giết người, có ai nói cho hắn biết đây không phải là sự thật không.

Cô nói không sai, nói ra cô sẽ không còn mặc cảm tội lỗi khi đứng trước mặt anh nhưng nói ra cũng làm cô đau rất nhiều, đau đến tê dại không còn cảm giác gì nữa rồi.

Uyên Uyên đứng dậy tay liền bị Âu Dương Thiếu Phong bắt lấy rồi thả ra rất nhanh, giọng của hắn lạc đi.

“Em đi đâu?”

“Đến bìa rừng, đối với anh trai em thứ không còn giá trị thì không cần tồn tại nữa em không muốn thấy cảnh một xác mà hai mạng.”

Lâm Thiên Vũ đứng dậy đi theo Uyên Uyên, quá khứ hãy để nó qua đi. Sống là để cho hiện tại, cho tương lai, cái gì tha thứ được thì nên tha thứ. Chỉ sợ Thiếu Phong...

“Tôi đi cùng cô.”

“Không được.”

Cố Mĩ Yên đứng bật dậy, đi cùng một sát thủ là chuyện thế nào nguy hiểm hơn nữa ở đó không chỉ có một hai sát thủ.

“Mẹ, con không thể không đi. Vì con, vì DL mà Đan Tâm bị bắt cóc cô ấy còn đang mang thai con của con dù có xảy ra chuyện gì con cũng không thể nào bỏ mặc cô ấy ở đó một mình.”

Lâm Thiên Vũ không nói nhiều, bước nhanh ra khỏi biệt thự lên xe mà Uyên Uyên đang chờ lao vút đi.

Âu Dương Thiếu Phong cũng đi theo, bỗng nhiên hắn muốn thấy con người của cô trước đây. Bảo hắn làm sao có thể chấp nhận được bản thân yêu một sát thủ.

“Thiếu Phong...”

“Cứ để cậu ấy yên tìm một nơi yên tĩnh để suy nghĩ lại.”

Dương Thừa Văn ngăn lại hành động không đáng có của những người còn lại. Người ta nói quá tam ba bận, Thiếu Phong đã quá tam rồi mà vẫn không thành sao.

42. Chương 42

Lúc Lâm Thiên Vũ và Uyên Uyên đến bìa rừng đã có hơn hai mươi người mặc tây trang màu đen đứng đó, cảnh tượng rất hoành tráng.

Uyên Uyên nhìn nhóm người áo đen mỉm cười, đây là những anh em đã từng cùng cô vào sinh ra tử nhớ lại lúc đó cô đúng là lấy máu để rửa tay.

“Tiểu thư.”

Hơn hai mươi người áo đen dẫn đầu là một người đàn ông con lai có đôi mắt màu xanh lục thủy cung kính cúi người chuẩn một góc bốn mươi lăm độ trước mặt Uyên Uyên.

“Jâysơn người đã đến đủ chưa?”

“Đã đủ.”

“Đi tìm đi, dù xảy ra chuyện gì cũng không được để chị tôi bị thương.”

“Vâng.”

Nhóm người tản ra đi vào rừng, khu rừng này hơi rộng phải mất một chút thời gian mới có thể tìm được người. Trời vừa mới mưa đất trong rừng nhớt nháp, lầy lội khiến tốc độ tìm kiếm càng chậm.

Jâysơn ở lại đi đến cạnh Uyên Uyên, liếc nhìn Lâm Thiên Vũ ánh mắt dày nghi hoặc.

“Là anh rể của tôi.”

Ra là thế, Jâyson lấy khẩu súng đưa cho Uyên Uyên, toàn thân màu bạc ánh kim đây là quà của ba khi cô mười tuổi đã bao lâu rồi cô không nhìn thấy nó. Lúc trước cũng không hay sử dụng thứ cô chuyên dùng để giết người là kiếm Nhật.

“Kít.....”

Tiếng phanh gấp chói tai vang lên sau lưng, cả ba người quay lưng lại nhìn người vừa mở cửa xuống xe.

Súng trên tay Jâyson chĩa thẳng vào người lạ mặt vừa đến chỉ cần người đó có hành động gây nguy hiểm cho tiểu thư hần sẽ lập tức bóp cò.

” Jâyson bỏ súng xuống đó là người quen của tôi.”

Uyen Uyên bước lại gần người đàn ông lạ mặt vừa bước xuống xe.

“Sao anh lại đến đây?”

Âu Dương Thiếu Phong bỏ hai tay vào túi quần, người dựa vào cửa xe không quan tâm tới việc mình vừa bị người ta chĩa súng vào người.

“Bỗng nhiên tôi muốn biết lúc em giết người sẽ trông như thế nào?”

“Không muốn.”

Cô có thể giết người trước mặt tất cả người cô quen biết riêng anh cô không thể, đúng hơn là không muốn cho anh thấy cảnh cô giết người.”

Âu Dương Thiếu Phong không nói gì lạnh lùng lướt qua người Uyên Uyên, hần cũng chẳng thấy thoải mái gì khi đối xử thế này với cô.

Jâyson nhìn người đàn ông đang tiến về phía mình quay mặt sang hỏi Lâm Thiên Vũ.

“Đó là ai?”

“Nếu tôi nói đó là người Uyên Uyên yêu anh có tin không?”

“Tôi tin.”

Nhìn không khí thì rất giống nhưng xem ra người đàn ông đó không chấp nhận được tiểu thư.

Uyen Uyên bước theo sau, cứu người quan trọng hơn.

“Đi thôi.”

Cả bốn người cùng đi vào rừng, khoảng ba mươi phút sau có người tới báo đã tìm ra Đan Tâm.

“Tiểu thư.”

“Ở hướng nào?”

“Hướng ba giờ.”

“Được rồi, báo ọi người đến đó đi.”

Cả bốn người một lần nữa chuyển hướng.

Một đám người vây quanh Đan Tâm và Nghi Anh vừa trong chùng người vừa cảnh giác quan sát kỹ lưỡng xung quanh, có người đang tiến về phía họ.

Đan Tâm ngồi bên gốc cây tay cầm nhánh củi khô vẽ loạn lên đất, tự do tự tại không giống như đang bị bắt cóc.

“Đan Tâm...”

Nghe có người gọi mình còn là giọng nói quen thuộc này, Đan Tâm vui muốn khóc. Cô biết anh nhất định sẽ đến tìm cô.

“Thiên Vũ...”

“Em không sao chứ?”

“Em không sao, anh không cần lo cho em.”

Đan Tâm nhìn xung quanh chép miệng, trong rừng đã u ám cộng thêm hơn bốn mươi tên áo đen lại càng âm u hơn.

Nghi Anh chìa súng lên một bên huyệt thái dương của Đan Tâm, tươi cười.

“Thiên Vũ, anh có mang giấy đăng kí kết hôn của chúng ta đến đây hay không tuy mới hai ngày nhưng anh phải chuẩn bị rồi chứ nhỉ.”

Lâm Thiên Vũ mặt mày nổi bão, muốn tiến lên phía trước thì Uyên Uyên ngăn lại.

“Hai người ngoại đạo các người đứng yên một chút có được không, làm vậy không những không cứu được người mà còn tự làm mình bị thương rất phiền phức.”

Uyên Uyên bước lên phía trước một bước, nhìn kĩ từ trên xuống dưới Nghi Anh một lượt.

“Chị muốn kết hôn? Rất đơn giản, xuống âm tào đại phủ tìm Diêm Vương mà kết hôn với nhan sắc có hạn của chị nếu may mắn cũng có thể làm được tiểu thiếp.”

Đan Tâm phụt cười, xoay mặt qua liền bắt gặp hòng súng đen ngòm đang dí sát vào đầu mình mặt lập tức bí xị. Cầm giắc bị người ta chìa súng vào đầu rất không thoải mái. Nghi Anh chỉ là một cô gái tay trái gà không chặt ngay cả cách cầm súng cũng không có lấy một chút chuyên nghiệp đối phó với Nghi Anh rất dễ dàng, nếu không có mấy tên áo đen kia thì súng trên tay Nghi Anh có thể đổi chủ rồi. Hừ... càng nghĩ càng tức nếu không phải lúc đó cô đang có chuyện vui không để ý xung quanh thì đám sát thủ cấp thấp đó còn lâu mới bắt được cô.

Ở bên này Đan Tâm hằng học thì bên kia Uyên Uyên và nhóm áo đen bắt giữ Đan Tâm đang chơi trò khẩu Phật tâm xà.

“Tiểu thư.”

Nhóm áo đen cúi người chuẩn một góc bốn mươi lăm độ trước mặt Uyên Uyên dù không muốn nhưng tiểu thư vẫn là em gái của ông chủ.

“Vĩ Tín, có cần phải làm vậy không. Cúi chào cũng không cần phải miễn cưỡng thế chứ. Thả chị tôi ra.”

Người đàn ông đứng đầu nhóm áo đen tên là Vĩ Tín nhếch môi cười cuồng ngạo.

“Xin lỗi tiểu thư, không có lệnh của ông chủ Vĩ Tín không dám thả người.”

“Vậy thì hết cách rồi tôi chỉ có thể cướp người thôi.”

“Tiểu thư đừng làm chúng tôi khó xử, tiểu thư như vậy chỉ khiến bản thân mình bị thương.”

Uyên Uyên cười lên thích thú, ai bị thương còn chưa biết đâu.

“Hình như anh đề cao bản thân mình quá rồi, tôi nhớ không nhầm thì lúc trước suýt chút nữa là anh thành điểm tâm cho thú cưng của tôi. Tự cao quá sẽ rất dễ chết.”

“Pằng....”

Viên đạn từ súng của Uyên Uyên lao vút trong không khí nhắm thẳng chân trái của Vĩ Tín.

Là sát thủ hàng đầu của X-LAO việc né được đạn đang lao về phía mình không khó, Vĩ Tín may mắn thoát nạn nhưng người sau lưng anh ta lại không được may mắn lãnh trọn viên đạn vào chân trái, đau đớn khụy chân hành đại lễ tại chỗ. Bị trúng đạn từ súng của Uyên Uyên nhẹ nhất là tàn phế, cuộc đời sát thủ của người đàn ông này chấm dứt từ đây.

Hai phía dí những hòng súng đen ngòm vào nhau, bầu không khí tràn ngập mùi thuốc súng căng thẳng đến cực điểm. Không ai để ý trong hai nhóm người Lâm Thiên Vũ, Đan Tâm và Nghi Anh đã biến mất.

“Các người đang làm gì thế hả?”

Lý Vĩnh Kỳ âm trầm phẫn nộ, gà nhà đá nhau sao? Thật buồn cười, hắn làm lão đại rồi cuộc thất bại đến mức nào mới để xảy ra chuyện này.

Nhóm người Uyên Uyên hạ súng xuống tự động tách ra hai hàng cho Lý Vĩnh Kỳ đi vào, bên cạnh anh ta chỉ có mình chú Lý.

Trừ Uyên Uyên và Âu Dương Thiếu Phong ra tất cả những người còn lại một lần nữa cúi người trước mặt Lý Vĩnh Kỳ.

“Ông chủ.”

Lý Vĩnh Kỳ dừng lại trước mặt Uyên Uyên, đôi mắt chim ưng sắc bén vô tình hữu ý liếc nhìn Âu Dương Thiếu Phong.

“Em đi quá giới hạn rồi.”

“Là anh ép em phải làm thế, thả chị Tâm ra.”

“Tiểu thư...”

Jâyson chần chừ nhưng vẫn cắt ngang cuộc đối thoại của hai anh em nhà họ Lý, biến mất rồi.

Uyên Uyên nhìn theo ánh mắt của Jâyson, Lâm Thiên Vũ, chị Tâm và cả Nghi Anh đâu mất rồi.

Lý Vĩnh Kỳ chuyển ánh mắt sang nhìn Vĩ Tín, đòi người.

Vĩ Tín nuốt nước bọt, lúc này hắn không để ý.

“Bọn họ chắc chưa đi xa, thuộc hạ sẽ đi tìm ngay.”

Lập tức cùng người trong nhóm mình tỏa ra tìm kiếm

“Lý Vĩnh Kỳ chuyện của chúng ta tính sau, hôm nay tôi không tìm được Lâm Thiên Vũ và chị Tâm thì ngày mai là ngày anh châu Diêm Vương.”

Uyên Uyên kéo tay Âu Dương Thiếu Phong đi tìm người, lúc này là lúc nào rồi mà anh còn có thời gian cùng anh trai cô đấu mắt.

Dừng chân cách con dốc một mét, Nghi Anh vẫn chìa súng vào đầu Đan Tâm. Cô không ngờ được mọi chuyện lại thành ra thế này.

“Nghi Anh bỏ súng xuống.”

“Anh sợ tôi sẽ ghim vào cái đầu bé nhỏ của cô ta một viên đạn? Anh lo lắng cho cô ta còn hơn lo lắng cho tôi trước đây, vì cái gì mà một người như cô ta lại may mắn như vậy. Được anh yêu thương, lúc bị bắt cóc thì có biết bao nhiêu người lo lắng đi tìm còn tôi thì sao. Lúc tôi đau đớn thống khổ nhất chỉ có thể gặp được con ác quỷ Lý Vĩnh Kỳ. Tôi thành ra như thế này là do bị các người ép đến đường cùng.”

Nước mắt rơi xuống như mưa, cô cũng muốn có người yêu thương, lo lắng cho cô như Đan Tâm. Người khác có được thật dễ dàng sao cô muốn có lại khó đến vậy.

“Chị đừng đổ lỗi cho người, chị thành ra như thế này là do chị không biết quý trọng những thứ chị có.”

“Cô im miệng, ở đây không có chỗ cho cô nói.”

Nghi Anh cử động ngón tay trên cò súng, chỉ cần Đan Tâm mở miệng nói thêm câu nào nữa cô sẽ lập tức bóp cò.

Khóe môi Đan Tâm ẩn hiện ý cười, cơ thể khẽ động nghiêng người đá văng khẩu súng trên tay Nghi Anh xuống con dốc nhanh chân chạy về phía Lâm Thiên Vũ.

Lâm Thiên Vũ thở phào nhẹ nhõm ôm lấy Đan Tâm. Lúc hắn nhìn thấy ý đồ của cô cả hít thở cũng không dám, sơ sẩy một chút thôi thì giống như Uyên Uyên nói một xác mà hai mạng.

“Sao em liều lĩnh như vậy, em đang có thai có biết không hả.”

“Em biết.”

Đan Tâm gật gật đầu ôm chặt Lâm Thiên Vũ, vòng tay này còn ấm áp hơn cả lần đầu tiên anh ôm cô. Thật bình yên.

“Ha...ha...ha...”

Nghi Anh cười lên điên loạn không có giấy kết hôn, không bắt được Đan Tâm, không còn gì cả chỉ có cái chết thống khổ mà Lý Vĩnh Kỳ tặng riêng cho cô là vẫn còn. Vẫn cứ nghĩ là hai người nhưng lại thành ba, hạnh phúc đến nỗi người ta phải ghen tị, vòng tay đó trước đây là của cô cơ mà. Nghi Anh chậm chậm bước về phía hai người đang ôm nhau đến quên cả trời đất, ra tay bất ngờ.

“Yêu nhau như vậy thì xuống địa ngục mà làm một đôi vợ chồng ma rồi sinh con ma luôn đi, đừng ở đây diễn trò làm chướng mắt tôi.”

Kết thúc câu nói Nghi Anh đẩy mạnh Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm. Hai người bị tấn công bất ngờ không kịp xoay chuyển tình thế cùng nhau lăn xuống dốc núi, vòng ôm kia vẫn không rời nhau.

“Pằng...”

Máu từ mi tâm tuôn ra xối xả Nghi Anh trợn tròn mắt ngã xuống bãi đất đầy lá rụng, máu nhuộm đỏ cả một vùng chết mà không nhắm mắt.

“Uyên Uyên...”

Âu Dương Thiệu Phong nói không thành tiếng, Uyên Uyên giết người mà không cần suy nghĩ. Nhìn đến thi thể Nghi Anh nằm trên đồng lá khô cả người lạnh toát.

“Anh đã vừa lòng chưa, anh muốn thấy em giết người thì em giết cho anh xem. Buông tay em ra em cần đi tìm chị, Jaysơn xuống dưới tìm người.”

Tay Âu Dương Thiệu Phong buông lỏng để cho Uyên Uyên đi, hấn và cô từ nay không thể nào nữa rồi.

Âu Dương Thiệu Phong vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích cho đến khi Uyên Uyên tìm thấy Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm.

Bệnh viện.

“Bác sĩ, con tôi thế nào?”

Cùng một câu hỏi Cố Mĩ Yên và Đồng Hiểu Hiểu hỏi hai người bác sĩ vừa đi từ hai phòng cấp cứu. Thời gian như quay trở về bảy năm trước khi bác sĩ phẫu thuật cho Lâm Thiên Vũ vừa ra khỏi phòng cấp cứu Cố Mĩ Yên cũng đã hỏi câu này.

“Cả hai người họ đều ổn, cơ thể chỉ bị chấn thương nhẹ rất may là dốc núi không cao.”

Không sao thì tốt nhưng còn đứa nhỏ, Đồng Hiểu Hiểu vội hỏi bác sĩ phẫu thuật cho Đan Tâm.

“Vậy còn đứa nhỏ?”

“Tạm thời không sao, do lúc lăn xuống dốc bụng con gái bà bị va đập nhẹ nên có hiện tượng động thai chúng tôi phải quan sát thêm vài ngày nữa mới có thể kết luận.”

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm được đẩy về phòng bệnh đặc biệt.

Dương Thừa Văn đi tới ngồi xuống ghế đá, từ khi đưa Thiên Vũ vào bệnh viện đến giờ Thiệu Phong không hề nói lời nào. Ngẩn đầu nhìn lên sân thượng, Uyên Uyên đang đứng ở đó lặng lẽ nhìn Thiệu Phong.

“Đã xảy ra chuyện gì sao Thiên Vũ và Đan Tâm lại bị đẩy xuống dốc núi.”

Âu Dương Thiệu Phong thở dài, vò đầu bứt tóc.

“Bị Nghi Anh đẩy xuống.”

“Vậy còn Nghi Anh đâu?”

“Bị Uyên Uyên giết rồi, một phát đạn trúng mi tâm. Lúc đó tớ thật sự không thể nhận ra đó có phải là Uyên Uyên hay không.”

Dương Thừa Văn chẳng biết làm thế nào để an ủi Âu Dương Thiếu Phong. Tuy Thiếu Phong trắng hoa thành tính nhưng hẳn biết một khi Thiếu Phong yêu ai sẽ lấy hết tình cảm của mình để yêu người đó. Muốn Thiếu Phong quên Uyên Uyên thật sự rất khó.

“Về nhà ngủ một giấc đi.”

Dương Thừa Văn đứng dậy vỗ vai Âu Dương Thiếu Phong rồi trở về phòng bệnh.

Âu Dương Thiếu Phong đưa tay mở hai cúc áo trên cùng, phải về nhà ngủ thôi mệt mỏi quá rồi.

Uyên Uyên bước đi trên đường gió đêm thổi loạn mái tóc dài, chiếc bóng cô độc in trên mặt đường. Miệng nhắm đếm theo từng bước chân, dù cô có đếm thế nào cũng không thể khiến cho bản thân không nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ở sau lưng. Từ khi ra khỏi bệnh viện anh vẫn đi theo cô.

Âu Dương Thiếu Phong không biết mình đang làm cái gì nữa, lí trí hẳn nói hãy về nhà đi nhưng đôi chân không chịu nghe lời cứ đi theo cô.

Uyên Uyên dừng chân trước lối đi vào khu chung cư, quay mặt lại nhìn Âu Dương Thiếu Phong đang đứng dựa lưng vào thân cây nhìn cô. Trên ngón tay kẹp thêm điều thuốc lá vừa mới châm lửa, lúc trước anh hút thuốc rất nhiều vì cô không thích nên rất lâu rồi cô không thấy anh hút nữa vậy mà bây giờ... Nhắc chân tiến về phía Âu Dương Thiếu Phong.

Thấy Uyên Uyên lại gần Âu Dương Thiếu Phong vút điều thuốc cháy tàn trên tay xuống đất. Hắn châm thuốc chỉ để nhìn những làn khói trắng lượn lờ trong không khí.

“Anh hút thuốc?”

“Không.”

Nhìn Âu Dương Thiếu Phong thật lâu, không thấy anh nói gì Uyên Uyên lặng lẽ quay lưng bước đi. Còn có thể nói gì đây, tiếc nuối rất nhiều nhưng cô không thể làm gì để cứu vãng.

Hơi ẩm lan tỏa khắp mọi góc ngách tế bào trong cơ thể, Uyên Uyên ngẩng người nhìn đôi tay đang vòng qua eo mình cô cứ nghĩ vậy là hết vậy mà anh lại đuổi theo ôm lấy cô ở phía sau.

Thiếu Phong cảm ơn anh, cảm ơn anh trong suốt thời gian qua đã yêu em nhiều như vậy. Lừa dối anh là điều em không muốn làm nhất nhưng em không còn cách nào khác, chừng đó thời gian được anh yêu em đã mãn nguyện lắm rồi. Có thật nhiều điều muốn nói nhưng lại không nói được lời nào, cô sợ anh sẽ buông cô ra.

“Cứ kết thúc như vậy anh không cam tâm. Như thế này một lát thôi, chỉ một lát anh mới có thể buông bỏ được.”

Đến lúc này hẳn vẫn không thể hiểu được bản thân mình đang buông bỏ hay chìm đắm vào nữa.

“Là lần cuối phải không anh?”

“Ừ, lần cuối.”

Cho một lần cuối để hẳn có thể lưu giữ được chút hơi ấm thuộc về cô. Đối với tình yêu hẳn đã không còn chút hi vọng hay niềm tin nào.

Uyên Uyên quay người lại ôm lấy Âu Dương Thiếu Phong chỉ một lát nhưng đối với cô như thế là đủ rồi. Sau ngày hôm nay cô và anh sẽ xem nhau như người xa lạ, có lẽ...

Âu Dương Thiếu Phong đi rồi, Uyên Uyên lại một mình bước tiếp nước mắt vô thức rơi xuống. Cảm giác được trên mặt ướt ướt Uyên Uyên đưa tay sờ lên mặt tâm tư rối bời bởi cô đang khóc sao, một sát thủ máu lạnh cũng có thể rơi nước mắt. Nước tràn mi lăn dài trên gò má thấm dần vào khóe môi vừa chất vừa mặn thì ra nước mắt có vị này, lần cuối cô khóc là lúc nào cô cũng không nhớ nữa lâu đến mất bản thân cô cũng quên mất mình cũng có nước mắt.

“Thiếu Phong, thì ra em cũng có nước mắt.”

Vừa khóc lại vừa cười, Uyên Uyên chạy nhanh về nhà.

43. Chương 43

Cả bệnh viện chìm trong yên tĩnh ngoài kia gió đêm trêu đùa mấy chiếc lá khô phát ra âm thanh xào xạc, mọi thứ đã ngủ yên chỉ còn chiếc đồng hồ vẫn nhắc từng chiếc kim một cho đến khi ba chiếc kim cùng điểm đúng 12 giờ.

Đôi mắt ngủ say của Lâm Thiên Vũ nặng nề mở ra mọi thứ chỉ là một màu trắng mờ nhạt hắt đang ở bên viện sao? Đan Tâm đâu rồi, hắt phải tìm Đan Tâm. Lâm Thiên Vũ gỡ kim truyền dịch trên tay ra loạn choạng bước xuống giường, lúc lặn xuống dốc đầu hắt bị va đập nhẹ đến bây giờ vẫn còn đau. Tiếng hít thở nhẹ nhàng, đều đều truyền vào tai Lâm Thiên Vũ đưa mắt nhìn quanh. Đúng thật là hắt cuống cuống như vậy để làm gì chẳng phải Đan Tâm đang ở cạnh hắt hay sao, chỉ là nằm trên bệnh khác thôi. Nhẹ tay hết sức có thể kéo ghế ngồi cạnh giường Đan Tâm, hắt thích nhìn cô ngủ. Vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa trên trán cô, mọi chuyện đều qua rồi từ nay sẽ không còn gì có thể ngăn cản hắt ở cạnh cô nữa.

“Ừm...”

Đan Tâm bị quấy rầy nhăn mặt trở mình nhưng không tỉnh lại, hắt làm sao có thể quên cô là heo lười lúc trước để gọi được cô dậy hắt không biết phải tốn bao nhiêu công sức nhưng không sao dù cô có lười cũng chỉ mình tôi thấy.

Sáng hôm sau Lâm Thiên Vân, Cố Mĩ Yên, Đồng Hiểu Hiểu và Đan Linh cùng tới bệnh viện. Lâm Thiên Vân mở cửa định bước vào đã đứng yên như tượng, con trai ông tỉnh từ lúc nào nhưng thế này thì...

Cố Mĩ Yên khó chịu, vào thì không vào cứ đứng ở cửa choáng đường.

“Sao không vào?”

“Tự xem đi.”

Lâm Thiên Vũ gục đầu ngủ bên mép giường, một tay làm gối còn một tay đan vào năm ngón tay của Đan Tâm ngủ ngon lành.

“Ừm...”

Đan Tâm chậm rãi mở mắt ra mùi thuốc khử trùng xộc vào mũi làm cô hơi khó chịu, muốn nôn. Cử động mới biết tay mình bị nắm lấy, anh có giường không ngủ đi qua ngủ gục bên giường của cô làm gì chứ. Người đã bị thương thế kia mà còn không biết lo cho bản thân, theo kinh nghiệm ngủ gục trong lớp của cô thì anh tỉnh dậy sẽ rất đau lưng.

Đan Tâm lấy bàn tay vẫn còn tự do lướt qua hàng mi của Lâm Thiên Vũ, vẫn như năm đó muốn nhỏ sợi dài nhất.

“A...”

Lâm Thiên Vũ choàng tỉnh giấc bắt lấy tay thủ phạm nhưng đã quá trễ.

Đan Tâm tươi cười như hoa cầm sợi lông mi bé nhỏ phe phẩy trước mặt Lâm Thiên Vũ.

“Lần này thì được rồi.”

Lâm Thiên Vũ đen mặt, nhân lúc quân địch không để ý ngồi lên giường giữ lấy gáy cô tùy tiện vừa hôn vừa cắn, để xem lần sau em có dám nghịch hay không.

Lâm Thiên Vũ buông Đan Tâm ra vừa lòng nhìn đôi môi hơi sưng đỏ của cô, cười có chút sở khanh.

“Anh...anh... anh...”

Đan Tâm vừa nói vừa thở, rất không cam lòng không lẽ cô cứ bị anh cưỡng hôn mãi sao. Lão thiên sao ngài lại bất công như thế... con ghét ngài.

Gương mặt của Lâm Thiên Vũ một lần nữa áp sát mặt Đan Tâm, cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của anh đang chiếm lấy từng tế bào trên mặt cô bất giác mặt cũng đỏ theo.

Hai gương mặt chỉ còn cách nhau vài mi li mét.

“Anh làm sao hả?”

Anh bĩ ối, vô liên sĩ. Anh đánh lén em.

Cô thật sự rất muốn hét lên như thế nhưng cô biết nói ra sẽ có chuyện gì đang đợi cô ở phía trước. Biết làm sao được số trời đã định cô chỉ có thể bị anh bắt nạt.

“Mẹ, chúng ta trở thành người vô hình rồi.”

Lâm Thiên Vũ nhìn ra cửa, trong phòng có thêm người từ lúc nào.

Đan Tâm ngượng chín mặt, cô tỉnh dậy trước nhưng không phát hiện có người đi vào thật mất mặt mà. Cô rất muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

Lâm Thiên Vũ khẽ ho vài tiếng quay mặt sang nhìn gương mặt đỏ như cà chua chín của Đan Tâm không khỏi buồn cười, em ngượng ngừng cái gì chứ.

“Mọi người đến sao không lên tiếng.”

Cả bốn người ngồi xuống ghế ghế trong phòng ánh mắt tập trung hết trên người Đan Tâm.

Đan Linh che miệng cười khúc khích, hạnh phúc quá đi mất.

“Tại thấy hai người như vậy nên...”

Nói chưa hết câu lại cười, không ngờ chị dễ bị bắt nạt như vậy.

“Nhìn hai đứa như thế này ai mà nghĩ hai đứa vừa đi dạo ở chỗ Diêm Vương về chứ.”

Sau mọi chuyện Cố Mỹ Yên đã không còn phản đối nữa, không chỉ vì Đan Tâm là con của Hiểu Hiểu mà còn vì con trai bà đã yêu Đan Tâm đến mức si mê tuyệt đối đến cả mạng cũng không cần nữa rồi.

Đan Tâm vuốt lại mái tóc hơi rối muốn bước chân xuống giường.

“Con ngồi yên đi, bác sĩ nói con bị động thai phải nghỉ ngơi nhiều.”

Động thai...Đan Tâm ngoan ngoãn ngồi trên giường. Hai tay đặt lên bụng, chỉ mới ba tuần thôi cô không muốn mất đứa nhỏ.

“Mẹ và Đan Linh đến Bắc Kinh khi nào?”

“Ngay sau hôm con bị bắt cóc.”

Đan Linh mon men lại gần ngồi xuống giường bệnh của Đan Tâm.

“Chị, em có chuyện này rất thú vị chị có muốn nghe không?”

Nhìn gương mặt thần thần bí bí của Đan Linh, Đan Tâm có chút tò mò muốn biết.

“Muốn.”

“Chị bị bắt cóc nên chưa biết mẹ và ba mẹ anh Thiên Vũ có quen biết từ trước đúng không?”

Có quen biết, cô lần đầu tiên nghe nói chuyện này khẽ liếc mắt sang nhìn Lâm Thiên Vũ thấy anh gật đầu mới tin hoàn toàn. Trùng hợp thật.

“Hơn nữa...”

Đan Linh cười thầm, đây mới là chuyện thú vị.

“Hơn nữa sao em nói nhanh đi, úp úp mở mở.”

“Chị à, em phát hiện chị ngày càng thiếu kiên nhẫn nha.”

Đan Tâm đen mặt, đây có phải là muốn đùa với cô.

Nhìn gương mặt đã đen đi trông thấy của Đan Tâm trái tim bé nhỏ của Đan Linh không khỏi nhảy nhót vài cái, phụ nữ có thai rất dễ cáu giận xem ra là thật.

Đồng Hiểu Hiểu lắc đầu lại chuyện đó chứ gì. Im lặng uống trà do con rể tương lai rót.

“Đừng nóng em sẽ nói ngay mà.”

“Mối tình đầu của cả ba và mẹ là ba mẹ của anh Thiên Vũ.”

Sốc toàn tập, không chỉ có Đan Tâm cả Lâm Thiên Vũ cũng không tài nào tin được. Ba hẳn trước đây yêu mẹ của Đan Tâm, còn mẹ hẳn lại yêu ba của Đan Tâm sao. Đây là loại duyên phận gì.

“Mẹ... là thật sao?”

Đồng Hiểu Hiểu gật đầu, đã là chuyện ngày xưa rồi, có lẽ hai đứa đang tiếp tục duyên phận mà trước đây bà và Mĩ Yên đã bỏ qua .

Đan Linh quay đầu lại nhìn Lâm Thiên Vũ, dây mơ rễ má thế này hai người còn lo nghĩ gì nữa.

“Em có thể gọi anh là anh rể được không?”

Lâm Thiên Vũ gật đầu, thật ra trên phương diện pháp luật hẳn đã là chồng hợp pháp của Đan Tâm rồi.(Thật ra anh Vũ mới là hồ ly giả trang thô trắng chỉ có chị Tâm ngây thơ bị lừa bán mà không hay biết.)

“Em giao chị em cho anh, anh không được bắt nạt chị em đâu đó.”

“Em không cần lo điều đó, làm gì có ai bắt nạt được chị của em.”

Tất nhiên phải ngoại trừ hẳn.

Cố Mĩ Yên đặt li trà xuống bàn, dù bà chấp nhận nhưng có rất nhiều chuyện khiến bà thất mắt.

“Đan Tâm, con thấy trong người thế nào rồi.”

“Con ổn.”

Thật ra cô có chút áp lực tâm lí, dù sao mẹ của Thiên Vũ cũng không thích cô lắm.

“Vậy thì tốt, di có thể hỏi con một chuyện không?”

“Dạ được, nếu con biết nhất định con sẽ nói đúng sự thật.”

Bà đã hỏi Hiểu Hiểu, Đan Linh và cả Thạch Thảo nhưng câu trả lời của ba người chỉ có một lại còn giống hệt nhau.

“Con và Thiên Vũ yêu nhau bao lâu rồi?”

“Bảy năm.”

“Con có biết bảy năm trước Thiên Vũ đang hôn mê không?”

“Con biết.”

Lâm Thiên Vũ bước nhanh về phía giường Đan Tâm ngăn cô lại.

“Để anh nói, không được làm bản thân căng thẳng.”

“Có gì mẹ cứ hỏi con.”

Dù có là sự thật nhưng nói ra chuyện này không phải dễ, nói ra là một chuyện có ai tin hay không lại là một chuyện khác. Cứ để hẳn một lần đứng trước mặt người khác thừa nhận tất cả, che mưa chắn gió cho cô.

Lâm Thiên Vũ đặt li trà đã lạnh xuống bàn, câu trả lời của Đan Tâm không giống như đang nói dối nhưng là bảy năm trước thì không thể nào.

“Con chỉ cần nói sự thật là đủ.”

Lâm Thiên Vũ ngồi xuống giường , bắt đầu câu chuyện.

“Mẹ có nhớ con đã từng nói với mẹ nếu không nhờ Đan Tâm thì con bây giờ vẫn chỉ là một cái xác không hồn nằm trên giường bệnh không?”

Cố Mĩ Yên gật đầu, tuy bà không biết câu nói đó có ý gì nhưng bà vẫn nhớ rõ.

“Con..đã từng..là một...hồn ma.”

Căn phòng yên lặng đến mức tiếng lá rơi ngoài kia cũng có thể nghe thấy rõ mồn một, thời gian như đang dừng lại bởi câu nói của Lâm Thiên Vũ. Thật lâu sau...

“Anh rẽ đường đũa quá đáng như vậy chứ, em không phải chị em không thích truyện ma.”

“Anh không đùa đó là sự thật.”

Ba người còn lại cũng không tin, trên đời này làm gì có chuyện ma quỷ tồn tại.

“Con biết mọi người sẽ không tin nhưng con vẫn phải nói. Khi con gây tai nạn hồn của con đã lìa khỏi xác, thứ mà ba mẹ thấy chỉ là một Lâm Thiên Vũ với thân xác trống rỗng. Linh hồn con trôi dạt tới Việt Nam, con không biết tại sao mình đến được đó càng không biết lý do vì sao mình nói được tiếng Việt mọi việc cứ như đã được sắp đặt từ trước. Một tháng sau con gặp Đan Tâm ngoài biển khi đó cô ấy còn chưa tới mười tám tuổi, con không thể về nhà cũng không có nơi nào để ở nên con đi theo nhờ cô ấy giúp đỡ. Con lúc đó giống như cô ấy nói là một tên không nhà không cửa, sống lang thang, vất vưởng, không có tương lai, không biết ngày trở về.”

Đan Tâm cầm lấy tay Lâm Thiên Vũ, mười ngón siết chặt tự mình tiếp tục câu chuyện.

“Ngoại trừ con không ai thấy, nói chuyện hay chạm vào được linh hồn của Thiên Vũ đối với họ anh ấy không tồn tại. Lúc đó con sống một mình rất buồn chán, Thiên Vũ cũng không gây phiền phức gì cho con nên con để anh ấy ở lại nhà. Khi mẹ cùng Đăng Quân và Đan Linh ra Huế đón tết Thiên Vũ cũng ở trong nhà mình vì con sợ mẹ nói muốn gặp Thiên Vũ nên con mới nói là anh ấy về nhà rồi. Mọi người thấy con đeo tai nghe nói chuyện với Thiên Vũ cũng là giả, anh ấy luôn ở cạnh con một bước cũng không rời. Lúc con sắp thi tốt nghiệp thì Thiên Vũ biến mất, đi mà không nói với con một lời nào, khi đó con thật sự rất sợ Thiên Vũ không thể trở về với thân xác mà biến mất hẳn thì sau này con phải làm thế nào. Hơn nửa năm sau đó khi Thiên Vũ tỉnh dậy cũng là lúc con vừa đặt chân xuống sân bay Bắc Kinh mãi tới năm năm sau chúng con mới gặp lại nhau nên mọi người mới nghĩ con và Thiên Vũ quen nhau mới hai tháng.”

Dây tơ hồng của Nguyệt Lão đã quấn chặt lấy hai cuộc đời không hề liên quan đến nhau hợp lại thành một. Yêu thương, đợi chờ, đau khổ đan xen nối tiếp nhau nhưng hạnh phúc vẫn mỉm cười với họ.

Nếu không phải vì thói đời bề dẫu

Tình yêu thật sự làm sao có thể hiển hiện

Trải qua mưa dập gió vùi mùa xuân âm áp đang ở trước mắt.

Chỉ có như thế những ai đang yêu mới trân trọng những gì đang có.

Những gương mặt chứa đựng kinh hoàng, hoảng sợ và phần lớn là không thể tin nổi nhìn hai người đang ngồi trên cùng một chiếc giường. Thời đại khoa học- kỹ thuật phát triển những thứ đại loại như ma quỷ chỉ có trong thế giới tâm linh không có thật của con người, thật không thể tưởng tượng nổi trước mắt họ có một người đã từng là hồn ma và một người khác lại yêu chính hồn ma đó. Những chuyện như thế này không đơn giản chỉ là kinh dị, tin hay không tin.

“Ba mẹ đã thấy căn phòng trong nhà của con rồi đúng không, nó rất giống phòng ngủ của Đan Tâm ở Việt Nam con định sau khi tìm ra Đan Tâm sẽ để cô ấy sống ở đó. Có nhiều chuyện con người không thể tưởng tượng được, con không bắt buộc mọi người phải tin những gì con nói ngay bây giờ nhưng đó là sự thật không thể nào thay đổi mà nếu như có con cũng không muốn thay đổi.”

Cố Mĩ Yên bản thân đứng dậy lấy túi xách đi ra ngoài sau đó Lâm Thiên Vân, Đồng Hiểu Hiểu và Đan Linh cũng theo sau. Mấy phút sau Cố Mĩ Yên quay lại không đi vào mà chỉ đứng ở cửa.

“Đan Tâm cả ơn con đã chấp nhận Thiên Vũ. Sau khi khỏe lại hai đứa hãy nhanh chọn ngày kết hôn, để bụng lớn mặt áo cưới không đẹp dù sao cũng chỉ có thể mặt áo cưới có một lần.”

Nói xong Cố Mĩ Yên quay lưng bước đi, có tin hay không cũng phải tổ chức lễ cưới.

“Thiên Vũ chúng ta có thể xem là tu thành chính quả rồi phải không?”

Lâm Thiên Vũ cười ôm lấy Đan Tâm. Hắn mua một con được tặng một, phải về nhà sửa sang lại một căn phòng cho tiểu bảo bối thôi.

“Em nói xem con chúng ta là trai hay gái?”

“Anh muốn nó là trai hay gái?”

“Anh và mẹ đều muốn nó là con gái nhưng đâu phải anh muốn là được.”

Cô lại muốn nó là con trai. Con trai thường rất nghe lời mẹ lúc đó cô sẽ có thêm đồng minh để giúp cô bắt nạt anh.

“Em chọn ngày kết hôn đi, anh không muốn sau này em nhìn ảnh cưới mà tiếc nuối.”

Đan Tâm nhắm tịt, có tia sáng kì dị lóe lên trong đầu.

“Cuối tháng sau được không anh?”

Cuối tháng sau là... Lâm Thiên Vũ dở khóc dở cười.

“31-10, lễ Halloween. Em có thể chọn ngày đặc biệt hơn một chút không?”

“Không thể, ngày đó không phải rất tuyệt sao. Lễ cưới của chúng ta sẽ là lễ cưới đặc biệt nhất trong lịch sử.”

Đúng là đặc biệt, chỉ có cô mới lấy ngày lễ ma quỷ làm ngày cưới. Ủm...ma quỷ, hình như hắn đang tự mắng chính bản thân mình.

“Em không hối hận?”

“Không.”

Đan Tâm nói như chém đinh chặt sắt.

“Vậy thì anh sẽ nói Daney thiết kế riêng cho em một bộ váy cưới của quỷ biến em thành cô dâu ma.”

“Ma thì ma, dù gì cô dâu ma cũng sẽ bước vào lễ đường với chú rể ma.”

Cô thì sắp kết hôn còn Uyên Uyên thì vì cô mà bỏ qua hạnh phúc của mình, cô không biết phải nói gì ngoài câu xin lỗi khó khăn lắm Uyên Uyên mới có thể sống một cuộc sống bình thường.

“Chị đừng nhìn em bằng gương mặt tràn ngập tội lỗi đó, đâu phải là lỗi của chị. Em không thể sống mà giấu Thiếu Phong mãi được, nói ra rồi thật nhẹ nhõm.”

“Vậy em có vui không, em đúng là ngốc nếu có thể cho thời gian quay trở lại chị nghĩ Âu Dương Thiếu Phong cũng không muốn biết được sự thật tàn khốc này.”

Điều đáng nói là thời gian không thể quay ngược trở lại, sự thật không nên biết cũng đã biết rồi.

“Đếm em còn không biết làm thế nào để tha thứ cho quá khứ của mình thì Thiếu Phong làm sao có thể tha thứ. Từ đầu đã định là không thể nhưng em vẫn cố chấp yêu Thiếu Phong, kết quả này là do em tự chuốt lấy, Thiếu Phong có hận em thì cũng xứng đáng thôi em còn có thể trách ai.”

“Uyen Uyen...không ai có thể lựa chọn chỗ để sinh ra.”

Sinh ra trong gia đình hắc đạo không cho phép bản thân nhu nhược, chỉ bộc lộ một chút yếu mềm sẽ bị dè bĩu, khinh khi. Cuộc sống đã định sẵn là phải dẫm đạp lên mạng sống của người khác, người giết ta, ta giết người là luật bất thành văn không ai có thể thay đổi. Muốn sống như một con người chỉ có cách ép bản thân trở nên tàn nhẫn, sắt đá dù có phải uống máu tanh cũng phải chấp nhận.

“Có lẽ em không đến dự lễ cưới của chị được, em sẽ ra nước ngoài một thời gian chờ khi tâm trạng ổn định em sẽ về.”

“Khi nào em đi.”

“Ngày mai.”

“Em cứ đi đi, nghỉ ngơi một thời gian, chơi thật vui rồi hãy về.”

Cũng tốt, hãy cho bản thân một khoảng lặng để suy nghĩ lại biết đâu sẽ tìm được ánh mặt trời mới.

44. Chương 44

“Đẹp không?”

Đan Tâm mặc váy cưới xoay một vòng trước mặt Thạch Thảo, bộ dáng này thật giống với câu “Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh” bất hủ trong truyện Kiều.

“Không đẹp mới lạ ấy, trên người bà từ váy cưới cho đến trang sức đeo trên người đều là do Daney thiết kế. Người ta mặc váy cưới màu trắng tinh khôi còn bà lại diện một màu đen u ám thật không hiểu nổi Lâm Thiên Vũ nghĩ gì, anh ta là ma chứ đâu phải bà.”

Đến bây giờ nghĩ lại cô còn rợn cả người. Yêu một hồn ma, khẩu vị của Đan Tâm đúng là đặc biệt.

Đan Tâm cười hắc ám ngồi xuống ghế, sau cô sẽ là Thạch Thảo đi.

“Nghe nói có người đã chấp nhận Dương Thừa Văn.”

Thạch Thảo liếc xéo Đan Tâm, việc gì phải nói bóng gió cô chấp nhận đấy thì sao nào. Uyên Uyên như vậy không lẽ cô không học được gì, cô không muốn sau này phải hối hận.

“Anh ta mà không đối xử tốt với tớ, không nói nhiều tớ sẽ đá anh ta.”

Đan Tâm hất cằm ý bảo Thạch Thảo nhìn ra sau lưng, vui rồi đây.

Thạch Thảo ha ha cười đá chân Đan Tâm, biết có người tới sao không nói với cô.

Dương Thừa Văn đi tới gần Thạch Thảo nói nhỏ vào tai cô, giọng nghe qua thì rất bình thản nhưng ai mà biết được Dương Thừa Văn đang nghĩ gì, cái bề ngoài ôn nhuận nho nhã kia cũng chỉ lừa được mấy chú nai con ngây thơ thôi.

“Em muốn đá ai, sẽ đau chân lắm đó. Em đau anh cũng không được thoải mái.”

Thạch Thảo cây ngay không sợ chết đứng, khi còn có thể anh cứ cố hết sức mà cười.

“Em cũng đâu muốn đá, tại người ta cứ bắt nạt em thôi. Em đâu thể để bản thân chịu thiệt thòi không phải anh nói với em không được để bản thân chịu ầm ức sao. Em chỉ là đang đoán trước tình hình để tự bảo vệ mình.”

Dương Thừa Văn triệt để im lặng nói đúng hơn là không muốn cùng Thạch Thảo tranh cãi. Đối với Thạch Thảo không thể dùng lời nói để thể hiện tâm lòng cái cốt yếu là ở hành động, yêu bằng miệng thì chẳng có ý nghĩa gì.

Chắc...chắc...cặp đôi oan gia ngõ hẹp này thế nào mà lại yêu nhau, càng ngày càng không thể hiểu được tiêu chuẩn nổi tơ hồng của Nguyệt Lão.

“Dương Thừa Văn dù anh có nhớ Thạch Thảo thì cũng không nên xông vào mà không báo trước thế chứ, đây là phòng tôi nhớ anh vào mà nhìn thấy cái gì không nên thấy thì anh tính làm sao?”

“Tôi cũng đâu nhìn thấy gì, hai người nhanh xuống ăn cơm đi.”

Mai là Halloween cũng là ngày cưới của cô, tối nay Thiên Vũ đích thân xuống bếp nấu đãi mọi người một bữa. Cô chỉ cần ngồi thấy mùi thức ăn là nôn đến bán sống bán chết, mang thai cũng thật khổ.

“Xuống cùng Dương Thừa Văn đi, tớ thay đồ xong sẽ xuống.”

“Ừ, thay nhanh lên.”

Là đêm cuối cùng của cuộc sống độc thân Lâm Thiên Vũ ngồi đàm đạo với Âu Dương Thiếu Phong và Dương Thừa Văn đến nửa đêm. Lúc về phòng ngủ cả cơ thể nhàn nhac mùi rượu nhưng vẫn còn rất tỉnh táo.

Đan Tâm mở hai mắt tròn to nhìn trần nhà, bực mình quá không ngủ được.

“Sao em còn chưa ngủ ngày mai sẽ rất mệt.”

Lâm Thiên Vũ lên giường, không cần nhắc nhở tự lấy tay mình làm gối cho Đan Tâm đã thành thói quen rồi.

“Em không ngủ được.”

Có thể là do cô hồi hộp quá.

“Em lo ngày mai em thể hiện không tốt.”

Tiệc cưới không chỉ có mỗi người trong nhà, danh gia như Lâm gia có rất nhiều đối tác làm ăn, người có quyền thế đến dự. Nhỡ cô làm sai điều gì sẽ ảnh hưởng tới rất nhiều người.

“Không cần lo cứ đứng sau lưng anh là được. Ai hỏi anh sẽ trả lời, ai mời rượu anh sẽ thay em uống hết thấy cứ giao cho anh. Em chỉ cần tin tưởng vào chồng em.”

“Chồng gì chứ chúng ta còn chưa kết hôn.”

Lâm Thiên Vũ ngồi dậy mở tủ lấy ra “giấy bán thân” của Đan Tâm.

Đan Tâm không hiểu mở ra xem, đọc chưa hết dòng đầu tiên máu trong người cô như muốn chảy ngược.

“Lâm Thiên Vũ...”

Hắn biết cô sẽ như thế này mà, trước sau gì cũng đăng kí trước hay sau đều không quan trọng.

“Đừng nóng, anh chỉ chuẩn bị trước thôi.”

Nội tâm Đan Tâm gào thét, tại sao cô lại gặp phải tên sắc thú đội lốt cừu này chứ. Anh là tên khốn kiếp, bề ngoài tiên nhân bên trong phúc hắc một bụng hồ ly. Rõ ràng cô vẫn còn độc thân, rõ ràng là cô chưa kí vào giấy kết hôn tại sao tờ giấy này lại ghi cô là phụ nữ đã có chồng hơn nữa có chồng gần hai tháng, cô còn chưa bước vào lễ đường mà. Oa....oa....là anh cường thủ hào đoạt cô. Nuốt nước mắt chảy ngược vào trong Đan Tâm lên giọng chất vấn.

“Anh làm cái này lúc nào?”

Lâm Thiên Vũ làm như không thấy nổi ấm ức trong người Đan Tâm, tỉnh bơ trả lời.

“Tối hôm Nghi Anh bắt cóc em, cô ta muốn có giấy đăng kí kết hôn mà anh lại không muốn nên anh mới đi đăng kí cho chúng ta trước. Pháp luật quy định hôn nhân một vợ một chồng, anh đã là chồng của em thì làm sao có thể trở thành chồng của người khác đây cũng không phải cổ đại đàn ông có thể tam thê tứ thiếp.”

Nói tóm lại là vì bảo vệ hạnh phúc của anh và cô nên anh mới làm vậy. Dù thế cô vẫn nuốt không trôi nổi ấm ức trong người, ấm ức không chịu được.

“Gì chứ, em có kí vào giấy đăng kí kết hôn đâu.”

“Lâm nhị thiếu của Lâm gia cũng không phải chỉ được cái vẻ bề ngoài, chỉ cần anh muốn em không cần kí vào đó anh cũng sẽ là chồng hợp pháp của em.”

Lâm Thiên Vũ anh lợi hại, quen anh lâu như vậy bây giờ cô mới biết anh cũng có thủ đoạn. Hôn ma khốn kiếp vẫn là hôn ma khốn kiếp hận một nỗi cô lại yêu hôn ma khốn kiếp này a.

“Em giận?”

“Không có.”

Không mới lạ đấy, ngay cả mình lấy chồng vào ngày nào cũng không biết cô làm người không phải thất bại bình thường. Nằm xuống trườn chần ngủ.

Lâm Thiên Vũ buồn cười còn nói là không có. Đặt giấy kết hôn vào chỗ cũ nằm xuống kéo Đan Tâm ôm vào lòng rồi hôn lên đôi môi mọng đỏ của cô.

“Đan Đan, mẹ giận ba rồi kìa.”

Lâm Thiên Vũ luôn nói đứa nhỏ là con gái, ngồi vắt óc suy nghĩ ra không biết bao nhiêu cái tên mỹ lệ nhưng vẫn không hài lòng cuối cùng lấy một tên trong tên cô đặt tên cho con. Nếu là con gái sẽ lấy tên là Lâm Đan Đan.

Thế nếu nhờ nó là con trai, cái này cô cũng hỏi anh rồi nếu là con trai anh sẽ để cô tự quyết định con tên gì. Con của cô phải có một cái tên thật khí phách, nghe một lần sẽ để lại ấn tượng mạnh. Lâm Thiên Ứng, đủ khí phách, đủ ấn tượng.

“Hai...mẹ chẳng còn sức mà giận ba con nữa rồi. Ngày mai phải tiếp khách rất nhiều, em ngủ trước đây.”

Đan Tâm quay người lại vùi sâu vào vòng tay của Lâm Thiên Vũ tìm một tư thế thoải mái nhất từ từ đi vào mộng đẹp.

Lâm Thiên Vũ kéo chăn đắp lên người Đan Tâm, cô là phụ nữ có thai lẽ ra phải được nghỉ ngơi nhiều.

Tiếng nhạc hòa theo tiếng vỗ tay đều đều, trong bộ váy cưới đen tuyền đầy bí ẩn và quyến rũ Đan Tâm tươi cười hạnh phúc cùng Trần Chí Hiền người vừa là ba, là chú tiến vào lễ đường. Hôm nay ai cũng có mặt trừ Trần Chí Viễn nhưng cô không quan tâm.

“Rõ ràng người cầu hôn là tôi nhưng Lâm Thiên Vũ mới là chồng của Đan Tâm. Thật đau lòng.”

Châu Tuấn Kiệt thở dài trách cho số phận trớ trêu của mình, hôm đó cầu hôn Đan Tâm là thật nhưng ích gì khi người nhận chiếc nhẫn lại cho là giả. Vẫn là hấn chậm hơn Lâm Thiên Vũ một bước.

“Anh bớt nhảm đi, muốn trách thì hãy trách anh không biết tận dụng thời cơ cho anh hai năm nhưng một chút tình cảm của Tâm Tâm bảo bối cũng không lấy được.”

Đặng Quân ngồi bên cạnh liếc xéo Châu Tuấn Kiệt, hấn cũng từng muốn người này làm anh rể của hấn nhưng thật đáng tiếc đời không như là mơ. Tình cảm của Tâm Tâm bảo bối đối với Lâm Thiên Vũ trước sau vẫn như một không thể nào lay chuyển được.

“Đến nước này rồi mà than thân trách phận. Châu Tuấn Kiệt anh theo đuổi Đan Tâm được bao lâu chứ, người đau lòng khó buông bỏ nhất vẫn là tôi. Nhưng không sao, tôi không tin bản thân mình sẽ như vậy cả đời cứ cho là ở một nơi nào đó có người đang chờ tôi đến là được.”

Dương Huy dõi theo từng bước chân của Đan Tâm, hạnh phúc thì tốt. Nam tử hán đại trượng phu nhắc lên được thì cũng bỏ xuống được hấn không phải là kẻ lụy tình ngu ngốc. Sợi dây duyên ngời sao may mắn hấn luôn giữ bên người nay lấy ra làm quà cưới cho Đan Tâm. Tình cảm hấn đặt hết vào đó tặng đi rồi sẽ dứt bỏ được.

Đan Tâm à cô đúng là họa thủy thử quay đầu lại nhìn xem, phía sau cô còn có hai người đàn ông vì cô mà trái tim tan vỡ nhưng hãy yên tâm sớm muộn gì cũng có người rước hai đóa hoa si của cô đi thôi.

Trần Chí Hiền đặt tay Đan Tâm lên tay Lâm Thiên Vũ, mắt đã phấp phỏng từ trước đến nay ông vẫn luôn xem Đan Tâm là con gái của mình.

“Hai đứa phải hạnh phúc.”

Đan Tâm thật sự rất cảm động gần như sắp khóc ôm lấy Trần Chí Hiền.

“Cảm ơn ba con nhất định sẽ hạnh phúc.”

Kể từ ngày đó cô luôn có một mong ước, trong đêm giáng sinh sẽ thấy được nụ cười hạnh phúc của mẹ, được ở trong vòng tay ấm áp của ba nhưng bây giờ cô không cần nữa. Dưới kia mẹ Tổ Thu(mẹ nuôi của Đan Tâm) và mẹ của cô đang mỉm cười rất hạnh phúc và ngay bây giờ cô đang ở trong vòng tay rất ấm áp của ba. Người sinh ra ta không phải lúc nào cũng là ba.

“Ba yên tâm con sẽ thay ba chăm sóc Đan Tâm thật tốt, yêu thương cô ấy cho đến khi con làm ma một lần nữa.”

Lâm Thiên Vũ nắm lấy tay của Đan Tâm cùng nhau đi đến trước mặt người chủ hôn. Lời thề của hân hôn nay còn dài lâu hơn cả sự vĩnh viễn.

Đeo nhẫn vào tay nhau, ngập trong mắt Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm là sự kiên định, là niềm tin vào một tương lai hạnh phúc tròn đầy. Cuộc sống sau này con bao khó khăn, trắc trở nhưng tình yêu trong trái tim là duy nhất, như thần thoại tươi đẹp mãi không bao giờ thay đổi dù ngắn dù dài vẫn mãi mãi vĩnh hằng.

Đan Tâm đứng quay lưng lại với Thạch Thảo, Đan Linh, An An và những ai muôn bắt được hoa cưới. Nếu có Uyên Uyên ở đây thì hay biết mấy.

“Một...hai...ba...”

Bó hoa hồng xanh của Đan Tâm bay thành một đường cong hoàn mỹ theo như dự kiến sẽ rớt trúng tay của Thạch Thảo. Nhưng ông người có vẻ thích trên người, tiệc cưới của cô tổ chức ngoài trời nên mấy cơn gió vu vơ thổi ngang qua đã làm lệch đường bay của bó hoa. Người bắt được bó hoa lại chính là người đang bị một đám phụ nữ vây quanh.

Âu Dương Thiếu Phong ngẩn ngơ nhìn bó hoa cưới từ trên trời rơi xuống tay mình, nếu có Uyên Uyên ở đây hẳn nhất định tặng nó cho cô biết đâu còn lấy còn dùng chính bó hoa hồng xanh này để cầu hôn cô. Thật ra trước hôn Đan Tâm bị bắt cóc hẳn đã bỏ công ngồi ở nhà tự mình chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ chỉ có hai người để ngày mai cầu hôn Uyên Uyên, hẳn cầu hôn đang ở trong túi áo hẳn. Váy cưới hẳn cũng đã nhờ Daney thiết kế và cả nơi tổ chức tiệc cưới cũng chuẩn bị xong chỉ chờ mỗi cái gậy đầu đồng ý của cô. Hoa hồng xanh, loài hoa của phép màu, điều kì diệu và cả tình yêu bất diệt. Tình yêu của hẳn vẫn còn đây nhưng phép màu và điều kì diệu để đưa cô trở về bên cạnh hẳn đâu. Dù hẳn chấp nhận mọi thứ của cô thì ba mẹ hẳn cũng không bao giờ chấp nhận, có người phản đối thì hạnh phúc mà hẳn cho cô vẫn chưa trọn vẹn.

Thạch Thảo bước đến trước mặt Âu Dương Thiếu Phong làm gián đoạn mạch suy nghĩ của hẳn.

“Anh giành mất hoa cưới của chị em chúng tôi. Âu Dương Thiếu Phong, bắt được hoa cưới trong vòng sáu tháng anh phải kết hôn nếu không sau này anh khó mà lấy được vợ.”

Khó lấy thì khỏi lấy hẳn cũng chẳng cần.

“Cho cô đấy.”

Âu Dương Thiếu Phong đặt bó hoa cưới vào tay Thạch Thảo cầm lấy ly rượu trên bàn đi vào đám đông. Nụ cười trên môi đàng chất, uống rượu như uống nước lã.

Thạch Thảo đưa bó hoa cho Đan Linh đi đến chỗ Đan Tâm đang ngồi nghỉ.

“Bao lâu thì anh ta mới quên được Uyên Uyên.”

“Tớ không biết, có thể là rất lâu hoặc không bao giờ có thể quên được. Người anh ta chần chịt vết thương không thể nào lành lại nữa rồi.”

Cô nghe Thiên Vũ nói người Âu Dương Thiếu Phong yêu đầu tiên bị tai nạn giao thông qua đời kể từ đó Âu Dương Thiếu Phong như cái xác không hồn, không có lấy một chút sức sống từ bỏ cả ước mơ làm quân nhân. Người thứ hai yêu hẳn chưa được bao lâu thì lừa dối hẳn rồi cũng chạy theo người, bắt đầu từ đây mới có một Âu Dương Thiếu Phong trắng hoa thành tính, xem phụ nữ chỉ là đồ chơi giải trí. Sau bao năm đóng cửa trái tim đầy thương tích, Âu Dương Thiếu Phong động lòng với Uyên Uyên nhưng thật không may mắn cả Uyên Uyên cũng không thể ở cạnh hẳn. Yêu mà đau khổ như Âu Dương Thiếu Phong mấy ai có thể chịu được.

Đan Tâm nằm trên giường lim dim ngủ, cứ theo cái đà này sau khi sinh con cô nhất định trở thành bà cô mập. Còn đâu vóc dáng làm điên đảo bao người mà cô vẫn luôn tự hào.

Lâm Thiên Vũ mở cửa bước vào phòng nhìn vợ lười biếng nằm trên giường không nói gì trực tiếp lên giường chọc phá giấc ngủ của vợ. Hẳn vừa đưa Thiếu Phong ra sân bay, tên tiểu tử này từ khi Uyên Uyên đi như

biến thành một người khác, cả ngày lao đầu vào công việc và đặc biệt không dính dáng tới phụ nữ.

Bị phá mất giấc ngủ ngọt ngào Đan Tâm nửa tỉnh nửa mê vợ đại cái gối ném vào mặt chồng, cô bị thai hành chưa đủ mệt hay sao mà cả lão công của cô cũng không cho cô yên.

Nhìn vợ yêu mệt mỏi như thế này kẻ làm chồng như hần chỉ đành bất lực không thể làm được gì, ai bảo hần là đàn ông không phải là phụ nữ không thể nào mang thai thay cô. Vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Đan Tâm đau lòng hỏi.

“Em mệt lắm sao?”

“Ừm... tên cương thi Âu Dương Thiếu Phong đi du lịch ở đâu?”

“Pháp cụ thể là Provence.”

“Gi?”

Đan Tâm tỉnh ngủ hần, mang đôi mắt ngập nước mơ màng nhìn Lâm Thiên Vũ. Provence, hai người này cũng thật là... Uyên Uyên đang ở đó. Cô phải gọi điện báo cho Uyên Uyên biết, khoang đã, hãy để tình cờ gặp lại như thế sẽ càng thú vị. Uyên Uyên cơ hội đến rồi em phải nắm cho thật kĩ.

Lâm Thiên Vũ dời ánh mắt ra khỏi mặt Đan Tâm, vợ à em có biết đôi mắt đó của em khiến kẻ làm chồng như anh đây muốn phạm tội hay không. Hần nhịn, phải nhịn.

“Em sao lại ngạc nhiên như vậy chỉ là Pháp thôi mà?”

Đan Tâm cười mờ ám, chuyện không biết có thành hay không tạm thời không nên nói ra.

“Bây giờ ở Pháp Lavender nở rất đẹp em cũng muốn đi.”

“Chờ khi em sinh xong anh sẽ thu xếp thời gian đưa em đi.”

Đan Tâm lấy điện thoại dưới gối ra nhắn tin cho Âu Dương Thiếu Phong, hai câu quá đối quen thuộc.

”Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ

Vô duyên đối diện bất thương phùng.”

Chỉ cần có duyên dù có chạy đi đâu cũng không thoát được đâu, số trời đã định rồi.

Khi Âu Dương Thiếu Phong đến Pháp nhận được tin nhắn của Đan Tâm trong đầu chỉ chứa mỗi một dấu chấm hỏi to đùng nhưng hần cũng chẳng buồn gọi hỏi xem có ý gì. Đến khi hần gặp lại Uyên Uyên trên cánh đồng hoa oải hương mới hiểu hết dụng ý trong tin nhắn của Đan Tâm.

Đến Provence cũng chỉ là lựa chọn ngẫu nhiên. Provence là xứ sở của hoa oải hương, từng cánh đồng hoa màu tím trải dài bạt ngàn nhìn như vô tận. Uyên Uyên nói rất thích nơi này nếu có cơ hội sẽ cùng hần đến đây du lịch. Có phải vì Uyên Uyên thích nên hần mới đến Provence, thật ra hần đang chờ đợi điều gì? Hình như rất lâu rồi hần không có nhìn thấy cô, có chút nhớ.

“Em nhắn tin cho ai?”

“Âu Dương Thiếu Phong, chúc anh ta may mắn.”

Nói xong Đan Tâm lại thả hồn vào giấc ngủ, rồi ai cũng sẽ được hạnh phúc.

Theo như ước nguyện của Lâm Thiên Vũ và Cố Mĩ Yên, Đan Tâm sinh con gái thế là kế hoạch có thêm đồng minh để có thêm đồng minh cùng bắt nạt Lâm Thiên Vũ của Đan Tâm tan thành bọt biển.

Vừa tắm cho Đan Đan xong, Đan Tâm ngồi trên giường mặc đồ cho con gái. Người ta nói con gái thương giống ba không sai chút nào, cô nhìn chỗ nào trên gương mặt Đan Đan cũng đều giống Thiên Vũ. Mới mấy tháng tuổi đã thế này liệu sau này Đan Đan có trở thành bản sao phiên bản nữ của Thiên Vũ hay không? Anh đã họa thủy như vậy cô lo sau này Đan Đan sẽ hại nước hại dân, sắc đẹp tội lỗi mà.

Đan Tâm suy nghĩ đến thất thần không để ý Lâm Thiên Vũ vừa đi làm về đang rón rén ngồi lên giường ôm lấy Đan Tâm từ phía sau.

“Đang nghĩ gì?”

Đan Tâm thuận thể ngã người dựa vào vòm ngực của Lâm Thiên Vũ.

“Đang nghĩ xem anh có lên em giấu bóng hồng nào đó bên người không.”

Đan Tâm nheo mắt nguy hiểm ngẩn đầu nhìn lên, cô vẫn còn ở nhà chăm sóc con chưa đi làm được. Lâm Thiên Vũ đã lên chức tổng giám cũng từ bỏ cả quyền thừa kế DL, anh nói nếu thừa kế DL sẽ không có nhiều thời gian dành cho cô và Đan Đan kiếm tiền không quan trọng bằng gia đình.

Lịch sử lại một lần nữa tái diễn, trong khi cô ở nhà Lâm Thiên Vũ không biết đã thay bao nhiêu thư kí nam hình như anh có thù oán gì với họ ấy.

“Oan quá, anh nào dám lên em giấu bóng hồng nào. Anh chỉ cần mình em là đủ rồi.”

Đan Tâm hừ mũi, anh chỉ được cái dẻo miệng.

Đôi mắt ngây thơ không lấm bụi trần của Đan Đan nhìn thẳng vào ba mẹ đang ôm nhau ngồi trước mặt, hình như Đan Đan hiểu Lâm Thiên Vũ đang nói gì. Gương mặt mếu máo sắp khóc nhưng Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm vẫn không hay biết gì, ba nói ba chỉ cần mỗi mình mẹ không cần Đan Đan. Để chứng minh cho sự tồn tại của mình cũng như để ba nhận thức được lỗi lầm vừa gây ra Đan Đan khóc toáng lên.

Lúc này Lâm Thiên Vũ mới để ý đến con gái buồng Đan Tâm ra bế con gái trên tay.

“Đan Đan sao lại khóc?”

Nếu như Đan Đan có thể nói nhất định nó sẽ trả lời, vì ba chỉ cần mẹ không cần con.

“Đưa em.”

Đan Tâm đưa tay bế con gái nhưng Đan Đan càng khóc lớn.

Không thích mẹ, mẹ giành ba của con.

Dỗ dành như thế nào Đan Đan cũng không chịu nín khóc. Lâm Thiên Vũ lắc đầu nhận lấy con gái từ tay Đan Tâm quả nhiên Đan Đan ngừng khóc môi còn chúm chím cười đưa đôi tay bé nhỏ sờ mặt Lâm Thiên Vũ.

Đan Tâm vỗ trán dở khóc dở cười, con gái cô còn nhỏ như vậy đã biết làm nũng tranh thủ tình cảm của ba. Xem ra cô đã sinh ra tình địch của mình.

“Đan Đan ngoan lắm, ba không để ý để con nên con khóc sao?”

Đan Đan chớp mắt ngây thơ vô số tội, chính xác, ba bây giờ mới nhận ra sao.

Tức chết cô mất, Lâm Thiên Vũ anh quyến rũ cả con gái em.

Nước vẫn cứ chảy hoa vẫn cứ trôi, thời gian cứ như thế qua đi trong tĩnh lặng.

Năm năm sau.

“Mẹ thật chậm chạp cứ như vậy sẽ đến trễ cho coi.”

Đan Đan chu đôi môi bé nhỏ cầu nhàu Đan Tâm, kéo mẫu hậu đại nhân đi xuống lầu.

“Con đâu cần nôn nóng như vậy, con cũng không phải cô dâu.”

Nói đến chuyện này Đan Đan tức tối giậm chân tại chỗ không đi nữa.

“Chú Thiếu Phong nói dối, chú nói sẽ nuôi cơm con, cho con làm cô dâu của chú vậy mà chú lại làm chú rể của dì Uyên Uyên mất rồi.”

Lâm Thiên Vũ bóp trán ảo não. Từ nhỏ Đan Đan đã bám lấy Thiếu Phong luôn miệng nói lớn lên sẽ làm cô dâu của tên tiểu tử này vậy mà bây giờ... con gái hắn chắc đang rất đau lòng đây.

Bế Đan Đan lên tay, Lâm Thiên Vũ dỗ dành.

“Không cần chú Thiếu Phong nữa sau này ba sẽ tìm một người đẹp hơn chú Thiếu Phong về làm chú rể của con.”

Đan Đan học cái gì không học lại đi học làm sắc nữ, có thêm Đan Tâm và Thạch Thảo bồi dưỡng cấp độ ngày càng cao, không phải người đẹp nó sẽ không nói chuyện.

Đan Đan tất nhiên không dễ dụ nhưng vẫn bỏ qua cho Âu Dương Thiếu Phong, kể thất thời mới là trang tuần kiệt.

“Ba, chú Thiếu Phong và dì Uyên Uyên lấy nhau rồi sẽ sinh em bé đúng không?”

Lâm Thiên Vũ không hiểu con gái mình có ý đồ gì nhưng vẫn gật đầu.

Đan Tâm ôm lấy Đan Đan cho con gái ngồi ở ghế sau còn mình ngồi ở ghế phụ để Lâm Thiên Vũ lái xe đi đến nhà thờ.

Uyen Uyên không được gia đình Âu Dương Thiếu Phong chấp nhận nhưng hai người này vẫn sống chết bên nhau còn Thạch Thảo và Dương Thừa Văn đã kết hôn cách đây một năm rồi. Chuyện tình của hai người này cũng thật lắt léo ngang, chỉ vì đằng sau cái chết của ba Thạch Thảo có một bí mật mà bí mật đó trực tiếp liên quan đến gia đình của Dương Thừa Văn nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, ai cũng đều tìm được bến đỗ hạnh phúc cho riêng mình.

“Đan Đan con đừng nói với mẹ là chờ khi dì Uyên Uyên sinh em trai con sẽ bắt về nhà để ba mẹ nuôi con rể từ khi còn nhỏ nha.”

“Không phải.”

“Vậy thì con định làm gì?”

“Con muốn mẹ sinh em trai cho con, để xem con của ba hay con của chú Thiếu Phong đẹp hơn.”

Đan Tâm im lặng giả vờ không nghe thấy gì.

“Ba...”

Đan Đan làm nũng đưa đôi mắt long lanh nhìn Lâm Thiên Vũ.

“Đừng nhìn ba, mẹ của con mới là người quyết định.”

Đan Đan xụ mặt, hừ... ba có còn là đàn ông hay không lúc nào mẹ cũng là người quyết định. THÊ NÔ.

Lâm Thiên Vũ cười nhìn Đan Tân đang trốn tránh ý muốn của con gái. Đan Đan à ba chưa vội con đã vội rồi.

Chiếc Lamborghini lướt nhanh trên đường, ánh mặt trời chiếu rọi lên thảm cỏ xanh mướt làm long lanh thêm những giọt sương sớm. Hai bên đường Lavender nở rộ sắc tím nhuộm khắp không gian.

Đan Đan ló đầu ra ngoài cửa xe hít hà mùi hương trong gió sớm.

“Mẹ ơi, chúng ta xuống đó chơi được không?”

Đan Tâm nhìn cánh đồng hoa bên ngoài cửa xe cùng chung ý nghĩ với con gái.

“Còn hai tiếng nữa mới tới giờ làm lễ chúng ta xuống đó chơi một lúc đi.”

Lâm Thiên Vũ không nói gì chuyển hướng lái xe xuống cánh đồng hoa.

Đan Đan mở cửa xuống xe, vừa nhảy chân sáo vừa hát lên khe khẽ một giai điệu nào đó. Hoa mình vào cánh đồng hoa ngắt một bó Lavender thật to rồi chạy về phía Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm miệng cười còn tươi hơn cả bó hoa trên tay.

Lâm Thiên Vũ và Đan Tâm ngồi trên bãi cỏ đưa tay đón lấy con gái nhỏ ôm vào lòng.

“Con cười lên thật giống em.”

Hắn vẫn nhớ như in cảm giác của năm đó. Nụ cười của cô tỏa sáng dưới ánh nắng buổi sớm đẹp như một thiên thần chiếu thẳng vào tim hắn, khảm sâu vào nơi mềm mại nhất. Một hồn ma và một con người ai nói

là không thể yêu. Qua bao năm khi đứng trước mặt cô hẳn vẫn chỉ là một Lâm Thiên Vũ của ngày nào, tình yêu đó đến chết vẫn chưa lụi tàn.

Đan Tâm gục đầu tựa vào vai Lâm Thiên Vũ, mười ngón tay đan vào nhau siết chặt. Ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào ba người, một gia đình thật hạnh phúc.

Cô cũng muốn được như giáo sư Dương Lam Hàng.

Cảm ơn trời, cảm ơn đất

Cảm ơn ánh mặt trời chiếu xuống nhân gian

Cảm ơn gió, cảm ơn mưa

Cảm ơn định mệnh đã cho chúng ta gặp nhau. Hạnh phúc của ngày hôm nay mà cô, Thạch Thảo và Uyên Uyên có được đều phải trải qua bao nhiêu đau khổ, sóng gió đời người. Cuộc sống không bao giờ là một màu hồng nó là cả một bức tranh muôn màu muôn vẻ mà trong đó mỗi màu là một gia vị của cuộc sống. Đôi khi ta bước trên thảm đỏ rải đầy hoa hồng và đôi khi lại bước trên cả gai nhọn của những bông hoa ấy. Biết quý trọng những gì ta đang có, đừng cảm đối mặt với thực tại nhìn vào quá khứ để thấy rằng cuộc sống này vẫn còn nhiều may mắn và hi vọng. Đừng vì một chút khó khăn mà từ bỏ cả tương lai phía trước, muốn có được hạnh phúc thì tự bản thân phải trả giá để mua nó chỉ có thể hạnh phúc ấy mới lâu bền và có ý nghĩa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-ma-khon-kiep-em-yeu-anh>